

பன்முக நோக்கில் வீரவனப் புரானம்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

க.சத்யா
பதிவு எண் : 1494

நெறியாளர்

முனைவர் மு.பழனியப்பன்

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தரநிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்று மதிப்பீட்டில் 'A+' (CGPA.3.64) தகுதி பெற்றது மற்றும்
மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் முதல்தரப் பல்கலைக்கழகத் தகுதி
மற்றும் தன்னாட்சித் தகுதி பெற்றது)

காரைக்குடி - 630 003

தமிழ்நாடு, இந்தியா

அக்டோபர் - 2020

பன்முக நோக்கில் வீரவனப் புரானம்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

க.சத்யா
பதிவு எண் : 1494

நெறியாளர்

முனைவர் மு.பழனியப்பன்

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தரநிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்று மதிப்பீட்டில் 'A+' (CGPA.3.64) தகுதி பெற்றது மற்றும்
மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் முதல்தரப் பல்கலைக்கழகத் தகுதி
மற்றும் தன்னாட்சித் தகுதி பெற்றது)

காரைக்குடி - 630 003

தமிழ்நாடு, இந்தியா

அக்டோபர் - 2020

முனைவர் மு.பழனியப்பன்,
இணைப்பேராசிரியர் மற்றும் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
நெறியாளர்,
அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,
திருவாடாணை, 623407.

நாள்:

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“பன்முக நோக்கில் வீரவனப் புராணம்” என்னும் தலைப்பில் திருமிகு க.சத்யா அவர்கள் பகுதிநேர முனைவர் (பி.எச்.டி.,) பட்டத்திற்காகச் செய்த இவ்வாய்வு அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் அவர் முனைவர் பட்ட ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னியலாகச் செய்யப்பெற்றது என்றும், இந்த ஆய்விற்காக வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

(முனைவர் மு.பழனியப்பன்)

நெறியாளர்

க. சத்யா,

பதிவுஎண் :1494 (2016)

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், (பகுதிநேரம்)

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,

காரைக்குடி – 630 003.

நாள்:

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“பன்முக நோக்கில் வீரவனப் புராணம்” என்னும் தலைப்பில் பகுதிநேர முனைவர் (பி.எச்.டி.,) பட்டத்திற்காக எழுதப்பெற்ற இவ்வாய்வு எனது சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும், இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

(க. சத்யா)

ஆய்வாளர்

உறுதிக்கையொப்பம்

முனைவர் மு.பழனியப்பன்,

இணைப்பேராசிரியர் மற்றும் தமிழ்த்துறைத்தலைவர்,

நெறியாளர்,

அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,

திருவாடானை

நன்றியுரை

“பன்முக நோக்கில் வீரவனப்புராணம்” என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்ய அனுமதி அளித்த அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் அவர்களுக்கும், பதிவாளர் அவர்களுக்கும், தேர்வு நெறியாளர் அவர்களுக்கும், தமிழ்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் சு.இராசாராம் அவர்களுக்கும் எனது முதற்கண் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆய்வு பயணத்தின் போது கடினப் பாதையை எளிமையாக்கி ஆய்வு தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை தாயன்போடு வழிநடத்தி இவ்வாய்வு செம்மையுற அமையப்பல்லாற்றானும் நல்லுதவி புரிந்த எனது நெறியாளர் முனைவர் மு.பழனியப்பன் ஐயா அவர்களுக்கு என் இதயம் கனிந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆய்வு செம்மையாக நடைபெற நூல்கள் தந்து உதவிய அழகப்பா பல்கலைக்கழக நூலகத்திற்கும், திருவாடாணை அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறை நூலகத்திற்கும் பொது நூலகத்திற்கும் நன்றி.

இதுகாறும் நல்ல உடல் மற்றும் உள்ள ஆரோக்கியத்தைத் தந்த எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கும் எனது முதற்கண் நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

உடன் பணியாற்றும் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்களுக்கும் பிறதுறை பேராசிரியப் பெருமக்களுக்கும் எனது நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

என் வளர்ச்சியிலும் மகிழ்ச்சியிலும் பெருமிதம் கொண்டு அனைத்து முயற்சிகளுக்கும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்துவரும் எனது அன்னை க.மணிமேகலை, தந்தை க.கணேசன், எனது கணவர் ச.கணேசன், தம்பிகள் க.சரவணன், க.சதீஸ்குமார், அஜித்குமார் ஆகியோருக்கும், என் அன்புசெல்வங்கள் க.தேவமுகில், க.நிறைவாணன் ஆகியோருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆய்விற்கு உதவிய அனைத்து நல்ல உள்ளங்களுக்கும் நன்றிகள் பல.

நன்றிகளுடன்

க.சத்யா

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கங்கள்

குறள். - திருக்குறள்

ப. - பக்கம்

பக். - பக்கங்கள்

பா. - பாடல்

பா. - பாகம்

நா. - நாற்பா

தொ. - தொகுதி

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வகைமைகள் பலவாக விளங்குகின்றன. அவற்றில் புராணச் சார்பும், பக்திச் சார்பும், இலக்கிய இன்பமும் கலந்து விளங்கும் இலக்கிய வகைமை தலபுராணம் என்ற இலக்கிய வகைமையாகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு அளவில் தலபுராணங்கள் பேரெழுச்சி பெற்று படைக்கப்பெற்றன. தமிழகத்தின் பழமையான கோயில்கள் அனைத்தும் தலபுராணங்கள் உடையனவாக விளங்குகின்றன.

தலபுராணம் என்ற வகைமையின் வழி அந்தந்தக் கோயில்களின் பெருமைகள், வரலாறுகள், கோயில் பற்றிய செவிவழிக் கதைகள், வணங்குவதால் பெறும் நன்மைகள், சுற்றுப் புறச் சூழல் பாதுகாப்பு, கோயிலுக்கு உரிய அணிகலன் வகைகள், கோயிலிக்கு உரிய நிலங்கள், கோயில்களை வழிபட்டவர்கள் பற்றிய குறிப்புகள், கட்டடக் கலை பற்றிய குறிப்புகள் போன்ற பலவும் பதிவு செய்யப்பெற்றுள்ளன. குறிப்பாக பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டளவில் பாடுபொருளாகக் கொள்ளப்பட்ட கோயில் பெற்றிருந்த சமுதாயத் தொடர்பு இப்புராண வகை வழி வெளிப்படுத்தப்பெற்றது. மேலும் தலம், தீர்த்தம் மூர்த்தி, விருட்சம் போன்றன பற்றிய செய்திகளும் அறியவருகின்றன. இதன் காரணமாக இவ்விலக்கிய வகைமை வட்டாரத் தன்மை உடையதாகவும், பக்தி அடிப்படை வாய்ந்ததாகவும் திகழ்கிறது.

மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் பல கோயில்களுக்குத் தலபுராணங்கள் பாடியுள்ளார். இவரால் தலபுராண இலக்கியவகைமை பேரெழுச்சி பெற்றது. இவர் அடிக்கடி திருப்பெருந்துறைக்கு வரும் நிலையில் புதுவயலைச் சார்ந்த வீரப்பன் என்பவரின் தூண்டுதலால் காரைக்குடிக்கு அருகில் உள்ள புதுவயல் என்னும் ஊருக்கு அடுத்துள்ள சாக்கோட்டை என இன்று வழங்கப்படுகிற வீரவனம் குறித்த புராணம் எழுதியுள்ளார். இப்புராணத்தின் பெயர் வீரவனப் புராணம் என்பதாகும். இப்புராணம் பக்தி நிலையில் அருள்மிகு அழகுவிநாயகர், அருள்மிகு உமையம்பிகை, அருள்மிகு வீரசேகரர் போன்றோர் தம் அருள்சிறப்பினை எடுத்துரைக்கிறது. மேலும் புராணக் கதைகளின் வழியாக வீர மரம், பலா மரம், நாய், வள்ளிக் கொடி போன்ற உயிரினங்களின் இயல்பு பற்றியும், சோழ தீர்த்தம் என்பதைக் காட்டுவதன் வழியாக நீர்ப்பாதுகாப்பு பற்றியும், கண்ட சோழன், சுகுணப் பாண்டியன் என்னும் மன்னர்கள் குறித்து உரைப்பதால் வரலாற்றுக் கூறுகளும் கொண்டு விளங்குகின்றது. மேலும் பல

கோயில்கள் பற்றிய செய்திகள், அணி, நலன் போன்ற இலக்கிய வளமும் பெற்று விளங்குகிறது.

இப்புராணம் பன்னோக்குத் தன்மை உடையதாக அறியப்படும் நிலையில் “பன்முக நோக்கில் வீரவனப்புராணம்” என்று இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

‘பன்முக நோக்கில் வீரவனப்புராணம்’ என்பது இவ்வாய்வின் தலைப்பாகும்.

ஆய்வின் எல்லை

இவ்வாய்வு மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் எழுதி, உ.வே.சாமிநாதையர் ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து மூன்றாம் ஆண்டு பதிப்பித்த வீரவனப் புராணம் என்ற நூலினை ஆய்வு எல்லையாகக் கொண்டுச் செய்யப்பெற்றுள்ளது. மேலும் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் வரலாற்றினை அறிய உ.வே.சாமிநாதையர் எழுதிய “திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை வரலாறு” என்ற நூலும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பெற்றது. குறிக்கத்தக்க இலக்கிய வரலாற்று நூல்கள், இவ்வாய்வுக்கு உதவும் நிலையில் அமைந்த கட்டுரைகள் போன்றனவும் இவ்வாய்வின் துணைமைச் சான்றுகளாக அமைகின்றன.

ஆய்வுச் சிக்கல்கள்

ஆய்வு வீரவனப் புராணம் என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்தாலும் இந்நூலுக்கு உரிய உரை இல்லை. எனவே ஆய்வாளர் இப்புராணத்தை முதலில் உரை உணர்ந்து அதன்பின் ஆய்வு செய்யவேண்டிய நிலைக்கு ஆளானார். உவே. சாமிநாதர் எழுதிய குறிப்புரை ஆய்வாளருக்கு ஆய்வுக்களத்தை அறிய உதவியது.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வு புராணக் கதைச் சுருக்கத்தினை விளக்கும் நிலையில் விளக்கவியல் அணுகுமுறையையும், மேலும் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையின் வரலாற்றுத் தொடர்பான செய்திகளை உரைத்தல், கோயிலின் வரலாறு உரைத்தல் போன்ற நிலைகளில் வரலாற்றியல் அணுகுமுறையையும்,

சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்பு, நீர் பாதுகாப்பு போன்றவற்றை உரைக்கும் நிலையில் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறையையும் பின்பற்றி நிகழ்த்தப்பெற்றுள்ளது.

ஆய்வின் நோக்கம்

இவ்வாய்வு வீரை நகரில் கோயில் கொண்டுள்ள அருள்மிகு உமையாம்பிகை உடனாய வீரசேகரர் என்ற கடவுள்களின் பக்திச் சிறப்பினை எடுத்துரைப்பதாகவும், வீரவனப் புராணத்தின் பன்முகத் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதையும் நோக்கமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது.

ஆய்வின் கருதுகோள்

வீரவனப்புராணமானது, இலக்கியச் சுவை, புராண நோக்கு, வரலாற்று நோக்கு, இயற்கையைப் பாதுகாக்கும் சுற்றுச் சூழல் பாங்கு, பக்தி நோக்கு போன்ற பன்முகத் தன்மை உடையதாக விளங்குகிறது என்ற கருதுகோளுடன் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப் பெற்றுள்ளது.

முன்னாய்வுகள்

இவ்வாய்வின் முன்னோடி ஆய்வுகளாக அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்டத்திற்காக திரு.காளையாசன் என்பவரால் அளிக்கப்பெற்ற ‘திருப்புவணத் திருத்தலமும், திருப்புவன நாதர் சுவாமி பெருமையும் என்ற ஆய்வேடும், திருமிகு சி.மங்களம் என்பவர் செய்த சாக்கோட்டை அருள்மிகு வீரசேகர உமையாம்பிகை திருக்கோயில் என்ற ஆய்வேடும், திரு.வே.கிருஷ்ணசாமி என்பர் எழுதிய ‘தமிழில் தலபுராண இலக்கியம் என்ற நூலும் விளங்குகின்றன.

ஆய்வின் பகுப்புகள்

இவ்வாய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது.

1. தலபுராணங்கள் வரலாறும் வளர்ச்சியும்
2. மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் வாழ்க்கை வரலாறும், இலக்கிய பங்களிப்பும்
3. வீரவனப் புராணத்தில் காணப்பெறும் புராண, பக்தி, வரலாற்றுச் செய்திகள்

4. வீரவனப் புராணத்தில் அமைந்துள்ள சுற்றுச் சூழல், சமுதாயம், கட்டடக்கலை, அழகியல், அணிநோக்குகள்

ஆகிய நான்கு இயல்கள் இவ்வாய்வின் இயல்களாக விளங்குகின்றன. இவை பற்றிய அறிமுகங்கள் பின்வருமாறு.

இயல் ஒன்று: தலபுராணங்கள் - வரலாறும், வளர்ச்சியும்

தமிழ் இலக்கிய வளத்திற்கு அணி சேர்க்கும் தலபுராணங்கள் எழுந்த துவக்க நிலைப்பாடும், வளர்ச்சியும் இவ்வியலில் எடுத்துரைக்கப்பெறுகின்றன. இதுவரை தமிழில் வெளிவந்துள்ள தலபுராணங்களின் வரிசையும் கால அடிப்படையில் தரப்பெற்றுள்ளன.

இயல் இரண்டு: மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் வாழ்க்கை வரலாறும், இலக்கிய பங்களிப்பும்

மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையின் பிறப்பு முதல் அவரின் வாழ்வு நிறைவு வரையான வாழ்க்கை வரலாறும், அவரின் படைப்புப் பணிகளும், அவர் எழுதிய வீரவனப் புராண நிலைப்பாடுகளும் எடுத்துரைக்கப்பெறுகின்றன.

இயல் மூன்று: வீரவனப் புராணத்தில் காணப்படும் புராண, பக்தி. வரலாற்றுச் செய்திகள்

வீரவனப் புராணத்துள் பதினான்கு படலங்கள் அமைந்துள்ளன. அவை திருநாட்டுப்படலம், திருநகரப்படலம், நைமிசவனப் படலம், வீரசேகரர் திருமுடித்தமும்புற்ற படலம், சோழன் திருப்பணிப்படலம், சோழன் மகப்பெற்று முக்தியடைந்த படலம், வீரை பலாவாகிய படலம், குபேரன் பூசைப்படலம், சத்திய புட்கரிணிப் படலம், திருமால் பூசித்த படலம், வீரராகவப் படலம், பெருமாள் பொதிசோறு நிவேதனம் செய்த படலம், உமையாண்டாள் மகிமைப்படலம், தலமுதலிய விசேடப்படலம் என்பனவாகும். இப்படலங்களில் சுட்டப்படும் பொருள் சுருக்கம் இவ்வியலில் தரப்பெற்றுள்ளது. வீரவனப் புராணத்தில் காணப்படும் புராண, பக்தி, வரலாறு சார்ந்த செய்திகளும் இவ்வியலில் வழங்கப்பெறுகின்றன.

இயல் நான்கு: வீரவனப் புராணத்தில் அமைந்துள்ள சுற்றுச்சூழல், சமுதாயம், கட்டடக்கலை, அழகியல், அணி நோக்குகள்

வீரவனப் புராணத்தில் வரலாற்று நோக்கு, சுற்றுச் சூழல் நோக்கு, சமுதாய நோக்கு, சொல், பொருள் அழகியல் நோக்கு, அணி பயன்பாடு போன்ற பல நோக்குகள் அமைந்துள்ளன. இவற்றை வகுத்தும் தொகுத்தும் வழங்குவதாக இவ்வியல் அமைகின்றது. இவை தவிர கட்டடக் கலை நுணுக்கங்கள், தமிழகத்துச் சிவாலயங்களின் வரிசை முறை போன்றனவற்றையும் வீரவனப் புராணத்துள் காட்டித் தனது பன்முக அறிவாற்றலைக் காட்டியுள்ளார் மீனாட்சிசுந்தரனார் என்பதை இவ்வியல் எடுத்துரைக்கின்றது.

இவ்வாய்வின் நிறைவில் முடிவுகள் தொகுத்தளிக்கப்பெறுகின்றன. இவ்வாய்விற்குத் துணை செய்த நூல்களின் பட்டியல் துணைநூற்பட்டியலாகவும் அதனைத் தொடர்ந்து இவ்வாய்விற்குத் தேவையான பின்னிணைப்புகளும் இணைக்கப்பெற்றுள்ளன.

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்க எண்
	முன்னுரை	1-5
ஒன்று	தலபுராணங்கள் வரலாறும் வளர்ச்சியும்	6-43
இரண்டு	மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் வாழ்க்கை வரலாறும் இலக்கியப் பங்களிப்பும்	44-87
மூன்று	வீரவன புராணத்தில் காணப்பெறும் புராண, பக்தி வரலாற்றுச் செய்திகள்	88-169
நான்கு	வீரவனப் புராணத்தில் அமைந்துள்ள சுற்றுச்சூழல், சமுதாயம், கட்டடக்கலை, அழகியல், அணி நோக்குகள்	170-228
	முடிவுரை	229-235
	துணைநூற்பட்டியல்	236-241
	பின்னிணைப்புகள்	
	1. நேர்காணல் 1	
	2. நேர்காணல் 2	
	3. புகைப்படங்கள்	
	4. தொடரும் கட்டுரை	

இயல் - 1

தலபுராணங்கள் வரலாறும் வளர்ச்சியும்

தமிழ்மொழியில் பல்வேறு வகைப்பட்ட இலக்கிய வகைகள் தோன்றியிருக்கின்றன. சங்க இலக்கியங்கள், நீதி இலக்கியங்கள், காப்பிய இலக்கியங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், உரைநடை இலக்கியங்கள் என பல படைப்பாக்கங்கள் தமிழ் மொழியில் உண்டு. அவ்வகையில் தோன்றிய வகைமைகளுள் ஒன்று 'தலபுராணங்கள்' என்ற வகைமை ஆகும்.

தலபுராணங்கள் பழமையான சைவ, வைணவ சமயக் கோவில்களின் தோற்றத்திற்கான புராணச் சிறப்பையும், அக்கோயிலின் வரலாற்றுச் செய்திகளையும் கதைத் தொடர்புடன் எடுத்துரைப்பனவாக உள்ளன. இத்தலபுராணங்கள் எழுதப்படும் தலத்தின் இறைவன், இறைவியின் அருட்தன்மைகளை வெளிப்படுத்தும் நோக்கிலும், திருக்கோயிலின் இன்றியமையாமையைத் தம் சந்ததியினருக்கு எடுத்துரைக்க வேண்டியும் தக்க புலவர் பெருமக்களை அழைத்துப் போற்றி அப்புலவர்களைக் கொண்டு பாடிச் சிறப்பு செய்யப்பெற்றுள்ளன.

தலபுராணங்கள் சிறந்த கதை ஒன்றைப் பின்புலமாகக் கொண்டு பாடப்பெற்றிருக்கின்றன. மேலும் குறிப்பிட்ட தலத்தின் இடச்சிறப்பு, கடவுள் சிறப்பு, தலத்திற்கான மரத்தின் சிறப்பு, தலத்தில் உள்ள தீர்த்தங்களின் சிறப்பு போன்றவற்றை எடுத்துரைப்பனவாகவும் பாடப்பெற்றிருக்கின்றன. தலபுராணங்கள் பாடப்பெற்ற தலத்தில் வந்து வழிபட்டவர்களையும், அவர்களின் பாவம் நீங்கிய தன்மையையும் எடுத்துரைக்கின்றன. தலபுராணங்கள் தாம் பாட எடுத்துக்கொண்ட தலத்திற்கு உரிய இறைவனைப் போற்றிப் பாடும் பாடல்களையும் கொண்டிருக்கின்றன.

தலபுராணங்கள் இலக்கியச்சிறப்பும், கதையோட்டச் சிறப்பும், உத்திசிறப்பும் உடையனவாக விளங்குகின்றன. இவற்றின் காரணமாக இப்புராணங்கள் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தனித்தன்மை வாய்ந்த இலக்கிய வகைமையாக விளங்குகின்றன. இவ்வாய்வு வீரவனம் என்ற தலத்திற்கான புராணத்தை ஆய்வுக்களமாகக் கொண்டு அமைவதால் அவற்றின் தோற்றம்,

வளர்ச்சி, அதன் பெருக்கம் போன்றன குறித்த செய்திகள் இவ்வியலில் ஆராயப்பெறுகின்றன.

தல புராணத்திற்கான இலக்கணங்கள்

தலபுராணம் என்ற சொல் தலம், புராணம் என்ற இரு சொற்களின் இணைப்பாகும். புராணம் என்பது பழமை என்ற பொருளைத் தரும். புராணம் என்ற வகைமைக்கும், தலபுராணம் என்ற வகைமைக்கும் சிற்சில வேறுபாடுகளும் ஒற்றுமைகளும் உண்டு. தொன்மைக் கதைகளை எடுத்துக் கூறும் அடிப்படையில் இரண்டும் ஒன்றுபடுகின்றன. குறிப்பிட்ட தலத்தின் சிறப்பினை மட்டும் தொன்மை படப் பாடுவதால் அது தலபுராணம் எனப்படுகிறது. இவை தலபுராணத்திற்கும் புராணத்திற்குமான ஒற்றுமை வேற்றுமை ஆகும்.

புராணம் என்பதன் விளக்கமும் வரையறைகளும்

தொல்காப்பியம், தண்டியலங்காரம், வெண்பாப்பாட்டியல், சிதம்பரப்பாட்டியல், திவாகர நிகண்டு ஆகிய இலக்கண நூல்கள் புராண இலக்கியத்திற்கான இலக்கணத்தைக் கூறுகின்றன. இவ்விலக்கணங்கள் பின்வரும் நிலையில் தொகுத்தளிக்கப்பெறுகின்றன.

தொல்காப்பியம் காட்டும் புராண இலக்கணம்

“தொன்மை தானே உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே”¹

“அம்மை யழகு தொன்மை தோலே

விருந்தே யியைபே புலனே இழைபெனாஅப்

பொருந்தக் கூறிய எட்டு”²

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் தொன்மை என்ற இலக்கிய வகைமையைச் சுட்டுகின்றன. தொன்மை என்பதற்கு உரைச் செய்யுளோடு பொருந்தி பழைய வரலாற்றினைப் பெற்றிருத்தல் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். இதன் அடிப்படையில் தொன்மை என்ற வகைமையானது, புராணம் என்ற வகைமையைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். தொல்காப்பிய வழியில் பழமையான கதைகளைப் பாடும் செய்யுள் அமைப்புமுறை புராணம் எனப்படுகின்றது.

திவாகர நிகண்டு தரும் இலக்கணம்.

“காவிய வியற்கை விரிக்குங்காலை

ஆரியந் தமிழால் நேரிடையாக்கி

உலகின் தோற்றமும் ஊழியிற்றுதியும்

வகை சாறொண்ணுற்றாறு வாதியரும்”³

எனத் திவாகர முனிவர் காவியத்திற்கு இலக்கணம் சுட்டுகிறார். இதுவும் புராண இலக்கியத்திற்குப் பொருந்துவதாக உள்ளது. வடமொழி சார்பான கதைகளைத் தமிழில் கொண்டுவந்து உலகத் தோற்றம், ஊழிக்காலம் போன்றவற்றை எடுத்துரைத்து, காவியம் படைப்பது என்பது புராண நிலைப்பாடு ஆகும்.

வெண்பாப் பாட்டியல் தரும் இலக்கணம்

“கருதுசில குன்றிறுமக் காப்பிய மென்பர்

பெரிதறமே யாதி பிழைத்து – வருவதுதான்

காப்பிய மாகுங் குலவரவு காரிகை

யாப்பிற் புராணமே யாம்”⁴

என வெண்பாப் பாட்டியல் புராணத்திற்கும், காப்பியத்திற்கும், சிறுகாப்பியத்திற்கும் பொதுவான இலக்கணத்தை உரைத்துள்ளது.

சிதம்பரப் பாட்டியல் தரும் இலக்கணம்

“அறையு மதிற் சில குறைபா டெனிறுங் குன்றா

தறம் பொருளின் பம்வீட்டிற் குறைபா டாக”⁵

என்ற சிதம்பரப் பாட்டியல் நூற்பா, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு இவற்றை எடுத்துரைப்பது புராணம் என்றுரைக்கின்றது.

கூர்மபுராணம் தரும் இலக்கணம்.

தோற்றம் உலகம் மீண்டொடுங்கல் நுகள் தீர்மன்வந்தரம் முனிவர்

ஆற்றல் அரசர் மரபவர்தம் சரிதம் என்றும் ஓரைந்தும்

சாற்றும் புராண இலக்கண மென்றறிஞர் உரைப்பர்”⁶

என்று கூர்ம புராணச் செய்யுளானது புராணத்தில் இடம்பெறவேண்டிய செய்திகளைப் பற்றிக்கூறுகின்றது. அவை 1. சருக்கம், 2. ஊழியின் இறுதியில் உலகம் அழிந்தபின் மீண்டும் உருவாக்கப்படுதல், 3. தெய்வங்கள் அல்லது இருடிகள் இவர்களின் வழித்தோன்றல்களைக் கூறுதல், 4. ஒவ்வொரு மனுவின் காலத்தையும் கூறுதல், 5. சூரியவம்சம் சந்திரவம்சம் முதலியவற்றின் அடியாய்த் தோன்றிய அரசர்களது குடி வழியினைக் கூறுதல் என்பனவாகும்.

இவ்வகையில் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள் புராணம் என்பதற்கான விளக்கங்களை அளித்துள்ளன. காப்பியம், சிறு காப்பியம், புராணம் ஆகியன மூன்றும் சில கூறுகளில் ஒன்றுபட்டாலும் புராணம் என்பது பழமையான வடமொழி சார்பான கதையைத் தழுவியது என்ற வரையறையை இவற்றின் வழி பெறமுடிகின்றது.

புராணங்கள் பற்றிய வரையறைகள்

புராண வகைமையின் வடிவம், அமைப்பு பற்றி அறிஞர்கள் பலரும் கருத்துரைத்துள்ளனர். அவை பின்வருமாறு.

“புராணம் என்ற வடசொல் புரா - நவ என்ற இருவேர்களிலிருந்து பிறந்தது. இதன் பொருள் பழமைக்கும் பழமையாய் புதுமைக்கும் புதுமையாய் உள்ளது”⁷ என்று புராணம் பற்றிக் கருத்துரைக்கிறார் மு. அருணாசலம்.

தே. லூர்து “புராணம் என்பது சமுதாயத்தில் அச்சமுதாய மக்களால் வரலாற்றுக்கு முந்திய மிகப் பழங்காலத்தில் (Remote post) உண்மையாக நிகழ்ந்தனவாக நம்பப்படும். அவை நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் உண்மை என்றே ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். மக்கள் நம்ப வேண்டும் என்பதற்காகவே அவை சொல்லப்படுகின்றன. அவை சமயக்கோட்பாடுகளின் கருத்துருவங்கள் (Embodiment of Dogma) அவை புனிதமானவையாக அவை வழங்கும் சமுதாயத்தினரால் கருதப்படுவன. பெரும்பாலும் அவை இறையியலோடும் (Theology) தொடர்புடைய சடங்குகளாகும். தெய்வங்களின் செயல்கள், அவற்றின் குடும்ப உறவுகள், நட்புகள், பகைகள், வெற்றிகள், தோல்விகள் முதலியவற்றிற்கும் விளக்கம் தருபவையாக அமையும் சமயச்சார்பு புராணங்கட்கில்லை, எனின் அவற்றில் வரும் தலைமைப் பாத்திரங்கள்

தெய்வங்களாக இல்லை எனில், அவை புராணங்கள் அல்ல”⁸ என்று புராணத்தின் இயல்புகள் பற்றி விளக்குகிறார்.

“புராண மரபு என்பது மனிதன், மனிதனுக்கு அப்பாற்பட்டவர் ஆகியோரின் அடிப்படைக் கூறுகளை உள்ளுறைக் குறியீடாகக் கொண்டு விளக்கப்படும்.”⁹ என்பார் தமிழண்ணல்.

‘நம்பமுடியாத கூறுகளடங்கிய பழங்கதைகளின் தொகுதியே புராண மரபுக்கதைகள். நடப்பியல் அற்புத நவீர்சியாக மாறி இயற்கையிகந்த கூறுகளைப் பெற்றுச் சமய நம்பிக்கையில் கால்கொண்டு சடங்கு முறைகளில் வெளிப்பட்டுத் தொன்மை வடிவெடுக்கிறது”¹⁰ என்ற கருத்தும் புராண வகைமையின் இயல்பினைக் கூறுவதாகும்.

நா.செயராமன் என்பாரின் கூற்றுப்படி “புராணம் என்பது மனித மனத்தின் அற்புதமான கற்பனையிலிருந்து தோன்றியது”¹¹ என்பதால் புராண இலக்கியமும் கற்பனை சார்ந்தது என்பதை உணரமுடிகின்றது.

ஆலன் டண்டிசின் எனும் அறிஞர் “உலகமும் மனிதனும் தற்போதைய வடிவில் எப்படி வந்து சேர்ந்தனர் என்பதை விளக்குவதற்காகப் புனிதமாக எடுத்துரைக்கப்படுவது புராணம்”¹² என்றுரைக்கின்றார்.

“உலகம் நீதிகள், அறம், மறம் ஆகியவற்றிற்கிடையே உள்ள வேறுபாடுகளை அறிந்து கொள்வதற்கும் வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொள்ளவும் புராணங்கள் உதவுகின்றன”¹³ என்று புராணம் பற்றி பதுமபுராணம் எடுத்துரைக்கின்றது.

“குறிப்பிட்ட சமுதாய மக்களைப் புரிந்து கொண்டு நெருங்குவதற்கு அவர்களின் புராணங்கள் உதவும்”¹⁴ என்றுரைக்கின்றது பிரித்தானிகா கலைக்களஞ்சியம்.

யுகிமெரஸ் என்ற கிரேக்க அறிஞர் “புராணத்தில் இடம்பெறும் கடவுள்கள் உண்மையில் வரலாற்று மாந்தர்களாக இருப்பார்கள்”¹⁵ என்றுரைக்கின்றார்.

“புராணம் என்பது சமுதாயத்தின் கூட்டுக்கனவு”¹⁶ என்றுரைக்கின்றார் சிக்மண்ட் பிராய்டு.

இவற்றையெல்லாம் தொகுத்துரைக்கும் நிலையில் புராணம் என்பது முந்தைய கால மனிதர்களின் வரலாற்றை ஒட்டிய நம்ப முடியாத பல நிகழ்வுகளைக் கொண்ட கற்பனை கலந்த படைப்பு என்ற முடிவினைப் பெறமுடிகின்றது.

வடமொழியில் புராணங்கள்

வடமொழியில் புராணங்களைப் பலவகைகளாகப் பிரிக்கின்றனர். பிரம்மா, திருமால், சிவன் ஆகிய முக்கடவுளர்களையும் தலைமையாகக் கொண்ட புராணங்கள் என்பது ஒரு வகைப்பாடு. இவ்வகைப்பாடு தவிர புராணங்களை மூன்று வகையாகப் பிரிப்பர். அவை 1. மகாபுராணங்கள், 2. உப புராணங்கள், 3. ஆதிபுராணங்கள் என்பனவாகும்.

மகாபுராணங்கள்

மகாபுராணங்கள் பதினெட்டு ஆகும். அவை 1.பிரமபுராணம் 2. பதுமபுராணம், 3. விஷ்ணு புராணம் 4. சிவபுராணம் 5.பாகவதபுராணம் 6. நாரதீய புராணம் 7. மார்க்கண்டேய புராணம் 8. ஆக்னேய புராணம், 9. பவிஷ்ய புராணம் 10. பிரமகை வர்த்த புராணம், 11. இலிங்க புராணம் 12. வராக புராணம் 13. ஸ்கந்த புராணம், 14. வாமன புராணம், 15. கௌமார புராணம், 16. மச்ச புராணம், 17. கருட புராணம், 18.பிருமாஷ்ட புராணம் என்பனவாகும்.

உப புராணங்கள்

மகா புராணங்களைச் சார்ந்து பிற்காலத்தில் எழுந்தவை உபபுராணங்கள். அவை 1. சனற்குமாரபுராணம், 2. காந்தபுராணம் 3. நந்தி புராணம் 4.நாரத புராணம் 5. மாணவ புராணம் 6.பிரமாண்ட புராணம் 7. காளி புராணம் 8. சாம்ப புராணம் 9. நரசிம்ம புராணம் 10. சிவதரும புராணம் 11. துர்வாச புராணம் 12. கபில புராணம் 13.ஓசை நச புராணம் 14. வருண புராணம், 15. மகேசுர புராணம் 16. கௌமார புராணம் 17. மாரிச புராணம் 18. நாரதீய புராணம் என்று அவையும் பதினெட்டு ஆகும்.

ஆதிபுராணங்கள்

ஆதிபுராணங்கள் மிகப் பிற்காலத்தில் தோன்றியவைகளாகும். ஆதிபுராணங்கள் பதினெட்டு ஆகும். அவை 1.பார்க்கவ புராணம் 2. முத்தல புராணம் 3. விநாயகர் புராணம், 4. ஆதிபுராணம் 5. மகாபாரதம் 6.தேவியின்

சரிதவிரிவு 7. கார்க்கப் புராணம் 8. கல்கி புராணம் 9. கிருஷ்ணாவதாரக் கதை, 10. வாசிஷ்டம், 11. பசுபதி புராணம் 12. விருத்தருமம் 13. பிருகந்நாரத தீபம், 14. பிஷ்யோத்தரம் 15. பிருத்வாமனம் 16. சிவதருமோத்திரம், 17. பரானந்தம், 18. பிருகத்மாத்யம் என்பனவாக அவையும் பதினெட்டாகும்.

இவ்வாறு புராணங்கள் மூவகைப்படுகின்றன. இவை வடமொழி சார்ந்து எழுந்தனவாகும். இவ்வகையில் தமிழில் அதிக அளவு புராணங்கள் தோன்றவில்லை என்றாலும் தலபுராணங்கள் இவற்றிற்கு ஈடாகத் தோன்றியுள்ளன.

தலபுராணம்

ஒரு புனிதத் தலத்திற்கு உரிய இறைவனின் புராணச் சிறப்புகளை உள்ளடக்கி எழுதப்பெறும் காப்பிய அமைப்பிலான வகைமை தலபுராணம் ஆகும். கடவுள் எழுந்தருளியுள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட தலத்தின் சிறப்புகளையும், அத்தலத்தின் அதே கடவுள் செய்தருளிய அற்புதங்களையும் சிறப்பித்துப் படைக்கப்படுவது தலபுராணமாகும். மக்களின் நம்பிக்கைக்கும், அரசர்களின் திருப்பணிக்கும் உரிய பெரிய கோயில்கள் பலவும் தலபுராணங்களைப் பெற்றுள்ளன. இதன் காரணமாக மக்களுக்கும் மன்னர்களுக்கும் சமநிலையில் அருள் வழங்கும் தெய்வத்தன்மையைத் தலபுராணங்கள் கொண்டமைந்துள்ளன.

தலபுராணங்களில் பாடுபொருள்கள்

மக்களின் வாழ்வியலை ஒழுங்குபடுத்தி ஒழுக்கமும், அறமும் பக்தியும் அமையும் வகையிலும், ஒரு தலத்தின் சிறப்பினை எடுத்துக் கூறும் வகையிலும் தலபுராணங்கள் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. தலத்தின் பெருமை, தீர்த்தத்தின் பெருமை, இறைவனை வணங்கி நற்பேறு பெற்றவர் வரலாறு, மக்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய தருமங்கள், நீக்க வேண்டிய அதர்மங்கள், நாட்டுச் சிறப்பு, நகரச் சிறப்பு ஆகியனவற்றை விரித்துக் கூறுவதையே தலபுராணங்கள் பொதுவான நெறியாக கொண்டுள்ளது.

தொன்றுதொட்டு வரும் சமூகப் பழக்க வழக்கங்களையும் மனிதர் தம் வாழ்வியலை ஒழுங்குபடுத்தும் நெறிமுறைகளையும் கொண்டதாகத் தலபுராணங்கள் விளங்குகின்றன.

மிகப்பெரிய பாவத்தைத் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ எந்தவொரு உயிரினமும் செய்திருந்தாலும் அவ்வுயிர்கள் குறிப்பிட்ட தலத்திற்கு வந்து அங்குள்ள பொய்கையில் நீராடி இறைவனை மனதுருகி வழிபடுவதால் பாவம்

நீங்கி நற்கதி பெற்று மேன்மையடையலாம் என்னும் கருப்பொருளையே அனைத்து புராணங்களும் உள்ளடக்கியுள்ளன.

தலபுராணங்களின் நோக்கமும் பயனும்

பொதுநிலை தல புராணங்கள் பக்தி இலக்கிய வகையைச் சார்ந்தவையாக இருப்பினும் அவை வரலாறு சார்ந்த பயன்களை எடுத்துரைக்கின்றன. இன்றைய ஊர்களின் பழைய வரலாறு, அவை பெயர் பெற்ற நிலை போன்றவைகளை அறிய உதவுகின்றன. மேலும் இவை கோவில்கள் பற்றிய கருத்துக் கருவூலங்களாக விளங்குகின்றன. இவை மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம், நோன்பு, விழாக்கள், வழிபாடுகள், இவற்றின் வழிமுறைகளை எடுத்துரைக்கின்றன. இவை நுண்கலைகளின் வளர்ச்சிக்கு வித்திடுகின்றன. இவை பழங்காலச் சிற்பம், ஓவியம், கட்டடக்கலை, இசை, நடனம், இலக்கியம் பற்றிய எண்ணங்களைத் தருகின்றன. தல பயணங்களுக்கு ஊக்க மூட்டுகின்றன.

புலவர்களே! பொய்யர்களைப் பாடி வாடாதீர்கள். இறைவன் உறைந்திருக்கும் திருத்தலங்களைப் பாடுங்கள். பாடினால் இம்மையிலே சோற்றையும், ஆடையையும் இறைவன் தருவான். துன்பங்கள் நீங்கும் மறுமையிலே சிவநகரை ஆள்வதற்கும் வழியுண்டாகும், தலங்களைப் பாடுங்கள், திருப்புகலூர் போன்ற இறைவன் திருத்தலங்களைப் பாடுங்கள் என்றார் சுந்தரர். இதனை

“தம்மை புகழ்ந் திச்சைபேசினும் சார்வினுந் தொண்டர் தருகிலா

பொய்மையாளரைப் பாடாதே எந்தை புகலூர் பாடுமின் புலவீரகான்

இம்மையே தரும் சோறும் கூறையும் ஏத்தலாம் இடர்கெடலும்

அம்மையே சிவலோகம் ஆள்வதற்கு யாதும் ஐயுற வில்லையே”¹⁷

என்னும் பாடல் விளக்கும். கோயிலையும் கோயில் தெய்வத்தையும் பாடும் நோக்கினவாக தலபுராணங்கள் விளங்குகின்றன. இப்புராணங்களில் நாயன்மார், ஆழ்வார் பக்திப் பாடல்களின் தாக்கம் அமைந்துள்ளன.

கதைப் பொருண்மை வாயிலாகச் சமயத் தத்துவமும் நீதிக் கருத்துகளும் புகுத்தப்பெறுவதும் இவ்விலக்கிய வகையின் நோக்கமாகும். யானை, பூனை, பாம்பு, எறும்பு, பறவை, சிலந்தி, சிறுகுருவிகள் போன்றன இறைவனை வணங்கிப்

பேறு பெற்றன என்ற நிலையில் மக்களும் இறைவனை வணங்கினால் நற்பேறு பெறலாம் என்ற அடிப்படையில் தலபுராணங்கள் எழுதப்பெற்றுள்ளன.

தலபுராணங்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

தலபுராணங்கள் கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் தோன்றின் என்றாலும் தலபுராணக் கூறுகள் சங்க இலக்கியங்களில் இருந்தே கிடைக்கின்றன. பத்துப்பாட்டில் நக்கீரர் பாடிய திருமுருகாற்றுப்படை முருகனின் ஆறுபடை வீடுகளைப் பற்றியும் அப்படைவீடுகளின் சிறப்புப் பற்றியும், அவை செல்லும் வழி முறைகள் பற்றியும் எடுத்துரைக்கின்றன.

தொடர்ந்து சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன் மதுரை செல்லும் வழியில் காணப்படும் கோயில்களில் வழிபாடு நிகழ்த்தியது, இராமாயணத்தில் அகத்தியர் போன்றோரைச் சந்தித்தது, இராமேசுவர வழிபாடு, மகாபாரதத்தில் அர்ச்சுணன் தீர்த்தயாத்திரை சென்றது போன்றனவும் தல புராணங்களின் தோற்றத்திற்கான முன் கூறுகளாக விளங்குகின்றன.

பத்தி இலக்கிய காலத்தில் காரைக்கால் அம்மையார், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் போன்றோர் செய்த திருத்தலப் பயணங்களும், திருமங்கை ஆழ்வார் செய்த திருத்தலப் பயணங்களும் தல புராணத் தோற்றத்திற்கான முன் கூறுகளாக அமைகின்றன.

தொடர்ந்து மதுரையை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பெற்ற திருப்பெரும்பெற்றப் புலியூர் நம்பி, பரஞ்சோதி முனிவர் ஆகியோர் எழுதிய திருவிளையாடற்புராணங்களும் தலபுராணத்தின் முன்னோடிகளாக விளங்குகின்றன.

இதனைத் தொடர்ந்து கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டில் தல புராணத்தின் வளர்ச்சி தொடங்குகிறது.

பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டு

வீரைப் பரசமயக்கோளரிமாமுனிவர் என்பவர் 12 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர். 1111 – 1119 ஆம் ஆண்டுகளில் வாழ்ந்த இவர் வீரை எனும் ஊரைச் சார்ந்தவர். பரசமயக்கோளரி என்பது இவரது சிறப்புப் பெயர். கன்னிவனப் புராணம், பூம்புலியூர் நாடகம், அட்டாதசப் புராணம் என்பன இவரால் எழுதப்பெற்றுள்ளது. கன்னிவனம் என்பது திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஆகும்.

பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டு

பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி என்பவரால். திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல் புராணம் எழுதப்பெற்றுள்ளது.

பதினான்காம் நூற்றாண்டு

கொற்றவன் குடியில் தில்லைவாழ் அந்தணர் மரபில் பிறந்த உமாபதி சிவாச்சாரியார் கோயிற்புராணம் எனும் தலபுராணத்தை எழுதினார்.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு

பாண்டிய நாட்டு திருப்புத்தூர் மடத்தில் இருந்தவர் திருவம்பலமுடையார் மறைஞானசம்பந்தர். இவர் திருத்தனிநாதர் கோவிலில் உள்ள சிவபெருமானின் திருவிளையாடல்களை “ஓங்கு கோயிற் புராணம்” எனும் பெயரில் எழுதியுள்ளார்.

கி.பி 1484 ஆம் ஆண்டு இந்நூல் அரங்கேற்றப்பட்டுள்ளது. இந்நூலுக்காக இவர் திருமங்கலம் எனும் மண்ணிமங்கலத்தில் ஐந்து நிலம் இரையிலியாகப் பெற்றுள்ளார் என்பதைத் திருப்புத்தூர் கோவிலில் உள்ள கல்வெட்டு ஒன்று தெரிவிக்கின்றது. சோழநாட்டு திருக்குடந்தையில் பிறந்தவரான தீர்த்தகிரித் தேசிகர் என்பவர் இரத்தினபுரிப் புராணம் என்பதை இயற்றியுள்ளார்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டு

திருமலைநயினார் எனப்படும் சந்திரசேகரர் என்பவர் தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள எலவானாகுர் என்னும் இறைசைப்பூரில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் மீது “இறைசைப்புராணம்” என்ற புராணத்தைப் பாடியுள்ளார். திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர் என்பவர் நம்மாழ்வாரின் அவதாரத் தலமாகிய திருக்குருகூருக்குத் திருக்குருகை மான்மியம்” என்ற தலபுராணத்தை எழுதியுள்ளார். மேலும் கமல ஞானப்பிரகாசரின் மாணவரான ஞானப்பிரகாசர் திருமழுவாடி புராணம், தந்திவனப் புராணம் எனும் இரண்டு தலபுராணங்களைப் பாடியுள்ளார்.

கமலை ஞானப்பிரகாசரின் மற்றொரு மாணவரான திருவொற்றியூர் ஞானப்பிரகாசர் என்பவர் திருவொற்றியூர் தல புராணத்தினை எழுதியுள்ளார். மேலும் சிவன் பாக்கம் என்ற ஊரில் வாழ்ந்த துறவியான ஞானக்கூத்த சிவப்பிரகாச தேசிகர் என்பவர் விருத்தாச்சலப் புராணம், திருவிடைமருதூர்ப்

பழைய புராணம், திருவையாற்றுப் புராணம் எனும் செப்பேசப் புராணம் ஆகிய நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார்.

தலபுராணம் பாடுவதில் வல்லவரான சைவ எல்லப்ப நாவலர் என்பவர் அருணாசலப் புராணம், திருவிரிஞ்சைப் புராணம், தீர்த்தகிரிப் புராணம், திருவெண்காட்டுப் புராணம், திருச்செங்காட்டங்குடிப் புராணம், செவ்வந்திப் புராணம், தலைச்செங்காட்டுப் புராணம் எனும் ஏழு தலபுராணங்களைப் பாடியுள்ளார்.

சீவலமாற பாண்டியனார் என்பவர் சங்கர நாராயணசாமி கோயில் புராணத்தைத் தலபுராணமாகப் பாடியுள்ளார். தென்பாண்டி நாட்டைச் சார்ந்த அளகை என்ற ஊரில் வாழ்ந்த சம்பந்த முனிவர் திருவாரூர்த் தலபுராணம் என்பதைப் பாடியுள்ளார். காசிநாடன் என்பவர் திருக்குற்றாலத் தலபுராணம் பாடியுள்ளார்.

சிதம்பரத்தில் வாழ்ந்த இரேவணச் சித்தர் என்பவர் திருப்பட்டிச்சுரம் புராணம், திருவலஞ்சுழிபுராணம் திருமேற்றளிபுராணம் ஆகிய தலபுராணங்களை இயற்றியுள்ளார். பாண்டி நாட்டு வீரவ நல்லூரில் பிறந்த கமலை ஞானப்பிரகாசரின் மாணவரான ஆனந்தக் கூத்தர் திருக்காளத்தி தல புராணத்தைப் பாடியுள்ளார். தொண்டை மண்டலம் வயலூரில் பிறந்த அனதாரியப்பர் வடமொழியில் உள்ள சுந்தர பாண்டியத்தை தமிழில் தலபுராணமாகப் பாடியுள்ளார். தில்லையில் உள்ள சாம்பவானோடை சார்ந்த அம்பலவாண முனிவர் “திருவுசாத்தானப் புராணம்” எழுதியுள்ளார்.

பாண்டிய நாட்டுத் தென்காசிப்பகுதியின் சிற்றரசரான அதிவீரராம பாண்டியர் நைடதம், வெற்றிவேற்கை, கொக்கோகம் ஆகிய நூல்களை எழுதியதோடு இவர் காசிக்காண்டம், கூர்ம புராணம் ஆகிய இரண்டு தலபுராணங்களைப் பாடியுள்ளார்.

தஞ்சை மாவட்டம் வேதாரண்யத்தில் பிறந்த நிரம்ப அழகிய தேசிகர் திருப்பரங்குன்றத் தல புராணத்தையும், சேதுபுராணத்தையும், திருவையாற்றுப் புராணத்தையும், வேணுவன புராணத்தையும், பாடியுள்ளார். பாலசுப்பிரமணியக் கவிராயர் என்பவரால் பழனித் தலபுராணம் பாடப்பெற்றுள்ளது. புராணத் திருமலை நாதர் என்பவரால் சிதம்பர புராணம், சிவமகா புராணம் ஆகியன பாடப்பெற்றுள்ளன. மெய்கண்ட பரம்பரையில் வந்த மறைஞான தேசிகர் திருவாரூர்ப் புராணம் எனும் ஆதிகமலாலய புராணம் அருணகிரிப் புராணம் ஆகிய நூல்களை இயற்றினார்.

பதினேழாம் நூற்றாண்டு:

இந்நூற்றாண்டில் அகோர தேவர் என்பவரால் காளையாற்கோயில் புராணம், வேதாரணிய புராணம், கும்பகோணப் புராணம் இயற்றப்பட்டுள்ளது. திருப்பூவணம் என்ற ஊரைச் சார்ந்த கந்தசாமிப் புலவர் என்பவர் திருவாப்பனூர்ப் புராணம், திருப்பூவணவாயிற் புராணம் எனும் இரண்டு தலபுராணங்களைப் பாடியுள்ளார். கருணைப் பிரகாசர் என்பவர் சீகாளத்திப் புராணத்தின் முதல் ஐந்து சருக்கங்களைப் பாடினார்.

தொண்டை நாட்டுக் களத்தூரில் பிறந்த களந்தைக்குமரன் என்பவர் திருவாஞ்சியம் ஊரிலுள்ள இறைவனின் பெருமைகளை திருவாஞ்சியபுராணமாக இயற்றியுள்ளார். சரவண முனிவர் என்பவர் சென்னிமலைப் புராணத்தைப் பாடியுள்ளார்.

கொங்கு நாட்டிலுள்ள சென்னிமலையின் சிறப்புகள் புராணமாக இவரால் பாடப்பெற்றுள்ளது. அப்புராணம் 'சென்னிமலைத் தலபுராணம்' என்று அழைக்கப்பெறுகின்றது. சிதம்பரநாத தேசிகர் என்பவர் வில்லிவாக்கப்புராணம் என்பதை எழுதியுள்ளார். சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருக்கூவப் புராணம் என்பதை எழுதியுள்ளார். சீகாளத்திப் புராணத்தில் இருநூற்றுப் பதினைந்துப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். திருவாவடுதுறை ஆதின திருச்சிறும்பல ஞான தேசிகருடைய மாணவரான சுந்தரலிங்க முனிவர் திருப்பெருந்துறைப் புராணத்தைப் பாடியுள்ளார்.

சுந்தரலிங்க முனிவர் என்பவரால் திருப்பெருந்துறைப் புராணம் பாடப்பெற்றுள்ளது. செகராசசேகரன் என்பவர் இலங்கையிலுள்ள திரிகோணமலையைச் சார்ந்து தட்சிண கைலாச புராணம் என்பதை எழுதியுள்ளார். இதன்வழி தல புராணம் என்ற வகைமை இலங்கைத் தமிழர்களிடத்திலும் பரவி இருந்தமை தெரியவருகிறது.

திருநெல்வேலி மாவட்டம் விசயநாராயணம் ஊரைச் சார்ந்த திருகூடராசப்பக் கவிராயர் என்பவர் திருக்குற்றாலத் தலபுராணம், திருகூலகிரிப் புராணம் ஆகியனவற்றை இயற்றியுள்ளார். பாண்டிய நாட்டினரான பொன்னாயிரங் கவிராய மூர்த்திகள் எனும் சிந்தாமணிப்புலவர் என்பவர் சேறைத் தல புராணம், தென்மலைத்திரிபுரத்தீசர் புராணம், தேவதானத் தலபுராணம் புதுவை வடபாலீசர் புராணம் போன்றவற்றை எழுதியுள்ளார். தொண்டை நாட்டு புலவனுார்க்காணியில் பிறந்த முத்துதாசர் என்பவர் மகாதேவ புராணம், திருவிரிஞ்சைப் புராணம் எனும் இரு தலபுராணங்களை இயற்றியுள்ளார். முத்துவீரக் கவிஞர் என்பவர் கவிலகிரிப்

புராணம் இயற்றியுள்ளார். திருச்செந்தூரைச் சார்ந்த வென்றிமாலைக் கவிராயர் திருச்செந்தூர்ப் புராணத்தை இயற்றியுள்ளார்.காஞ்சிபுரத்தைச் சார்ந்த வேலைய சுவாமிகள் வில்வாரண்யத் தல புராணம், வீரசங்காதனப் புராணம். சீகாளத்திப் புராணத்தின் பிற்பகுதி ஆகியவற்றைப் பாடியுள்ளார். வைத்தியநாத தேசிகர் நல்லூர்ப் புராணம், திருவாட்போக்கிப் புராணம் ஆகியனவற்றை இயற்றியுள்ளார்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு

இந்நூற்றாண்டில் தொண்டை மண்டலம் உழவூரில் பிறந்த அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியார் வடமொழியில் எழுதப்பெற்றிருந்த திருக்கழுக்குன்றப் புராணத்தை தமிழ்மொழியில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். தொண்டைமண்டல களத்தூரில் பிறந்தவரான ஆதியப்பனார் தஞ்சைப் புராணம், திருக்களர்ப் புராணம், திருக்கொள்ளம்பூதூர்ப் புராணம், மாயூரப் புராணம், பாதிவனப் புராணம் ஆகிய தல புராணங்களை இயற்றியுள்ளார். இராம கவிராயர் என்பவர் திருவாய்ப்பாடிப் புராணம் பாடியுள்ளார். சிவஞான முனிவரின் மாணவருள் ஒருவரான சிதம்பரநாத முனிவர் திருப்பாதிரிப்புலியூர்ப் புராணம் எனும் தலபுராணத்தை இயற்றியுள்ளார். ஒப்பிலாமணிப் புலவர் கும்பகோணத் தலபுராணம் பாடியவர் ஆவார். கச்சாலைத் தேசிகர் என்பவர் காஞ்சிபுராணம் பாடியுள்ளார். இது காலத்தால் முந்தியது.

திருநெல்வேலி மாவட்டம் விக்கிரம சிங்கபுரத்தில் பிறந்த சிவஞான முனிவர் காஞ்சிபுராணத்தின் முதல் பகுதியை இயற்றியுள்ளார். திருத்தணிகையில் பிறந்து, சிவஞானமுனிவரிடம் கல்வி கற்ற கச்சியப்ப முனிவர் காஞ்சிப் புராண இரண்டாம் காண்டம், தணிகைப் புராணம், திருவாணைக்கா புராணம், பூவாளுர்ப் புராணம், திருப்பேருர்ப் புராணம், விநாயகபுராணம் ஆகிய ஆறு தலபுராணங்களைப் பாடியுள்ளார். இலங்கையில் வாழ்ந்த கணேச பண்டிதர் பாடிய புராணம் இளையாற்றங்குடிப் புராணம் ஆகும். திருத்தணிகையில் வாழ்ந்த சிவஞான முனிவர், கச்சியப்ப முனிவர் ஆகியோரின் மாணவரான கந்தப்பையர் இயற்றிய புராணம் தனிகாசலப் புராணம் ஆகும். கருணாகரக் கவிராயர் என்பவரால் பாடப்பட்ட புராணம் செய்யாறு எனும் திருவோத்தூர்ப் புராணம் ஆகும். கொட்டையூர் தண்டபாணி தேசிகரின் புதல்வரான தஞ்சை சரபோசி மன்னனின் அரண்மனை வித்துவான் சாமிநாத முனிவர் என்பவர் துறைசைப் புராணம், திருப்பெருந்துறைப் புராணம் என்ற இரண்டு தலபுராணங்களை இயற்றியுள்ளார். சிவக்கொழுந்து தேசிகரால் திருவிடை மருதூர்ப் புராணம்,

கொட்டையூர்ப் புராணம், திருப்பெருமண நல்லூர்ப் புராணம் ஆகியன எழுதப்பெற்றுள்ளன.

பழமலையில் பிறந்த தியாகராசக் கவிராயர் என்பவர் சிவஞான பாலைய தேசிகர் என்பாரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி பாடிய புராணம் ‘மயிலாசல புராணம்’ என வழங்கப்படுகிறது. தியாகராசக் கவிராச தேசிகர் பாண்டி நாட்டு திருப்புவனவாசல் இறைவன் மீது ‘திருப்புவனவாயில்’ புராணம் பாடியுள்ளார். ஈழநாட்டுத் திரிகோண மலையில் கோணேசர் கோவிலில் அர்ச்சகராக இருந்த பண்டிதராசர் என்பவர் ‘தக்கிண கைலாச புராணம்’ என்ற கோணாசல புராணத்தை இயற்றியுள்ளார்.

சோழநாட்டு ‘குறுக்கையில்’ பிறந்த பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணம், வேதாரணியப் புராணம் எனும் இரண்டு புராணங்களைப் பாடியுள்ளார். பின்வேலப்ப தேசிகர் என்பவர் சோழ நாட்டு திருப்பறியலூர் இறைவனைப் போற்றி ‘திருப்பறியலூர்ப் புராணம்’ என்பதைப் பாடியுள்ளார். வாசுதேவ முதலியார் என்பவர் வடமொழியில் எழுதப் பெற்றிருந்த பவானி கூடல் புராணம் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். திருமுருகன் பூண்டித் தலபுராணம் இவரால் எழுதப்பெற்றதேயாகும். சிவகங்கையில் பிறந்த வேதாந்த சுப்பிரமணிய பிள்ளை என்பவர் வடமொழியில் எழுதப் பெற்றிருந்த மயில்மலைப் புராணத்தை தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இது குன்றக்குடியைக் குறிக்கும் தலபுராணம் ஆகும். வேலாயுத ஞானசம்பந்த மூர்த்தி என்பவர் திருக்கோளக்குடிப் புராணம் என்பதை எழுதியுள்ளார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ‘தமிழ்த் தலபுராணங்களில் பொற்காலம்’ என்றழைக்கப்பெறும் வகையில் அமைந்துள்ளது. இக்காலக்கட்டத்தில் எண்பதிற்கும் மேற்பட்ட புலவர்கள் நூற்றுக்கணக்கான தலபுராணங்களை இயற்றி அரங்கேற்றியுள்ளனர். ஒரு ஆசிரியரே இரண்டு மூன்று புராணங்களை இயற்றியுள்ளனர். தலபுராண வேந்தர் என்றழைக்கப்பெறுகின்ற மீனாட்சி சுந்தரனார் தோன்றிய காலமும் இதுவேயாகும். இவர் ஒருவரே இருபத்திரண்டிற்கும் மேற்பட்ட தலபுராணங்களை இயற்றியுள்ளார்.

ஆசிரியர்களும் புராணங்களும்

1. திருவிடையூர்ப் புராணம் - அசலாம்பிகையம்மாள்
2. பாவநாசத் தலபுராணம் - அட்டாவதானம் சொக்கலிங்கப்பலவர்
3. அப்துல் காதிரு நாவலர் - கோட்டாற்றுப் புராணம்
4. அம்பலவாணக் கவிராயர் - சிவன்மலைப் புராணம்
5. அம்பலவாண தேசிகர் - திருக்கருப்பறியலூர்ப் புராணம் எனும்
ஆதித்தபுரிப் புராணம்
6. அம்மையப்பர் - தென்சேரிகிரிப் புராணம்
7. அமிர்தலிங்கத் தம்பிரான் - திருமயிலைத் தலபுராணம்
8. அருணாசலக் கவிராயர் - சீகாழித் தலபுராணம்
9. மு.ரா.அருணாசலக் கவிராயர் - சிவகாசித் தலபுராணம்
10. ஆராவமுதாசாரியர் - திருச்சுழியப் புராணம்
11. ஆறுமுக நாவலர் - தேவகோட்டை தலபுராணம்
12. இராசப்பக் கவிராயர் - திருநாவலூர்ப் புராணம்
13. இராமநாத பிள்ளை - தூத்துக்குடித்தலபுராணம்
திருமந்திர நகர்த் தலபுராணம்
14. இராமானுச நாவலர் - ஸ்ரீமுஷ்ணப்புராணம்,
சுதர்சனகிரிப் புராணம்,
திருச்சித்திர கூடல் புராணம்
15. இராமைய அடிகள் - நாகூர்ப் புராணம்
16. இளைய பெருமாள் பிள்ளை - விட்டிலாபுரத் தலபுராணம்
17. இளையான் கவிராயர் - திருஅவிநாசிப்புராணம்,
திருஅப்பரமேசர் புராணம்

18. ஈசான தேசிகர் - திருக்கடம்பநாத புராணம்
19. நா.ஐயாச்சாமி ஐயர் - திருமனேச்சுரத் தலபுராணம்
20. மு.ரா.கந்தசாமிக் கவிராயர் - அரிமழத் தலபுராணம்
21. கந்தசாமி சுவாமிகள் - அன்னியூர்த்தலபுராணம்,
கௌசைப் புராணம், காரமடைத்தலபுராணம்
22. உ.கந்தசாமி முதலியார் - கொடுமுடிப் புராணம்
23. கருமுத்துப்பிள்ளை - நயினார் கோவில் என்னும்
வில்வவனப் புராணம்,
திரிபுவனப் புராணம்.
24. கலியாண சுந்தர முதலியார் - சிந்தாமணித்தலபுராணம்,
திருவான்மியூர்ப்புராணம், திருவூற்தலபுராணம்
25. கவிராச பண்டிதர் - திருச்செங்கோட்டுத் தலபுராணம்
26. கனகசபாபதி ஐயர் - திருக்கடக நகர்ப் புராணம்
27. கனகசபை ஐயர் - பினாகி எனும் பெண்ணை
நதிப்புராணம்
28. கனகசபைக் கவிராயர் - குழுமூர்ப் புராணம்,
திருக்களர்புராணம்,
திருப்பன்கூர்ப்புராணம்,
உடையார்பாளையப்புராணம்,
கங்கைகொண்டசோழபுரப்புராணம்
29. காளியண்ணப் புலவர் - பூந்துறைப் புராணம்
30. கிருட்டிணப்ப செட்டியார் - செல்வக்கந்தநாதர் தலபுராணம்
31. குமாரசுவாமியதேசிகர் - தென்காசிப் புராணம்
32. குமாரசாமிப் பண்டிதர் - குடியேற்றநல்லூர்ப் புராணம்

33.	குமாரசாமிப் பிள்ளை	-	மருதவனப் புராணம்
34.	குமாரசாமி முதலியார்	-	திருப்பத்தூர்ப் புராணம்
35.	குருசாமி முதலியார்	-	கொரட்டைத் தலபுராணம்
36.	குலாம்காதிரு நாவலர்	-	நாகூர்ப் புராணம்
37.	குழந்தைவேல் பிள்ளை	-	வெண்ணெய்மலைத் தலபுராணம்
38.	கைலாசநாத தேசிகர்	-	திருக்களந்தைப் புராணம்
39.	கைலாசநாத பண்டாரம்	-	வீரைத் தலபுராணம்
40.	நா.கோவிந்தசாமி நாயக்கர்	-	திருவாலி திருநகரிப் புராணம்
41.	கோவிந்த பிள்ளை	-	இராசமன்னார் கோவில் புராணம், நாகைப் புராணம்
42.	சங்கரகுமார முனிவர்	-	தருமபுரத் தலபுராணம்
43.	சங்கர நாராயணன்	-	திருப்பத்தூர்ப் புராணம்
44.	சங்கர நாவலர்	-	கன்னியாகுமரித்தல புராணம்
45.	சங்கரலிங்கம் பிள்ளை	-	பொருதை மாதாவினது தலபுராணம்
46.	சண்முகம் பிள்ளை	-	வடதிருமுல்லைவாயிற் புராணம்
47.	சந்திரசேகர நாயகர்	-	திருக்கூடலையாற்றூர்ப் புராணம்
48.	சபாபதி நாவலர்	-	சிதம்பர சபாநாதபுராணம்
49.	சபாபதி முதலியார்	-	திருப்போரூர்ப் புராணம்
50.	சரவணப் பெருமானையர்	-	களத்தூர்ப் புராணம்
51.	சிங்காரவேற் பிள்ளை	-	திருநாகேச்சுரப் புராணம்
52.	சிதம்பர தேசிகர்	-	கலித்துறைக் காஞ்சிப் புராணம்
53.	சிவசிதம்பர முதலியார்	-	கரையேறவிட்ட நகர்ப் புராணம்
54.	சிவசுப்பிரமணியக்கவிராயர்	-	பூவைப் புராணம்

55.	சிவஞான தேசிகர்	-	சேவூர்ப் புராணம்
56.	சிவஞானப்பரன் பிள்ளை	-	திருக்கடந்தைப் புராணம்
57.	ஆ.மா சிவஞானம்	-	காமநகர்ப் புராணம்
58.	சிவஞான யோகிகள்	-	கோயிற்பட்டிப் புராணம்
59.	சிவப்பிரகாசப் பண்டிதர்	-	திருக்கழிப்பாலைப் புராணம்
60.	சிவராமலிங்கம் பிள்ளை	-	திருமலைத் தலபுராணம்
61.	சிவனாந்த ஐயர்	-	புலியூர்ப் புராணம்
62.	சிவானந்த மூர்த்தி	-	வல்லம் தலபுராணம்
63.	சிற்றம்பலவையர்	-	மருதூர்ப் புராணம்
64.	சின்னைய செட்டியார்	-	திருவெற்றியூர்ப் புராணம்
65.	சீநிவாச பாரதி சுவாமிகள்	-	திருத்தலை யூர்த் தலபுராணம்
66.	சுந்தர முதலியார்	-	காமக்கோட்ட புராணம்
67.	த.க சுப்பராய செட்டியார்	-	ஆதிபுரத்தல புராணம்
68.	சுப்பிரமணிய ஐயர்	-	இலுப்பைக்குடித் தலபுராணம், உப்பூர்ப் புராணம், காளையாற் கோயில் புராணம், திருமருகற் புராணம், திருவிரிஞ்சைப் புராணம், திருவேடகப் புராணம், மாற்றூர்ப் புராணம்
69.	சுப்பிரமணியக்கவிராசமூர்த்தி	-	திருக்கடவூர்ப் புராணம், திருநள்ளாற்றுப் புராணம்
70.	தெ.சுப்பிரமணிய பிள்ளை	-	வானரவீர மதுரைத் தலபுராணம்
71.	சேங்குடி விசயக் கவி	-	வயிரவன் கோயிற் புராணம்
72.	சொக்கலிங்கம் செட்டியார்	-	சோழபுரப் புராணம், திருப்பத்தூர்ப்

புராணம், திருவுசாத்தானப் புராணம்,

பெருந்தோட்டத்துஅகத்தீச்சுரப்புராணம்

73.	சொக்கலிங்கப் புலவர்	-	திருவெள்ளூர்ப் புராணம்
74.	தண்டபாணி சுவாமிகள்	-	திருவாமாத்தூர்த் தலபுராணம்
75.	திருச்சிற்றம்பல முனிவர்	-	காவேரிப் புராணம், பொன்னிச்சிந்து மான்மிய புராணம்
76.	திருமலைவேற்கவிராயர்	-	திருக்கருவைத் தலபுராணம்
77.	நடராசக் கவிராயர்	-	வைரவன் கோயில் புராணம்
78.	நமச்சிவாயத் தம்பிரான்	-	திருப்பாச்சிலாச்சிரமப் புராணம்
79.	நாகலிங்கம் பிள்ளை .அ.	-	கதிர்காமப் புராணம்
80.	நாகலிங்கம் பிள்ளை .சி.	-	திருத்திலதைத் பதிப்புராணம்
81.	நாகலிங்கம் முனிவர்	-	திருவெறும்பியூர்ப்புராணம்,
காமக்கோட்டப்புராணம்
82.	நாதமுனி முதலியார்	-	திருமயிலைத் தலபுராணம்
83.	நாராயணசாமி ஐயர்	-	இடும்பாவனப்புராணம். திருக்கோட்டூர்ப் புராணம்
84.	நாராயணசாமி நாயகர்	-	திருக்கண்ணப்பர் புராணம், பரதியப்பர் தலபுராணம்
85.	நெல்லையப்பக் கவிராயர்	-	திருநெல்வேலித் தலபுராணம்
86.	பாலகிருஷ்ண தீட்சதர்	-	திருக்கடவூர்ப் புராணம்
87.	பானுகவி அடிகள்	-	திருமாற்பேறு புராணம்
88.	பிச்சையப்ப நாவலர்	-	தாருகாபுர தலபுராணம்
89.	பெரிய சுப்பாரெட்டியார்	-	கூவலபுரஅன்னதான மகத்துவ புராணம்

90. பொன்னுச்சாமித் தேவர் - இராசமன்னார் கோயில் புராணம்
91. மங்கைபாகக் கவிராயர் - கொடுங்குன்றப் புராணம்
92. மாசிலாமணி முத்துக்குமரன் - திருகோணேச புராணம்
93. மீனாட்சி சுந்தரனார் - பூவாளுர்ப் புராணம், அம்பர்ப் புராணம் முதலான பல தலபுராணங்கள்.
94. மீனாட்சி நாதர் - பழைய மதுரைப் புராணம்
95. முக்காளலிங்க முனிவர் - பாவநாசத் தல புராணம்
96. முத்தமிழ்க் கவிராயர் - சுசீந்தரத் தலபுராணம்
97. முத்துக்கிருஷ்ண இராமானுச பண்டிதர் - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ப் புராணம்
98. முத்துச்சாமிக் கோனார் - வெஞ்சமாக்கூடற் புராணம்
99. முத்துத் தாண்டவராயபிள்ளை - பறங்கிப்பேட்டைப் புராணம்
100. முத்துவீரக் கவிராயர் - சங்கரநாராயண சுவாமி கோயிற் புராணம்
101. முன்வேலப்ப தேசிகர் - பெரியலூர்ப் புராணம்
102. வடமலை நாரணக் குடை மன்னர் - திருநீர்த் தலபுராணம்
103. வடிவேல் முதலியார் - திருவருட்டுறைப் புராணம்
104. வடுகநாத தேசிகர் - தெந்திருமுல்லை வாயிற் புராணம்
105. வடுகநாத தேசிகர் (வேளூர்) - வயித்தீசுரன்கோயிற்புராணம், வடகுடிப் புராணம்
106. வணிசேர் நல்லய்யன் - திருவக்கரைப் புராணம்
107. வீரசைவம் சுப்பையன் - சுவாமிமலைப் புராணம்
108. சொ.வீரப்ப முதலியார் - திருக்கருவைப்புராணத்தின் சில

பகுதிகள்

109.	வீரராகவ ஐயங்கார்	-	திருவேங்கடத் தலபுராணம்
110.	வீரராகவ கவி	-	வில்லைப் புராணம்
111.	வேங்கடரமண தாசர்	-	கொடுமுடிப் புராணம்
112.	வேலுச்சாமிக் கவிராயர்	-	திருவியலுார்ப்புராணம்
113.	வேலுச்சாமிப்பிள்ளை	-	திருக்கச்சூர் ஆலக்கோயில்
புராணம்
திருவேட்டக்குடிப்புராணம்,
திருவிடங்கள் தலபுராணம்
114.	வேலைய தேசிகர்	-	திருவைகாவூர்ப் புராணம்
115.	வாலையர்	-	திருப்பழுவூர்ப் புராணம்
116.	வைத்தியலிங்கம் பிள்ளை	-	புதுவைத் தலபுராணம்

என்ற நிலையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பல தல புராணங்கள் படைக்கப்பெற்றுள்ளன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டைத் தலபுராணத்தின் பொற்காலமாகக் கொள்ளவேண்டும். மேலும் இக்காலத்தைத் தலபுராணக் காலமாக இலக்கியவரலாறுகள் குறிக்கலாம்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு

இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் தலபுராணங்கள் எழுந்துள்ளன. அவ்வாறு எழுந்தவற்றின் பட்டியல் பின்வருமாறு.

1.	அடிகளாசிரியர்	-	திருஅரிசிலிக் காதை
2.	க.அப்பாவையர்	-	புட்பாசல புராணம், திருவதிகைப்
புராணம்
3.	அரங்கசாமி ஐயங்கார்	-	திருவரத்துறைப் புராணம்
4.	அரங்கநாதனார்	-	சொக்கநாதர்மலைத் தலபுராணம்
5.	அரிகர ஐயர் இரா	-	அம்பாசமுத்திர புராணம், திருமுலநகரப்
புராணம்

6. இராமாநுச நாவலர் - காரமடை தலபுராணம்
7. சோ.இளமுருகனார் - ஈழத்துச் சிதம்பர புராணம்
8. எல்லப்ப முதலியார் - பனைப்பாக்கப் புராணம்
9. சே.கந்தசாமி முதலியார் - திருப்பாச்சூர்ப் புராணம்
10. கவிராச நாயகம் பிள்ளை - சாயாவனப் புராணம்
11. கிருபானந்தவாரியார் - காங்கேயநல்லூர்ப்புராணம்,
ஜலகண்டேசுவரர் கோயில் புராணம்
12. குமாரசாமி முதலியார் - திருத்தவத்துறைப் புராணம்
13. குமாரமலை மருந்தன் - திருத்தினை நகர்ப் புராணம்
14. குரவை லிங்கன் - திருவிடைக்கழிப் புராணம்
15. குருசாமி தேசிகர் - நாகப்பட்டினப் புராணம்
16. குழந்தைவேலுப் பிள்ளை - திருவிடையூர்ப் புராணத்தின்
இரண்டாம் காண்டம்
17. சிவசுப்பிரமணிய சிவாசாரியார் - திருத்தென்கோயிற் புராணம், ஏகாதசிப்
புராணம், கந்தசஷ்டிப் புராணம்
18. சிவஞான ஐயர் - துலா காவேரிப் புராணம்
19. சீநிவாச அய்யர் - திருவதிட்டகுடி சிவத்தல புராணம்
20. சி.சுப்பையசாமி - சிவபுரி புராணம்
21. செஞ்சடை வேதிய தேசிகர் - திருப்பனந்தாள் தலபுராணம்
22. சொக்கலிங்கம் பிள்ளை - இமாசலப் புராணம்
23. தி.வெ. தணிக்கைவேள் பாரதியார்- வியாசர்பாடிதலபுராணம்அயன்பரபுராணம்
24. தெய்வநாயகப் பெருமாள் நாயுடு - வைகுண்டத் தலபுராணம்
25. நரசிம்ம பாரதி - குணசீலத்தலபுராணம், நல்லூர்ப்புராணம்
26. நாராயணசாமி நாயுடு - நெட்டூர்ப் புராணம்

27. நாராயணசாமி முதலியார் - பனைப்பாக்கப் புராணம்
28. நிரஞ்சன நாதர் - நாகப்பட்டினத் தலபுராணம்
29. மெய்ஞான மாமுனிவர் - திருப்பாச்சிலச்சிராமப் புராணம்,
திருவீழிமிழலை புராணம்
30. மெய்ப்பாத புராணிகர் - திருப்பைஞ்ஞீலிப்புராணம்,
அறப்பள்ளி சுரப்புராணம்
31. வேங்கடாசலம் பிள்ளை - திருவேட்டிசுரர் புராணம்
32. வேலாயுத பண்டிதர் - தாரபுரத் தலபுராணம்,
திரிமூர்த்திமலைப்புராணம்,
சிவமகாபுராணம்.
33. வைத்தீசுவர குருக்கள் - திருக்கேதீச்சரத் தலபுராணம்.

இவ்வாறு இருபதாம் நூற்றாண்டு வரை தலபுராணம் என்ற இலக்கிய வகைமை தமிழில் வளர்ந்து நிலைபெற்று நிற்கிறது.¹⁸

தலபுராணங்களின் பொதுவமைப்பு

தொடக்க காலத்தில் தலபுராணங்கள் ஏட்டுச்சுவடிகளாக இருந்திருக்கின்றன. அதனை நூலாக்கம் செய்து பதிப்பித்த சான்றோர் சில குறிப்பிட்ட வழிமுறைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். குறிப்பிட்ட சில தலத்திற்குரிய தேவாரப்பாடல்களை முதலில் பதிப்பித்தல் எல்லாத் தலபுராணங்களிலும் காணப்படுகின்றது. இது தேவாரப் பதிகங்கள் வழி தலபுராணம் என்ற வகைமை தோற்றம் பெற்றது என்பதற்குச் சான்றாக உள்ளது.

பாயிரம்

“மாடக்குச் சித்திரமும் மாநகர்க்குக் கோபுரமும்

ஆடமைத்தோள் நல்லார்க்கு அணியும்போல்-நாடிமுன்

ஐதுரையா நின்ற அணிந்துரையை எந்நூற்கும்

பெய்துரையா வைத்தார் பெரிது”¹⁹

என்று பாயிரத்தின் இயல்பு குறித்து பவனந்தி முனிவர் நன்னூலில் விளக்குகிறார். ஒரு மாளிகையின் முன்புறம் அமைந்துள்ள ஓவியம் போலவும், நகரில் அமைந்திருக்கும் அழகான கோபுரம் போலவும், அழகான பெண்களுக்கு அழகு சேர்க்கும் அணி போலவும் பாயிரம் அமையும் என்பது நன்னூலார் கருத்தாகும். ஓவியம் மாளிகைக்கு உள் நுழையும் முன்பே அதன் அழகினை வெளிப்படுத்துகிறது. கோபுரம் நகரில் நுழைவதற்கு முன்பே அந்நகரின் அழகினைக் காட்டுகிறது. ஒரு பெண்ணின் நலம் அறிவதற்கு முன்பே அவள் அணிந்திருக்கும் அணிகள் அவள் அழகை எடுத்துரைக்கின்றன. இந்நிலையில் ஒரு நூலினுள் சென்று படிப்பதற்கு முன்பே அந்நூலில் உள்ள செய்திகளை அணிந்துரையாகத் தருவது பாயிரம் ஆகும். இப்பாயிர அமைப்பு முறை தல புராணத்திற்கும் உண்டு.

தலபுராணத்தின் தொடக்கத்தில் பாயிரப் பகுதி அமைந்திருக்கும். பாடப்பெறும் தலத்தின் சிறப்பிற்கேற்பவும், இறைவனின் பெருமைகளுக்கேற்பவும் பாயிரப் பகுதியில் துதிப்பாடல்கள் இடம்பெறும்.

பொதுநிலையில் மூத்த பிள்ளையாராகிய விநாயகர் வணக்கம் அமைந்திருக்கும். பிறகு சிவபெருமான், உமாதேவியார், பொன்னம்பலவர், முருகன், காலபைரவர், திருநந்திதேவர், கலைமகள், அகத்தியர் எனக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்கள் பாடப்பெற்றிருக்கும். தலபுராணங்களின் பாயிரப் பகுதியில் கடவுள் வாழ்த்தினைத் தொடர்ந்து அடியார் வணக்கம் கூறுவது மரபு. சைவ சமயக் குரவர்களையும் சமய ஆச்சாரியர்களையும், அடியார்களையும் வணங்குவது புராண ஆசிரியர்களின் பண்பாகும். திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் எனும் நால்வரும் தலபுராணங்கள் அனைத்திலும் துதி செய்து வணங்கும் முறை காணப்படுகிறது. சில புராணங்களில் நால்வரையும் ஒரே பாடலிலும், சில புராணங்களில் நால்வரையும் தனித்தனியாகப் புகழ்ந்து பாடியும் வணங்குவது மரபாக அமைந்திருக்கின்றது.

“முன்னாலுந் துளைக்கரத்தோன்முருகவேன் பிடித்தெழுந்து மொய்ம்பிற் தாவப்

பின்னாலுங் கதிர்ச்சடிலப் பிஞ்ஞகனார் அடித்தொண்டின் பெருக்க வீறு

பொன்னாலும் பெண்ணாலும் அறிவுறுத்திவ் வுலகினிடர் பொன்றி யாண்ட

அந்நால்வர் பதகமலம் அகந்தழீஇப் புகழ்த்திறைஞ்சி யரந்தை தீர்வாம்”²⁰

என்பது தணிகைப் புராணத்தில் இடம்பெற்றுள்ள நால்வர் துதியாகும்.

சமயக் குரவர் நால்வரையும், திருமூலரையும், சேக்கிழாரையும், சண்டேசுர நாயனாரையும் தனித்த நிலையில் தனிச் செய்யுளில் போற்றிப் பாடும் முறைமை சில தலபுராணங்களில் காணப்படுகின்றது. தொடர்ந்து சைவ சமய அடியவர்களான நாயன்மார்கள் அறுபத்து மூன்றுபேரையும் போற்றி வணங்குகின்ற அறுபத்து மூவர் துதிப்பாடலும் தலபுராணங்களில் காணப்படுகின்றது. காஞ்சிப்புராணம், திருவானைக்காப் புராணம், மாயூரப் புராணம் ஆகிய தலபுராணங்களில் அறுபத்து மூவர் வணக்கப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளமை இதற்குச் சான்றாகும்.

சில தலபுராணங்களில் அடியவர்களின் புகழ்பாடிய தொண்டர்சீர் பரவுவரான சேக்கிழாரை முதலில் வணங்கும் முறைமையும் காணப்படுகிறது. காஞ்சிப் புராணம், திருவானைக்கா புராணம் போன்ற புராணங்களில் சேக்கிழாரை வணங்கும் துதிகள் அமைந்துள்ளன.

“ஓங்கு சைவத் துயர்பரி பாடையும்

வீங்கு பேரோளிப் பத்திசெய் மேன்மையுந்

தேங்கு பேறுந் தெரிந்தருள் சேக்கிழான்

பாங்கு சேர்மலர்ப் பாதம் பரசுவாம்”²¹

என்பது திருவம்பர்ப்புராணத்தில் இடம்பெறும் சேக்கிழார் துதிப்பாடல் ஆகும். மெய்கண்ட தேவர் துதிப்பாடல்களும் சில தலபுராணங்களில் தனியாக அமைக்கப் பெற்றுள்ளன.

“வேதத்தின் அரும்பொருளை விமலனரு ணந்திக்குப்

போதித்த சிவஞான போதத்தைக் குருமரபால்

ஓதித்தேர்ந் தருந்தமிழா லெமக்குணர்த்தி யெம்முனஞ்

சேதித்த மெய்கண்ட தேவனடி சிந்திப்பாம்”²²

என்று பாடுவர் அருணகிரிப் புராண ஆசிரியர். சில தல புராணங்களில் நமச்சிவாய தேசிகர் துதி போன்ற தனித் துதிகளும் இடம் பெறுகின்றன. இவர் சிவப்பிரகாச தேசிகரின் மாணக்கராகவும், திருவாவடுதுறை ஆதினத்தைச் சார்ந்தவராகவும், மெய்கண்டார் பரம்பரையைச் சார்ந்தவராகவும் விளங்கினார். இவருக்குத் தல புராணங்கள் சிலவற்றில் தனியே துதிப்பாடல்கள் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன.

“கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான போதிநெறி காட்டும் வெண்ணெய்

பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர் மெய்ஞ்ஞான பானுவாகி

குயிலாகும் பொழிந்திருவா வடுதுறை வாழ் குருநமச்சி வாய தேவன்

சயிலாதி மரபுடையோன் திருமரபு நீடுழி தழைக மாதோ”²³

என்பது காஞ்சிப்புராணத்தில் பாடப்பெற்றுள்ள நமச்சிவாய தேசிகர் துதிப்பாடல் ஆகும்.

தமிழ் மொழியைத் தெய்வமாகக் கருதி அதற்குத் தனியாக துதிப்பாடல் அமைக்கும் வழக்கம் சில தலபுராண ஆசிரியர்களிடம் காணப்படுகின்றது. திருக்காளத்திப்புராண ஆசிரியர் கருணைப் பிரகாச சுவாமிகளும், அரிசிலிக்காதை பாடிய அடிகளாசிரியரும் இம்முறையை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

“மறைமுதற் கிளந்த வாயான் மதிமுகிழ் முடித்த வேணி

இறைவர்தம் பெயரை நாட்டி யிலக்கணஞ் செய்யப் பெற்றே

அறைகடல் வரைப்பிற் பாடை அனைத்தும்வென் றாரியத்தொ

டுமற்தரு தமிழ்த்தெய் வத்தை யுண்ணினைந் தேத்தல் செய்வோம்”²⁴

என்பது திருக்காளத்திப் புராண தமிழ்த்தெய்வத் துதிப்பாடலாகும்.

சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டில் முதல் ஏழு திருமுறைகளைப் பாடியவர்கள் முறையே திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தர் ஆவர். இவர்கள் இயற்றிய பாடல்களைத் தேவாரம் என்றழைப்பர். இவ்வேழு திருமுறைகளையும் வணங்கிப் பாடல் அமைக்கும் முறை தலபுராண ஆசிரியர்கள் சிலரிடம் காணப்படுகின்றன. திருவிரிஞ்சைப் புராணம், திருவெண்காட்டுப் புராணம்,

ஆகியனவற்றில் இத்திருமுறைகள் ஏழினையும் வணங்கி துதிப்பாடல் அமைக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

திருவாரூர்ப் புராணம் பாடியவர் அளகை சம்பந்த முனிவர். அத்தலபுராணத்தில் சந்தான குரவர், திருத்தொண்டர் இவர்களுக்குத் துதிப்பாடல் அமைந்த பின்னர் தலபுராணம் பாடிப் புகழ்பெற்ற கமலை ஞானப்பிரகாச தேசிகர், நிரம்பவழகிய தேசிகர் ஆகியோருக்குத் துதிப்பாடல் பாடியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

“இருந்தமிழ்ப் புலவருய்வா நிபவன மழவை யென்னுந்

திருந்துசீர்த் தலபுராணந் தெள்ளமு தளித்த செல்வப்

பெரும்புகழ்க் கமலை ஞானப் பிரகாச னெனும்பேர் பெற்ற

வருங்காலத் திறைய நாத வருட்கடற் கன்பு செய்வாம்”²⁵

என்பது திருவாரூர்ப் புராணத்தின் ஞானப்பிரகாச தேசிகர் துதிப் பாடலாகும்.

கோவில்களுக்குத் திருப்பணி செய்யும் அடியவர்களையும் நூல் இயற்றுவதற்குத் தேவையான பொருளுதவி செய்த ஆசிரியர்களின் தேவையை நிறைவேற்றி உபசரணம் செய்கின்ற சான்றோர்களையும் போற்றித் துதிப்பாடல் அமைப்பதும் தலபுராண ஆசிரியர்களின் மரபாக உள்ளது.

“கொற்றவா ளீசற் காலய விமான கோபுர மண்டப மாதி

முற்றவார் வத்திற் புரிந்தவர் புரிவோர் முனிவரும் விழாச்சிறப் பெடுப்போர்

செற்றபல் லுபசா ரங்களும் பரிவாற் செய்பவர் பிறவிரும் புநரும்

உற்றவர வர்கள் யாவரா யினும்யாம் உண்மையிற் போற்றுதும் உவந்தே”²⁶

என்பது கோவிலூர்ப் புராணத்தின் ஆலயப்பணி செய்யும் அடியார்கள் குறித்த துதிப்பாடலாகும். பாயிரப் பகுதியில் துதிப்பாடல்கள் மட்டுமின்றி நூற்பெயர், முதலூல் வழி, நூற்பயன், ஆக்கியோன் பெயர், நூல் அரங்கேற்றிடம், காலம், சருக்கத் தொகை, ஆகியனவற்றைத் தனித் தனியாகவோ அல்லது ஒரே பாடலில் வழியாகவோ எடுத்துரைக்கின்றனர். இதுவே நூல் பற்றிய அறிமுகச் செய்திகளை வழங்கும் நிலைப்பாடாகும்.

தற்சிறப்புப் பாயிரம்

புராண ஆசிரியர் தம்முடைய வரலாறு, தனது கல்விப்பெருமை, தம்முடைய முன்னோர் வரலாறு, புராணம் நிகழ்த்துதல், தாம் புராணநூல் செய்வதற்கு அருள்வழங்கிய இறைவனைப் போற்றுதல் ஆகிய செய்திகள் தற்சிறப்புப் பாயிரத்தில் இடம்பெற்றிருக்கும். நூல் ஆசிரியரே எழுதுவது தற்சிறப்புப் பாயிரம் ஆகும்.

சிறப்புப்பாயிரம்

நூலாசிரியர் சிறப்பு, நூலினைப் பரிசோதித்த ஆசிரியரின் சிறப்பு, பதிப்பாசிரியரின் சிறப்பு, பிரதிகளைத் (ஏடுகளைத்) தந்தோர் பற்றிய செய்திகள் சிறப்புப் பாயிரமாகப் பல தலபுராணங்களில் அமைகின்றன.

நூல் வந்த வழி கூறுதல்

கயிலை நாதனாகிய சிவபெருமான் நந்தி நாயகருக்கும், நந்தி நாயகர் சனற்குமாருக்கும், சனற்குமாரர் வியாசருக்கும், வியாசர் சூதமுனிவருக்கும், அம்முனிவர் மற்றய முனிவர்களுக்கும் வழங்கியதுமாகிய புராணங்கள் பதினெட்டு ஆகும். அவை இன்னின்ன என்பதும் அவற்றுள் குறிப்பிட்ட புராணத்தில் கூறப்பெறும் ஒரு பகுதியிலிருந்து இந்நூல் தமிழில் மொழிப்பெயர்த்துக் கூறப்பட்டது என்பதும் பல தலபுராணங்களின் பாயிரப்பகுதியில் நூல் வந்த வழியாகக் காட்டப்பெறுகின்றன.

அவையடக்கம்

கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியைத் தொடர்ந்து வருவது அவையடக்கப்பகுதி ஆகும். பழமையான நூல்கள் பலவற்றில் அவையடக்கப் பகுதி தனியாக இல்லையெனினும் தமிழ்த் தலபுராணங்களில் இன்றியமையாது இடம்பெறுகின்றன.

தாங்கள் இயற்றும் நூலில் பல குறைகள் இருப்பினும் அவற்றைப் பொருத்தருளி அறிவுடைய பெருமக்கள் தங்களுடைய நூலை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என வேண்டிக்கொள்ளும் முறையில் தலபுராண ஆசிரியர்கள் தங்களைப் பெரிதும் தாழ்த்திக்கொண்டு அவையடக்கப் பகுதியில் பல பாடல்களை அமைப்பர். அடிப்படைக் கருத்து ஒன்றையாயினும், அதனை வெவ்வேறு வகைகளில் பல உவமைகள் மூலம், அழகும் சுவையும் அமைய இவர்கள் பாடியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ் அவையடக்கப்பாடல்களே

நூலாசிரியரின் நற்பண்புகளையும் புலமைச் சிறப்பையும் பெரிதும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

“செறிகுறில் உடைஐந் தோடு குறிலிலா யிரண்டும் சேர்த்து

மறிவில்நெட் டுயிர்ஏழ் என்று மாத்திரை நோக்கிக் கொள்வார்

அறியிய லுடைய பாவோடு இயலிலா அடியேன் பாவும்

குறியிலான் சரிதம் நோக்கிக் குறிகொள்பா என்றே கொள்வார்²⁷ ”

என்பது திருவம்பர்புராண அவையடக்கச் செய்யுள்களுள் ஒன்றாகும்.

தமிழ்மொழியின் உயிர் எழுத்துக்கள் இருவகைப்படும். குற்றெழுத்து என்பது அ, இ, உ, எ, ஒ. இவ்வெழுத்துகள் குறுகிய ஓசையை உடையன. ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ எனும் ஏழும் நீண்டு ஒலிக்கக்கூடிய நெட்டெழுத்துக்கள் ஆகும்.

நெட்டெழுத்துக்களில் ஐ, ஓ ஔ எனும் இரண்டெழுத்துக்கு இணைக்குற்றெழுத்துகள் இல்லை எனினும் நீண்ட ஓசையை உடையதால் அவ்விரண்டு எழுத்துகளையும் நெட்டெழுத்து என்றே இலக்கண நூலார் கூறுவர். இணையில்லா நிலையில் அவை ஏன் நெட்டெழுத்தாயின என்பது அறியாத தாழ்ந்த அறிவுடைய என்னுடைய இழிந்த கவிதைகளையும், இறைவனுடைய புகழ் பற்றியதால் அறிவுடைய சான்றோர் போற்றி ஏற்றுக்கொள்வர் என்று திருவம்பர்ப் புராண அவையடக்கம் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

நாட்டுச் சிறப்பும் நகரச் சிறப்பும்

அவையடக்கப் பகுதியைத் தொடர்ந்தமைவது நாட்டுச் சிறப்பு, நகரச் சிறப்பு ஆகியனவாகும். இதில் தமிழ்நாட்டின் பழமைச் சிறப்பு, கோவில் சிறப்பு, கோயில்கள் நிறைந்த நகரச் சிறப்பு ஆகியன பற்றிப் பாடப்பெறும்.

சான்றாக, வீரவனத் தலம் பாண்டிய நாட்டிற்குரியது ஆதலால் பாண்டி நாட்டின் சிறப்பும் பெருமைக்குரிய வையையின் சிறப்பும், மழைவளம், ஐந்திணைகளின் வளம், கல்வி, செல்வம், வீரம், நல்லறிவு, ஒழுக்கம், நுண்ணுறவு, தூய்மை ஆகியனவற்றின் மேம்பாடு, நதிக்கரையில் உள்ள முக்கிய தலங்கள், அவற்றின் பெருமைகள், பாடல் பெற்ற தல வரலாறுகள் அந்நகரின்

எல்லைகள், நகரின் பல்வேறு பெயர்கள், அதன் காரணங்கள் எனப் பல்வேறு செய்திகள் இலக்கிய நயங்களோடு கூறப்பெற்றிருக்கின்றன.

நகரச் சிறப்பில் புறநகர், இடைநகர், அகநகர் எனப் பிரித்து காவற்படைகள் இருக்குமிடம், வீடுகளின் அமைப்பு, பரத்தையர் வீதி, ஆவண வீதி, வேளாளர் வீதி, வைசியர் வீதி, இராச வீதி, வேதியர் வீதி, ஆதி சைவர் வீதி, திருமடாலயங்கள், திருக்கோவில்கள் என அந்நகர் முழுவதையும் படிப்போரின் மனக்கண் முன்னே காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருக்கும்.

நைமிசாரணியச் சருக்கம்

பெரும்பாலான தலபுராணங்களின் தொடக்கமாக அமைவது நைமிசாரணியச் சருக்கம் ஆகும். நைமிசாரணியம் எனும் வனப்பரப்பில் முனிவர்கள் கூடியிருந்து புராணம் கேட்பது போல அவர் சொல்வதுபோலுவும் எல்லாப்புராணங்களும் பாடப்பெற்றிருக்கின்றன. அதற்கேற்ப நைமிசாரணிய வனத்தில் அமைப்பும், அழகும், வளமும் இலக்கிய நயத்தோடு இங்கு விளக்கப்பெற்றிருக்கும்.

உட்பிரிவுகள்

தலபுராணம் என்பது உட்பிரிவுகள் பலவற்றைக் கொண்டிருக்கும். படலம், சருக்கம் என்ற அமைப்பில் தலத்தைப் பற்றிய கதைகள், துணைக்கதைகள், இறைவன் அருளிய திறங்கள் இவற்றில் காட்டப்பெற்றிருக்கும். ஒவ்வொருபகுதியும் தக்க தலைப்புகளுடன் அமைந்திருக்கும்.

தலமரமும் ஊர்ப்பெயரும்

ஒவ்வொரு தலத்திற்கும் ஒரு மரம் தலத்திற்கான சிறப்பு மரமாகக் கருதப்படும். ஒரு காலத்தில் இவ்வகை மரம் அல்லது செடி அதிகமாக இருந்த இடங்களில் அமைக்கப்பெற்ற கோயில்கள் இம்மரப்பெயர்களாலேயே வழங்கப்பெற்றிருக்கின்றன. சான்றிற்காக கடம்பவனம் என்பது கடம்ப மரங்கள் அதிகம் இருந்த பகுதியாகும். இக்கடம்ப மரமே தல மரமாக வைத்து வழிபடவும், இறைவன் அம்மரத்தடியில் அமர்ந்து அருள் செய்கிறான் என்ற மரபும் தலபுராணத்தில் சிறப்பிக்கப்பெற்று பாடப்பெறுகின்றன இது தலபுராணங்களின் பொது அமைதியாகும்.

தலம், தீர்த்தம், மூர்த்திச் சிறப்புரைத்தல்

தலத்தில் வந்து வழிபட்டவர்கள், தீர்த்தங்களில் நீராடிப் பேறுபெற்றவர்கள், மூர்த்திகளை நிறுவி பூசித்தவர்கள் பற்றிய செய்திகளைக் கதைப்போக்கில் தனித்தனிப் படலமாகவோ, சருக்கமாகவோ, அத்தியாயமாகவோ அமைக்கும் முறை தலபுராணங்களில் உண்டு.

பல்வேறு கதைகளை ஒரே நூலில் கூறுவதே தலபுராணங்களின் தனித்தன்மை, இவற்றுள் வரலாற்றுக் கதைகள் இதிகாசக் கதைகள், புராணக்கதைகள் போன்ற பல்வேறு கதைகளை இடம் பெறச்செய்வதும் முறைமையாக உள்ளது.

வானவர், முனிவர், அரசர், அசுரர், கடவுளர், அடியார், விலங்குகள், பறவைகள் எனப் பலர் வந்து பூசித்துப் பேறுபெற்ற கதைகள் துணைக்கதைகளாக தலபுராணங்களில் இடம்பெறும்.

பிற தலபுராணக்கதைகளையும் இணைத்துக் கூறுதல்

ஒரு தல புராணத்தில் பல கதைகள் அமைந்திருப்பது போல சில கதைகள் பல தலங்களுக்குப் பொதுவாக அமைந்துள்ளது. சான்றாகக் கண்டதேவி புராணத்தில் இடம்பெற்றிருக்கக் கூடிய பொன்மாரி பெய்த வரலாற்றை வீரவணப் புராணத்தின் நைமிசவனப்படலத்தில் காட்டுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார். சிவபெருமான் காமதேனுவின் கன்றினுடைய குளம்படியின் சுவட்டைத் தாங்கிய வரலாறு திருப்பேரூர்ப் புராணத்தில் குழகன் குளப்புச் சுவடுற்ற படலத்தில் காட்டப்படும். இதே செய்தியினை வீரவணப் புராணத்தின் திருமுடித்தமும்புற்ற படலத்திலும் காட்டுகிறார். இதுபோன்ற அமைப்புகள் பெரும்பாலும் ஒரே ஆசிரியரால் பாடப்பெற்ற பல தலபுராணங்களில் காணப்படுகிறது.

ஊர்ப்பெயர் காரணம் கூறுதல்

தலங்களுக்கு உரிய பெயர்க்காரணங்கள் பற்றி எல்லாத் தலபுராணங்களும் எடுத்துரைப்பதும் முறைமையாக உள்ளது. தற்போது மயிலாப்பூர் என்று வழங்கப்படும் ஊரின் பெயர்க்காரணம் இருவேறு முறைகளில் எடுத்துரைக்கின்றன.

மயிலாப்பு என்பதற்குப் பொருள் ‘மயிலாதல்’ ஆகும். உமையம்மை மயிலாக ஆகிய செயல் காரணமாகவே ‘மயிலாப்பு’ என்னும் பெயர் பெற்றது

என்கின்றனர் ஒரு சாரார்.²⁸ மயில்களின் ஆராவரத்தினால் இவ்வுருக்கு மயில் ஆர்ப்பு ஊர் என்று பெயர் ஏற்பட்டது என்றும் இதுவே நாளடைவில் ‘மயிலாப்பூர்’ என்று வழங்கப்பட்ட என்றும் கூறுவர் ஒருசாரார்.²⁹ மயிலாப்பூர் என்ற ஊரின் பெயர்க்காரணங்கள் தலபுராணங்களால் இருவேறு முறைகளால் கையாளப்பெற்றுள்ளன. எனினும் ஊர்ப் பெயருக்கான காரணம் சொல்வது என்பது தல புராண மரபாகின்றது.

ஒரே தலத்தின் சிறப்பைப் பல தலபுராணங்களிலும் எடுத்துக்கூறல்:

தலபுராணங்களில் புகழ்பெற்ற திருத்தலங்கள் சில, எல்லாப் புராணங்களிலும் இடம் பெற்றிருத்தலும் உண்டு. சான்றாக திருக்காளத்திக்கு இரண்டு புராணங்கள் இருப்பினும் இத்தலச் சிறப்பினை பல்வேறு புராணங்கள் வெவ்வேறு பெயர்களில் எடுத்துரைக்கின்றன. அவை,

கோயிற் புராணம் - இரணியவன்மச் சருக்கம், 17

சிதம்பர புராணம் - திருச்சிற்றம்பலச் சருக்கம் 75

சீகாழித்தல புராணம் - சண்பையானவத்தியாயம், 27

புள்ளிருக்குவேளூர்ப் புராணம் - தூலாம்பிக்கை, அருச்சனைசெய் சருக்கம் 11,12

போன்ற தல புராணச் சருக்கங்களில் திருக்காளத்தி தலபுராணச்செய்திகள் இடம்பெறச் செய்யப்பெற்றுள்ளன. இதுபோன்று மதுரை, தில்லை, திருவாரூர் போன்ற தலங்கள் பற்றிய செய்திகள் பல தலபுராணங்களில் எடுத்தாளப்பெற்றுள்ளன.

வருவது உரைக்கும் வழக்குகள்

எதிர்காலத்தில் நடக்க இருப்பன குறித்தும் தலபுராணங்கள் சொல்லும் நிலைப்பாடும் உண்டு. மக்களுடைய வாழ்க்கை நிலைகள் அன்றாடம் மாறுபட்டு வருகின்றன. அதற்கேற்றவாறு அவர்கள் அடையும் துன்பங்களும் மாறுபடுகின்றன. அத்துன்பத்திலிருந்து தங்களைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டிய கட்டாயத்தில் வாழ்கின்றனர் மக்கள். இத்தகு நிலைகளை நேரில் கண்டது போலப் புராண ஆசிரியர்கள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே பாடியுள்ளனர். உலகப்போரின் போது குண்டுவிச்சிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள மக்கள் பூமிக்குள்ளே பெருங்குழிகள் தோண்டி நிலவறைகள் அமைத்து தங்கியிருக்கின்றனர். அண்மைக்காலப் போர்களிலும் இதுபோன்ற பதுங்கு குழிகள்

அமைக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. இதனை, அளகைச் சம்பந்த முனிவர் திருவாரூர்ப் புராணக் கலியுகச் சருக்கத்தில் மக்கள் ‘வலியும் குன்றித் தரைபடு வங்குபுக்குச் சார்ந்து புள் விலங்கு பாம்பங்கு இரையெனக் கவர மாழ்கி இன்னுயிரிழப்பர் யாரும்’ என்று பாடியுள்ள நிலையில் ஆசிரியரது வருவது உரைக்கும் மாண்பு வெளிப்படுகின்றது.

கலிகாலக் கொடுமைகளை கூறுதல்:

கலிகாலமாகிய இக்காலக் கொடுமைகள் சிலவற்றைப் புராணங்கள் கலியுக தருமம் அல்லது கலியுகத்து இயற்கை என்ற நிலைப்பாட்டில் எடுத்துரைத்துள்ளன.

திருவாரூர்ப் புராணத்தின் கலியுகச் சருக்கம் எழுபத்தைந்து பாடல்களைக் கொண்டது. கலியின் கொடுமைகளுக்கு அஞ்சிய முனிவர்கள் பிரமனின் சொல்படி திருவாரூருக்கு வந்து பூசித்துத் தவம்புரிந்தனர் எனவும், கலியுகத்தில் தருமங்கள் அழியும் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. மக்களின் வயது ஆயிரம் வருடங்கள் என்ற நிலை மாறி நூறு வருடமாகக் குறையும் என்று அதனுள் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது.

கலிகாலத்தில் பெரியோர்களுக்குச் செலுத்தும் மரியாதையும் தெய்வ பக்தியும் குறையும் என்றும் தருமத்தின் வழி நிற்பவரே துன்பமடைவர் என்றும் பெண்கள் இளம்பருவத்திலேயே கருவுயிர்ப்பர் என்றும், வீதியெல்லாம் கள்ளும் ஊனும் காய் கனிபோல விற்கப்படும் என்றும் கலிகாலக்கொடுமைகள் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

“யாணர் மங்கலஞ் செயாமு னிளஞ்சிறு மகளிர் காம

வேணவா வுற்று மாழ்கி மெலிவர்பன் ணிரண்டி யாண்டிற்

பூணிழை மங்கை மாதா புதல்வரைப் பெறுவர், பொய்தீர்

நாணமே யாதி நான்கினன் கொரீஇ நவையி னிற்பார்”

“பூதல மெங்கும் நோயுங் காப்புமே பொருந்திக் கள்ளாண்

வீதிதோ றடகு காய்தீங் கனியென விற்கு மன்றே”³⁰

என்ற பாடலடிகள் வழி இவற்றை அறியமுடிகிறது. இதுபோலவே தலபுராணங்கள் பலவும் கலிகாலக் கொடுமைகளைப் பதிவு செய்துள்ளது.

நூற்பயன் கூறுதல்

தலபுராணங்கள் மக்கள் எல்லோரிடமும் சென்றடைய வேண்டும் என்பது புராண ஆசிரியர்களின் நோக்கம். ஆகையால் தலபுராணத்தைப் படிப்பதால் உண்டாகும் நன்மைகளை நூலின் தொடக்கத்திலும் இடையிலும் இறுதியிலும் தவறாது குறிப்பிடுவர்.

நூலைப் படிப்பவர்களும், கேட்பவர்களும் வறுமையிலிருந்து விடுபட்டு செல்வமடைவர், பகைவரை வென்று கல்வியில் மேம்படுவர், மக்கட் செல்வம் பெற்று நோயற்ற வாழ்வு பெறுவர் என்பது போன்றவைகள் தலத்தின் நம்பிக்கை சார்ந்து நூற்பயனாகக் குறிப்பிடப்பெற்றிருக்கும். இதன்வழி பயன் கருதிய இலக்கியமாக தலபுராணங்கள் படைக்கப்பெற்றுள்ளன என்பது தெரியவருகிறது,

தல புராணம் படிக்க வேண்டிய முறையைக் கூறுதல்

திருப்பரங்கிரிப்புராணம், துறைசைப் புராணம் போன்ற பல தலபுராணங்கள் நூலைப் படிக்க வேண்டிய முறைமை பற்றி விளக்குகின்றன.

சிவ ஆலயத்திலோ, பூக்கள் நிறைந்த வாசனை தங்கிய சோலையிலோ, ஒளிமிகுந்த மடத்திலோ, நதிகரையிலோ, அமர்ந்து படித்தவர்களும், அன்புடன் கேட்பவர்களும் அவரவர்கள் விரும்பிய தருமம், பொருள், இன்பங்களைப் பெற்று முடிவில் வீடுபேறு அடைவர் என்பதனை,

“திருப்பரங் கிரியின காதை சிவாலய மதனிற் பூவின்

மருப்பொழி லதனிற் சோதி மடத்தினி நதிதீ ரத்தில்

உருப்பொலி தலத்தில் வைகி யிரைத்துளோர் விழைந்து கேட்போர்

விருப்பெழு பொருளை யெய்தி முடிவினில் வீடு சேர்வார் ”³¹

என்றுரைக்கின்றார் திருப்பரங்கிரிப் புராண ஆசிரியர் நிரம்பவழகிய தேசிகர்.

வாழ்த்து

வாழ்த்துக் கூறுதல் என்பது மங்கல மரபு ஆகும். நூல் தொடங்கும் முன்னரும், நூலின் இறுதியிலும் வாழ்த்துக் கூறுவது படைப்பாளர்களின் வழக்கம். உயிரினங்கள் நிலைபெற்றிருப்பதற்குத் தேவையான மழையைப் பொழிவது வானம், ஆகையால் எல்லா ஆசிரியர்களும் முதலில் வானத்திற்கு

வாழ்த்துப் பாடுகின்றனர். பின்னர் நாடாளும் மன்னர்களுக்கும், நான்மறைகள், வேதவேள்விகள், சைவ நெறிகள் ஓங்குவதற்கும், வாழ்த்துப் பாடல்கள் அமைக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

மேலும் தலபுராணம் சொல்லக் கேட்போர், படிப்போர், ஏட்டில் எழுதிவைத்தோர், உரைபகர்வோர், துன்பம் நீங்கும்படி துதித்தோர் ஆகியோரும் வாழ்க எனக்கூறுவதும் இப்பகுதியில் அடங்கியிருக்கின்றன.

“வானம் வாழி பயிர்வாழி வளங்கள் சிறக்கப் பயன்சொரியும்

ஆனும் வாழி அறம்வாழி அறஞ்சேர் அரசும் நனிவாழி

தேனும் பாலும் எனச்சொல்லும் தெளிதீந் தமிழும் மிகவாழி

மானுந் துடியுங் கரத்தேந்தும் மழைபோற் களத்த னருளாலே”³²

என்பது அரிசிலிக் காதையின் வாழ்த்துச் செய்யுளாகும். இவ்வாறு பல்வேறு பொதுத் தன்மைகளைத் தலபுராணங்கள் கொண்டுள்ளன.

தொகுப்புரை

தலபுராணம் என்ற இலக்கியவகை தமிழில் அதிக அளவில் பாடப்பெற்றுள்ளது. இவ்விலக்கிய வகை புராண இலக்கியத்துடன் சிற்சில ஒற்றுமைகளையும், வேற்றுமைகளையும் கொண்டுள்ளன. பழைய புராணக் கதைகளை அடிப்படையாக வைத்து இரண்டும் எழுந்தன என்றாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட தலத்தின் வரலாறுகளைத் தொகுத்து உரைக்கும் நிலையில் தலபுராணம் தனித்தன்மையையும், புராண இலக்கிய வகையில் இருந்து வேறுபடும் நிலையையும் பெற்றுள்ளது.

ஒரு கோயிலை மையப்படுத்தி அக்கோயிலின் சிறப்பு, தீர்த்தம், முர்த்தி, விருட்சம் ஆகியவற்றின் சிறப்புகளை எடுத்து உரைக்கும் நிலையில் தலபுராணம் இயற்றப்பெறுகின்றது.

தலபுராணத்தின் கூறுகள் சங்க நூலாகிய திருமுருகாற்றுப்படையில் தோற்றம் பெற்றிருப்பினும், இவ்வகை தனித்த இலக்கிய வகையாக பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் தோற்றம் கொண்டது.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப்பின், தலபுராணப் படைப்புகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இதன் அளவு மிகப் பெரிதாகி வளர்ந்தது. இருபதாம் நூற்றாண்டில் இதன் வளர்ச்சி குறைவுபட்டுள்ளது.

மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் தலபுராண வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவியவர் ஆவார். இவரே தலபுராணத்தைக் காப்பிய வகைமை ஒட்டிய இலக்கிய சுவை நலம் கொண்ட வகையாக உருவாக்கி நிலைத்தார்.

தலபுராணம் கடவுள் வாழ்த்து, நாட்டுப்படலம், நகரப்படலம், நைமிசாரணியப் படலம், கலிகால அடையாளங்களைக் காட்டும் பகுதி, தலபுராணக் கதைகளைக் காட்டும் படலங்கள், பயன், வாழ்த்து போன்ற பகுதிகளைக் கொண்ட வடிவமைப்பில் பாடப்பெற்றுள்ளது.

தலபுராணங்கள் குறிப்பிட்ட ஊரில் உள்ள கோயிலின் சிறப்பினைப் பாடுவதால் இவ்விலக்கியம் வட்டார இலக்கியமாக அமைகிறது. மேலும் பழைய வாய்மொழிக் கதைகளை, புராணக் கதைகளைப் பதிவு செய்யும் இலக்கிய வகைமையாகவும் விளங்குகிறது.

சான்றாதாரங்கள்

1. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், நூ. 538
2. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், நூ. 1259
3. திவாகரன், சேந்தன் திவாகரம், ப. 307
4. குணவீர பண்டிதர், வெண்பாப்பாட்டியல், நூ.எ. 43
5. பரஞ்சோதியார், சிதம்பரப் பாட்டியல், நூ. 113
6. மு.அருணாசலம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பதினான்காம் நூற்றாண்டு.ப.14
7. மு.அருணாசலம், மேலது, பதினாறாம் நூற்றாண்டு, ப. 44
8. தே.லுர்து,நாட்டார் வழக்காறியல், ப. 105
9. ஜெ.ஜெயவாணிமீ.திருநாவுக்கரசர் பாடல்களில்புராணங்கள் பக்.14
10. தமிழண்ணல், வையை மலர் தொகுதி-3. ப. 74
11. ந. ஜெயராமன், முல்லைப் பாடல், ப.133
12. தே.லுர்து, நாட்டார் வழக்காறுகள், ப. 136
13. அ.மருததுரை, புராண இலக்கிய வரலாறு, பக் 10-11
14. Beintanica Encyclopedia.p 710
15. The world Book Encyclopedia, Vol 11. p.5375
16. பாலசுப்பிரமணியன், புராணவியல், ப. 20
17. சுந்தரர், ஏழாம் திருமுறை, திருப்புகலூர், பா.எ.1
18. இரா. மாதவன், தமிழில் தலபுராணங்கள் பாகம் -2 ப.101-136 (சுருக்கம்)
19. பவனந்தி முனிவர், நன்னூல் எழுத்ததிகாரம். ப. 55
20. இரா.மாதவன், தமிழில் தலபுராணங்கள், ப.57
21. மேலது. ப.60

22. மேலது, ப.60
23. மேலது, ப.60
24. மேலது, ப.60
25. மேலது, ப.61
26. மேலது, ப.62
27. மேலது, ப.65
28. அ.மு. பரமசிவானந்தம், சமயக் கலைமலர், திருமயிலை கபாலீசுவரம்,
ப. 103
29. பாலூர் கண்ணப்ப முதலியர், சமயக் கலைமலர், திருமயிலை
கபாலீசுவரம், ப.121
30. மேலது, ப.79
31. மேலது, ப.81
32. மேலது, ப.82

இயல்.2

மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் வாழ்க்கை வரலாறும் இலக்கியப் பங்களிப்பும்

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தம் கற்பனையாற்றலாலும் கவித்துவ சக்தியாலும் அழகு சேர்க்கும் வகையில் பல்வேறு படைப்பாளர்கள் படைப்புகளைப் படைத்தளித்துள்ளனர். அவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரனார். இவர் தமிழ் நூல்களைக் கற்பதும், தமிழ்மொழி இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்பிப்பதும், நெடிய செய்யுள் படைப்புகளைப் படைப்பதையுமே தமது வாழ்நாள் பயனாகக் கருதி வாழ்ந்தவர். இவரின் கவிச்சிறப்பு கருதிப் பிற்காலக் கம்பர் என்றும் போற்றுவர். பல தலபுராணங்களை எழுதிய நிலையில் இவரைத் தலபுராண வேந்தர் என்றும் குறிப்பிடலாம். இவர் எழுதிய வீரவனப் புராணம் என்ற நூல் ஆய்வுக்களமாக விளங்குவதால் இவரின் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றிய செய்திகள் அறிய வேண்டுவனவாக உள்ளன. இவ்வியல் அவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் அவரின் இலக்கிய பங்களிப்புகளையும் எடுத்துரைப்பதாக அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

பிறப்பு

மீனாட்சி சுந்தரனார் ஆயிரத்து எண்ணூற்றுப் பதினைந்தாம் ஆண்டில் சிதம்பரம்பிள்ளை அன்னத்தாச்சி எனும் தம்பதியருக்கு மகனாகப் பிறந்தவர். இவர் பிறந்த ஊர் திருச்சிராப்பள்ளி என்ற ஊரை அடுத்துள்ள எண்ணெயூர் என்பதாகும்.

மீனாட்சி சுந்தரனாரின் தந்தையான சிதம்பரம்பிள்ளை என்பவர் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கியவர். இளம் வயதிலேயே கவிபாடும் ஆற்றல் வாய்ந்த இவர் ஏராளமான நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். இவர்தம் பரம்பரை மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவிலில் பணி செய்யும் உரிமை பெற்ற குடும்பம் ஆகும். சில காரணங்களால் சிதம்பரம் பிள்ளை மதுரையை விட்டு விலகி திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள எண்ணெயூர் கிராமத்தில் தங்கி ஆசிரியப் பணியாற்றினார்.

பரம்பரை

மீனாட்சி சுந்தரனாரின் பரம்பரையானது பழம்பதியான மதுரை பெரும் நகரில் ஆதிநாராயண பிள்ளை தெருவில் வாழ்ந்தவர்கள். இவர்கள் சைவவேளாளர் வகுப்பைச் சார்ந்தவர்களாவர். இவர்கள் சோமசுந்தரக் கடவுளுக்குரிய திருப்பணிகள் செய்பவர்கள். குறிப்பாக இவர்கள் அரசாங்க அலுவல் செய்யும் முத்திரைக் கணக்கர்களில் இவர்கள் மீனமுத்திரைப் பணிக்குரியவர்கள். இவ்வகையினர் கோவில் திருப்பணிகள் மட்டும் இன்றி தமிழ்ப்பற்று மிக்கவர்களுமாகவும் விளங்கினர். அத்தமிழ்ப்பற்றுமிக்கக் குடிவழியில் பிறந்தவரான சிதம்பரம் பிள்ளை என்பவர் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையின் தந்தையாவார்

பரம்பரை வழியாகக் கேள்வி ஞானமும், கல்வி அறிவும் உடைய சிதம்பரம்பிள்ளை தாம் கற்றறிந்ததை எளிதில் புரியும் வண்ணம் பிறருக்குக் கற்றுக்கொடுக்கும் வல்லமையும் படைத்தவர் ஆவார். இவர் விரைவாக நூல் இயற்றும் ஆற்றலும் வாய்ந்தவர். எளிமையும், கருணைப் பண்பும் உடைய இவர் சிறந்த சிவபக்தராக விளங்கி சிவனடியார்களை சிவனாகவே எண்ணி வழிபட்டு வந்தவராக வாழ்ந்து வந்தார்.

தம் குல வழக்கப்படியே திருக்கோவில் முத்திரைப் பணியை தொடர்ந்து செய்துவந்த இவருக்கும் கோவில் அதிகாரிகளுக்கும் உண்டான கருத்து வேறுபாட்டினால் அவ்வூரிலிருந்துச் செல்ல முடிவெடுத்த இவர் ‘எண்ணைய் கிராமம்’ என்ற ஊரில் தங்கினார். சிதம்பரம்பிள்ளையின் அறிவாற்றலைக் கண்டுணர்ந்த அவ்வூர் மக்கள் அவருக்கு வேண்டியன செய்துகொடுத்து அவ்வூரிலேயே தங்க வைத்தனர்.

எண்ணைய் கிராமத்தில் நீண்ட நாட்களாக மழைப்பொழிவு இல்லாத காரணத்தினால் அவ்வூர் மக்கள் சிதம்பரம்பிள்ளையிடம் மழைவேண்டி இறைவனிடம் பாடுமாறு கேட்டுக்கொண்டுள்ளனர். அதன் பொருட்டு சிதம்பரம் பிள்ளையும் சிவபிரானைத் துதித்து

“சோகங்கள் உற்றஉயிர்த் துன்புஅகல வேணியிடை

மேகங்க ளைத்தாங்கும் வித்தகனே- போகங்கள்

பாலித் தருளும் பரமனே கார்மழையை

ஆலித்துப் பெய்ய அருள்”¹

என்ற பாடலைப் பாடினார். இதனை தொடர்ந்து சிலநாட்களில் அவ்வூரில் நல்ல மழை பொழியவே சிதம்பரம் பிள்ளையின் புகழ் பல்வேறு பகுதிகளில் பரவியது. பின்னர் அதவத்தூர் எனும் ஊரைச்சார்ந்த மக்கள் பலர் சிதம்பரம்பிள்ளை அவர்களை தங்கள் ஊருக்கு அழைத்தனர். அவ்வாறு எண்ணைய் கிராம மக்களிடமிருந்து விடைபெற்று அதவத்தூருக்குச் சென்றுள்ளார்.

அதவத்தூரில் பலருக்கும் தமிழ்ச்சுவை ஊட்டிய அவர் பலரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவ்வூரிலேயே பள்ளிக்கூடம் ஒன்றைத் தொடங்கி நடத்தி வந்தார். அப்பள்ளியில் நிகண்டு, நீதிநூல்கள், பிரபந்தங்கள், வைத்திய முறைகள், ஆலய வழிபாட்டு முறைகள் ஆகியன அவரால் மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டன. மேலும் அவரால் மாணவர்களுக்கு ஞாபக சக்தியை வளர்ப்பதற்குரிய பயிற்சிகளும் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

சிதம்பரம் பிள்ளையின் குழந்தைகள்

சிதம்பரம்பிள்ளை அவர்கள் அதவத்தூரிலிருந்து சோமரசம் பேட்டை என்ற ஊரில் சில காலம் வாழ்ந்துவரலானார். அங்கு சென்ற பிறகு ஆண் குழந்தை ஒன்றும், பெண்குழந்தை ஒன்றும் அவருக்குப் பிறந்தன. அவர்களுக்கு அவர் சொக்கலிங்கம் என்றும், மீனாட்சி என்றும் பெயரிட்டுள்ளார். இதற்குக் காரணம் அவருக்கு பழைய பரம்பரைத் தொடர்பு நினைவில் இருந்துவந்தமையே ஆகும்.

கல்வி கற்றல்

மீனாட்சிகுந்தரனார்க்கு ஐந்து வயதானதும் அக்கால வழக்கப்படி சிதம்பரம்பிள்ளை தனது பள்ளிக் கூடத்திலேயே மாணாக்கனாகச் சேர்த்துக் கொண்டார். அப்பள்ளியில் பயின்ற மாணவர்களில் மீனாட்சி சுந்தரனார் தலைமாணாக்கராக விளங்கியுள்ளார். வழிவழியாக வந்த கல்வி அறிவும், மீனாட்சிகுந்தரனாரின் ஆர்வமும் அவரை உயர்ந்த நிலையை அடையச் செய்துள்ளது.

தமது தந்தையாரும் ஆசிரியருமான சிதம்பரம்பிள்ளை அவர்களின் வழிகாட்டுதலும் அவரைச் சந்திக்கவரும் பிற தமிழறிஞர்களின் பேச்சுகளும் மீனாட்சி சுந்தரனாருக்கு தமிழில் தலைசிறந்து விளங்கப் பெரிய தூண்டுகோலாக அமைந்தன. தம்மோடு கல்வி கற்கும் பிற மாணவர்களுக்கு கற்பிக்கப்படும் பாடநூல்கள் தவிர மற்றைய நேரங்களில் எளிய நடையில் அமைந்துள்ள சதகம்,

மாலைகள், பிரபந்த நூல்கள், நன்னூல் முதலான இலக்கண நூல்களை அவர் மனனம் செய்தார்.

மேலும் தாம் படிக்கும் நூல்களை தாமே எழுதிப்படிக்கும் வழக்கமும், அவ்வாறு படித்ததில் உள்ள இனிய பாடல்களைப் பிறருக்கு கற்றுக்கொடுப்பதற்காக அவற்றைத் தனியே எழுதி மனனம் செய்யும் வழக்கமும் மீனாட்சிசுந்தரனாரிடம் காணப்பட்டது. இவ்வாறு அவர் கல்வி கற்ற முறையால் அப்பள்ளியில் அவர் 'சட்டாம்பிள்ளையாக' உயர்ந்து தாமே பாடல் இயற்றும் ஆற்றலும் பெற்றார்.

தந்தையார் இறப்பு

மீனாட்சி சுந்தரனாரின் பதினைந்தாம் வயதில் அவருடைய தந்தையும் குருவுமான சிதம்பரம் பிள்ளை இறந்தார். குடும்பத்தைக் கவனிக்க வேண்டிய பொறுப்பு மீனாட்சி சுந்தரனாருக்கு ஏற்பட்டது,

திருமணம்

தந்தையாரின் இறப்பிற்குப் பின்பு அவரின் திருமணம் நடைபெற வாய்ப்பு அமைந்தது. அவர் காவேரியாச்சி எனும் பெண்ணை திருமணம் செய்து கொண்டார்.

திரிசிரபுரம் (திருச்சிராப்பள்ளி) வாழ்வு

மீனாட்சி சுந்தரனார் தம்முடைய திருமணத்திற்குப் பிறகு சோமரசம் பேட்டையில் இருந்து திரிசிரபுரத்திற்கு மாற்றிக் கொண்டார். அங்கு தம்மை நாடி வந்த மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்றுத் தந்தார். மேலும் அங்கிருந்த தமிழ்ப் புலவர்களிடமும் தன் இலக்கிய நட்பை வளர்த்துக்கொண்டார்.

திரிசிரபுரத்தில் தங்கியிருந்த நாட்களில் அவருக்கு உறையூர் முத்துவீர வாத்தியார் திரிசிரபுரம் சோமசுந்தர முதலியார், வீரராகவச் செட்டியார் , கொட்டடி ஆறுமுகம் பிள்ளை, கற்குடி மருதமுத்துப் பிள்ளை, திருநயம் அப்பாவையர், மருதநாயகம் பிள்ளை போன்ற புலவர் பெருமக்களின் நட்பும் ஆதரவும் கிடைத்தது. புலவர் பெருந்தகைகள் மட்டும் இன்றி பல்வேறு பகுதியைச் சார்ந்த பிரபுக்களும் ஆதரித்தனர்.

சிவ தீட்சை

மீனாட்சி சுந்தரனார் தமிழ் நூல்களைக் கற்பதில் இருந்த ஆர்வம் போலவே ஆலய தரிசினங்களிலும் மிகுந்த விருப்பம் கொண்டிருந்தார். அவருக்குத் 'தமிழ் மொழியும் சிவதரிசனமும்' இரண்டு கண்களைப் போன்றமைந்தன. அவர் தமது வாழ்வை பக்தி நெறிப்படி அமைத்துக்கொள்ள விரும்பினார். இதற்காக அவர் சிவதீட்சை செய்துகொள்ள விரும்பினார்.

திரிசிரபுரத்தைச் சார்ந்த செட்டி பண்டாரத்தையா என்பவரிடம் சிவதீட்சை பெற்றார். மேலும் அவர் சிவலிங்க பூஜையும் செய்து கொள்ள வழிப்படுத்தப்பட்டார். அதனைத் தொடர்ந்து திருவாவடுதுறை செல்ல விரும்பிய அவர் இடையிலுள்ள பல சிவதலங்களில் தரிசனம் செய்துவிட்டு 'பட்டிச்சுரம்' எனும் ஊரை அடைந்தார். அவ்வூரில் இருந்த அப்பாப்பிள்ளை என்பவரின் நட்பைப் பெற்றார்.

இருவரும் தமிழ் அறிஞர்களாதலால் ஒருவருக்கொருவர் தாங்கள் இயற்றிய நூல்களை கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்துகொண்டனர். பின்னர் அப்பாப்பிள்ளை, நமச்சிவாய பிள்ளை என்பவரை மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையுடன் சந்திக்க வைத்தார். அவரின் வேண்டுகோளால் திருவாவடுதுறையில் மீனாட்சி சுந்தரனார் தங்கினார்.

திருவாவடுதுறை மடத்தில் தங்குதல்

தமிழ்ப் பணியும் தெய்வப் பணியும் கலந்திருந்த திருவாவடுதுறை மடத்திற்கு வந்த மீனாட்சி சுந்தரனார் அங்கே நடைபெற்ற பல்வேறு நிகழ்வுகளைக் கண்டு மனமுருகினார்.

அக்காலகட்டத்தில் ஆதீனகர்த்தராக இருந்த 'ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர்' என்பவரைச் சந்தித்த இவர் அவர் தொடர்பாக தான் இயற்றிய பாடல்களைக் கூறி அவரிடம் ஆசிபெற்றார். இவரின் புலமைத் திறத்தை உணர்ந்த அருள்மிகு சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவரை சிலநாட்கள் மடத்திலேயே தங்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அதன்படி அங்கேயே தங்கினார்.

சுப்பிரமணிய தேசிகரோடு பேசிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் அவர்கூறும் பாடல்களுக்குப் பொருள் கூறுவதும், தமக்குத் தெரியாத பல சொற்களுக்குப் பொருள் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வதும் எனப் பொழுதுகள் தமிழ்வளர்ச்சியால் கழிந்தன.

சென்னைக்குச் செல்லுதல்

தமிழ் மொழியின் எல்லையையும், பெருமையையும் நன்குணர்ந்தவராகத் திருவாவடுதுறையில் இருந்துத் திரிசிரபுரம் திரும்பிய அவர் மேலும் பல நூல்களைப் படிக்க வேண்டுமென்றும், பல தமிழறிஞர்களோடு தொடர்பு கொள்ள வேண்டுமென்றும் எண்ணினார். அந்நேரத்தில் மீனாட்சி சுந்தரனாரை ஆதரித்து வந்த 'லட்சுமண பிள்ளை' என்பவர் தமது சொந்த வழக்கை நடத்துவதற்காக சென்னை செல்ல தகுந்த ஆளைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார்.

அவர் மீனாட்சி சுந்தரனாரிடம் தம் வழக்கை நடத்துவதற்காக சென்னை சென்று வர இயலுமா என்று கேட்டார். சென்னை தமிழ்ச் சங்கத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள புத்தகங்களைப் படிக்க வேண்டும் என்றும், தமிழறிஞர்களோடு உறவாடி தமது ஐயத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் எண்ணியிருந்த மீனாட்சி சுந்தரனார்க்கு சிறந்த நல்வாய்ப்பாக அமைந்தது.

அவருடைய வார்த்தைக்கிணங்க சென்னை சென்ற மீனாட்சி சுந்தரனார் தாம் ஏற்றுக்கொண்டு சென்ற பணிகளோடு, தம்முடைய தமிழ்ப் பணியையும் செவ்வனே செய்து முடித்தார்.

சென்னையில் இருந்த வித்துவான்களான திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்வான் ஸ்ரீ தாண்டவராயத் தம்பிரான், காஞ்சிபுரம் மகாவித்துவான் சபாபதி முதலியார், எழும்பூர்த் திருவேங்கடாசலமுதலியார், திருத்தனிகை விசாகப்பெருமானையர், திருவம்பலத்தின்னமுதப்பிள்ளை, போரூர் வாத்தியார், அஷ்டாவதானம் வீரசாமி செட்டியார், புரசை அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியார் ஆகியவர்களோடும் இன்னும் பல தமிழறிஞர்களோடும் பழகிய இவர் அவர்கள் மூலமாக பல இலக்கண இலக்கியங்களையும், சைவசமய நூல்களையும் கற்றுணர்ந்தார். மழவை மகாலிங்க ஐயர் முதலான சான்றோர் பலரின் பாராட்டுதல்களையும் நன்மதிப்பையும் பெற்ற இவர் பலநாட்கள் கழித்து திரிசிரபுரத்திற்குத் திரும்பி வந்தார்.

முன்பு இருந்ததைக் காட்டிலும் மீனாட்சி சுந்தரனார் செய்யுளுக்குப் பொருள் கூறுதல், இலக்கணங்களைக் கையாளுதல், பதசாரம் சொல்லுதல், நூல்களை ஆராய்தல் ஆகியவற்றில் சிறந்து விளங்கினார். அவரை நாடிப் பலரும் வந்து தமிழ் கற்றனர்.

குடும்ப வாழ்வு

இவரின் இல்லறத் துணைவியார் காவேரி என்பவராவார். மீனாட்சி சுந்தரனாரின் இருபத்தொன்பதாவது வயதில் அவருக்கும் காவேரியாச்சிக்கும் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அந்தக் குழந்தைக்கு 'சிதம்பரம்பிள்ளை' என்று தமது தந்தையின் பெயரையே மீனாட்சி சுந்தரனார் வைத்து அழைத்தார். இதிலிருந்து அவருக்கு அவருடைய தந்தையின் மீது இருந்த நன்மதிப்பும், அன்பும் புலப்படுகின்றது.

அம்பலவாண முனிவரிடம் பாடம் கேட்டல்

திருவாவடுதுறைக்கு மீண்டும் சென்ற மீனாட்சி சுந்தரனார், அங்கு ஆதீனகர்த்தராக இருந்த சுப்பிரமணியதேசிகரின் இறப்பைக் கேட்டு வருத்தமுற்றார். தம்முடைய சந்தேகங்களைத் தீர்ப்பதற்குத் தகுந்த ஆட்கள் இல்லை என வருந்திய அவருக்கு அப்போது மடத்துத் தலைவராக இருந்த அம்பலவாண தேசிகர் வழிகாட்டி உதவினார். கல்வியறிவும் கேள்விஞானமும் உடைய அம்பலவாண தேசிகரிடம் பல இன்னல்களுக்குப் பிறகு 'கம்பரந்தாதி' என்ற நூலைக் கற்றுணர்ந்தார்.

தமிழ்ப் பற்று

ஒருநாள் மீனாட்சி சுந்தரனார் அவர்களை பார்ப்பதற்கு அயலூரிலிருந்து பிரபு ஒருவர் வந்திருந்தார். வழக்கம்போலவே பாடம் முடித்த பின்பு மாணவர்களை அனுப்பிவிட்டு மீனாட்சி சுந்தரனார் உறங்கச் சென்றார். அவரைக் காணவந்த அந்த நண்பரும் அவ்வீட்டின் வேறு ஓர் இடத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். உறங்கிய சுந்தரனார் எழுந்து காஞ்சிபுராணத்தின் இரண்டாங்காண்டத்தைப் படித்து அதன் ஆசிரியரான கச்சியப்ப முனிவரின் கவித்திறனையும், தெய்வ பக்தியையும் நினைத்து அழுது கொண்டிருந்தார்.

சுந்தரனாரின் அழகைக்கான காரணம் புரியாத அந்த நண்பர் அவர் கையிலிருந்த புத்தகத்தை வாங்கி விட்டு மன வருத்தம் இருந்தால் அதனைத் தம்மிடம் தெரிவிக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். குடும்ப சமையாக இருந்தாலும் உடனே தீர்த்து வைப்பதாகவும் கூறினார். தனக்கு கவலையேதும் இல்லை என்றும், காஞ்சி புராணத்தையும், அந்நூலின் ஆசிரியரின் தன்மையையும் நினைத்தே தாம் அழுததாகக் கூறிய மீனாட்சி சுந்தரனாரின் வார்த்தையை நம்பாத நண்பர் மறுநாள் காலையில் அங்கிருந்த மற்றவர்களிடம் இரவு

நடந்ததைக் கூறி மீனாட்சி சுந்தரனாரை நன்கு கவனித்துக் கொள்ளும்படி கூறிச் சென்றார்.

இவ்வாறு ஒரு நூலைப் படித்து இன்புற்று, மனமுருகும் அளவிற்கு அதன் வெளிப்பாடாக கண்ணீர் விட்டு அழும் நிகழ்வானது மீனாட்சி சுந்தரனாரின் தமிழ்ப் பற்றிற்கும், தெய்வ பக்திக்கும் சான்றாக அமைந்தது என்பது குறிக்கத்தக்கது.

இக்காலத்தில்தான் தமிழ்த்தாத்தா எனப் புகழப்பெறும் உ.வே. சாமிநாதையர் இவரின் மாணாக்கராக இவரிடம் கல்வி கற்க வருகிறார்.

தமிழே நோய்க்கு மருந்து

ஒருநாள் காய்ச்சலால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த மீனாட்சி சுந்தரனார் தன்னுடைய கடமைகளை விரைவில் காலை பத்து மணிக்கு முடித்துவிட்டு சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டிருந்தார். அப்போது அவ்விடத்தில் தம்முடைய மாணவரான சாமிநாத ஐயர் கையில் புத்தகத்தோடு இருந்ததைப் பார்த்த மீனாட்சி சுந்தரனார் தொடர்ந்து படிக்குமாறு கூறியுள்ளார். அவ்வாறே சாமிநாத ஐயரும் தொடர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்திருக்கின்றார். இடையில் நிறுத்தினால் மீனாட்சி சுந்தரனார் விழித்துக்கொள்வார் என நினைத்து மாலை ஐந்து மணியாகியும் படித்துக் கொண்டேயிருந்திருக்கின்றார். அப்போது அவ்விடத்திற்கு வந்த நண்பர்கள் சிலர் சாமிநாத ஐயர் மீது கோபமுற்று அவரைத் திட்டியுள்ளனர். அதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மீனாட்சி சுந்தரனார் அவரைத் திட்ட வேண்டாம் எனக்கூறி அந்நூலை தனது காய்ச்சலுக்கு மருந்தாக உள்ளதெனக் கூறியுள்ளமை அவரின் தமிழ்ப் பற்றினை விளக்கும்.

பெரியபுராண விரிவுரை

பெரியபுராணத்தில் நல்ல பயிற்சியுடையவர் மீனாட்சி சுந்தரனார். கேட்பவர்களுக்கு எளிதில் புரியும் வண்ணம் பொருள் கூறும் தன்மையும் அவற்றிற்குத் தகுந்த இடத்தில் தேவாரம் முதலிய பிற நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டும் பாங்கும், இடையிடையே கூறப்படும் சைவ சமயக் கருத்துகளும் அனைவரையும் கவர்ந்திழுத்தது. அவருடைய உரையாற்றலையும், சொல் வன்மையையும் கேட்கக் கருதிய திரிசிரபுர மக்கள் அவ்வுரைச் சார்ந்த செல்வந்தர் ஒருவரின் உதவியால் அதற்கு ஏற்பாடு செய்தனர். பெரியபுராண விரிவுரை மீனாட்சி சுந்தரனார் வீட்டில் நடக்கத் தொடங்கியது,

மீனாட்சி சுந்தரனாரின் பேச்சைக் கேட்பதற்காக அவ்வூர் மக்கள் மட்டுமின்றி அயலூரைச்சார்ந்தவர்களும் வந்து சென்றனர். இதனைப் பொறுக்க இயலாத ஒருவன் அந்த செல்வந்தரிடம் சென்று புராணம் சுவையுள்ளதென்றும், அதனைக் கூறும் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் சொற்பொழிவும் சிறப்பானதென்றாலும் ஒவ்வொரு புராணத்தின் முடிவும் இறப்பைக் கூறும் விதத்தில் அமங்களமாகவே முடிகிறதென்றும் கூறியுள்ளார். அதனோடு நிறுத்திவிடாமல் இவ்விதமான உரை வீட்டில் நடத்தப்படுவது சுபமானதில்லையென்றும் கோவில் போன்ற பொதுவான இடங்களில் நடத்துவதே சிறந்ததென்றும் கூறிச் சென்றுவிட்டார். இது அச்செல்வந்தர் மனதில் நடுக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. எனவே அவர் விரிவுரையை நிறுதிக்கொள்ளும்படி உரியவர்களிடம் கூறவே அதனைத் தெரிந்துகொண்ட மீனாட்சி சுந்தரனார் அந்நாளோடு தனது உரையை அவ்விடத்தில் முடித்துக் கொள்வதாகச் சபையோரிடத்தில் கூறிவிட்டார்கள்.

இந்நிகழ்வைத் தெரிந்து கொண்ட அதே ஊரைச் சார்ந்த மற்றொரு செல்வந்தர் தடைபட்ட பெரியபுராணப் பிரசங்கத்தைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்குத் தாம் பொருளுதவி செய்வதாகத் தானே முன்வந்து கூறியும் அதனைப் மீனாட்சி சுந்தரனார் மறுத்துக் கூறிவிட்டார். அவ் உதவியை மறுத்ததற்காகப் சுந்தரனார் கூறிய வார்த்தைகளானது அவருடைய தமிழ் மொழிப்பற்றிற்கு சான்றாக அமைந்துள்ளது. “தமிழ்ப் பாஷா ஞானமும் அதில் உள்ளன்புமின்றி வெறுங்கெளரவத்தை மட்டும் உத்தேசித்துத்தொடங்கும் செல்வர்களை நம்பக் கூடாது. தம்முடைய செல்வ இறுமாப்பினால் எல்லோரும் தமக்குக் கீழ்ப்படிந்து தம் இஷ்டம்போல் நடக்க வேண்டுமென்று கருதுவார்கள். அவர்களுடைய தொடர்பே வேண்டாம். ஏழைகளாயினும் பாஷை அன்புடையவர்கள்பாற் பெறும் ஆதரவுதான் சிறந்தது”² என்ற அவரின் கூற்றில் மொழிப் பற்று என்பது போலி கௌரவத்திற்கு உரியது அன்று. அத உள்ளம் சார்ந்து அமையவேண்டும் என்பதைக் காட்டுவதாக உள்ளது.

மாணவ உறவுநிலை

நற்குண நல்லியல்பு உடையவரான மீனாட்சி சுந்தரனார் தம்மிடம் கல்வி பயிலும் மாணவர்களிடம் பேரன்பு கொண்டிருந்தார். அவர்களுடைய வளர்ச்சியிலும், முன்னேற்றத்திலும் கவனம் செலுத்தினார். அவர் தம்மிடம் கல்வி பயின்றவர்கள் தம்மை விட ஒரு நூலின் புலமை வாய்ந்தவர்களாக

இருப்பார்களெனின் அவர்களை ஊக்குவித்துச் சமூகத்திற்கு அடையாளம் காட்டியுள்ளார்.

பாடம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு உரிய பணிவிடைசெய்து பெரும்பொருள் கொடுத்து கல்வி கற்றுக்கொண்ட அன்றைய காலக்கட்டத்தில் தம்மிடம் பயின்ற பல ஏழை மாணவர்களுக்கு உண்ண உணவும், தங்குவதற்கு இருப்பிடமும் அவர் கொடுத்துக் கற்றுக்கொடுத்துள்ளார். அவர் தம் மாணவர்களின் தகுதியும் திறமையும் அறிவுப் புலமையும் உணர்ந்து அதற்கேற்ப கற்றுக்கொடுக்கும் வன்மை படைத்தவர். அவர் மாணவர்களின் தேவை அறிந்து தானே முன்வந்து அத்தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு முயற்சி செய்பவர். இத்தனை பண்புநலன்களும் வாய்க்கப் பெற்றவர் என்பதற்கு பல நிகழ்வுகள் சான்றுபகர்கின்றன.

திருவீழிமிழலையைச் சார்ந்த சாமிநாதக் கவிராயர் என்பவர் மீனாட்சி சுந்தரனாரிடம் கம்பராமாயணம் பயின்றவர். சாமிநாதக் கவிராயரின் நுண்ணறிவையும் ஆர்வத்தையும் நினைத்து மீனாட்சி சுந்தரனார் தம்முடைய கம்பராமாயணச் சுவடியை அவருக்கு வழங்கினார். அந்த அளவிற்குத் தன் ஓலைச்சுவடியை தன்னிடம் படிக்கும் மாணவர்க்குத் தந்து உதவும் உள்ளம் கொண்டவர் ஆவார்.

கம்பராமாணத்தைக் கற்ற அவர் பல இடங்களில் அவ்வோலைச்சுவடிகள் கொண்டு விரிவுரை நிகழ்த்தினார். இவ்விரிவுரைகள் மீனாட்சி சுந்தரனார்க்குத் தெரியாத அளவில் அவர் நடத்தினார். இருப்பினும், மீனாட்சி சுந்தரனார் சாமிநாதக் கவிராயருக்குத் தெரியாமலேயே அவர் உரையை மறைவாக இருந்து கேட்டுப் பாராட்டினார். மேலும் அவருடைய திறமையை வளர்த்தெடுக்கும் விதமாக மகாசபை ஒன்றில் சாமிநாதக் கவிராயரை உரையாற்றச் செய்து ‘கம்பராமாயணப் பிரசங்கவித்துவான்’ எனும் பட்டத்தை வழங்கினார். இந்நிகழ்விலிருந்து தமது மாணக்கர்களை தம் நிலைக்கு உயர்த்த வேண்டுமென்ற சுந்தரனாரின் மனப்பாங்கு தெரியவருகிறது.

தேவராச பிள்ளை என்பவர் பெங்களூரில் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் மிகப்பெரும் செல்வந்தர். மேலும், அவர் தமிழ் மொழிமீது ஆர்வமுள்ளவர். பெங்களூரில் வாழ்ந்த தமிழறிஞர்கள் சிலரிடம் ஒரு சில நூல்களைக் கற்றறிந்தவர். மேலும் பல தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைப் படிக்க விரும்பிய அவர் அதற்கான ஆசிரியரைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார். தேவராசபிள்ளையின்

நண்பர்கள் சிலர் அவருக்கு கல்வி கற்றுக் கொடுப்பதற்கு மீனாட்சி சுந்தரனாரே தகுந்தவர் எனக்கூறினர்.

மீனாட்சி சுந்தரனாரிடம் சென்றால் அறிந்து கொள்ள வேண்டியனவற்றை விரைவில் கற்றுத்தேரலாம் என்று தேவராசபிள்ளைக்கு ஆலோசனை கூறினர். ஆனால் பெங்களூரில் இருந்த அவருக்குக் கால இடம் போன்றன வாய்ப்பளிக்கவில்லை. அவர் பெரிதும் வருந்தினார். இதற்காக அவருடைய நண்பர்கள் சுந்தரனாரைச் சந்தித்து தேவராச பிள்ளையின் குணநலன், தமிழ் ஆர்வம் ஆகியன பற்றியும் அவருடைய வேலையின் காரணமாக திருசிரபுரத்தில் வந்து தங்கி கல்வி கற்றுக்கொள்ள இயலாதது பற்றியும் எடுத்துரைத்தனர்.

மீனாட்சி சுந்தரனார் விருப்பப்பட்டால் பெங்களூருக்கு வருகை தரலாம் அதற்கு தக்க வசதிகள் செய்து தர சம்மதிக்கிறோம் என்று அந்நண்பர்கள் தெரிவித்தனர். இவ்வாறு கூறியவர்களிடம் தம்மிடம் கல்விகற்றுக் கொண்டிருக்கும் பிற மாணவர்களையும் பெங்களூருக்கு அழைத்துச் செல்ல வாய்ப்பு இருந்தால் அதற்குத் தாம் உடன்படுவதாகப் மீனாட்சி சுந்தரனார் கூறியுள்ளார். அவரின் வார்த்தைகளையும், மாணவர்கள் மீது கொண்டிருந்த அன்பையும் கவனித்த தேவராச பிள்ளையின் நண்பர்கள் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையையும் அவரது குடும்பத்தினரையும், சுப்புராயச் செட்டியார் முதலான மாணாக்கர்களையும் பெங்களூர் அழைத்துச் சென்றனர். அவர்களுக்கு வேண்டியன செய்து கொடுத்துத் தமிழறிவை வளர்த்துக்கொண்டனர்.

பெங்களூர் செல்ல தமக்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டபொழுது தாம் மட்டும் செல்ல நினைக்காமல் தம்மோடு தமது மாணாக்கர்களையும் அழைத்துச் செல்ல அனுமதி கேட்டபொழுதே மீனாட்சி சுந்தரனார் தம் மாணவர்கள் மீது கொண்டிருந்த அன்புநிலை புலப்படுகின்றது.

திருவாவடுதுறை மடத்தில் மீனாட்சி சுந்தரனார் தங்கியிருந்த பொழுது அவருடன் உ.வே.சாமிநாதையரும் தங்கியிருந்தார். உ.வே.சாமிநாதையர் ஒரு வருடம் தீபாவளிக்காக தமது தமையனார் அழைத்தும் மாயூரம் செல்லவில்லை. அவர் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் வேண்டுகோலின்படி திருவாவடுதுறையிலேயே தங்கியிருந்தார்.

தீபாவளிக்கு மடத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் புதிய துணிகள் கொடுப்பது என்பது ஆதீனகர்த்தரின் வழக்கம். அந்த தீபாவளியின்போது சாமிநாத ஐயர் மடத்தில் இருப்பது நினைவில் இல்லா

நிலையில் அவருக்கு புதிய துணிகள் வழங்கப்படவில்லை. உ.வே. சாமிநாதருக்கு வஸ்திரம் வழங்கப்படாததை திருவாவடுதுறையிலிருந்து மாயூரம் சென்ற காரியஸ்தர் ஒருவரால் தெரிந்து கொண்ட மீனாட்சி சுந்தரனார் அவர்மூலமாக புதிய துணிகள் வாங்கிவரச் செய்து அதில் மஞ்சள் தடவி சாமிநாத ஐயருக்கு வழங்கினார்.

இவ்வாறு மீனாட்சி சுந்தரனார் தம்முடைய மாணவர்களின் நலனில் அக்கறை கொண்டவராகவும் அவர்களுக்கு கிடைக்கவேண்டியன பிறரால் கிடைக்க வில்லை எனினும் தாமே அதனைக் கொடுப்பவராகவும் இருந்தமையை இச்செயல்கள் உணர்த்துகின்றன.

தவசிப்பிள்ளைக்கு மரம் வாங்கிக் கொடுத்தது

கஞ்சனூர் எனும் ஓர் ஊரில் சாமிநாதையர் எனும் செல்வர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார் சிறந்த சிவபக்திச் செல்வரான இவர் தமிழார்வம் உடையவர். இவர் நைடதம், திருவிளையாடற்புராணம் முதலான சில பாடங்களை கற்றறிந்தவர். இவர் சுந்தரனாரிடம் படிக்க விரும்பி பாடம் கேட்டு வந்தார்.

கஞ்சனூர் சாமிநாத ஐயரின் ஈகைத் திறனை அறிந்திருந்த மீனாட்சி சுந்தரனார் தம்முடைய தவசிப்பிள்ளைகளில் ஒருவரான சாமிநாதச் செட்டியார் என்பவருக்கு வீடு கட்டுவதற்குத் தேவையான மரங்களை வாங்கித் தரவேண்டுமென்று அன்போடு வேண்டிக்கொண்டுள்ளார். இதனை,

‘திருவாத வூர்முதற் சிறந்தவர்போற் சிவபக்திச்செல்வம் வாய்ந்து

பெருவாய்மை கல்வியறி வொழுக்கத்தா ளளவாதபெருமை மேவி

வெருவாத வொய்புரவு முதலியற்ற் குணங்களெலாயவிட்டோர் போதும்

ஒருவாத புகழ்ச்சாமி நாதமா மறையவனீதுவந்து காண்க’³

எனும் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

அவ்வாறே கஞ்சனூர் சாமிநாதையரும் மரங்களை வாங்கி அனுப்பவே அதற்கான தொகையை அவருக்கு மீனாட்சி சுந்தரனார் கொடுத்துள்ளனர். அதனைப் பெற்றுக் கொள்ளமாட்டாதவராக கஞ்சனூர் சாமிநாதையர் அன்போடு மறுத்துள்ளார்.

இவ்வாறு தமக்கு வீடுகட்டித்தர வேண்டுமென்று பிறரிடம் கேட்காமல் தம்முடைய தவசிப்பிள்ளைக்கு வீடுகட்ட பொருள் கேட்டதிலிருந்து மாணவர்களுக்குத் தேவையானவற்றை செய்து தரவேண்டுமென்ற மீனாட்சி சுந்தரனாரின் நல்லெண்ணம் புலப்படுகின்றது.

உ.வே.சாமிநாதருக்கு வைக்கப்பட்ட சோதனை

மீனாட்சி சுந்தரனார் திருப்பெருந்துறைப் புராணம் இயற்றும் நிலையில் அவர் பாடல்களைச் சொல்லச் சொல்ல உ.வே. சாமிநாதர் எழுதிக் கொண்டே வருவார். அப்போது ஒரு முறை உணவு உண்பதற்காக எழுதியதை அப்படியே வைத்துவிட்டு உ.வே.சாமிநாதர் சென்றுவிடுகிறார். உணவு உண்டுத் திரும்பி வந்தபின் பார்த்தபோது, அவர் வைத்து சென்ற பொருள்கள் எல்லாம் அப்படியே இருக்க எழுத்தாணியை மட்டும் காணவில்லை. அவர் பல இடங்களில் தேடியும் எழுத்தாணி கிடைக்கவில்லை.

இவ்விடைவெளியில் அங்கு ஒருவர் வந்திருந்தார். அவரின் பெயர் ஆறுமுகத்தாபிள்ளை என்பதாகும். இவரே எழுத்தாணியை எடுத்து மறைத்து வைத்தவர். அவர் “இவர் அஜாக்கிரதைக்காரர். மிகவும் சோர்வுடையவர்” எனப் பலவாராகப் பழித்துப் பேசினார். மேலும் இவர் ஒரு பாடலைப் பாடினால் எழுத்தாணி வந்துவிடும் என்றார்.

இதனைக் கேட்டு உ.வே.சாமிநாதர் செய்வதறியாமல் திகைத்து நின்றார். அப்பொழுது யாரும் அறியாத வண்ணம் மீனாட்சி சுந்தரனார் ‘எழுத்தாணி ஒன்றெனக்கின் நீ ’ என்னும் ஈற்றடியைத் தந்தார். பின்னரும் பல அடிகளை கூற அவற்றை ஒவ்வொன்றாக சேர்த்து ஒரு பாடலை அமைத்துக்கொண்டார் உ.வே.சாமிநாதையர்.

“தழுவுபுக ழாறுமுகத் தாளாளா வென்றும்

வழுவில் புராணம் வரைய- மெழுகில்

அழுத்தாணிப் பொன்னா லமைந்தவுரு விறறாம்

எழுத்தாணி யொன்றெனக்கின் நீ”⁴

என்பது அப்பாடல் ஆகும். இவ்வாறு தமது மாணவர்களை பிறர் சோதனைக்குள்ளாக்கும் பொழுது விட்டுக்கொடுக்காமல் உதவுவதிலிருந்து மீனாட்சி சுந்தரனார் மாணவர்கள் மீது கொண்டிருந்த அக்கறை புலப்படுகின்றது.

மீனாட்சிசுந்தரனாரிடம் கல்வி கற்றுச் சான்றோரானவர் பலராவர். அவர்களில் வெளியூரைச் சார்ந்தவர்கள் சிலர். சிலர் மீனாட்சி சுந்தரனார் கூடவே இருந்து வேண்டியன செய்து கொடுத்து கற்றுக்கொண்டவர்களாவர். அத்தகையவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் சவேரிநாத பிள்ளை என்பவர். இவர் மீனாட்சி சுந்தரனாரிடம் கல்வி கற்பதொன்றையே பெரும் பயனாகக் கருதி அவருடனே இருந்து பல பாடங்கள் கற்றுக்கொண்டவர். சவேரிநாத பிள்ளையின் உண்மைத் தன்மையையும், பாடம் கேட்கும் முறைமையையும் புரிந்து கொண்ட மீனாட்சி சுந்தரனார் தம்மால் இயன்ற உதவியை அவருக்கும் செய்ய வேண்டும் என்று காத்திருந்தார். அந்நேரத்தில் மீனாட்சி சுந்தரனார் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார். இருப்பினும் சவேரிநாதபிள்ளைக்குத் திருமணம் செய்துவைக்க பல முயற்சிகள் மேற்கொண்டார்.

இரத்தம் தொடர்பான நோயால் பாதிக்கப்பட்டு துன்புற்றுக்கொண்டிருந்த தம் வாழ்நாளின் கடைசி நாட்களிலும் தம்மை நம்பியிருந்தவருக்கு தாம் செய்யவேண்டியனவற்றை செய்து வைக்கும் முயற்சியுடையவராக இருந்தவர் மீனாட்சி சுந்தரனார் என்பதை இச்செயல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

மாணவர்கள் மீனாட்சி சுந்தரனார் மீது கொண்டிருந்த பற்று

மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் அவர்களின் பேரறிவும், கல்விப் புலமையும், கற்பிக்கும் முறைமையும் மாணவர்களை அனைவரையும் அவர்பால் கவர்ந்திழுத்தது. சாதி சமய வேறுபாடின்றி அனைவரையும் சமமாகப் பாவிக்கும் தன்மையுடையவர் இவர் ஆதலால் மாணவர்களனைவரும் இவர்பால் பாடம் கேட்பதை பெரிதும் விரும்பினர். செல்வந்தர்கள், ஜமீந்தார்கள், மிராசுதாரர்கள் பெரிய பெரிய தனவந்தர்கள் எனப் பலரும் மீனாட்சி சுந்தரனாரை அழைத்துச் சென்று பாடம் கேட்டு மகிழ்ந்தனர். தமிழ்ப் புலமையர்கள், பிறமொழி வித்துவான்கள் போன்றோரும் தம் பிள்ளைகளை மீனாட்சிசுந்தரனாரிடம் பாடம் கேட்க அனுப்பி இருக்கின்றனர்.

மீனாட்சி சுந்தரனாரை நேரில் காண்பதும் அவரிடம் பாடம் கேட்பதையும் தம் வாழ்நாள் பலனாகக் கருதிய சான்றோர் பலராவர். இவ்வாறு சுந்தரனாரிடம் கல்வி கற்ற மாணவர்கள் பலர் தம் உயிரினும் மேலாக அவரை எண்ணிவந்தனர்.

மீனாட்சி சுந்தரனாரின் குறிப்பறிந்து செயல்படுவதிலும், அவர்களின் தேவையை நிறைவேற்றுவதிலும் பெரும்பயனாக அவர்கள் கருதினர்.

மீனாட்சி சுந்தரனாரிடம் கல்வி பயின்றவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் சுந்தரம்பிள்ளை ஆவார். இவர் உலக அறிவும், சாதூர்யமாகப் பேசும் வல்லமையும் படைத்தவர். இவர் எச்செயலையும் செம்மையாகச் செய்யும் ஆற்றல் உடையவர். தம்முடைய நற்குணத்தாலும், அறிவாற்றலாலும் யாவரையும் தம் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருந்தார். மீனாட்சி சுந்தரனாரிடம் பேரன்பு உடையவரான இவர் சுந்தரனாரை யாரேனும் மதிப்புக்குறையுமாறு பேசினால் அவர்களிடம் வாதிட்டு அவர்களின் தவறு உணரும்படி செய்திடுவார்.

இந்நிலையில் மீனாட்சி சுந்தரனாருக்கு 'சிவதருமோத்திரம்' எனும் நூல்தேவைப்பட்டது. அந்நூல் திருசிபுரத்திரல் வாழும் ஒருவரிடம் இருப்பது தெரியவந்தது. அவர் அதனை மீனாட்சி சுந்தரனாருக்கு வழங்க முன்வரவில்லை. பலவழிகளில் முயற்சி செய்தும் சிவதருமோத்திரம் கிடைக்கப்பெறாததை நினைத்து மீனாட்சி சுந்தரனார் மிகவும் வருத்தமுற்றிருந்தார்கள்.

மீனாட்சி சுந்தரனாரின் வருத்தத்திற்கான காரணத்தைத் தெரிந்துகொண்ட சுந்தரம் பிள்ளை அப்புத்தகத்தை வாங்கி வருவதற்கான வழிமுறைகளை ஆராய்ந்தார். பின்னர் அவர் பணக்கார பிரபுபோல வேடமிட்டு இரட்டைக்குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட வண்டியில் வேலைக்காரர்கள் பலருடன் அந்த நூலை வைத்திருப்பவர் வீட்டிற்குச் சென்றுள்ளார். அவ்வீட்டில் உள்ளவரைக் கண்டு அவரிடம் ஒரு வேலையாளை அனுப்பி வந்திருப்பவர் தென்னாட்டில் பெரிய ஜமீன்தாரென்றும், சிதம்பர தரிசினத்திற்காக தம் பெற்றோருடன் வந்ததாகவும் அவ்வாறு செல்லும் வழியில் தாயுமானவர் முதலான தெய்வங்களை வழிபடுவதற்காக இவ்வூரில் தங்கியிருப்பதாகவும் அந்த வேலையாள் சொன்னான். அவ்வாறு வந்த நிலையில் அவர் தாயாருக்கு 'சுரநோய்' ஏற்பட்டு அவர் இறந்துவிட்டார் அவரது தாயாரின் இறுதிச்சடங்கை செய்வதற்குத் தகுந்த ஆள் இல்லாமையால் தம் சொந்த ஊருக்குச் செல்ல அவர் விரும்புவதாகவும் செல்லும்வரை பாராயணம் செய்துகொண்டிருக்க 'சிவதருமோத்திரம்' எனும் நூல் அவருக்குத் தேவைப்படுகிறது என்றான். மேலும் அந்நூல் தமிழில் எழுதப்பட்டதாக இருக்க வேண்டுமென்றும், அந்தநூலிற்காகவே ஜமீன்தார் தம் சொந்த ஊருக்குச் செல்ல நினைப்பதாகவும் எடுத்துரைத்தான்.

வேலையாளின் பேச்சைக் கேட்ட அந்த புத்தகம் வைத்திருப்பவர் ஜமீன்தார் தன் தாயாரின் இறுதிச்சடங்கை செய்வதற்குத் தேவையான அனைத்துப் பொருட்களும் தமது ஊரில் கிடைக்குமென்றும் சிவதருமோத்திரம் தமிழ்ச்சுவடி தன்னிடத்திலே உள்ளதாகவும் சொன்னார். அதோடு அவர் ஜமீன்தார் தாயாருடைய இறுதிச்சடங்கை அவ்வூரிலேயே செய்ய வேண்டுமெனவும் சொல்லி தம்மிடம் இருந்த சிவதருமோத்திரச் சுவடியையும் அவ்வேலையாளிடம் கொடுத்தனுப்பினார். அச்சுவடியைப் பெற்றுக்கொண்ட சுந்தரம் பிள்ளை தம் குருவாகிய மீனாட்சிசுந்தரனாரிடம் அதனை வழங்கினார். இவ்வாறு சுந்தரம் பிள்ளை தன் ஆசிரியருக்கு குரு காணிக்கை செலுத்தினார்.

உறையூர்ப் புராணமும் வித்துவான் பட்டமும்

தேவராச பிள்ளைக்குப் பாடம் கற்பிப்பதற்காக பெங்களுர் சென்றிருந்த மீனாட்சி சுந்தரனார் ஓய்வு நேரங்களில் உறையூர்ப் புராணத்தை எழுதிவைத்திருந்தனர். பெங்களுரிலிருந்து திரிசிரபுரம் திரும்பியதும் உறையூர்ப் புராணம் அரங்கேற்றப்பட்டது. காப்பிய உறுப்புகள் அமையப் பாடப்பட்டிருந்த உறையூர்ப் புராணத்தின் நாட்டுப் படலம், நகரப் படலம் சிறப்புகளை கேட்டுப் பலரும் இன்புற்றனர்.

இப்புராணத்தில் மீனாட்சி சுந்தரனார் சைவ சமய தோத்திரங்களையும், சாஸ்திரங்களையும், ஐந்திணை வளங்களையும், சோழநாட்டின் பெருமைகளையும், சிவதுரோகம் செய்வதால் ஏற்படும் துன்பங்களையும் எடுத்துரைத்தார். அரங்கேற்றத்தின் பொழுது மீனாட்சி சுந்தரனார் கூறிய பத சாரங்களையும், தக்க இடத்தில் மேற்கோள் காட்டுதலையும் கேட்டறிந்த பின்னர் பலரும் அவரைப் பாராட்டினர். மீனாட்சி சுந்தரனாரின் கவித்துவத்தையும் அறிவாற்றலையும் பாராட்டி ஏதேனும் பட்டம் வழங்கவேண்டும் எனக் காத்திருந்த தமிழார்வாளர்கள் பலரும் ஒன்றுகூடி உறையூர்ப் புராண அரங்கேற்றத்திற்குப் பின்னர் வித்துவான் என்னும் பட்டம் வழங்கினர்.

திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவான்

வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் திருவாவடுதுறை ஆதினகர்த்தர்களாகிய திருமிகு சுப்பிரமணிய தேசிகர் என்பவரிடத்திலும், அடுத்த ஆதினகர்த்தராகிய திருமிகு அம்பலவான தேசிகர் என்பவரிடத்திலும் பழகி அவர்களிடம் நெருக்கமான தமிழ் உறவை அவர் பெற்றிருந்தார்.

அம்பலவாண தேசிகர் திருவாவடுதுறை ஆதீனத் தலைவராக இருந்தபொழுது சின்னப்பட்டத்தில் இருந்தவர் மேலகரம் சுப்பிரமணிய தேசிகர். திரிகூட ராசப்பக் கவிராயர் பரம்பரையினராகிய இவர் தமிழார்வம் மிக்கவர். நுண்ணிய அறிவுடையவரான மேலகரம் சுப்ரமணிய தேசிகர் தம் ஆசிரியராக தாண்டவராயத் தம்பிரானை வைத்து மடத்தில் இருக்கும் மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்பிக்கலாம் என எண்ணியிருந்தனர். தாண்டவராயத் தம்பிரான் கள்ளிடைக்குறிச்சிக்கு வந்திருந்தபொழுது நேரில் சந்தித்த சுப்பிரமணிய தேசிகர் தமது விருப்பத்தைக் கூறவே அதற்குத் தமது உடல்நிலை இடம் கொடுக்காதென்று தாண்டவராயத் தம்பிரான் கூறியுள்ளார். அதனோடு திரிசிரபுரத்தில் வாழும் மீனாட்சிசுந்தரனார் மிகச் சிறந்த கல்விமான் என்றும் விரைந்து செய்யுள் இயற்றக்கூடியவரான அவர் மாணவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுப்பதிலும் சலிப்படையாதவரென்றும் அவருக்கு இணையானவர் வேறு எவரும் அப்பகுதியில் இல்லை என்றும் கூறியுள்ளார். மீனாட்சி சுந்தரனாரை ஆதீன வித்வானாக நியமித்தால் மடத்தின் புகழ் பெருகும் என்றும் அவர் அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

மீனாட்சி சுந்தரனார் மீது பெருமதிப்பும் பேரன்பும் கொண்டவராக இருந்த மேலகரம் அருள்மிகு சுப்பிரமணிய தேசிகர் மீனாட்சி சுந்தரனாரை ஆதீன வித்வானாக நியமிப்பதற்கு தக்க சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார். ஆதீனத் தலைவரும் தனது குருவுமான அம்பலவாண தேசிகரிடம் அது குறித்துப் பேசும்பொழுது மீனாட்சி சுந்தரனாரைச் சுற்றி பலர் உள்ளனர் என்றும் அவரோடு அவர்களையும் தங்க வைத்தால் மடத்திற்கு அதிக செலவு உண்டாகுமென்றும் சொல்லி அவர் இக்கருத்துக்கு மறுத்துள்ளார். அப்போது மடத்திலிருந்த கந்தசாமிக் கவிராயர் மற்றும் சிலதம்பிரான்களை வைத்து மாணவர்களுக்குப் பாடம் கற்பிக்கலாம் என்றும் கூறினார்.

கந்தசாமிக் கவிராயர் முதலான தம்பிரான்களிடம் பயின்ற மாணவர்கள் பெருமளவில் புகழ் பெறவில்லை என்றும் பலநூல்களை இயற்றியவரும் பல கனவான்களால் மதிக்கப்பட்டவரும், பல நூல்களைக் கற்றறிந்தவருமான மீனாட்சி சுந்தரனாரே மாணவர்களுக்கு பாடங்களைக் கற்பிப்பது சிறந்தது என மேலகரம் சுப்பிரமணிய தேசிகர் அம்பலவாண தேசிகரிடம் கூறினார். மேலும் பிறமொழி வித்துவான்களுக்கு வழங்கும் ஊதியத்தை வழங்கினாலே போதுமானதென்றும் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் மாணவர்களை பாதுகாத்தல் தவிர வேறு சன்மானத்தை

மீனாட்சி சுந்தரனார் எதிர்பார்க்கமாட்டார் என்றும் முன் வாழ்ந்த மகா சன்னிதானத்தால் பாராட்டப்பெற்றவர் என்றும் கூறியுள்ளார்.

மீனாட்சி சுந்தரனாரின் புகழையும், அறிவாற்றலையும், பண்புநலன்களையும் சுப்பிரமணிய தேசிகர் மூலம் தெரிந்துகொண்ட அம்பலவாண முனிவர் ஆதீன வித்வானாகப் பிள்ளையவர்களை நியமிப்பதற்கு அனுமதி வழங்கினார். அதன்படி திருவாவடுதுறை ஆதினம் மாதச்சம்பளத்துடன் இரண்டு தவசிப்பிள்ளைகளையும் நியமித்து மீனாட்சி சுந்தரனாரை ஆதின வித்வானாக அறிவித்தார்.

மகாவித்துவான் பட்டம்

திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்வானாக நியமிக்கப்பெற்ற பின்னர் மீனாட்சி சுந்தரனார் அம்மடத்திலுள்ள சம்பிரதாயம், பழக்கவழக்கங்கள் போன்றவற்றைச் சரிவர பின்பற்றி, தம்மிடம் படிக்கும் மாணவர்களுக்குத் தக்கமுறையில் பாடம் கற்பித்து வந்தார். மேலும் இவர் அருள்மிகு அம்பலவாண தேசிகர் மீது ஒரு சிற்றிலக்கியத்தையும் இயற்றினார்.

அந்நூலானது திருமிகு அம்பலவாண தேசிகர் முன்னிலையில் பலபிரபுக்கள் வித்துவான்கள் உடனிருக்க அரங்கேற்றப்பட்டது. திருவாவடுதுறை தொடர்பான பல நூல்கள் அதுவரையில் இயற்றப்பட்டிருந்தாலும் மீனாட்சி சுந்தரனாரால் எழுதப்பட்ட அந்த புராணமே ஆதீனம் தொடர்பான செய்திகளை நன்கு விளக்குகிறதென்று பலரும் புகழ்ந்தனர். சுந்தரனாரின் புலமைத்திறனையும், அறிவாற்றலையும் பாராட்டி ஏதேனும் பட்டம் வழங்கவேண்டுமென்று மடத்தில் பெரிய காறுபாறாகவும் (தலைவராகவும்) ஆதீனவித்வானாகவும் இருந்த கனகசபைத் தம்பிரான் அம்பலவாண தேசிகரிடம் தெரிவித்தார்.

ஆதீனத் தலைவர் அம்பலவாண தேசிகரும், சின்னப் பட்டம் மேலகரம் சுப்பிரமணிய தேசிகரும் ஒன்றுகூடி மீனாட்சி சுந்தரனாருக்கு ‘மகா வித்துவான்’ எனும் பட்டத்தையும் இம்மடத்தில் இல்லறத்தார் உண்ணும் வரிசையில் முதலிடமும் அவருக்கு வழங்கினர்.

நோய்வாய்ப்பட்டமை

அம்பர்ப்புராண அரங்கேற்றத்திற்குப் பின்னர் அவ்வூரில் இருந்து திருவாவடுதுறை வந்தடைந்த மீனாட்சி சுந்தரனார் வழக்கம்போலவே மாணவர்களுக்கு கற்றுக் கொடுக்கத் தொடங்கினார். இருப்பினும் அவரின் காலிலும், அடிவயிற்றிலும் வீக்கம் ஏற்பட்டமையால் முன்பு போல பாடம்

சொல்வதும் நூல் இயற்றுவதும் தடைபட்டது. அவருக்கு உணவு உண்பது கூட முடியாமல் போனது. இவ்வாறு சிலகாலம் செல்லவே பின் நோயின் தாக்கம் அதிகரித்துள்ளது. வைத்தியர்கள் 'இரத்த பாண்டு' நோய் தாக்கியுள்ளதாகக் கூறினர்.

மீனாட்சி சுந்தரனார் நோயால் துன்பப்படுவதை அறிந்த சுப்பிரமணிய தேசிகர் திருவிடைமருதாருக்கு அவர்களை அனுப்பி அரண்மனை வைத்தியர்களை வைத்து சிகிச்சை அளித்தார். மீனாட்சி சுந்தரனாருக்கு நோய் தீர வேண்டும் என்பதற்காக திருமிகு மஹாலிங்கமூர்த்திக்கு அபிடேகம் நடத்தினர். அதன் பயனாக இரத்தபாண்டு நோயானது சிறிது நீங்கிப் பின்னர் மீண்டும் அதிகரித்தது.

திருவிடை மருதூரில் சிகிச்சை பெற்று வந்த மீனாட்சிசுந்தரனாரை சுப்பிரமணிய தேசிகர் நேரில் சென்று சந்தித்தார். நோய் அதிகரித்து வருவதைத் தெரிந்து கொண்ட தேசிகர் மீனாட்சி சுந்தரனாரைப் பிரிந்திருக்க மனமில்லாமையால் திருவாவடுதுறைக்கே வந்துவிடுமாறு ஓலை அனுப்பினார். அதன்படி மீனாட்சி சுந்தரனார் திருவாவடுதுறைக்கே வந்தார்.

நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த பொழுதும் பெரியபுராணம், தமிழ்க் கீர்த்தனங்கள், இராமாயணக் கீர்த்தனம் தேவாரம், திருவாசகம் முதலான நூல்களைப்படிக்கச் சொல்லி அவற்றிற்கு சுருக்கமாக விளக்கம் அளித்துள்ளார். பின்னர் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் மகன் சிதம்பரம்பிள்ளையின் வேண்டுகோளிற்கிணங்க தீபாவளிக்கு மாயூரம் சென்றுள்ளார். அங்கிருந்து சிலநாள்களிலேயே திருவாவடுதுறை திரும்பியவருக்கு நோயின் தாக்கம் அதிகமாகியுள்ளது. அவரின் மனைவியும், மகன் சிதம்பரம்பிள்ளையும் இவருடனே இருந்து கவனித்து வந்தனர்.

வலயவட்டம் எனும் ஊரைச் சார்ந்த தனுக்கோடி வைத்தியர் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் கையைப் பிடித்துப் பார்த்துவிட்டு மூன்று நாட்களில் சிவபதம் அடைத்து விடுவார் என்று கூறினார். அப்பொழுது சிறந்த சிவபக்திச் செல்வரும் மீனாட்சி சுந்தரனார் மீது பேரன்பு கொண்டவருமான கஞ்சனூர் அருள்மிகு அக்கினிலிங்க சாஸ்திரிகளின் தோற்றத்தைக் கண்ட சுந்தரனார் ஏதேனும் கூறுமாறு கேட்கவே சாஸ்திரிகளும் சிவானந்த லஹரியிலுள்ள 'ஸ்தாமோஹாடவ்யாம்' எனும் ஸ்லோகத்தை பாடியுள்ளார். அதனைக் கேட்ட மறுநொடியில் மீனாட்சி சுந்தரனார் அப்பாடலுக்கான தமிழாக்கச் செய்யுளைக் கூறியுள்ளார்.

‘மோகமா மடவி திரிந்தரி வையர்தம்

முலைக்குவட் டிடைநட மாடித்

தாகமாக ராசைத் தருக்குலந் தோறும்

தாவுரமன் புன்மனக் குரங்கைப்

பாகமார் பத்தி நாண்கொடு கட்டிப்

பலிக்குநீ செல்கயான் கொடுத்தேன்

ஏகநா யகனை தில்லையி லாடும்

இறைவனை யெம்பெரு மானே’ என்பதே அப்பாடலாகும்.

மறைவு

திருவாவடுதுறை கோமுத்தீஸ்வரர் ஆலய தைப்பூசத் திருவிழாவின் ஐந்தாம் நாள் திருவிழா நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. 1-2-1876 ஆம் நாள் காலையிலிருந்தே மீனாட்சி சுந்தரனாருக்கு உடல்நிலை மிகவும் தளர்ச்சியடைந்துள்ளது. அந்த நிலையிலும் திருவாசகத்தினைக் கேட்டும் அதற்கு அவர் பொருள் சொல்லியும் வந்த நிலையில் அவரின் உடலில் இருந்து உயிர் பிரிந்தது. இவ்வாறு சைவமும் தமிழும் வளர்த்துப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்துள்ளார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

மீனாட்சி சுந்தரனாரின் படைப்புகள்:

விரைந்து கவிபாடும் ஆற்றாலுடைய மீனாட்சி சுந்தரனார் நாளொன்றிற்கு முந்நாறு பாடல்கள் பாடும் புலமையைப் பெற்றிருந்தார். இவர் தம்முடை கற்பனையாற்றலாலும் கவித்துவ சொற்களாலும் தமிழன்னைக்கு அழியாத பல படைப்புகளைத் தந்துள்ளார். இவர் திருவாவடுதுறை ஆதின அவைக்களத்தை தமிழ் மொழித் தொண்டால் அலங்கரித்தவர். ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பாடல்களையும், நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களையும் இருபத்தியிரண்டு தலபுராணங்களையும் படைத்தவர் இவர் ஆகையால் ‘தலபுராண வேந்தர்’ என இவர் அழைக்கப்படுகின்றார்.

இவர் ஆதி குமரகுருபரஸ்வாமிகள் சரித்திரம், சிவஞான யோகிகள் சரித்திரம், மயில் ராவணன் சரித்திரம் போன்ற சரித்திரங்களையும்,

குருபூசைமான்மியம் என்னும் மான்மியத்தையும், சூத சங்கிதை, குசேலோபாக்கியானம் என்ற காப்பியங்களையும் பாடியுள்ளார்.

இவர் பாடிய சிற்றிலக்கியங்கள் பலவாகும். பதிகம் நான்கு, பதிற்றுப்பத்தந்தாதி ஆறு, திரபந்தாதி நான்கு, யமக அந்தாதி மூன்று, வெண்பா அந்தாதி ஒன்று, மாலை ஏழு, பிள்ளைத்தமிழ் பத்து, கலம்பகம் இரண்டு, கோவை மூன்று, உலா ஒன்று, தூது இரண்டு போன்ற எண்ணிக்கையில் இவர் சிற்றிலக்கியங்கள் பாடியுள்ளார்.

இவை தவிர கப்பற்பாட்டு, குருபரம்பரை அகவல், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் ஆனந்த களிப்பு, பொன்னாசல், மங்களம், வாழ்த்து, தியாகராச லீலை போன்றனவும் இவர் படைத்தனவாகும்.

முதல் பாடல்

திரிசிரபுரத்தில் ரங்கபிள்ளை என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார். தமிழார்வம் உடையவரான இவர் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் மீது பேரன்பு உடையவர். ஒருநாள் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் சிறுவயதில் கடைத்தெருவிற்குச் செல்லும்பொழுது ரங்கபிள்ளை அவர்கள் பிள்ளையார்மீது ஒரு வெண்பா பாடுமாறு கேட்டுள்ளார். சுந்தரனாருடன் உடன் சென்ற மாணவர்கள் அனைவரும் முயற்சி செய்துகொண்டிருக்கையில் அவர் மட்டும் விரைவில் பாடிமுடித்தார்.

“பாரதத்தை மேருப் பருப்பதத்தி லேயெழுதி

மாரதத்தை தந்தையிவர் வண்ணஞ்செய்- சீருடையோய்

நற்றமிழை யாங்க நயந்துகற்றுத் தேறமனத்

துற்றருளை யெங்கட் குதவு”⁵

என்பது அவர் விநாயகரைப் பற்றிப் பாடிய பாடலாகும். இவரின் பாடல் படைப்பு என்பது முதற்கடவுளான விநாயகரை வைத்துத் தொடங்கிய பாடலாகும்.

நெல்லைப் பற்றிய சிலேடை

மலையாண்டிபிள்ளை என்பவரின் உதவியால் முருங்கப்பேட்டைக்குச் சென்றிருந்தபொழுது அங்குள்ளவர்கள் மீனாட்சி சுந்தரனாரைப் பார்த்து, ‘இப்பாட்டுக் கருத்தஞ் சொல்’ என்பதை ஈற்றடியாக வைத்து வெண்பா

இயற்றுமாறு கூறியுள்ளனர். உடனே அவர் சொல் என்பதற்கு நெல் எனும் சொல்லை அமைத்து நெல்லுக்கும் மும்முர்த்திகளுக்கும் சிலேடையாகக் கொண்டு பாடலை பாடினார்.

“ஒன்கமலம் வாழ்ந்தன்ன மாகி யுரலனைந்து

தண்கயநீர்த் தூங்கித் தகுமோறார்ந்- தெண்கதிரின்

மேயவிதத் தான்முவ ராகும் விளம்பியதென்

தூயவிப்பாட் டுக்கருத்தஞ் சொல்”⁶

என்னும் பாடலாகும்.

தந்தையாரின் இறப்பு தந்த வருத்தத்தில் பாடிய பாடல்

மீனாட்சி சுந்தரனாரின் தமது பதினைந்தாவது வயதில் தன் தந்தையாரை இழந்தார். இதனைத் தெரிவிக்கும்படி ஒரு பாடலைப் பாடியுள்ளார்.

“முந்தை யறிஞர் மொழிநூல் பலநவிறும்

தந்தை யெனைப்பிரியத் தான்செய்த - நிந்தைமிகும்

ஆண்டே விரோதியெனு மப்பெயர்நிற் கேதகுமால்

ஈயென்மது செய்யா யினி”⁷

எனும் வெண்பாவை இயற்றியுள்ளார். தந்தை இறந்தது விரோதிகிருது என்னும் பெயருடைய தமிழ் ஆண்டில் ஆகும். இவ்வாண்டினை தனக்கு விரோதியான ஆண்டாகக் காட்டுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

திட்டகுடிப் பதிகம்

தனிப்பாடல்களாக எழுதி வந்த மீனாட்சி சுந்தரனார் முதன்முதலில் பாடிய பதிகம் திட்டக்குடிப் பதிகம் ஆகும். இப்பதிகம் பத்துப் பாடல்களை உடையது. இவர் திட்டகுடி சென்றிருந்த பொழுது அங்கிருக்கும் ஸ்ரீ வஸாஷ்டேசுவரை வணங்கினார். வணங்கியதும் ஒருசில நிமிடங்களில் பதிகம் ஒன்றைப்பாடினார். அது திட்டக்குடிபதிகம் என்றழைக்கப்படுகின்றது.

இவர் ஊற்றுத்தார் சென்ற பொழுது அங்கு இருக்கும் இறைவன் மீது அந்தாதி ஒன்றைப் பாடினார். அது திருவறைப் பதிற்றுப்பந்தாதி என்றழைக்கப்படுகின்றது. இதுவே இவர் பாடிய முதல் சிற்றிலக்கியம் ஆகும்.

மயில் ராவணன் சரித்திரப்பாடல்கள்

உத்தமநாதபுரம் சேஷுவையர், சாமிநாதையர் என்ற இருவரும் மயில்ராவணன் சரித்திரக் கீர்த்தனத்தை கதா காலவேபம் செய்து வந்தனர். அவர்களின் வேண்டுகோளுக்காக மயில்ராவணன் சரித்திரத்தை நூறு பாடல்களாக இவர் இயற்றித்தந்தார். இவ்வாறு கதாகாலவேபப் பாடல்கள் பாடுவதிலும் இவர் வல்லவராக விளங்கினார்.

பழசைப் பதிற்றுப்பந்தாதி

இவர் பட்டிசுவரத்தில் கோவில் கொண்டுள்ள தேனுபுரேசர் மீது ஒரு பதிற்றுப்பந்தாதி பாடியுள்ளார். அது பழசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

திருப்பைஞ்ஞீலி திரிபந்தாதி

திரிபு யமகம் அந்தாதிகள் பலவற்றை படித்தறிந்தவர் மீனாட்சி சுந்தரனார். அவருக்கும் திரிபுயமகங்களை இயற்றவேண்டும் என்பதில் பேரவா ஏற்பட்டது. திருப்பைஞ்ஞீலியில் கோவில் கொண்டுள்ள இறைவன் மீது இவர் ஒரு திரிபந்தாதியைப் பாடினார். அது ‘திருப்பைஞ்ஞீலி திரிபந்தாதி’ என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

திருவானைக்கா திரிபந்தாதி

திருவானைக்கா இறைவன் மீது பாடப்பட்ட திருவானைக்கா திரிபந்தாதியானது மீனாட்சி சுந்தரனாருடைய பாடலியற்றும் ஆர்வத்திற்கு மற்றுமொரு சான்றாகின்றது. முன்னர் இயற்றிய நூல்களைக் காட்டிலும் இந்நூல் சொற்குவையும், பொருட்சுவையும் நிரம்பியிருந்தது.

திருச்சிராமலை யமக அந்தாதி

இவர் திருச்சிராப்பள்ளியில் கோவில் கொண்டுள்ள அருள்மிகு தாயுமானவர், அருள்மிகு மட்டுவார் குழலம்மை, அருள்மிகு செவ்வந்தி விநாயகர், முருகக் கடவுள் சைவ சமயப் பெரியோர் முதலானவர்களை வணங்கி பதினொரு

பாடல்களும் அவையடக்கச் செய்யுள் ஒன்றுமாக பன்னிரண்டு பாடல்களை உடைய யமக அந்தாதியைப் பாடியுள்ளார்.

அருள்மிகு அகிலாண்டநாயகி மாலை

திருவானைக்காவில் கோயில் கொண்டுள்ள அகிலாண்டேஸ்வரி மீது சிதம்பிரம்பிள்ளை என்பவர் மாலை ஒன்று இயற்ற வேண்டுமென மீனாட்சி சுந்தரனாரிடம் கேட்டுள்ளார். உடனிருந்த மற்றொருவர் சம்புநாதரை ஒருமுறை தரிசனஞ் செய்து திரும்புவதற்குள் அம்மாலை நூலை இயற்றிமுடிக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்ளவே மீனாட்சி சுந்தரனார் அவ்வாறே செய்து முடித்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அகிலாண்ட நாயகி பிள்ளைத்தமிழ்

மீனாட்சி சுந்தரனார் இயற்றிய முதல் பிள்ளைத்தமிழ் நூல் அகிலாண்ட நாயகி பிள்ளைத்தமிழ் என்பதாகும். இவர் தமது முயற்சி இடையூறு ஏற்படாத வண்ணம் காத்தருளுமாறு விநாயகர், பரமசிவம், பராசத்தி, தேவார முதல் மூவர் மாணிக்கவாசர் எனப் பன்னிருவர்களுக்கு வணக்கம் கூறி காப்புச் செய்யுட்கள் அமைத்துள்ளார். இவ்வமைப்பு முறையானது மற்ற பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களில் இல்லாத புதுமையாகும்.

கச்சி ஆனந்த ருத்திரேசர் வண்டு விடு தூது

காஞ்சிபுர சபாபதி முதலியாரிடத்தில் மீனாட்சி சுந்தரனார் படிக்கும் பொழுது கச்சி ஆனந்த ருத்திரேசர் வண்டுவிடு தூது எழுதப்பெற்றுள்ளது. இது அவரின் தூது நூலாகும்.

பூவாளுர்ப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி

தியாகராசச் செட்டியாரின் விருப்பத்தின்படி பூவாளுர் சென்ற மீனாட்சி சுந்தரனார் அத்தலத்தின் சிறப்பினை ‘பூவாளுர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி’ எனும் பெயரில் பாடியுள்ளார்.

பெருந்திருப்பிராட்டியார் பிள்ளைத்தமிழ்

திருத்தவத்துறையில் உள்ள அம்மையின் மீது பாடப்பட்ட பிள்ளைத்தமிழ் பெருந்திருப்பிராட்டியார் பிள்ளைத் தமிழ் ஆகும்.

தியாகராச லீலை

பெருங்காப்பிய இலக்கணப்படி மீனாட்சி சுந்தரனாரால் எழுதப்பெற்ற முதல் காப்பியம் தியாகராச லீலை என்பதாகும். காப்பியத் தலைவனாக தியாகராசப் பெருமானை வைத்துப் பாடப்பெற்ற நூல் இதுவாகும். இந்நூலின் நாட்டுவளத்தில் சோழநாட்டின் பெருமையும், நகர் வளத்தில் திருவாரூரின் பெருமையும் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. அகப்பொருள் இலக்கணக்கருத்துகள், சைவ சித்தாந்தக் கருத்துகள், மடங்கு வகைகள், திரிபு, எதுகை, மோனை, உலக வழக்குகள், பழமொழிகள் எனப் பலவகை அமைப்புகளும் இந்நூலில் காணப்படுகின்றன.

இதனுள் நரசிங்கச் சோழன்வேட்டையாடச் செல்லுதல், சங்கரசேவகச் சோழன் சிவபெருமானை பணிந்து வரம்பெறுதல், தியாகராசப் பெருமான் அரசுத் திருக்கோலம் கொள்ளுதல், அவரோடு வந்த சேனைகளின் சிறப்பு, அவர் மந்திரிகளுக்கு ஆணையிடுதல், மறையோர்களின் பெருமை பலநாட்டு மன்னர்களின் சிறப்புகளும் புகழ்ந்து கூறப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலின் சிறப்பை சபையில் எடுத்துரைக்கக் கருதிய அருள்மிகு சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்கள் வடமொழி வித்துவான்கள் பிரசங்கம் செய்துகொண்டிருந்த சபையில் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையை எழுப்பி தியாகராசலீலையில் நைமிசப் படலத்தில் உள்ள விளாமரம் குறித்த பாடல்களைச் சொல்லவேண்டும் என்று கட்டளையிட்டார். இதன்வழி 'தியாகராசலீலையின்' சிறப்பும் பெருமையும் நன்கு புலப்படுகின்றது.

உறையூர்ப் புராணம்

மீனாட்சி சுந்தரனார் உறையூரில் வாழ்ந்த அன்பர்கள் சிலரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க உறையூர்ப்புராணம் இயற்றியுள்ளார்.

குசேலோபாக்கியானமும், சூதசங்கிதையும்

மீனாட்சிசுந்தரனாரிடம் பாடம் கேட்டுவந்த தேவராசபிள்ளை தெலுங்கில் எழுதப்பெற்றிருந்த குசேலோபாக்கியானத்தைத் தமிழ்ப்படுத்துவதற்கு முயற்சி செய்து ஒருசில பாடல்களையும் எழுதியுள்ளார். நூலியற்றும் ஆற்றல் இல்லாமையால் குசேலோபாக்கியானத்தை தொடர்ந்து எழுதுவதற்கு தேவராச பிள்ளையால் இயலவில்லை.

தேவராச பிள்ளையின் விருப்பத்தின்படி குசேலோபாக்கியானத்தை நாளொன்றிற்கு ஐம்பது பாடல்கள் வீதம் பாடிமுடித்தார். அதுபோலவே ஸ்கந்த புராணத்திலுள்ள ஆறு சங்கிதைகளில் ஒன்றான சூதசங்கீதையையும் மொழிபெயர்த்துப் பாடியுள்ளார்.

காந்திமதியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்

உறையூரில் கோவில் கொண்டுள்ள அருள்மிகு காந்திமதியம்மை மீது ஒரு பிள்ளைத் தமிழ் நூலை மீனாட்சி சுந்தரனார் பாடியுள்ளனர்.

கற்குடிமாலை, எனும்பீச்சர வெண்பா அந்தாதி தண்டபாணி பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

கற்குடி மாலை என்ற நூல் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையால் எளிய நடையில் படைக்கப்பட்டுள்ளது இதில் திருக்குறள், திருவாசகம், திருக்களிற்றுப்படியார், பெரியபுராணம் ஆகிய நூல்களின் கருத்தானது இடம்பெறச் செய்யப்பெற்றுள்ளது.

எனும்பீச்சுவர வெண்பா அந்தாதி என்பதும் இவரால் பாடப்பெற்றுள்ளது. தண்டபாணி பதிற்றுப்பத்தாந்தியும் இவரால் பாடப்பெற்றுள்ளது. இம்முன்று நூல்களும் உரியவர்களின் முன்னிலையில் அரங்கேற்றப்பட்டுள்ளது.

வாட்போகிக் கலம்பகம்

இவர் இரத்தனகிரி என்றழைக்கப்படும் வாள்போகி தளத்தின் சிறப்புகளை கலம்பகமாக இயற்றியுள்ளார். இந்நூல் 'வாட்போகிக் கலம்பகம்' என்றழைக்கப்படுகின்றது.

வண்டுவிடு தூது

மீனாட்சி சுந்தரனார் அன்பர்கள் சிலரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க வண்டு விடு தூது ஒன்றையும் எழுதியுள்ளார்.

“இன்று பைங்கிளியை யேவி னம்மைகை

இருக்கு மேர்கிளியோ டுறைசெயும்

எகின நேடியறி யாத தேடிடுமுன்

எங்ங னின்றுசெவி யருகுறும்

ஒன்று மங்குலரு குறின்வ ளைத்திவையொ

டுறுதி யென்றுசடை சிறைசெயும்

உறுக ருங்குயிலொர் செவிலி பட்டதை

உணர்ந்த தேசெலவு ளஞ்சிடும்

துன்று தென்றலெதிர் சென்று டிற்கடிது

தோள்கொள் பூணிரையெ னக்கொளும்

துச்சி லல்லவென வண்டு வாழ்செவி

துனைந்து சேரும்வலி யார்க்குள

தன்று தொட்டெனது கொண்டை வாழும்வரி

வண்டிகர் காண்மய லடங்கவும்

அரத நாசல ரிடத்து ரைத்தவர்

அணிந்த மாலையொணர் மின்களே”⁸

என்பது வண்டுவிடு தூதில் இடம்பெற்றுள்ள இனிமையான பாடலாகும்.

செவ்வந்திப் புராணம் பதிப்பித்தது

வடமொழியில் எழுதப் பெற்றிருந்த திரிசிரபுராணத்தை தமிழ்ப்படுத்த வேண்டும் என்று திரிசிரபுர மக்கள் விரும்பினர். அதனை அறிந்த மீனாட்சி சுந்தரனார் எல்லப்ப நாவலரால் பாடப்பெற்ற செவ்வந்திப் புராணத்தின் சிறப்புக்களை வெளிப்படுத்தி அதனைப் பதிப்பித்தார்.

குளத்தூர்க் கோவை

திருச்சிராப்பள்ளியில் மொழிபெயர்ப்பாளராக நீதிமன்றத்தில் பணியாற்றியவர் முன்சீப் வேதநாயகம் பிள்ளை. தமிழ் ஆங்கிலம் என இருமொழிகளிலும் வல்லவரான இவர் செய்யுள் இயற்றுவதிலும் சிறப்பானவர். மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை மீது பேரன்பும் பெருமதிப்பும் உடையவர்.

வேதநாயகம் பிள்ளையின் பெருமைகளையும் சிறப்புகளையும் பாராட்டி அவர்மீது 'ஐந்திணைக்கோவை' நூலை மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை இயற்றியுள்ளார். அக்கோவை குளத்தூர்க் கோவை என்றழைக்கப்படுகின்றது.

சித்திரச் சத்திரப் புகழ்ச்சி மாலை

வியாசர்பாடி விநாயகமுதலியார் என்பவர் திருமயிலைத் திருக்குளத்தில் தென்கரையில் சத்திரம் ஒன்றைக் கட்டினார். அது சித்திரச் சத்திரம் என்று வழங்கப்பட்டது. அவ்வாறு கட்டிய விநாயக முதலியாரைப் புகழ்ந்து மீனாட்சி சுந்தரனார் பாடிய பிரபந்தமானது சித்திரச் சத்திரப் புகழ்ச்சி மாலை என்றழைக்கப்படுகின்றது.

வியாசைக் கோவை

சபாபதி முதலியாரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க விநாயக முதலியார் மீது பாடப்பட்ட ஐந்திணைக் கோவையானது வியாசைக் கோவை என்றழைக்கப்படுகின்றது.

திருமயிலை புராணம்

மீனாட்சி சுந்தரனாரால் விநாயக முதலியார், சாமி முதலியார், என்பவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க திருமயிலை புராணம் இயற்றப்பட்டது.

சிதம்பரேசர் மாலை

மீனாட்சி சுந்தரனாரால் தொட்டிக்கலை சிதம்பரேசுவரர் மீது பாடிய பிரபந்தமானது சிதம்பரேசர் மாலை என்றழைக்கப்படுகின்றது.

சீகாழிக் கோவை

சீகாழியில் எழுந்தருளிக்கும் அருள்மிகு பிரமபுரேசர் மீது மீனாட்சி சுந்தரனாரால் பாடப்பட்ட கோவையானது சீகாழிக் கோவை என்று அழைக்கப்பட்டது.

திருத்தில்லை யமக அந்தாதி

சிதம்பரம் நடராசப் பெருமாள் மீது மீனாட்சி சுந்தரனாரால் பாடப்பட்ட பிரபந்தமானது திருத்தில்லை யமக அந்தாதி என்றழைக்கப்படுகின்றது.

திருவெண்ணீற்றுமைப் பிள்ளைத்தமிழ்

திருப்பெருமண நல்லூர் திருவெண்ணீற்றுமையம்மையின் மீது மீனாட்சி சுந்தரனாரால் பாடப்பட்ட பிள்ளைத்தமிழானது 'மணவைப் பிள்ளைத்தமிழ்' என்று வழங்கலாகின்றது.

சச்சிதானந்த தேசிகர் மாலை

தருமபுர ஆதினத் தலைவர் அருள்மிகு சச்சிதானந்த தேசிகர் மீது மீனாட்சி சுந்தரனாரால் பாடப்பட்ட நூலானது 'சச்சிதானந்த தேசிகர் மாலை' என்றழைக்கப்படுகின்றது.

அம்பலவாண தேசிகர் கலம்பகம்

திருவாவடுதுறை ஆதினத் தலைவராகிய அருள்மிகு அம்பலவாண தேசிகர் மீது மீனாட்சி சுந்தரனாரால் பாடப்பட்ட கலம்பகமானது அம்பலவாண தேசிகர் கலம்பகம் என்றழைக்கப்படுகின்றது.

திருக்குறுக்கைப் புராணம்

தருமபுர ஆதினத் தலைவர் அருள்மிகு சச்சிதானந்த தேசிகர் விருப்பித்திற்கிணங்க திருக்குறுக்கை இறைவன் மீது மீனாட்சி சுந்தரனாரால் பாடப்பட்டது திருக்குறுக்கைப்புராணம் ஆகும்.

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி ஆனந்தக் களிப்பு

சிவதலங்கள் பலவற்றிற்கும் நேரில் சென்று தரிசனம் செய்யும் வழக்கமுடைய மீனாட்சி சுந்தரனார் மதுரையில் உள்ள சோமசுந்தரக் கடவுளை வழிபட சென்றிருந்தபொழுது திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் ஆதின மடத்தில் தங்கியிருந்தனர். அங்கு பாடசாலை பரிசோதகராக இருந்த விஜயரங்க முதலியாருடைய விருப்பத்தின்படி திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி பதிற்றுப்பத்தந்தாதியும் திருஞானசம்பந்தர் ஆனந்தக்களிப்பும் இவரால் பாடப்பட்டுள்ளது.

குருபரம்பரை அகவல்

திருவாவடுதுறை ஆதின மூத்த தலைவர்களான அருள்மிகு மெய்கண்டதேவர் முதல் வேளூர்சுப்பிரமணிய தேசிகர் ஈறாக உள்ளவர்களின் பட்டமேற்ற நாள், இறப்பு நிகழ்ந்த மாதம், நட்சத்திரம் சமதித்தல்

முதலானவற்றை 'திருவளர் கைச்சிலம்பு' எனும் தலைப்பில் மீனாட்சி சுந்தரனார் எழுதினார். இது குருபரம்பரை அகவலாக இன்றும் அழைக்கப்பெறுகின்றது.

மண்ணிப்படிக்கரைப் புராணம்

மாயூரத்திற்கு வடபகுதியிலுள்ளது. மண்ணிப்படிக்கரை எனும் ஊர். இவ்வூர் தேவாரம் பெற்ற தலமாகும். இவ்வூரின் பெருமைகளையும், அத்தலத்து இறைவனின் பெருமைகளையும் மீனாட்சி சுந்தரனாரால் எடுத்தியம்பும் நிலையில் பாடப்பெற்ற புராணம் மண்ணிப்படிக்கரைப் புராணம் ஆகும்.

கோயிலூர்ப் புராணம்

கோயிலூரில் இயங்கி வரும் மடம் வேதாந்தமடம் ஆகும். இம்மடத்தில் தலைவரான அருள்மிகு சிதம்பர சுவாமிகள் அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க கோயிலூர்ப் புராணம் மீனாட்சி சுந்தரனாரால் இயற்றப்பட்டுள்ளது.

பாலைவனப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

வழுவுருக்கு தென்கிழக்கில் அமைந்துள்ள ஊர் பாலையூர். இவ்வூரில் கோவில் கொண்டுள்ள சிவபெருமானின் சிறப்புகளை வைத்தியலிங்க உடையார் என்பவரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க மீனாட்சி சுந்தரனார் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியாக இயற்றியுள்ளார். அந்நூல் 'பாலைவனப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி' என்றழைக்கப்படுகின்றது.

கும்பகோணப் புராணம்

மீனாட்சி சுந்தரனார் கும்பகோண வட்டாட்சியர் சிவகுருநாதபிள்ளை மற்றும் சைவ பிரபுக்கள் பலரின் வேண்டுகோளின்படி 1865 ஆம் ஆண்டு கும்பகோணப் புராணம் இயற்றியுள்ளார்.

மங்களாம்பிகை பிள்ளைத் தமிழ்

மீனாட்சி சுந்தரனார் கும்பகோணம் கனகசபை என்பவரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அருள்மிகு மங்களாம்பிகையின் திருப்புகழைப்போற்றி பிள்ளைத்தமிழ் பாடியுள்ளார். இப்பிள்ளைத் தமிழின் அம்புலிப் பருவத்தில் கணிதம் தொடர்பான செய்திகள் சிலேடையாகப் பாடப்பட்டிருப்பது சிறப்பிற்குரியதாகும்.

திருக்குடந்தைத் திரிபந்தாதி

மீனாட்சி சுந்தரனார் அம்பலவாண செட்டியாரென்பவரின் வேண்டுகோளுக்கணக்கி திருக்குடந்தை இறைவன் மீது திரிபந்தாதி பாடியுள்ளார்.

சூரைமாநகர்ப் புராணம்

பாண்டி நாட்டு சிவதலங்களுள் ஒன்றான சூரைநகர் இறைவனின் புகழை மீனாட்சி சுந்தரனார் புராணமாக பாடியுள்ளார். இப்புராணத்தை ஆக்க உதவியர் காரைக்குடியைச் சார்ந்த கிருஷ்ண செட்டியாராவார்.

கண்டதேவிப் புராணம்

தேவகோட்டையைச் சார்ந்தவரும் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் மாணவருமான நாராயணச் செட்டியாரின் முயற்சியாலும் அதேபகுதியைச் சார்ந்த செல்வந்தர்களின் உதவியாலும் கண்டதேவிப் புராணமானது இவரால் இயற்றப்பட்டுள்ளது.

திருத்துருத்திப் புராணம்

மீனாட்சி சுந்தரனார் வடமொழியில் இயற்றப்பட்டிருந்த திருத்துருத்திப் புராணத்தைத் தமிழ்ப்படுத்திக் காப்பிய முறைமைகளுடன் புராணமாகப் பாடியுள்ளார்.

திருவாவடுதுறை யமக அந்தாதி

திருவாவடுதுறையின் சிறப்புக்களை யமகாந்தாதி முறையில் கேட்கக் கருதிய பலரின் வேண்டு கோளுக்கிணங்க மீனாட்சி சுந்தரனார் திருவாவடுதுறை யமக அந்தாதியை இயற்றினார்.

தனியூர்ப் புராணம்

மாயூரத்திற்கு மேற்கில் கூறைநாட்டைச் சார்ந்த பகுதி தனியூர் ஆகும். அங்கு அமைந்திருந்த சிவதலத்தின் மீது முத்துச்செட்டியார் என்பாரின் வேண்டுகோலுக்கிணங்க மீனாட்சி சுந்தரனாரால் பாடப்பட்ட தலபுராணம் தனியூர்ப் புராணம் என்றழைக்கப்படுகின்றது.

மாயூர புராணம்

மாயூரத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் பலரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவ்வூரின் சிறப்பையும் அவ்வூரில் கோவில்கொண்டுள்ள இறைவனின் பெருமையையும் மீனாட்சி சுந்தரனார் புராணமாகப் பாடியுள்ளார். அப்புராணம் மாயூர புராணம் என்றழைக்கப்படுகின்றன.

காசி ரகசியம்

அருள்மிகு சுப்பிரமணியத் தம்பிரான் என்பாரின் விருப்பத்திற்கிணங்க காசியின் சிறப்புகளை எடுத்தியம்பும் வகையில் காசி ரகசியம் எனும் நூலை இயற்றினார்.

வீரவனப் புராணம்

மீனாட்சி சுந்தரனார் சிவகங்கை மாவட்டம் புதுவயலுக்கு அருகில் உள்ள சாக்கோட்டை கோவில் கொண்டிருக்கின்ற இறைவனின் பெருமைகளையும் அத்தலச் சிறப்பினையும் பாடியுள்ளார். அப்புராணமானது 'வீரவனப்புராணம்' என்றழைக்கப் பெறுகின்றது. இதுவே இவ்வாய்வின் களமாக விளங்குகிறது.

கன்னபுரம் பாகம்பிரியாள் பிள்ளைத்தமிழ்

கன்னபுரத்தில் வாழ்ந்த சிவ பக்தர்கள் சிலரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவ்வூரில் கோவில் கொண்டிருந்த பாகம்பிரியாள் அம்பிகையைப் போற்றி மீனாட்சி சுந்தரனார் பாடிய பிள்ளைத்தமிழானது கன்னபுரம் பாகம்பிரியாள் பிள்ளைத் தமிழ் என்றழைக்கப் பெறுகின்றது.

அருள்மிகு பிரம்ம வித்தியாநாயகி பிள்ளைத் தமிழ்

திருவெண்காட்டில் எழுந்தருளியிருக்கின்றா அருள்மிகு பிரம்ம வித்தியாநாயகி மீது மீனாட்சி சுந்தரனார் பாடிய பிள்ளைத்தமிழ் சிறப்பானதாகும்.

திருநாகைக் காரோணப் புராணம்

நாகபட்டினத்தில் வாழ்ந்த அப்பாத்துறை முதலியார் மற்றும் பலரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவ்வூரின் சிறப்பையும் அத்தல இறைவனைப் பற்றியும் மீனாட்சி சுந்தரனாரால் பாடப்பட்ட புராணம் திருநாகைக் காரோணப் புராணம் ஆகும்.

காஞ்சிபுராணத்தைப் போல இப்புராணத்திலும் சித்திரக்கவிகள் அமைந்திருக்க வேண்டுமென்ற அப்பெரியோர்களின் விருப்பப்படி நந்திநாதப் படலத்தில் சித்திரக்கவிகள் அமையப் பாடியிருப்பது திருநாகைக்காரோணப் புராணத்தின் தனிச்சிறப்பாகும்.

சுப்பிரமணிய தேசிகர் மாலை

மீனாட்சி சுந்தரனார் திருவாவடுதுறை ஆதின பெரிய பட்டத்திற்கு சுப்பிரமணிய தேசிகர் தேரிதெடுக்கப்பட்டபின் அவர் மீது கொண்டிருந்த அன்பை வெளிப்படுத்தும் வகையில் மாலை நூல் ஒன்றும் தூது ஒன்றும் பாடியுள்ளார். இந்நூல்களானது சுப்பிரமணிய தேசிகர் மாலை என்றும் 'நெஞ்ச விடு தூது' என்றும் அழைக்கப்பெறுகின்றது.

அம்பர்ப்புராணம்

சோழநாட்டுத் திருவம்பர் எனும் தலத்தைப் பற்றி வடமொழியில் எழுதப்பெற்றிருந்த புராணத்தை சேஷையங்கார் என்பாரின் உதவியால் தஞ்சை சரஸ்வதி மஹாலில் இருந்து பெற்று அதன் அடிப்படையில் 'திருவம்பர் புராணத்தை' மீனாட்சி சுந்தரனார் பாடியுள்ளார்.

திருவிடைமருதாருலா

திருவிமருதார் அருள்மிகு மகாலிங்க மூர்த்தியின் திருவருளில் பற்றுடைய மீனாட்சி சுந்தரனார் அத்தலத்தின் சிறப்புகளை நூலாக இயற்ற எண்ணியிருந்தனர். அவ்வூரினரும் அவ்வாறே எண்ணியிருந்ததால் உலாநூல் இயற்றும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். அதற்க்கிணங்க மீனாட்சி சுந்தரனார் பழைய புராணங்களிலும் தேவாரம் திருவாசகம் கோவை ஆகியனவற்றில் பாடப்பட்டிருந்த திருவிடைமருதார் சிறப்புகளை அடிப்படையாக வைத்து 'திருவிடை மருதாருலா' பாடினார்.

அருள்மிகு ஆதி குமரகுருபர சுவாமிகள் சரித்திரம்

திருப்பனந்தாளில் செயல்பட்டு வந்த காசிமடத்திற்குத் தலைவராக இருந்தவர் அருள்மிகு காசிவாசி இராமலிங்கத் தம்பிரான் ஆவார். அவரது வேண்டுகோளின்படி அருள்மிகு ஆதி குமர குருபர சுவாமிகளின் இளமைப்பருவம், தல யாத்திரை ஆகியவற்றை உரைக்கும் நிலையில் எழுதப்பட்ட சரித்திரமே அருள்மிகு ஆதி குமரகுருபர சுவாமிகள் சரித்திரம் ஆகும்.

திருப்பெருந்துறைப் புராணம்

திருவாவடுதுறை ஆதினத் தலைவர் சுப்பிரமணிய தேசிகருடைய விருப்பத்திகிணங்க திருப்பெருதைப் புராணத்தை மீனாட்சி சுந்தரனார் இயற்றினார்.

திருவரங்குள புராணம்

புதுகோட்டை மாவட்டம் திருவரங்குளத்தில் கோவில் கொண்டுள்ள அருள்மிகு ஹரதீர்த்தஸ்தலேசரையும், பெரியநாயகியம்மையையும் மீனாட்சி சுந்தரனார் புகழ்ந்து பாடிய புராணம் 'திருவரங்குளப் புராணம்' ஆகும்.

மருதவாணர் பதிகம்

குமாரசாமித் தம்பிரான் தனது இறுதிக்காலங்களில் பாராயணம் செய்ய அருள்மிகு மகாலிங்க மூர்த்தியின் புகழை பதிகமாக இயற்றித்தர வேண்டுமென்று கேட்டதற்கிணங்க மீனாட்சி சுந்தரனாரால் பாடப்பட்ட பதிகம் மருதவாணர் பதிகம் என்றழைக்கப்படுகின்றது.

திருவிடை மருதார் திரிபந்தாதி

மீனாட்சி சுந்தரனாரால் திருவிடை மருதார் சிறப்புக்களை ஒருங்கிணைத்து அந்தாதியாகப் பாடப்பட்டதே 'திருவிடை மருதார்த் திரிபந்தாதி' என்பதாகும்.

சிவஞானயோகிகள் சரித்திரம்

சிவஞானமுனிவருடைய சரித்திரத்தை ஆதீன பரம்பரை வரலாற்றுப்படி பாடவேண்டுமென்ற சுப்பிரமணிய தேசிகரின் விருப்பத்திற்கிணங்கி மீனாட்சி சுந்தரனாரால் பாடப்பட்டதே 'சிவஞானயோகிகள் சரித்திரம்' ஆகும்.

திருவாவடுதுறை சிலேடை வெண்பா

சிவஞான முனிவர் முதல் மீனாட்சி சுந்தரனார் வரை பலரால் தமிழை வளர்த்தெடுத்த திருவாவடுதுறையில் புகழையும், மடத்தின் புகழையும் சிலேடையாகப் பாடவேண்டும் என்று பலரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி மீனாட்சி சுந்தரனாரால் பாடப்பட்டதே திருவாவடுதுறைச் சிலேடை வெண்பா ஆகும்.

மேற்கண்ட படைப்புகள் தவிர மீனாட்சி சுந்தரனார் தனிப்பாடல்கள் சிலவற்றையும் இயற்றியுள்ளார். மேலும் மற்றவர்களுக்கு கடிதம் எழுதும்பொழுது முதலில் அவர்களைப் பற்றி பாடல் ஒன்று எழுதி பின்னர் தகவல்களை எழுதும்

வழக்கம் உடையவராதலால் அக்கடிதங்கள் எழுதும் நிலையிலும் பல பாடல்களை எழுதியுள்ளார்.

படைப்புகளில் தனித்தன்மை

மீனாட்சி சுந்தரனாரின் படைப்புகள் அனைத்தும் தமிழ் இலக்கிய உலகில் தனித்தொரு இடம் பெறத்தக்கனவாகும். பல்வேறு சூல்நிலைகளில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் பலவாயினும் அவை ஒவ்வொன்றும் சுந்தரனாரின் கவித்துவத்தையும் கற்பனை ஆற்றலையும் பறைசாற்றுகின்றன. ஒவ்வொரு பாடலிலும் தனி முத்திரை அமையப்பெற்றிருக்கும்.

மீனாட்சி சுந்தரனார் திருவாவடுதுறை மடத்தில் ஆதீன வித்வானாக இருந்தபொழுது அவருடைய பாடல்களை தாங்கள் இயற்றியதாகக் கூறி தேசிகரித்தில் பரிசு பெற்றவர்கள் பலராவர். அவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் சுப்பையா பண்டாரமென்பவர். தமிழ்ப்பயிற்சி சிறிதளவே உடையவரான இவர் ஒருசில பாடல்களை மட்டும் மனனம் செய்து கொண்டு அவற்றின் அடிகளை மாற்றிப்பாடி சில ஜமீந்தார்களை மகிழ்விப்பவர். அதன் மூலம் கிடைக்கும் பொருள் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துபவர். இந்த அளவில் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் பாடல்கள் மற்றவரால் விரும்பப்பட்டுள்ளது என்பதைக் காட்டுவதாக உள்ளது.

சுப்பையா பண்டாரத்தின் தன்மைகளை தெரிந்திருந்தவரான ஆறுமுகத்தாபிள்ளை கும்பகோணம் தியாகராச செட்டியாரைப் புகழ்ந்துபாடி அவரிடம் பரிசு பெற்று வருமாறு கூறியுள்ளார். செய்வதறியாது திகைத்து நின்றா சுப்பையா பண்டாரத்திற்கு மீனாட்சி சுந்தரனார் ஒருபாடலை இயற்றி வழங்கியுள்ளார். அப்பாடலைப் பெற்றுக்கொண்ட சுப்பையா பண்டாரம் தியாகராசச் செட்டியாரிடம் படித்துக்காட்டவே அப்பாடலின் பொருளை உணர்ந்த தியாகராசச் செட்டியார் அப்பாடல் சுந்தரனாரால் எழுதப்பட்டது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டுள்ளார்.

“புண்ணியமெல் லாந்திரள் வடிவுஎன்கோ குறுமுனிவன்பொதிய நீத்திங்

கண்ணியதோர் வடிவுஎன்கோ தமிழிலுள பலகலைகள்அனைத்துங் கூடி

நண்ணியதோர் வடிவுஎன்கோ பின்னுமெத்த வடிவமென நாட்டு கோயான்

மண்ணியமா மணியனைய தியாகரா சப்புலவன் வடிவந் தானே”⁹

என்பதே அப்பாடலாகும். இவ்வாறு தாம் இயற்றிய பாடல்களை பிறர் எடுத்துச்சென்றாலும் தம்மாலே இயற்றப்பட்டதென்பதை தமிழறிஞர்கள் உணர்ந்துகொள்ளும்படியாகச் சொற்களையும் பொருள் நடையையும் அமைத்துப்பாடும் முறைமை சுந்தரனாரின் தனிச்சிறப்பாகும்.

நுண்ணிய பொருள் கொள்ளும் திறன்

மேலைப் பழையாறையைச் சார்ந்தவர் ஆறுமுகத்தாப் பிள்ளை மீனாட்சி சுந்தரனாருடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவர். அவர் மிகுந்த அன்பும் உடையவர். ஒருமுறை ஆறுமுகத்தாப் பிள்ளை அவரது உறவினருக்கு ஒரு பத்திரம் எழுதிக்கொடுக்க வேண்டியிருந்திருக்கின்றது. அவ்வேளையில் உடனிருந்த மீனாட்சிசுந்தரனாரிடம் தனது பெயரை ஆறுமுகம் பிள்ளையென்று எழுதவேண்டுமா அல்லது ஆறுமுகத்தா பிள்ளை என்று எழுதவேண்டுமா எனக் கேட்டார். அதற்குப் மீனாட்சி சுந்தரனார் ஆறுமுகப்பிள்ளையென்று எழுதினால் அத்து கெட்டுவிடும் என்றும் அதேசமயம் அத்து என்பதற்கும் உரிய எனப் பொருள் கொண்டால் அப்பத்திரம் மீதான உரிமையும் நீங்கிவிடும் எனக்கூறும் விதத்தில் ஆறுமுகத்தா பிள்ளை என்றே எழுதும்படி கூறினார்.

அதே பத்திரத்திற்கு சாட்சிக் கையெழுத்துப் போட வந்தவர் ஒருவர் கும்பகோணத்தில் உள்ள சுண்ணாம்புக்காரத் தெருவைச் சார்ந்தவர். அத்தெருவிற்கு நீற்றுக்காரத் தெரு என்று மற்றொரு பெயர் இருந்திருக்கின்றது. தனது தெருவில் பெயரை எவ்வாறு எழுதவேண்டும் என மீனாட்சிசுந்தரனாரிடம் கேட்டதற்கு ‘மூன்றாவது தெரு’ என எழுதும்படி கூறியிருக்கிறார். சுண்ணாம்பிற்கு ‘மூன்றாவது’ என மற்றொரு பெயர் இருக்கிறதென்பதை மீனாட்சிசுந்தரனார் அவ்வாறு வெளிப்படுத்தினார்.

இவ்வாறு சிறு சிறு சொற்களுக்கும் நுண்ணிய பொருள் கொள்ளும் திறன் மீனாட்சி சுந்தரனாரிடம் இயல்பாகவே காணப்பட்டுள்ளது.

தனது கவியாற்றலையும், அறிவுத்திறனையும் குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் சிலேடையாகவும் கூறும் மீனாட்சி சுந்தரனார் திருப்பெருந்துறைப் புராண சபாநாயகர் துதிப்பாடலில் தமது கணித அறிவை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அரைப்புலித்தோல் மயிருகுப்பக் காற்புலித்தோல் மயிர்முகிழ்ப்பஆணிபல் பாம்பும் வரைப்பகன்று குலையவொரு பாம்புநிலை நின்று- என்பதில் சிவ பூசைக்காக தூய மலரைப் பறிப்பதற்காக நகங்களில்

கண்களையும், மரம் வலுக்காமல் இருக்கப் புலிக்காலையும் பெற்றிருந்த வியாக்கிரபாதமுனிவரின் கதையைக் கூறுமிடத்தில் அரை, கால் போன்று எண்களின் பெயரையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இவர் வடமொழி அறிவும், சிற்றிலக்கிய படைப்பாற்றல் அறிவும், தத்துவ அறிவும், சிலைடைத்திறனும் உடையவர். இவரின் படைப்புகள் பன்முகத் தன்மை வாய்ந்தன. இவ்வகையில் பல்வேறு தனித்தன்மைகளுக்கு இவர் உரியவராக விளங்குகிறார். இவரின் புகழ் நூற்றாண்டுகள் கடந்தும் இவர்தம் மாணவர்களால் நின்று நிலைக்கிறது. உ.வே.சாமிநாதையர் இவரின் மாணவர் ஆவார். இவரே இவரின் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தையும் பின்னாளில் எழுதினார். இவரே தமிழ் இலக்கியம் செவ்விலக்கியமாகத் திகழ அனைத்து வாய்ப்புகளையும் ஏற்படுத்தியவர். இவ்வகையில் தமிழ் சார்ந்த நல்ல சைவப் படைப்பாளராக மீனாட்சி சுந்தரனார் விளங்குகிறார்.

மீனாட்சி சுந்தரனாரின் தனித்தன்மைகள்

மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களின் தனித்தன்மையைத் தமிழறிஞர்கள் பலரும் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

“மகாவித்துவான் அவர்கள் கல்வியிலும் கவித்துவத்திலும் சிறந்து விளங்கியவர். ஆசு முதலிய நால்வகைக் கவிராகவும், நூலாசிரியர், உரையாசிரியர், பதிப்பாசிரியர், போதகாசிரியர், என்னும் நால்வகை ஆசிரியராகவும் விளங்கியவர். அறிய விரும்பியவருக்கு உரைக்கும் தன்மையும், அறிஞர் நிறைந்த கூட்டத்தில் பேசும் வன்மையும் உடையவர். தன்னகரில்லாத் தமிழ்ப்புலவர். சொல்விற்பனமும், கவிசொல்லும் நல்வித்தையும், தமிழ்மொழி ஈடுபாடும் உள்ளவர்.”¹⁰ என்றும்

“இளமை தொடங்கியே தமிழ் நூல்களை முறையாகப் பயின்று உரம் பெற்றதாக இருந்த இவரது கல்வி மிகவும் ஆழமும் அகலமும் உடையது. இவர் படித்தவர்களிடம் பழகி அவரவர்களுக்குத் தெரிந்தவற்றை இளமை முதல் கற்றவர். தமிழ் நூலாக எது கிடைப்பினும் படித்தறிந்தவர். நாம் படித்து வரும் நூல்களில் புதுக்கருத்துக்கள் கிடைப்பின் அதனை மேலும் அழகுபடுத்தித் தம் நூலில் சேர்த்து விடுபவர். தாம் கண்டும், கேட்டும், அனுபவித்தும் அறிந்தவற்றைச் செய்யுட்களில் அங்காங்கே அமைத்துப் பாடுபவர். தல வரலாறுகள் சைவ சாத்திரங்கள், அறிஞரிடம் பெற்ற கருத்துகள், வடமொழி அறிஞரிடமிருந்து பெற்ற வடநூற் கருத்துகள் போன்றவற்றை நினைவில்

வைத்திருந்து தாம் இயற்றும் நூல்களில் இடத்துக் கேற்ப அமைத்துக் கொள்பவர். ஓயாது தமது அறிவாற்றல்களால் உழைத்து வந்த இவர் தமக்கு நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் தொகுத்துவைத்த செய்திகளை ஒழுங்குபடுத்துவதிலும், புதுச்செய்திகளை விசாரித்தறிவதிலும் செலவிட்டு வந்தவர். செய்திகளைநூலுள் தகுதிபெற இடங்கண்டு அமைக்கும் வல்லமையும் விரிவாக அமைத்துப்பாடும் வன்மையும் பெற்றவர்” என்றும் அவரின் சிறப்புகளை தி.மகாலட்சுமி எடுத்துரைக்கிறார்.

மீனாட்சிசுந்தரனாரின் சரித்திரத்தை இரு பாகங்களாக எழுதிய உ.வே.சாமிநாதர் அவரின் சிறப்பியல்புகளைத் தனித்தன்மைகளாக எடுத்துரைக்கிறார்.

“இச்சரித்திரத் தலைவர் பலவகையான சிறப்பை உடையவர்.ஆசுகவி முதலிய நால்வகைக் கவிஞராகவும், நூலாசிரியர், உரையாசிரியர், போதகாசிரியர் என்னும் மூவகை ஆசிரியராகவும், வித்தியா வீரராகவும் இருந்தனர். இந்தச் சரித்திரத்தால் இவர் பாடஞ்சொல்லுதலையே விரதமாக உடையவரென்பதும், மாணாக்கர்களால் தாயினும் அன்புடையவரென்பதும், வடமொழி வித்துவான்களிடத்தில் மிக்க மதிப்புடையவரென்பதும், யாவரிடத்தும் எளியராகப் பழகும் இயல்புடையவரென்பதும், பொருளைமதியாமல் கல்வி அறிவையே மதிக்கும் கொள்கையுடையவரென்பதும், பரோபகாரகுணம் மிகுதியாக வாய்ந்தவரென்பதும், செய்ந்நன்றி மறவாதவரென்பதும், திருவாவடுதுறை தருமபுரம் மதுரை குன்றக்குடி திருப்பனந்தாள் முதலிய இடங்களிலுள்ள மடங்களில் சிறந்த மதிப்புப் பெற்றவரென்பதும், அக்காலத்தில் ஜனங்கள் படித்தவர்களையும் வித்துவான்களையும் அவமதியாமல் அவர்கள்பால் விசேச அன்பையும் ஆதரவையும் செலுத்தி வந்தார்களென்பதும், பிறவும் வெளிப்படும். இவர் காலத்திற்குப்பின்பு இவரைப் போன்றவர்களைக் காணுதல் மிகஅரிதாக இருக்கின்றது.”¹¹ என்று தனது ஆசிரியர் குறித்து உ.வே.சாமிநாதர் மதிப்பிடுகிறார். மேற்காட்டிய கருத்துகள் அனைத்தும் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் தனித்த பண்புகள் என்பதை உணரமுடிகின்றது.

வீரவனப் புராணம் - அறிமுகம்

வீரை மரங்கள் நிறைந்திருந்ததால் இவ்வூருக்கு வீரைநகர், வீரை மாநகர் என்ற பெயருண்டு. வன்னி மரங்கள் அதிகம் காணப்பட்டமையால் வன்னிவனம் என்ற மற்றொரு பெயருமுண்டு. அளகை என்பதும் வீரைநகரின்

மாற்றுப்பெயராகும். மிகப்பெரிய செல்வம், மலர் விமானம், இறைவனையே நினைந்துருகும் உள்ளம் ஆகியனவற்றை வரமாகப் பெற்ற குபேரன் வடதிசையில் உள்ள அளகாபுரிப் பட்டணத்தை உருவாக்கி ஆட்சி செய்தான்.

இறைவனை நோக்கி கடுந்தவம் இயற்றிய குபேரனுக்கு அவன் வேண்டிய வரங்களை இறைவன் வழங்கிய இடம் வீரநகர். அதன் அடையாளமாக இந்நகரானது அளகை நகர் என்றுரைக்கப்படுகின்றது.

இத்தனை திருநாமங்களை உடைய இவ்வூரானது தற்பொழுது சாக்கோட்டை என்று வழங்கலாகின்றது. “சாக்கை என்பதற்கு நிமித்திகன், புரோகிதன் என்று பொருளுரைக்கின்றது”¹² நா.கதிரைவேற் பிள்ளையின் தமிழ்மொழி அகராதி. அவ்வகையில் காலத்தை கணித்துரைக்கக் கூடிய நிமித்திகர்கள். அந்தணர்கள் ஒருங்கிணைந்து வாழ்ந்த பகுதியாக வீரநகர் இருந்துள்ளமையால் பழங்காலத்தில் சாக்கை என்றும் தற்பொழுது சாக்கோட்டை என்றும் வழங்கப்படுகின்றது.

அந்தணர்கள் வாழ்ந்த பகுதி, வந்து சென்ற இடம் சாக்கை என்று கருத்துரைக்கின்றார் உமையாம்பிகை வீரசேகர ஆலய அர்ச்சகர் வைரவ ரமணி சிவம் குருக்கள்.

வீரவனப் புராணம் என்ற தலபுராணம் திரிசிரபுரத்தைச் சார்ந்த மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் அவர்களால் எழுதப்பெற்ற படைப்புகளுள் ஒன்றாகும்.

இந்நூல் எழுந்த வரலாற்றை இடையாற்று மங்கலம் அனந்தராமர் தமது செய்யுட்களில் காட்டியுள்ளார். இவை இத்தல புராணத்தின் முன்பகுதியில் அமைந்துள்ளன.

“பூமேவு மன்னமுகை யன்னமுங்கா ணாகமுடிப் புராண ரென்றுந்

தாமேவு முடித்தாழம்பர் வீரசே கரெனும்பேர் தம்மைத் தாங்கி

மாமேவுஉமையொடுவீற் றிருந்தருளும் வீரவன மான்மியத்தைத்

தூமேவு நைமிசத்திற் சனகா தியர்க்குரைத்தான் சூத மேலோன்”¹³

என்னும் நிலையில் இப்புராணம் தோன்றியதற்கான அடிப்படையைக் காட்டுகிறது இப்பாடல். உமையாளொடும் வீரசேகரன் என்னும் பெயரில்

முடித்தமும்புடையவராக வீரவனத்தில் வீற்றிருக்கும் எம்பெருமான் புராணத்தை நைமிச வனத்தில் சூத முனிவர் சனகாதிய முனிவருக்கு எடுத்துரைத்தார் என்பது இப்புராணம் எழுந்ததன் அடிப்படை நிலைப்பாடாகும்.

“அன்னவன் முன் வடமொழியி லுரைத்தாரா ணத்தையெளி அருந்தமிழ்க்கட், சொன்னயமும் பொருணயமும் தொடைநயமு நடைநயமுந் துலங்கச் செய்தான், பன்னவனாரென்றிடிற்சி ராமலை இயற்றமிழ் செய்தவப் பயனாக் தோன்று, என்னவற் குணக்கடலா மீனாட்சிசுந்தரநா வலவ ரேறே.”¹⁴

வடமொழியில் இருந்த இந்தப் புராணத்தை சொல், பொருள், தொடை, நடை நயங்கள் விளங்க தமிழில் தந்தவர் சிராமலையில் தமிழ் செய்தவப் பயனாகத் தோன்றிய மீனாட்சிசுந்தரனார் என்பவர் ஆவார். இங்கு சூத சங்கிதை என்பது மீனாட்சி சுந்தரனார் எழுதிய காப்பியம் ஆகும். இதனுள் வீரவனப் புராணம் உள்ளது என்று கொள்வது வீரவனப் புராணத்திற்கு வடமொழி சார்பினை வழங்குவதற்காக மீனாட்சி சுந்தரனார் காட்டிக் கொண்ட நடைமுறையாகும்.

“சாலநயஞ் சார்ந்திடுமிப் புராணகாப்பியான தமிழ் நூல்தன்னைக்,

கோலமுறு திருத்தளியின் விளக்கெரித்தல் போற்பெயர் கொள்கோயிலூரின்,

பாலமருஞ் சிதம்பராற் குரவனிடெ ஞான் நூல் பயின்றோ முக்கான்

ஞாலமிசை யிரைமேவிப் புதுவயல்வாழும் அழகப்ப நாமத் தோனும்.”¹⁵

என்னும் பாடலில் வீரவனப் புராணத்தை எழுதச் சொன்னவரின் பெயர் குறிக்கப்படுகிறது. புராணமும் காப்பியமுமாக விளங்கும் இந்நூலை கோவிலூரின் வேதாந்த மடத்தில் ஆதினகர்த்தாராக விளங்கிய சிதம்பர சுவாமிகளிடம் வேதாந்த ஞான நூல்களைப் பயின்ற புதுவயல் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த அழகப்பன் என்பவர் மீனாட்சி சுந்தரனாரிடம் இப்புராணத்தை எழுத விண்ணப்பம் வைத்துள்ளார். அந்த விண்ணப்பதை ஏற்றுக்கொண்டு மீனாட்சி சுந்தரனார் புராணத்தைப் பாடியுள்ளார் என்பதை,

“கூறு புதுவயல்வாழ்வோன் வினை தீர்த்த வேள்புதல்வன் குறைவி லாச்சீ,

ரேறுநய சுகுணமிகு மியல்புடையான் வீரப்ப னெனு ம்பே ரோனும்,

வீறுபெற முயன்றெழுதா வெழுத்தினியை வித்துற்ப வித்ததற்குப்,

பேறுபுக மெனப்பெற்றவர்களுடை முயற்சியெம்மாற் பேசற் பாற்றோ”¹⁶

எனும் பாடலடி சுட்டும். இப்புராணம் தோன்றக் காரணமாக விளங்கியவர் புதுவயல் வாழ் வினைதீர்த்தான் என்பவரின் புதல்வன் வீரப்பன் என்பவரும் ஆவார். இவர்கள் இருவரும் மீனாட்சி சுந்தரனாரிடம் சென்று இப்புராணத்தை எழுத வேண்டியுள்ளனர். இவ்வேண்டுதலை ஏற்று அவர் எழுதி வீரவனத்தில் அரங்கேற்றம் செய்துள்ளார்.

இருப்பினும் இவர்களால் இதனை அச்சிட முடியவில்லை. எழுதி முடித்துச் சில நாள்கள் கையெழுத்துப் பிரதியாக இருந்ததை அருள்மிகு உமையாம்பிகை சமேத வீரசேகர நாத பக்த ஜன சபையார் தந்த பொருளுதவியால் அச்சேறியுள்ளது.

இதனை அரும்பதப் பொருளுரையுடன் பதிப்பித்தவர் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் மாணவர் உத்தமநாதபுரம், வே. சாமிநாதர் ஆவார். இந்நூலானது சென்னை வைஜெயந்தி அச்சக் கூடத்தில் ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து மூன்றாம் ஆண்டு அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. தமிழ் வருடமான சோபகிருது என்பதில் வைகாசி மாதத்தில் இந்நூல் வெளிவந்துள்ளது.

சில இடங்களில் ஏடுகள் மாறிப்போனதாகவும் உள்ளது, அவ்வாறு சில ஓலைகள் காணாமல் போன நிலையில் உ.வே.சாமிநாதர் அவற்றை எழுதி நிறைவேற்றியுள்ளார்.

இவ்வாறு எழுநூற்று நான்கு பாடல்களை உடைய வீரவனப்புராணம் குறிக்கத்தக்க தல புராணமாக, காப்பிய நயம் கொண்டதாக விளங்குகின்றது.

இதன் திறத்தைப் பற்றி உ.வே.சாமிநாதர் பின்வருமாறு புகழ்கிறார். “இப்புராணத்தின் இனிய செய்யுள் நடையும், பொருளமைதியும், நூலாசிரியர் சரித்திரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு போகும்முகம், இடையிடையே பலவகையாகப் புலப்படுத்தியிருக்கும் சிவோதகருஷங்களும், சிவன் துதிகளும், நாயன்மார்களுடைய சரித்திரங்களை அங்கங்கே உபமானங்களாக எடுத்துக்காட்டியிருக்கும் பகுதிகளும், இடையிடையே அமைத்திருக்கும் பத்திச் சுவையும், வினா விடைகளும், வேறு தல புராண கதைகளும் அரியனவற்றை எடுத்துக் கூறியிருக்கும் பாகங்களும், பிறவும் மிகப்பாராட்டற்பாலன”¹² என்பது அவரின் இப்புராணம் குறித்த கருத்துரையாகும்.

தற்பொழுது இப்புராணத்தின் கதைச் சுருக்கம் முரு.பழ இரத்தினம் செட்டியார் அவர்களால் எழுதப்பெற்றுள்ளது. இப்புராணம் புத்தகக் கோப்பாகத் தமிழ் இணையப் கல்விக்கழகத்தின் இணைய தளத்திலும், தமிழ் மரபு மையத்தின் இணைய தளத்திலும் கிடைக்கப்பெறுகிறது.

தொகுப்புரை

மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயிலின் மீன முத்திரைப் பணியாளர்களாக விளங்கியவர்கள் ஆவர். இவரின் தந்தை சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள் ஆசிரியராக விளங்கியவர். தந்தையிடமே பல நூல்களை மீனாட்சி சுந்தரனார் பாடம் கேட்டார். மேலும் தந்தையைச் சந்திக்க வரும் தமிழ்ப்புலவர்களின் நட்பினையும் அவர் பெற்றார். இதன் காரணமாக இவருக்கும் தமிழ் ஆர்வம் மிகுந்தது.

இவரின் தந்தையார் குறுகிய காலத்தில் இறந்துவிட குடும்பப்பொறுப்பினைச் சுமக்க வேண்டிய நிலைக்கு இவர் ஆளானார். திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள சோமரசம் பேட்டையில் இவர் தன் குடும்பத்துடன் தங்கினார். அப்போது இவருக்கும் காவேரி என்பவருக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. இவரின் இல்லறவாழ்வின் பயனாக மக்கள் பிறந்தனர்.

இவரின் தமிழறிவு கருதி வித்துவான் என்ற பட்டத்தை உறையூர் அன்பர்களும், மகாவித்துவான் பட்டத்தை திருவாவடுதுறை ஆதீனமும் வழங்கின. இவர் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தில் சில காலம் தங்கியிருந்தார். அக்காலத்தில் உ.வே.சாமிநாதையர் அங்கு இவரிடம் மாணவராகச் சேர்ந்தார்.

இவர் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட பாடல்களையும், இருபதிற்கும் மேற்பட்ட தலபுராணங்களையும், நூறுக்கும் மேற்பட்ட சிற்றிலக்கியங்களையும் பாடியுள்ளார். இவரின் சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ் மிகச் சிறப்பான சிற்றிலக்கிய வகையாக அமைகின்றது.

இவர் தம்மிடம் பயிலும் மாணவர்களுக்குப் பல வகைகளில் நன்மை செய்தவர். இவர் உணவு, இருப்பிடம் தந்து தன் மாணவர்களைப் புரந்தவர். தான் பெற்ற வசதிகளைத் தம் மாணவர்களும் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் வாழ்ந்தவர்.

இவர் பாடிய வீரவனப் புராணம் தல புராணங்களில் எளிமையும் இனிமையும் வாய்ந்தது. புதுவயல் வாழ் வினைதீர்த்தான், வீரப்பன் என்ற இருவரின் வேண்டுகோளை ஏற்று மீனாட்சி சுந்தரனார் இத்தலபுராணத்தைப் பாடினார். இத்தலபுராணம் பாடிய காலத்திற்கு வெகுகாலத்திற்குப் பின்பே அச்சேறியுள்ளது. இத்தலபுராணம் பக்திச் சிறப்பும், கவியழகும் கொண்டு விளங்குகிறது.

சான்றாதாரங்கள்

1. உ.வே.சாமிநாதையர், மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை சரித்திரம், பாகம்.1. ப. 4
2. மேலது,பாகம் 2. ப. 116
3. மேலது, பாகம்.2. ப. 206
4. மேலது,பாகம்.2..ப. 243
5. மேலது,பாகம்.1. ப. 13
6. மேலது.பாகம்.1. ப. 14
7. மேலது.பாகம் 1,ப. 14
8. மேலது, பாகம்..1 ப. 26
9. மேலது, பாகம்..2 ப.153
10. தி. மகாலட்சுமி, செந்தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகள், மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை ஆய்வுமலை.ப. 463
11. உ..வே.சாமிநாதையர், ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம், முன்னுரை,ப18
12. நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, தமிழ்மொழி அகராதி, ப.615
13. அனந்தராமையர், வீரவனப் புராணத்தின் முன்பகுதி, பா.1
14. மேலது, பா.2
15. மேலது, பா.3
16. மேலது, பா.4
17. உ.வே.சாமிநாதையர், வீரவனப்புராணம் முகவுரை, ப.2

இயல் - 3

வீரவன புராணத்தில் காணப்பெறும் புராண, பக்தி வரலாற்றுச் செய்திகள்

மீனாட்சி சுந்தரனார் பல்வேறு இலக்கியப் படைப்பாக்கத்தில் ஈடுபட்டவர். அவரின் படைப்பாற்றலை அவரின் வாழ்க்கை வரலாறு எழுதப் புகுந்த அவரின் மாணவர் உ.வே.சாமிநாதர் பல இடங்களில் காட்டியுள்ளார். அவரின் யாப்புப் புலமை என்பது அளப்பரியது. சொல்லச் சொல்ல விளையும் கவிகளாக அவர் மடை திறந்த வெள்ளமெனத் தன் கவிதைகளைக் கொட்டியிருக்கிறார். ஆழந்த கவிப்புலமை, பலநூல் கற்ற அறிவாற்றல், நினைவாற்றல் போன்றன அவருக்கு அவரின் படைப்பாற்றலுக்குப் பக்கபலமாக இருந்துள்ளன.

வீரவனப் புராணம் என்பது வடமொழி சார்ந்த நூலாக அமைந்திருப்பினும் அது தமிழ் தழுவிய நிலையிலேயே பாடப்பெற்றுள்ளது. இதன் படலக் கருத்துகள் தமிழ் சார்ந்த பண்பாட்டுக் கூறுகளை உள்ளடக்கியது. இதன் காரணமாக வீரவனப்புராணம் பிறமொழிச் சார்பிலாத தமிழ்ப் புராணமாகவே விளங்குகின்றது.

இப்புராணத்தில் புராணச் செய்திகள், பக்திச் செய்திகள், வரலாற்றுச் செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றைத் தொகுத்து ஆராய்ந்து அறிவிப்பதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

வீரவனப் புராணம் அறிமுகம்

சூதசங்கிதை எனும் வடமொழி நூலின் ஒரு பகுதியாக வீரவனப் புராணம் இடம் பெற்றிருப்பதாக அறியமுடிகின்றது.

அதனை தமிழ் மரபுக்கேற்றவாறு இறைவனின் அருட்தன்மைகளையும் வரலாற்றுச் செய்திகளையும் கற்பனை நயம் கலந்து தல புராணமாக எழுதியவர் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் ஆவார்.

இப்புராண நூலானது கடவுள் வாழ்த்து, சிறப்புப் பாயிரம், அவையடக்கச் செய்யுள்கள் ஆகியனவற்றோடு பதினான்கு படலங்களைக் கொண்டு எழுதப்பெற்றுள்ளது.

புராணச் செய்திகள்

வீரவனப் புராணத்தில் இருவகைகளில் புராணச் செய்திகள் எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளன. வீரவனப் புராணத்தின் சார்புடைய கருத்துகள், அப்புராணம் சாராத புராணக் கருத்துகள் என்று இருவகைகளில் அப்படைப்பு புராணச் செய்திகளை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. எனவே அவ்விருவகைகளையும் ஆராய்ந்து நோக்கும் நிலையில் இப்பகுதி வீரவனப்புராணச் சார்புடைய செய்திகளை வீரவனப் புராணச் சுருக்கமாகத் தருகின்றது. அதனோடு தொடர்பிலாக பிற புராணச் செய்திகள் அடுத்த நிலையில் ஆராயப்பெறுகின்றன.

வீரவனப் புராணச் சார்புடைய புராணச் செய்திகள்

‘கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்’ என்பது முதுமொழி. தெய்வத்தின் இருப்பிடம் திருக்கோயில் என்றும் ஆலயம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. கோ என்பது அரசனைக் குறிக்கும். திரு என்ற அடைமொழி சேர்வதால் அது ஆண்டவனைக் குறிக்கிறது. ஆண்டவன் என்னும் தலைவன் இருக்கும் வீடு கோவில் ஆகிறது. ‘ஆ’ என்பது ‘பசு’ என்பதைக் குறிக்கும். பசு என்பது சைவ சித்தாந்த அடிப்படையில் உயிர்களைக் குறிக்கும். இதனடிப்படையில் ‘ஆ’ லயிக்கும் இடம் ஆலயம் ஆகின்றது.

தொடக்க காலத்தில் இயற்கையை, இயற்கையின் செயல்பாடுகளை வியந்து எண்ணி மனிதன் இயற்கையை வழிபடும் முறையைக் கைக்கொண்டான். காலப் போக்கில் மனிதன் உருவ வழிபாட்டில் ஈடுபாடு கொண்டான். இதன் காரணமாக கோயில் என்ற கட்டமைப்பு உருவாக்கப்பெற்றது. கோயில் என்பது ஆகம விதிகளின்படியும், சிற்ப சாத்திரங்களின்படியும், வாஸ்து சாத்திரப்படியும், கட்டடக் கலையமைப்புகளின் படியும் கட்டப்பெற்ற புண்ணிய இடமாக உருவானது. கோயில்களின் கருவறை தெய்வங்கள் உறையும் சிறப்பிற்கு உரியனவாயின.

மேலும் கோயில் இயற்கையைப் பாதுகாப்பனவாகவும். நீர்நிலைகளைப் பாதுகாப்பனவாகவும், நிலபுலன்களைப் பாதுகாப்பனவாகவும் விளங்குகின்றன. இதனால் சமுதாயத்தில் கோயில்களின் தேவை என்பது முக்கியமானதாக உள்ளது. மேலும் திருவிழாக்காலங்கள் மக்களின் தேவைகளை நிறைவேற்றும் கடைகள், மகிழ்ச்சி பெற வைக்கும் பொழுது போக்கு, மற்றும் இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுவதால் கோயில்கள் வணிக மையங்களாகவும், மன மகிழ்ச்சி தரும் மையங்களாகவும் விளங்குகின்றன.

இவ்வகையில் கோயில்கள் சமுதாய மையங்களாக விளங்கி வருகின்றன. வீரவனம் என்று அழைக்கப்படும் சாக்கோட்டையில் அமைந்துள்ள அருள்மிகு உமையம்பிகை உடனாய வீரசேகரர் திருக்கோயில் குறிக்கத்தக்க கோயிலாக விளங்குகின்றது. இக்கோயில் இயற்கை சூழ்ந்த இடத்தில் அமைந்துள்ளது. திருவிழாக்கள் பலவும் நடைபெறும் தலமாகவும் இதுவிளங்குகின்றது.

இவ்வூருக்கு வீரை, வீரை மாநகர், அளகை, வன்னிவனம் என்னும் பல பெயர்கள் உண்டு. இவ்வூரில் அமைந்துள்ள இறைவனை மையமாக வைத்து வீரவனப் புராணம் என்பது எழுதப்பெற்றுள்ளது. புராண அடிப்படைகள் நிறைந்து இவ்விலக்கியத்தில் உள்ள புராணக் கதைச் செய்திகளை வழங்குவதாக இப்பகுதி அமைகிறது.

வீரவனப் புராணப் படலங்கள்

வீரவனப் புராணத்தில் பதினான்கு படலங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவை

1. திருநாட்டுப்படலம்
2. திருநகரப்படலம்
3. நைமிசவனப் படலம்
4. வீரசேகரர் திருமுடித்தமும்புற்ற படலம்
5. சோழன் திருப்பணிப்படலம்
6. சோழன் மகப்பெற்று முத்தியடைந்த படலம்
7. வீரை பலாவாகிய படலம்
8. குபேரன் பூசைப்படலம்
9. சத்திய புட்கரிணிப் படலம்
10. திருமால் பூசித்த படலம்
11. வீரராகவப்படலம்
12. பெருமாள் பொதிசோறு நிவேதனம் செய்த படலம்
13. உமையாண்டாள் மகிமைப்படலம்
14. தலமுதலிய விசேடப்படலம்

என்ற பதினான்கு படலங்கள் வழியாக வீரவனம் குறித்த செய்திகளையும், அவ்வனத்தின் சிறப்புகளையும், இவ்வனத்துள் உள்ள இறைவன், இறைவி பெருமைகளையும் காட்டுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார். இப்பதினான்கு படலங்களின் செய்திச் சுருக்கங்கள் பின்வரும் நிலையில் தரப்பெறுகின்றன.

திருநாட்டுப்படலம்

இப்புராணத்தில் அமைந்துள்ள முதல் படலம் திருநாட்டுப்படலம் ஆகும். வீரவனப் புராணம் என்ற தலம் அமைந்துள்ள நாடு பாண்டியநாடு ஆகும். எனவே மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளைத் திருநாட்டுப் படலம் பற்றிய செய்திகளை பாண்டியநாட்டை மையமாக வைத்து எழுதியுள்ளார்.

பாண்டிய நாட்டில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், போன்ற நால்வகை நிலங்களும் அவ்வவற்றிற்கான வளங்களுடன் அமைந்துள்ளன. பாண்டிய நாடு மழைவளம் மிக்க நாடாக இப்புராணத்துள் காட்டப் பெற்றுள்ளது. இதனால் பாண்டியநாட்டில் பாலை நிலம் இல்லை என்ற நிலையை அமைத்துப் பாடுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

வீரவனப் புராணத்தின் நாட்டுப் படலத்தில் நால்வகை நிலங்களின் தாவரம், விலங்கு, பறவை, மரம், நீர் வளங்கள் போன்றன எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளன.

குறிஞ்சி நில வளம்

பாண்டி நாட்டில் அமைந்துள்ள மலைகளில் இருந்து பாயும் அருவி நீர் சந்தன நீர்போல மணத்துடன் பாய்ந்தோடுகிறது. அம்மலையில் சந்தனமரங்கள் உள்ளன. மேலும் அம்மலையில் பல்வகை மலர்களும் மலர்ந்திருக்கின்றன. அம்மலையில் குருகு, கொடிச்சி எனப் பல்வகை உயிரினங்களும் மகிழ்ந்து விளையாடுகின்றன. பாண்டியநாடு சிறு சிறு குன்றங்களை உடையதாகவும் விளங்குகிறது. இக்குன்றுகளும் வளமுடையனவாக மழை தருவனவாக விளங்குகின்றன.

முல்லை நில வளம்

பாண்டிய நாட்டின் முல்லை நிலப் பகுதியில் ஆயர்களும், ஆய்ச்சியர்கள் தத்தம் வாழ்க்கையை மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்து வந்தனர். ஆய்ச்சியர்கள் கொண்டு வரும் பால் குடங்கள் நிறைந்து பால்குளங்களாகப் பெருகிக் காட்சியளிக்கின்றன. காளைமாடுகளும், பசுமாடுகளும், கன்றுக் குட்டிகளும் நிறைந்து நிற்கும் நிலமாக முல்லை நிலம் காட்சியளிக்கிறது.

முல்லை நிலத்தில் கொன்றை, காயா போன்ற பல்வகை மரங்களும் பூத்துக்குலுங்குகின்றன. அப்பூக்களை குழந்தைகள் பறித்து விளையாடும்பொழுது அப்பூக்களிலிருந்து தேன் வழிந்தோடுகிறது.

முல்லை நிலப் பகுதியில் வரகு, சாமை போன்ற பயிர்கள் விளைவிக்கப் பெற்றுள்ளன.

பாண்டி நாட்டின் முல்லை நில வளத்தை

“திரையெறிபாற் கடற்றுயிலுஞ் செங்கண்மால் பால்தயிர்நெய்

வரையறைதீர் தரக்கவரும் வாஞ்சையா னெனக்கருதி

யுரை சிறந்த முல்லைநிலத் தொழியாது பயில்வன

தரைநனையப் பொழிதீம்பால் றடஞ்செருத்தற் குடம்பலவம்”¹

என எடுத்துரைக்கிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

திருமாலின் பாற்கடல் போல் வற்றாமல் முல்லை நிலமானது பால், தயிர், நெய் போன்றவற்றைத் தந்து கொண்டிருக்கிறதாம். முல்லை நிலத்தின் கடவுள் திருமால் ஆவார். அவர் இருக்கும் இடம் பாற்கடல் ஆகும். அப்பாற்கடல் பால் மட்டும் கொண்டதாகும். ஆனால் பாண்டிய நாட்டின் முல்லை நிலம் பாற்கடல், தயிர்க்கடல், நெய்க்கடல் என வளமையால் பெருகி விளங்குகிறது என்பதை இப்பாடல் காட்டுகின்றது. மேலும் தரை நனையும் அளவிற்குப் பாலினைப் பொழியும் பசுக் கூட்டங்கள் நிறைந்த நிலமாக முல்லை நிலம் விளங்குகிறது என்பதையும் இப்பாடல் காட்டுகின்றது. இப்பாடலில் முல்லை நில மரபுகளை முழுவதும் கையாண்டு பாடல் புனைந்துள்ளார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

“தொல்லை வரகு எண் சாமை சொன்னபல பயறு மலித்து

எல்லையிலா வளம் பொலிய எண்ணில்பசுக்களும் மலிய”²

எனும் அடிகள் முல்லை நிலத்தில் விளைந்த பயிர்களைச் சுட்டுகின்றன.

மருத நிலவளம்

பாண்டிய நாட்டின் ஆறுகளில் ஒன்று வையை ஆறு ஆகும். பாம்பாறு, மதுர ஆறு, வையை எனும் மூன்று ஆறுகள் பாய்ந்து நீர் வளம் கொழிக்கின்றன. இவ்வாறுகளின் பாய்ச்சலால் நீர்வளமிக்கப்பகுதியாக பாண்டிய நாடு விளங்குகிறது. பாண்டி நாட்டின் உட்பகுதியான வீரவனமும் நீர்வளம் மிக்கதாக விளங்கியுள்ளது.

பாண்டி நாட்டு உழவர்கள் உழவுத் தொழிலில் சிறந்து விளங்கினர். அவர்கள் பயிரிடுவதற்கு முன்பாக நல்ல நாள் பார்த்துப் பயிரிடும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. உழவர்கள் வீரவனத்து உழவுத்தொழிலுக்குத் தேவையான நீரைக் கிழக்குமடை, குள்ளமடை எனும் மடைப் பகுதிகளிலிருந்து பெற்றுப் நிலங்களுக்குப் பாய்ச்சியுள்ளனர். இதனை,

“வித்தியசொன் முளையதிந்த வேலையுறு நீர்கழியத்

தத்திய நீர்க் கிழக்குமடை தனைச் சீத்துப்பின் சிறைத்து

மெத்தியமேக் குள்ளமடை தனைச்சீத்து வேண்டுபுனல்

பொத்தியகா தலிற்பாய்ச்சி”³

எனும் பாடலடிகளில் இம்மடைகள் பற்றிய செய்திகள் எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளன.

மேலும் மருதநிலத்தில் ஆம்பல், குவளை மலர்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. இவற்றை உழவு முடித்த மாடுகள் தின்று இளைப்பாறிக்கொண்டு நிற்கின்றன. இவ்வளவு வளமுடையதாக மருத நிலம் விளங்குகின்றது.

நெய்தல் நில வளம்

அடுத்ததாக பாண்டிய நாட்டின் நெய்தல் நில வளம் காட்டப்படுகிறது. நெய்தல் நிலத்தில் புன்னை மரங்கள் அடர்ந்து நிறைந்திருக்கின்றன. அந்நிலத்தில் மீன் பிடித்தல், முத்துக்குளித்தல் போன்ற தொழில்கள் நடைபெற்றன. மீன்பிடிப்பவர்கள் தமக்கு மிஞ்சிய மீன்களைப் பதப்படுத்தி கடற்கரைகளில் காயவைத்திருக்கின்றனர். இதனை,

“அப்புமீன் கவர்குவிக்க வனைத்தினையு நடுப்போழ்த

லுப்புநேர் செலுத்திடுத லுணக்கிடுதல்”⁴

என்னும் பாடல் விளக்கும்.

முத்துக்குளிப்பவர்கள் முத்து, பவளம், வலம்புரிச்சங்கு போன்றவற்றைப் பெருமளவில் கடலில் இருந்துப் பெற்றிருக்கின்றனர். பாண்டிய நாட்டில் பல முத்துக் குளிக்கும் இடங்கள் இருப்பதால் இவ்வளம் அந்நாட்டிற்கு மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்ததாக உள்ளது.

இவ்வாறு வீரவனத்தில் நால்வகை நில அமைப்புகளும் இயற்கை வளங்களுடன் அமைந்திருக்கின்றன என்பதை மீனாட்சி சுந்தரனார் சுட்டுகின்றார்.

திருநகரப்படலம்

திருநகரப் படலம் என்பது வீரை என்ற வீரவன நகரினை மையமாக வைத்து எழுதப்பெற்றுள்ளது. இந்நகரப் படலத்தில் வீரை நகரின் அமைப்புப் பற்றி விரிவாக எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளது.

இவ்வீரவனமானது,

1. அகநகர்
2. புறநகர்
3. இடைநகர்

என மூன்று நகரக் கட்டமைப்புகளைப் பெற்றிருந்திருக்கின்றது. வீரவனம் அருள்மிகு உமையாம்பிகை உடனாய வீரசேகரர் கோயிலை மையமாக வைத்து அமைக்கப்பெற்ற நகரமாகும். இன்றளவும் வீரவனமானது இத்தகைய சிறப்புடனே திகழ்கின்றது.

அகநகர்

வீரை என்ற வீரவனம் கோயிலை மையப்படுத்தி அமைந்த பகுதிகள் அக நகர் என்ற கட்டமைப்பில் அமைந்துள்ளன. இவ்வக நகரில் கோயில், அழகிய சோலைகள், நந்தவனங்கள், நீர் நிலைகள் அமைக்கப்பெற்றிருந்தன. அகநகர்ப் பகுதியானது அரசர் முதல் அந்தணர் ஈறாக அனைவரும் வாழக்கூடிய பகுதியாக இருந்திருக்கின்றன. ஆடல் பாடல்களில் சிறந்து விளங்கும் பரத்தையர் ஒரு வீதியிலும், பலருக்கும் உணவளிக்கும் உழவர்கள் மற்றொரு வீதியிலும். அறவழியில் பொருளீட்டும் வணிகர்கள் வேறொரு வீதியிலும் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். வெற்றிச்சிறப்புடைய அரசர் ஒரு புறத்திலும் வேதம் கற்று கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கும் அந்தணர் மற்றொரு புறத்திலும் இருந்திருக்கின்றனர். இவைகளுக்கிடையில் சைவமுனிவர் மடங்கள், அன்னசத்திரங்கள், கல்விச்சாலைகள், திருக்கோவில்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

புறநகர்

அகநகரைச் சுற்றி வெளிப்புறத்தில் அமைந்த நகரம் புற நகர் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வூரின் புறநகர்ப்பகுதியில் யானை, குதிரை, தேர்,

காலாட்படை சார்ந்த வீரர்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இவர்கள் ஊர்க்காவலைச் செய்து வந்தனர். இந்த ஊரின் புறப்பகுதியில் இவ்வீரர்கள் தங்கியிருந்ததன் மூலம் மக்களின் பாதுகாப்பு பேணப்பட்டிருக்கின்றது.

இடைநகர்

இடைநகர்ப் பகுதியில் அகன்ற பெரிய கோட்டைகள், மாளிகைகள் அமைக்கப்பெற்றிருந்தன. அவை வெண் சுதையால் அமைக்கப்பெற்றிருந்தன. மாடங்கள், வெள்ளியால் பூசப்பட்டது போன்ற வெண்மைக் கூடங்களைக் கொண்டிருந்தன. வீதிகள் தோறும் முத்து, பவளம், மரகதம் போன்ற விலை உயர்ந்த கற்களே வீதிகளில் குப்பைகளாகக் கிடந்தன.

இதனை,

“கலைவி ளங்குமை கான்மலர் போற்றிடக்

குலைவில் பொன்மணி யோடுங் குழீஇயென

நிலைய மைந்தன நீடிரு மாளிகை”⁵

என்றும்

“நீல மாமணி மாளிகை”⁶

என்றும்

“வெண்சுதை தீட்டிய மாடங்கள்”⁷

என்றும் பதிவு செய்துள்ளார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

இவ்வாறு வீரவனம் என்ற நகரம் அகநகர், புறநகர், இடைநகர் என்ற கட்டமைப்பில் நிர்மானிக்கப்பெற்றுள்ளது என்பதை மீனாட்சி சுந்தரனாரின் வீரவனப் புராணத்தின்வழி உணரமுடிகின்றது.

நைமிசவனப்படலம்

நைமிசவனம் என்பது புண்ணிய மிக்க ஒரு வனப்பகுதியாகும். ஒரு முறை முனிவர்கள் தவம் செய்வதற்கு சிறந்த இடம் வேண்டும் என்று பிரம்மதேவனை வணங்கிக் கேட்டனர்.

முனிவர்களின் வேண்டுகலை ஏற்ற பிரம்மதேவன், தருப்பைப்புல் ஒன்றை சக்கரம் போலச் செய்து, அதனை அவர் உருட்டிவிட்டுள்ளார். அப்போது அச்சக்கரம் சென்று நிற்கும் இடம் தவம் செய்வதற்குச் சிறந்த இடமாகும் என பிரமன் கூறினார்.

அவ்வாறு ஓரிடத்தில் தர்ப்பைப் புல் சக்கரம் போய் நின்றது. நேமி என்பதற்குச் சக்கரம் என்று பொருள். நேமி சென்று நின்றதால் நேமிவனம் என அவ்விடம் பெயர் பெற்றது. நாளடைவில் அது நைமிசவனம் என மருவியது. இவ்வாறு நைமிச வனம் உருவானதற்கு ஒரு வரலாறு உரைக்கப்படுகிறது.

தற்போது இவ்வனம் 'நைமிசாரண்யம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இங்கு உள்ள பெருமானைத் திருமங்கை ஆழ்வார் பாடியுள்ளார். இத்தலம் 'லக்ஷ்ணோ நகருக்கு அருகில் அமைந்துள்ளது.

இன்னொரு நிகழ்வும் நைமிசவனம் உருவாகியதற்குக் காட்டப்படுகிறது. அசுரர்களின் அக்கிரமங்கள் அதிகமான நிலையில் திருமால் ஒரு நிமிடப் பொழுதில் இவ்விடத்திற்குச் சென்று அரக்கர்களை வென்ற இடம் நைமிச வனம் என்றும் கருதப்படுகிறது.

வீரவனப் புராணத்தில் நைமிசவனம் தோற்றம் பற்றியக் கருத்துகளுக்குப் பிறகு, நைமிசவனத்தின் பெருமையும் அங்கு வாழும் முனிவர்களின் தன்மையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இப்பகுதியில் வாழ்ந்த முனிவர்கள் தவம் இயற்றினர். அவ்வாறு தவம் இயற்றிய அவர்களுக்கு ஒரு சந்தேகம் பிறந்தது. பிறவித் துன்பத்தை நீக்க இயலுமா என்பது அச்சந்தேகம் ஆகும். இதற்கு விடை தேடிக் கிடைக்காத நிலையில் அவர்கள் அவ்வனத்திற்கு சூதமுனிவரை அழைத்து வருகின்றனர். அவ்வாறு வந்த சூத முனிவர் பிறப்பு குறித்த உண்மைகளை முனிவர்கள் அறியச் சொல்லுகின்றார். அவ்வாறு அவர் தந்த உபதேசம் சூதசங்கிதை என்ற நூலாகியுள்ளது. சூத முனிவரின் வருகையினை

“வெள்ளிய நீறு மேனி விளங்கிட வருத்தி ராக்க

வள்ளிய மாலை தாழ மனமெழுத் தைந்தும் போற்ற

வுள்ளிய குணமா ணாக்க ரெண்ணில ரொருங்கு சூழத்

தெள்ளிய புராண மெல்லாந் திரண்டொரு வடிவுந் றென்ன”⁸

எனும் பாடலடி சுட்டும். உடலெல்லாம் நீறு பூசி, உருத்திராட்ச மாலை அணிந்த மனம் முழுவதும் நமசிவாய என்ற ஐந்து எழுத்து நிறைந்திட நல்ல குணங்கள் பொருந்திய மாணாக்கர்கள் புடை சூழ அம்முனிவர் வருகை தருகிறார். சூதமுனிவரின் வாயிலாகப் பாண்டி நாட்டின் பெருமையும், பூவுலகின் சிவலோகம் என்று அளகை எனும் வீரை நகரின் பெருமையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

வீரசேகரர் திருமுடித் தழும்புற்ற படலம்

வீரவனத்திலிருந்து அரை யோசனை (ஏழரை கிலோமீட்டர்) வழித்தாரத்தில் வேடன் ஒருவன் வாழ்த்து வந்தான். அவன் வீரன் எனும் பெயருடையவன் ஆவான். அவன் கருமையான கூந்தலையுடையவன். அவன் வலிமை வாய்ந்த உடல் பெற்றவன். வீரனின் மனைவி சுமதி ஆவாள்.

ஒருநாள் வீரன் தனது நாயுடன் வேட்டையாடிய நிலையில் வீரவனத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனுக்கு பசி எடுத்தது. அப்போது அவன் வள்ளிக் கொடி எங்காவது இருக்கிறதா என்று தேடினான்.

வள்ளிக்கொடியை பல இடங்களில் தேடி அலைந்த வீரன் இறுதியில் வீரவனத்தின் ஒரு பகுதியில் அக்கொடி படர்ந்திருப்பதைக் கண்டான். பெரிய வள்ளிக்கிழங்கைத் தேடி எடுப்பதற்காக அந்தக் கொடியின் அடிப்பகுதியைத் தன்னிடத்தில் இருந்த இரும்பு ஆயுதத்தின் முனையால் பெயர்த்தெடுத்தான். அப்போது ஒரு புற்று தென்பட்டது. அப்புற்றின் அடியில் கீழ்ப்புறத்தில் சிவலிங்கம் ஒன்று இருந்தது. இது வீரனுக்குத் தெரியாது. வள்ளிக் கொடியின் அடியில் புற்றின் கீழிருந்த சிவலிங்கத்தின் திருமுடியில் வீரனின் இரும்புக் கருவி அழுத்தியது. இதன் காரணமாக நீர்க்குமிழி போல சிவப்பு நிறத்தில் ஒரு திரவம் வெளிப்பட்டது. இரத்தம் போன்ற ஒன்று வெளிப்பட்டதைக் கண்ட வீரன் செய்வதறியாது மயங்கி விழுந்தான்.

அதனைக் கண்ட அவனது நாய் விரைந்தோடி வீரனின் மனைவி சுமதியை அழைத்து வந்தது. அவ்விடம் வந்த சுமதி, கணவனின் நிலை கருதி அழுது புலம்பினாள். பின் வள்ளிக்கிழங்கு அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டிருப்பதையும் அருகில் தோரை (இரத்தம்) பாய்ந்தோடிருப்பதையும் கண்டாள்.

கிழங்கு அகழ்ந்தெடுக்கும் பொழுது இரும்பின் முனை இறைவனின் திருமுடியின் பட்டதாலே இரத்தம் வழிந்தோடுகின்றது என்பதை உணர்ந்துகொண்ட சுமதி இறைவனைப் பலவாறாகப் போற்றி, உள்ளம் உருகி

வணங்கினாள். திருமுடியிலிருந்து வழிந்தோடும் இரத்தம் நிற்க வேண்டுமென்றும் அவ்வாறு நில்லாது போனால்தான் உயிர்துறப்பதாகவும் அழுதாள்.

அடியவர்களின் அன்புக்கு இறங்கும் இறைவன் சுமதியின் வேண்டுதலை ஏற்று தனது திருமுடியிலிருந்து வெளித்தோன்றும் இரத்தத்தை நிறுத்திக் கொண்டார். அதனைப் பார்த்த சுமதி மீண்டும் இறைவனிடம் வேண்டி தனது கணவனை நன்னிலை ஆக்க வேண்டினாள். இதனை,

“என்றுறைந் துருகிப் புலம்புவாள் எழுவ ள்இருகரங் கொடுமுகத்து இறைவன்

கன்றுமுன் கனிவில்திருமுடி துடைப்பள் காறவுன் நிலையிதெனக் கவல்வாள்

ஒன்றுமிக கசிவு நில்லாதொழி னினே உயிர்துறப் பேன் எனத் துணிந்தாள்”⁹

என்ற பாடலடி விளக்கும்.இதில் கன்றுக்கு முன் அன்பால் நிற்கும் பசுவினை உவமை காட்டி அதுபோன்ற தாய்மை உணர்வுடன் கனிவுடன் சிவபெருமான் தலைமுடியைத் தடவி தந்தாள் சுமதி என்று புராணம் காட்டுகிறது.

சுமதியின் வேண்டுகோளுக்கு ஆண்டவன் இரங்கித் தன் இரத்தப்பெருக்கை நிறுத்திக்கொண்ட நிலையை,

“மற்றவ ளன்புக் கிரங்கியெம் பெருமான் மதிமுடி யெழுகளை மாற்ற”¹⁰ எனும் பாடலடி எடுத்துரைக்கின்றது.

இவ்வாறு வீரசேகரர் திருமுடித் தழும்பு பெற்றதை வீரசேகரர் திருமுடித்தழும்புற்ற படலம் எடுத்தியம்புகின்றது. இதன் வழி வீரன் எனும் வேடனுக்கும் அவனது மனைவி சுமதிக்கும் வீரவனத்து இறைவன் அருள் புரிந்தமையையும் தன்னை வெளிக்காட்டியமையையும் உணரமுடிகின்றது.

சோழன் திருப்பணிப்படலம்

கண்டன் என்பவன் ஒரு சோழ மன்னன் ஆவான். இவன் காவிரி பாய்ந்தோடும் பொன்னிவள நாட்டை ஆட்சி செய்தவன் ஆவான். இவன் ஆதித்தன் குலத்தில் தோன்றியவன். இவன் அருங்கலைகள் அனைத்தும் கற்றுத் தேர்ந்தவனாக இருந்தான். இவன் உலக உயிர்களுக்கெல்லாம் தாய் போன்று அன்பு சுரந்து காத்து வந்தான். இவன் பகைவர்களுக்கு இடி போன்றவனாக விளங்கினான்.

இவன் அமைச்சர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர், படைவீரர்கள், வாயில்காப்போர் போன்றவர்கள் குழந்திடுக்க உலக உயிர்கள் துன்பம் அடையாத வண்ணம் நல்லாட்சி செலுத்தி வந்தான். அவ்வேளையில் ஊழ்வினையின் பயனால் கண்டனின் நெற்றியில் திலகம் இட்டது போல வெண்குட்ட நோய் தோன்றியது. பின்னர் முகப்பகுதி முழுவதும் அந்நோய் பரவி உடம்பு முழுவதும் பரவியது.

இதனால் கண்டன் மனம் தளர்வடைந்தான். மேலும் அவன் உடல் மெலிவுற்றான். உடல் நலிவுற்ற அவன் ஒருநாள் மூர்ச்சையற்றுக் கீழே விழுந்துவிடும் நிலையை அடைந்தான். அந்நேரத்தில் உடனிருந்தவர்களின் ஆலோசனைப்படி சுக்கைத் தூளாக்கி அவன் காதுகளில் இடவே மன்னன் சோர்வு நீங்கி எழுந்தான்.

இந்நிலையின் மன்னன் கண்டனின் நோய் நீங்கிட மறையவன் ஒருவர் ஆலோசனை ஒன்றைக் கூறினார். அதாவது கண்ட மன்னர் வேணிக் கூத்தர் தலங்களுக்குச் சென்று வணங்கினால் அவருக்கு வந்துள்ள வெண்குட்ட நோய் தீருமென்று உரைத்தார். அதன்படி சோழ மன்னன் கண்டன் காசி முதல் இராமேச்சுவரம் ஈறாக வேணிக் கூத்தராகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் அனைத்துத் தலங்களுக்கும் சென்று வழிபட்டான். இருப்பினும் கண்டனின் நோய் நீங்கவில்லை.

இந்நிலையில் அமைச்சர் ஒருவரின் ஆலோசனைப்படி பாண்டிய நாட்டுத் தலங்கள் அனைத்திற்கும் மன்னர் கண்டன் மீண்டும் செல்ல முடிவெடுத்தான். பாண்டிய நாட்டிலுள்ள அனைத்துத் தலங்களுக்கும் சென்ற மன்னன், இறுதியாக வீரை நகரை அடைந்தான்.

இந்நிலையில் வீரைநகரில் வள்ளிக் கொடியின்கீழ் இருந்த சிவலிங்கப்பெருமானை யாரும் வணங்கவும் இல்லை. அவருக்கு உரிய பூசைகளும் செய்யவில்லை. இதன் காரணமாக அந்தப் பெருமான் மீது இலை, சருகு போன்றவை விழுந்து அவர் கண்களுக்குப் புலப்படாநிலையை அடைந்தார். சிறிது நாளில் புற்றொன்று அவர்மீது எழுந்து அப்பெருமானை மறைத்தது.

இதனைக் கண்ட வீரன் அருள்மிகு சிவலிங்கனாருக்குத் தன்னால் ஏதும் செய்ய இயலவில்லையே என்று எண்ணி வருந்தினான். வீரனின் வருத்தத்தைத் தீர்க்கவும், அருள் வழங்கவும் இறைவன் கருணைக் கண் திறந்தார். இறைவன் ஒருநாள் வீரனின் கனவில் மறையவன் உருவில் தோன்றினார். அவ்வாறு கனவில்

தோன்றிய இறைவன் 'சோழ மன்னன் கண்டன் முற்பிறவியின் வினையால் வெண்குட்ட நோயால் பீடிக்கப்பட்டிருந்ததையும், அதனைப் போக்க அம்மன்னன் பல சிவாயலங்களுக்குச் சென்று வந்ததையும், தற்போது மேல் திசையில் உள்ள வனப்பகுதியில் அம்மன்னன் தங்கியிருப்பதையும், தற்போது அம்மன்னன் வழியாக திருமுடித் தழும்புற்ற வீரசேகரருக்கு வீரவனத்தில் குறைவில்லாத பல செல்வத்தோடு கோவில் உண்டாகும்' என்பதையும் இறைவன் உரைத்தார்.

வீரன் தான் கண்ட கனவை எண்ணி மகிழ்ந்தான். பின்னர் அங்கு அருகில் தங்கியிருந்த மன்னன் கண்டனைக் காணச் சென்றான். கண்டனைக் கண்ட வீரன் வீரை நகரில் வாழும் வேடன் எனத் தன்னை அவன் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். மேலும் மன்னன் கண்டனைக் கண்டு வீழ்ந்து வணங்கினான்.

இதன்பிறகு மன்னன் கண்டனிடம் தான் வள்ளிக் கிழங்கெடுப்பதற்காகச் சென்ற பொழுது வீரை நகரிலிருந்த புற்றொன்றைத் தான் அகழ்ந்ததாகவும் அப்புற்றிலிருந்து லிங்கம் ஒன்று தோன்றியதாகவும் அவ்லிங்கத்தின் தலையிலிருந்து செங்குருதி தோன்றி பின் மறைந்ததாகவும் அவன் கூறினான். இந்தச் சிவலிங்கத்தின் தோற்றம், பெருமையை எடுத்துரைப்பதற்காகவே கண்டனைக் காண வந்ததாக வீரன் கூறி கண்டனின் மடியிலேயே வீழ்ந்தான்.

வீரை முதல்வனான சிவபெருமானின் தோற்றத்தைக் கேட்ட பொழுதிலேயே கண்டனின் வெண்குட்ட நோய் தீர்ந்தது. அதனைக் கண்ட மன்னனும், அமைச்சர்களும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். நோய் நீங்க அருள் செய்த வீரைநாதரின் திருவருளை எண்ணி மகிழ்ச்சியடைந்த கண்டன் அவரைத் தேடிச் சென்று வணங்கினான். அவன் கரம் குவித்து வணங்கிய நிலையில் அவன் கையிலிருந்த குட்டமும் நீங்கியது. மன்னனின் சோர்வும் அகன்றது.

நோய் நீங்கப் பெற்ற மன்னன் கண்டனின் அழகைப் பார்த்த வேடன் உளமகிழ்ந்து, வீரசேகரின் திருவருளைப் போற்றி அங்கிருந்து விடைபெற்றான்.

பின்னர் அமைச்சர், சிற்ப நூல் வல்லாளர், நுண்தொழில் புரிவோர் மற்றும் பிறதொழில் செய்வோர் ஆகியோரின் ஆலோசனைப்படி வீரை நகரில் வீரசேகரருக்கு கோயில் ஒன்றை உருவாக்க முன்வந்தான்.

கோயில் மிகச் சிறப்புடன் கட்டப்பெற்றது. இக்கோயிலில் அர்த்தமண்டபம், வசந்த மண்டபம், விழாக்காண்மண்டபம், தவம்புரி மண்டபம் எனப் பலவகை

மண்டபங்களும் அமைக்கப்பட்டன. மேலும் கோபுரம். விமானம், மடைப்பள்ளி, யாகசாலை, பலிபீடம் எனப் பல அமைப்புகளும் உருவாக்கப்பட்டன.

அங்கு ஒரு தீர்த்தம் அமைக்கப்பட்டது. அவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட தீர்த்தம் 'சிவகங்கைத் தீர்த்தம்' எனப்பட்டது. மேலும் குளத்தைச் சுற்றி கற்படி அமைக்க வேண்டும் என்று கண்டனுக்கு அசரீரி கேட்கவே அதனடிப்படையில் தீர்த்தக் குளத்தின் நான்கு திசைகளிலும் கற்படிகளும் நந்தவனங்களும் அமைத்திட ஆவன செய்தான். அக்குளமானது சோழன் குளமென்றே இன்றும் வழங்கப்பட்டு வருகிறது.

ஆலயத்தைச் சுற்றி ஆலயப் பணியாளர்கள் தங்கும் வீடுகளும் அமைக்கப்பட்டன. இவற்றில் நான்கு வருணத்தார் குடியிருப்புகளும், ஆதிசைவர் வாழும் பகுதிகளும் அடங்கும்.

மன்னன் கண்டன் கோயிலில் இறைவனாக வீரசேகரரையும், இறைவியாக உமையாம்பிகை அம்பிகையையும் ஆகம விதிப்படி அமைத்தான். மேலும் இத்தெய்வங்களுக்கும், பரிவாரத் தெய்வங்களுக்கும் மூன்று காலப் பூசையும் நடைபெற மன்னன் ஆவன செய்தான்.

இப்படலத்தில்

- 1 சோழ நாட்டின் இயற்கை வளம்
2. சோழர் குடியின் பெருமை
3. மன்னன் கண்டனின் பெருமை
4. அவருக்குண்டான வெண்குட்ட நோய்
5. தமிழகத்தில் உள்ள சிவாலயங்கள் அவற்றின் சிறப்புகள்
6. பாண்டி நாட்டுச் சிவதலங்கள்
7. வீரை நகரின் பெருமை
8. வீரை நகருக்கு கண்டனின் வருகை
9. வேடன் வீரனுக்கு இறைவனின் காட்சி
10. வீரன் கண்டனைச் சந்தித்தல்

11. கண்டன் நோய் நீங்கப்பெறுதல்

12. வீரசேகரர் ஆலயம் கட்டப்பெற்றது

போன்ற செய்திகளை எடுத்துரைப்பதாக சோழன் திருப்பணிப் படலம் பாடப் பெற்றுள்ளது.

சோழன் மகப்பேறுபெற்று முத்தி அடைந்த படலம்

வீரசேகரரின் திருவருளால் நோய் நீங்கிய கண்டன் வீரை நகரில் சிவாலயம் கட்டுவித்ததோடு மட்டுமில்லாமல், ஆண்டுதோறும் சித்திரை மாதத்தில் பெருந்திருவிழா ஒன்றையும் நடத்த ஆவன செய்தான். இவ்வாறு கோயில் வழிபாடு சிறக்கவும், திருவிழாக்கள் நடைபெறவும் சோழன் ஆவன செய்து பெரிதும் அருள்மிகு வீரசேகரரைக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தான்.

வீரை நகரில் உண்டாக்கப் பெற்ற இக்கோயிலைக் கண்டு வழிபட பலதரப்பட்ட மக்களும் வருகை புரிந்தனர். சித்திரைவிழாவில் கலந்து கொண்டு மக்கள் இறையருள் பெற்றனர். அன்றாடம் இவ்வாலயத்தைத் தரிசிக்க வரும் அன்பர்கள் பலராக இருந்து வந்தனர். சோழன் குளமெனும் சிவகங்கைத் தீர்த்தத்தில் மக்கள் நீராடி தத்தம் பாவங்களைத் தீர்த்துக்கொண்டனர். அன்னையும் தந்தையுமாக இரந்து தன்னை வெண்குட்ட நோயிலிருந்து விடுவித்த இறைவனைப்போற்றி பலவாறாக வழிபாடு செய்துவந்தான்.

வீரைநகருக்கு மேற்குத் திசையிலிருந்த காட்டுப் பகுதிகளை அழித்து பலவளங்களும் உடைய ஒரு நகரை கண்ட மன்னன் உண்டாக்கினான். அப்பகுதியில் பல குடிகளை உண்டாக்கிய மன்னன் கண்டன், அவ்வுருக்குக் கண்டனூர் எனும் பெயரும் இட்டான். கண்டனூர்ப் பகுதியில் வாழ்ந்து வந்த கண்டன் தன் மனைவி சுசீலையோடு வீரை நகர் நாதனை இடைவிடாது நாள்தோறும் வழிபட்டு வந்துள்ளான்.

மன்னன் கண்டனுக்கு மற்றொரு குறையும் இருந்தது. அவனுக்கு மகப்பேறு வாய்க்கவில்லை. இதன் காரணமாக அவன் மனைவி சுசீலை மிகவும் வருந்தினாள். குழந்தையில்லாத சுசீலை மகப்பேறு வேண்டி வீரை நகரில் வீற்றிருக்கும், அருள்தரு உமையம்பிகையை வணங்கி வந்தாள்.

அவள் வெள்ளிக்கிழமை தோறும் விரதம் இருந்தாள். ஒவ்வொரு வாரமும் வெள்ளிக்கிழமை அன்று பாயசம், வடை, நெய் போன்றவற்றையும் இன்னும் பல

பலவித நிவேதனப் பொருட்களையும் வைத்து உமையாம்பிகையை வழிபாடு செய்தாள்.

வெள்ளிக்கிழமை விரதம் பூண்டிருந்த சுசீலையின் வேண்டுகலை ஏற்ற அருள்மிகு வீரசேகரர் உமையாம்பிகையின் திருவருளால் பத்து திங்களில் அவளுக்கு ஆண் மகவு ஒன்று பிறந்தது.

மனமகிழ்ச்சியடைந்த கண்டனும் சுசீலையும் அக்குழந்தைக்கு வீரசேகரச் சோழன் எனப் பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தனர். அவ்வேளையில் மன்னன் கண்டனைப் பூம்புகார் நகருக்குச் செல்ல வேண்டுமென்று மந்திரிகள் நினைவூட்டினர். இதன் காரணமாக வீரசேகரர் மீது அன்பு கொண்ட கண்டனும், உமையாம்பிகை மீது பற்றுக் கொண்ட சுசீலையும் மிகவும் வருத்தமுற்றனர். இருப்பினும் தன் கடமையை உணர்ந்த கண்டன் தென்னவர்களிடமிருந்து விடைபெற்று புகார் நகரை அடையத் திட்டமிட்டான்.

இவ்வகையில் உள்ள தலங்களைத் தரிசித்து அவன் இராமேஸ்வரம் சென்று அங்குள்ள இறைவனைக் கண்டு வணங்கித் தன் நகர் சார்ந்தான். பின்னர் ஒவ்வொரு வருடமும் சித்திரை மாதம் கண்டன் தனது மனைவி சுசீலை, மகன் வீரசேகரச் சோழன் மற்றும் தமது உறவினர்கள் அனைவரோடும் வீரை நகருக்கு வருகை புரிந்து வீரசேகரர் உமையாம்பிகைக்கு விழா நடத்தி வழிபட்டு வந்தான்.

இவ்வாறு வாழ்க்கையில் நிறைவெய்தி மகிழ்ந்திருந்த மன்னன் கண்டன் தன் வாழ்நாளை முடித்துக்கொண்டு முத்தி அடைந்து சிவலோகம் சார்ந்தான். வீரசேகரரின் திருவருளால் குழந்தை பிறந்ததையும், அதன் பயனாய் கண்டன் வீரசேகர பெருமானுக்கு பெருவிழா நடத்தியதனையும் பின்வரும் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

“முழுதுலகு ஈன்ற செல்வி முழங்குஅருள் சுரத்தலாலே

வழுவறு கற்பு வாய்ந்த சுசீலை தன் மணிவயிற்றுச்

செழுவிய கருப்ப நீடித் திங்களோர் பத்தும் செல்லக்

கொழுமணி ஈன்றாள் என்ற குமரனைப் பயந்தாள் அன்றே”¹¹

என்ற பாடலில் சுசீலை மகப்பேறு பெற்ற நிலைப்பாடு சுட்டப்பெற்றுள்ளது.

“மனையொடு மைந்தனோடு மற்றுள தமர்க ளோடும்

புனைதரும் ஆண்டிற் கோர்காற் பொலிதரு மேடமாத

நனைவளந் தெய்வ வீரை நகர்மரீஇ விழாக்கண்டு ஏத்திக்

கனைகழற் காலான் பின்பு கசிந்துதன் புகார்க்குச் செல்வான்”¹²

என்ற பாடலில் மேடமாதம் விழாக்கண்ட செய்தி குறிக்கப் படுகிறது. மேட மாதம் என்பது தமிழின் சித்திரை மாதம் ஆகும். முதல் மாதத்தின் பெயர் மேஷமாதம் ஆகும். இம்மாதத்தில் மன்னன் கண்டன் விழா கண்டுள்ளான் என்பதை இப்பாடல் விளக்குகிறது.

வீரை பலாவாகிய படலம்

வீரை நகரில் கண்ட சோழன் வழிபாடு செய்த காலத்தில் பாண்டிய நாட்டை ஆட்சி செய்தவன் சுகுண பாண்டியன் ஆவான். இவன் நல்லறங்கள் பல செய்து வந்தான். மேலும் அவன் செல்வங்கள் அனைத்தும் வாய்க்கப் பெற்றவனாக விளங்கினான். இவன் புகார் நகர மன்னனாகிய கண்டன் வாயிலாக வீரை நகரின் பெருமையையும், வீரசேகரரின் அருட்சிறப்பையும் அறிந்தான்.

வீரசேகரரின் திருவருட் தன்மையை நேரில் காண விரும்பிய சுகுணபாண்டியன் உறவினர்கள், ஏவல் செய்வோர் மற்றும் யானை, குதிரை போன்ற படைகளுடன் மதுரையிலிருந்து வீரை நகர் வந்தடைந்தான்.

அகன்ற பரப்புடைய தாமரைகள் நிறைந்த சிவகங்கைத் தீர்த்தத்தைக் கண்டு அவன் மிக மகிழ்ந்தான். மேலும் அழகு நிறைந்த செம்பொன்னால் செய்யப்பெற்றது போன்ற கோயிலின் பெரிய மதிலையும், மூலவர் அமரக்கூடிய கருவறையும் கண்டு அவன் ஆனந்தமடைந்தான். மேலும் அவன் பூசைகள் தவறாமல் நடைபெறும் கோவிலையும் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தான்

வீரை நகரில் வீற்றிருக்கும் அருள்மிக வீரசேகரர் உமையாம்பிகை கோவிலின் பலபகுதிகளிலும் சென்று வணங்கிய சுகுணபாண்டியன் வடதிசையில் தளிர், இலை, மலர், காய், கனி என நிறைந்திருக்கின்ற நன்னிழல் தந்துகொண்டிருக்கும் வீரை மரத்தைக் கண்டான். அவ்வாறு அங்கு இருக்கும் மரத்தின் பெயர் என்னவென்று சுகுணன் வினவினான். அங்கிருந்த முதியவர் ஒருவர் வீரைமரமென்று கூறினார்.

இதனைக் கேட்ட பாண்டிய மன்னன் சுகுணன் அளவிலா கருணை உடைய வீரசேகரப் பெருமானுக்கு உகந்த, வளர்ச்சி மிகுந்த நிழல் தருகின்ற வீரை மரமானது பலாமரமாக மாறினால் இன்னமும் நலமாக இருக்கும் என்று மனத்தில் நினைத்தான். அவன் நினைந்தவாறே அன்றைய தினமே வீரை மரமானது பலாவாகிப் பழுத்து இறைவன் அருளாள் நின்றது.

அடுத்த நாளில் வீரை நகர் அருள்மிகு உமையாம்பிகை உடனாய் வீரசேகரர் கோயிலுக்குச் சுகுணன் வந்தபொழுது கோவிலின் மேற்குத்திசைக்குச் சென்றான். அப்போது அங்கு நலம்பயக்கின்ற பலாப்பழத்தின் வாசனை அங்கு வீசியது.

அவ்வாசனையை நுகர்ந்த சுகுணன் அதனைப் பலாப்பழ வாசனை என்று உறுதி செய்துகொண்டு வீரை மரங்கள் மிகுந்த வடதிசைப்பகுதிக்குச் சென்றுள்ளான். முன்பிருந்த வீரை மரம் அங்கு காணப்படவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அடிமுதல் பழுத்து நிற்கின்ற பல கனிகளையுடைய பலா மரத்தைக் கண்டுள்ளான். அம்மரத்தின் தோற்றமானது பல அண்டங்களை ஒன்று சேர்ந்திருக்கின்ற முதல்வனாகிய இறைவனின் தோற்றம்போல அவனுக்கு அப்போது அது காட்சியளித்தது.

அப்பலாப் பழங்களிலிருந்து வழிந்தோடுகின்ற தீஞ்சுவைத் தேனானது வீரசேகரராலயத்தின் விமானம் மேல்புறத்தில் தேனால் அபிடேகம் செய்வது போல அமைந்திருந்தது. அம்மரத்தில் இருந்த பலாப்பழத்தைச் சுற்றி வண்டுகளும், தும்பிகளும், பற்பலப் பறவைகளும் மொய்க்கும் காட்சியானது அழகு மிகுந்த மகளிரை ஆடவர் சுற்றி வருவது போல அமைந்திருந்தது. மன்னன் உடன் வந்த மக்கள் அப்பலா மரத்தில் விளைந்த பழங்களின் வாசனையையும், சுவையையும் நுகர்ந்தும் உண்டும் பேரின்பம் அடைந்தனர். இது எங்கும் இல்லாத அற்புதக் கனி என்று வியந்து போற்றினர். இத்தகைய அற்புதச் செயலை நிகழ்த்தியது வீரசேகர் என ஒரு சிலரும், உமையாம்பிகையே என வேறு சிலரும், வீரசேகரர், உமையாம்பிகை திருவருளே என மற்றோரும் பேசிக் கொண்டனர்.

கண்டவர்கள் அனைவரும் பலவாறாக வியந்து போற்ற சுகுணன் தன்னுடைய அறியாமைத் தனத்தாலே இவ்வாறு நடந்த தென்பதை அறிந்து வருத்தமடைந்தான். இருப்பினும் வீரசேகரர் திருவருளாலே வீரை பலாவாக மாறி

நிற்கிறதென்பதை உணர்ந்து அவரின் திருவருள் பெருமை உலகறிய வாய்ப்பாக இந்நிகழ்ச்சி அமைந்தது என்று கருதினான்.

இருப்பினும் வீரை மரம் பலா மரமானது தவறென அவனின் மனம் எண்ணியது. தான் அறியாது செய்த தவறை மன்னிக்கவேண்டுமென்று உள்ளம் நைந்து அவன் புலம்பினான்.

அழுது புலம்பிய சுகுணனின் முன்னர் இறைவன் தோன்றினார். ‘சுகுணனின் பக்திச் சிறப்பை வெளிப்படுத்துவதற்காகவே அவ்வாறு தான் செய்ததாக’ மொழிந்தார். மேலும் ‘சுகுணன் பலா மரத்தின் பெருங்கனி ஒன்றை பறித்து உண்ண வேண்டுமென்றும் பணித்துள்ளார். மற்றவர்களையும் அவ்வாறே பறித்து உண்ணச்செய்ய வேண்டுமென்றும், இதனால் நோய்கள் வராது என்றும்’ ஆண்டவன் உரைத்தான். ஆண்டவன் கட்டளைப்படியே பெரும் பழம் ஒன்றைப் பறித்து பாண்டிய மன்னன் உண்டான். இதன் காரணமாக அவனுக்கு இருந்த தீராத வயிற்று வலி தீர்ந்தது. மேலும் அவன் தன் உறவினர்கள், சுற்றத்தார்கள் ஆகியோருக்கு அளித்தான். அனைத்துக் கனிகளும் தீர்ந்தபின் அவனருளால் மீண்டும் பலாமரம் வீரை மரமானது.

இதனைக் கண்டு அதிசயமுற்றான் சுகுணன். ஆண்டவன் அருளை எண்ணி வியந்தான்.

பின்னர் வீரைநகரின் ஒரு பகுதியில் தங்கியிருந்து மன்னன் சுகுணன் வீரசேகரர், உமையாம்பிகைக்கு ஆலயப்பணிகள் பல செய்துள்ளான். வீரை நகர்வாழ் இருமுதுகுரவர்களும் போற்ற அங்கிருந்து விடைபெற்று தமது பகுதியான ஆலவாய் நகருக்குச் சென்றான். அங்கு வாழ்ந்த பலரிடமும் வீரசேகரப்பெருமானின் பெருமையையும், திருவருட் செயலையும் எடுத்துரைத்து அவன் இனிதாக வாழ்ந்தான்.

சுகுணனின் பொருட்டு வீரவிருட்சம் பலா விருட்சமாக மாறியதையும் பின்னர் பலா வீரையாக மாறியதையும் பின்வரும் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

“மன்றல் வேம்பினான் கொண்டவா சங்கையை மாற்ற

வொன்ற நைச்செய்கை முதலொரு முன்றையு முடையான்

அன்று உளத்துற நினைந்தவாறே நறு வீரை

யன்று தண்பல வாய்ப்பல பழுத்துநின் றன்றே”¹³

என்ற பாடலில் வீரை மரம் வேப்பம்பூ மாலையை உடைய பாண்டியன் எண்ணத்திற்கேற்ப பலாவாக மாறிய நிலையை இப்பாடல் சுட்டுகிறது.

“தென்ன வன்தனக் கறாதமை வயிற்றுநோய் தீர்ந்தான்

உன்னரும்பல ஒழிந்தது கனியெலாம் ஒழிய

முன்னர் வீரையே நின்றது மொய்ந்நிழல் செய்து

நன்னர் வானவர் மலர்மழை பொழிந்தனர் நயந்து”¹⁴

என்ற பாடலில் தெய்வப் பலாப்பழத்தை உண்டதால் பாண்டியனின் வயிற்று வலி தீர்ந்தநிலை எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளது.

குபேரன் பூசைப்படலம்

நான்முகன் அருளால் புலத்தியாளாகிய இளிபிளை (இலவித தேவி) என்பவளுக்கும், விச்சிரவளி என்ற முனிவர்க்கும் தோன்றியவன் குபேரன் ஆவான். இவன் தனது தந்தையின் வாக்கிற்கு இணங்க இறைவனைக் காணவேண்டி வடதிசையில் மேருமலையில் தவம் புரிந்தான்.

இவன் கிழங்கு, கனி, உலர்ந்த சருகு, நீர், காற்று என இயற்கைப் பொருட்களை மட்டுமே உண்டு வாழ்ந்து கடுந்தவம் இயற்றினான். இவ்வாறு ஓராயிரம் வருடம் தன்னை நினைத்து கடுந்தவம் இயற்றும் குபேரனுக்கு காட்சி கொடுக்க நினைத்த இறைவன் உமையம்மையொடு குபேரனின் முன் தோன்றினார்.

மனமகிழ்ச்சியடைந்த குபேரன் தாழ்ந்து பணிந்து கரம் குவித்து இறைவனையும், இறைவியையும் வணங்கினான். திருமாலுக்கும் அரியவனாகிய அரன் தனக்குக் காட்சியளித்தது தாமியற்றிய தவம் பழுதற்றது என்பதனை எடுத்தியம்புவதாக நினைத்தான். மேலும் அவன் என்றும் உனக்கடிமை எனவும் இறைவனிடம் கூறினான்.

பின்னர் வேண்டுவனவற்றைக் கேள் என்று இறைவன் குபேரனிடம் கேட்டார். வருத்தம் நீங்கிய குபேரன் சிந்தை தெளிந்தவனாகி இறைவனிடம் இடைவிடாது அன்பு உள்ளம் உடையவனாக விளங்கவேண்டும் என்றும், மேலும் இருநிதி, புட்பக ஊர்தி, சிவிகை, பற்பல செல்வங்கள் மற்றும் வடதிசை ஆளும் உரிமை ஆகியன வேண்டுமென்று இறைவனிடம் கேட்டான்.

குறுநகை பூத்த இறைவன் தற்போது இறைவன் இறைவி எங்களிடம் என்றும் இடைவிடாத அன்பை உடையவனாக விளங்க வேண்டும் என்ற பெருவரம் தந்தோம் என்றார். மேலும் மற்ற யாவையும் பல சிறப்புகளுடைய ஒரு பெரும் தலத்தில் தன்னை நினைந்து பூசைசெய்து வணங்கிப் பெற்றுக்கொள்ளுமாறும் கூறினார். இதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்த குபேரன், பல சிறப்புகளுடைய அந்த ஒரு தலத்தின் பெயரை கடையவனாகிய தனக்கு எடுத்துரைக்குமாறு இறைவனிடம் வேண்டினான்.

இறைவன் அந்தகரின் அடையாளங்களைப் பின்வருமாறு எடுத்துரைத்தார்.

1. தோகை மயில் நிறைந்த சோலைகள் நிறைந்திருக்கும்
2. நெல்மணிகள் நிறைந்த ஏர்க்களம் நிறைந்திருக்கும்.
3. வண்டுகள் நிறைந்த பூவினங்கள் நிறைந்திருக்கும்
4. நீர்நிலைகள் நிறைந்திருக்கும்
5. மழைமேகம் என்றும் சூழ்ந்திருக்கும்
6. நிறைந்த மதில்களையுடைய கோயில் அமைந்திருக்கும்.
7. பாண்டி நாட்டில் அத்தலம் அமைந்திருக்கும்.
8. அத்தலத்தின் கீழ்திசையில் மருதவனம் (கண்டதேவி என்ற ஊரும்) அமைந்திருக்கும்.
9. மேற்குத் திசையில் வன்னிவனம் (கோவிலூர் என்ற ஊரும்) அமைந்திருக்கும்.
10. வடதிசையில் வெள்ளாறு ஓடிக்கொண்டிருக்கும்.
11. இறைவன், இறைவி நாமம் - வீரசேகரர், உமையாம்பிகை
12. தலமரம் - வீரை மரம்
13. ஆண்டவன் திருமுடி வேடன் ஒருவனால் தழும்பினைப் பெற்றிருக்கும்.
14. வெண்குட்ட நோயால் துன்பமடைந்த சோழ மன்னன் கண்டனின், நோய் நீக்கிய தலம்
15. சிவகங்கைத் தீர்த்தம் உடைய தலம்
16. உமையாம்பிகையின் திருவருளாளே கண்டனின் மனைவி கருவுற்று ஆண்மகன் ஈன்றெடுத்த தலம்
17. கண்டன் வீரை நகரை அடுத்த காடுகளை அழித்து நாடாக்கிக் கண்டனூர் என்ற ஊரை உருவாக்கியதற்குக் காரணமாகிய தலம்
18. சுகுண பாண்டியனுக்கு அருள் புரியும் பொருட்டு வீரை மரத்தை பலாவாக்கிய சிறப்புடைய தலம்

19. பலாக் கனியை உண்ட சுகுணன் தனது வயிற்று நோய் நீங்கப்பெற்ற தலம்

20. இக்கனியை உண்டவர் பலரும் தங்களுடைய நோய் நீக்கிய தலம்

21. அத்தலத்தின் பெயர் வீரவனம். அது பாண்டிய நாட்டில் உள்ளது.

என்று அத்தலத்தின் அடையாளங்களை எடுத்துரைத்தான் ஆண்டவன்.

இறைவன் உரைத்த இந்த அடையாள வார்த்தைகளைக் கேட்ட குபேரன் அதன்படியே வீரை நகர் வந்தடைந்தான். வீரசேகரர் கோவிலைக் கண்டு மகிழ்ந்த குபேரன் சோழ மகாதீர்த்தம் எனும் சிவகங்கைத் தீர்த்தத்தில் ஆடினான். மேலும் குபேரன் உள்ளம் கசிந்துருகி உண்மையான அன்பு கொண்டு இறைவனை துதித்து தவம் புரிந்தான். இவ்வாறு நூறாண்டுகள் தவம் புரிந்ததும் குபேரன் முன்னர் மீண்டும் இறைவன் உமையம்மையோடு காட்சியளித்தார்.

இறைவனையே தோழனாகப் பெற வேண்டுமென்ற குபேரனின் வேண்டுதலையும் வரமாக வழங்கிய இறைவன் அழகாபுரி நகரை ஆட்சி செலுத்தும் உரிமையும், இருநிதி செல்வங்களையும், மலர் விமானத்தையும், பல்வகைச் செல்வங்களையும் அவனுக்கு வழங்கினார். அன்று முதல் வடதிசையில் உள்ள அளகை நகரை குபேரன் ஆட்சி செய்து வருகிறான்.

இவ்வாறு அரசரிமையும், பொன்னும், பொருளும் வேண்டி கடுந்தவம் புரிந்த குபேரனுக்கு வீரை நகரில் இறைவன் காட்சியளித்து வரமளித்துள்ளதால் அன்று முதல் வீரை நகர் அளகை என்று வழங்கப் படுவதாயிற்று. குபேரன் வரம் கேட்டதனையும் இறைவன் அவ்வரத்தை வழங்கியதனையும்

“பொருவருநின் திருவடிக்கடள் பொலிந்தோங்கி வளரன்பு

மிருநிதியும் புட்பகமும் மிலங்குநர வாகனமும்

மொருவரிய மணியாதி யுற்றபல பெருந்திருவு

மருவுவட திசையாளும் மாட்சியுநல் குன்றிரந்தான்”¹⁵

என்ற பாடலில் குபேரன் தனக்கு வேண்டியனவற்றை இறைவனிடம் கேட்டமுறை எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளது.

“ஆதலினின் பதியாய் வளகைஅடைந்து இருநிதிவாய்ந்தஅரசுமேவிக்

காதலின்வீற் றிருத்திஎன உரைத்துமையாளொடுமறைந்தான் கருணை

நோதலின்மா நிதிக்கிழவன் மிகமகிழ்ந்து பெருகருளி னோன்மை போற்றி”¹⁶

என்ற பாடலில் குபேரன் அளகைப் பதியின் தலைவனாக விளங்க வரம் தந்தமை சுட்டப்பெற்றுள்ளது.

சத்தியபுட்கரிணிப்படலம்

பாண்டிய நாட்டில் உள்ள ஊர்களில் பழமையான ஊர் மங்களம் என்பதாகும். அவ்வூரில் வேதியன் ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுக்குக் குழந்தைப் பேறு இல்லை. அவன் குழந்தைப்பேறு இல்லாது வருந்தினான்.

இதன் காரணமாக அவ்வேதியன் தனது மனைவியோடு காசிக்குச் சென்று கங்கையில் நீராடி வந்தால் குழந்தை பாக்கியம் கிடைக்கும் என்று எண்ணி காசிக்குச் செல்ல ஆயத்தங்கள் செய்தான். அவன் பத்து பசுமாடுகளை வளர்த்துவந்தான். காசி சென்று திரும்பும்வரை இந்த மாடுகளைப் பாதுகாப்பது எப்படி, யாரிடம் விட்டுச் செல்வது என்று யோசித்தான்.

தன் வீட்டுக்கு அருகில் இருந்த இடையன் ஒருவனிடம் விட்டுவிட்டுச் செல்லலாம் என்று அவன் எண்ணினான். வேதியன் இடையனிடம் சென்று தன் மாடுகளைச் சில நாள்கள் பார்த்து பராமரித்துக் கொள்ள முடியுமா என்று கேட்டான்.

இடையனும் அந்த மாடுகளைப் பாதுகாத்துத் தருவதாக ஒத்துக்கொண்ட நிலையில், அவ்வேதியனும் இடைமகனிடம் பசுக்களை ஒப்படைத்துவிட்டு கங்கையில் நீராடக் காசிக்குச் சென்றான். சென்றவன் காசியில் நீராடி முடித்துப் பலநாள் கழித்து மீண்டும் திரும்பி வந்தான். தன்னூர் வந்தபின் தன் மாடுகளைத் திருப்பி அளிக்க இடையனிடம் போய்க் கேட்டான்.

வேதியன் சொன்ன செய்தியைக் கேட்ட இடைமகன், வேதியனின் பசுக்களை அடையாளக்குறியோடு (இலச்சிணையோடு) காட்டுமாறு கூறினான். வேதியன் தனது பசுக்களுக்கு அடையாளக்குறி எதுவும் தான் போடவில்லை என்று கூறினான். இருந்தாலும் இது, இது தன்னுடைய பசுக்கள் என்று கூறினான். இடையன் மாடுகளுடன் வேதியன் மாடுகளும் கலந்து ஒன்றாய் இருந்ததால் அவை ஒன்று போலவே இருந்தன. இதனைக் காரணம் காட்டி நீ காட்டும் மாடுகள் எல்லாம் என்னுடையவை என்று சொன்னான் இடையன். வேதியன் அவ்வூரில் வாழும் சிலருடன் வந்து கேட்ட போதும் பசுக்களைத் தரமாட்டேன் என்று கூறிவிட்டான்.

இதனைக் கேட்டு வருத்தமுற்ற அவ்வேதியன் தன் ஊர் சபையில் இது குறித்து நீதி கேட்டான். சபையாரிடம் நடந்தனவற்றை எடுத்துக்கூற அவர்கள் இடைமகனை வரவழைத்துக் கேட்டனர். அதற்கு இடையன் தன்னிடம் இருக்கும் பசுக்கள் எல்லாம் தன்னுடையதென்று வாதிட்டான். மேலும் பழி பாவங்களுக்கு அஞ்சாத இடையன், அப்பார்ப்பனின் பசுக்கள் அவ்வழியில் வந்ததைக் கூட தான் பார்த்ததில்லை என்று கூறினான். இப்பத்து பசுமாடுகளை மிகுதியான பொருள் கொடுத்தே தான் வாங்கியதாகக் கூறினான்.

இதனால் ஊர் சபையினர் செய்வதறியாது திகைத்தனர். அவர்கள் அவ்வழக்கை மன்னன் சுகுண பாண்டியனிடம் எடுத்துரைத்தனர். வழக்கை விசாரித்த மன்னன் வீரை நகரெனும் அளகையில் உள்ள சோழ தீர்த்தத்தில் நீராடி இருவரும் உண்மையைக் கூற வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டான்.

மன்னனின் ஆணையை ஏற்ற இருவரும் வீரை நகர் செல்ல ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர். அவ்விருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு அரசர், அமைச்சர், உட்பட பலரும் வீரை நகர் சென்றடைந்தனர். வீரை என்னும் அளகை நகரில் வாழும் வீரசேகரரைப் பலவாறாகப் போற்றி வணங்கிய மன்னன் வேதியன், இடைமகன் இருவர் பொருட்டு எழுந்த சிக்கலில் உண்மையைக் காட்டுமாறு வேண்டினான். பின்னர் வேதியனை நோக்கி 'இப்பசுக்கள் உன்னுடையது என்றால் அவ்வாறே கூறி சோழ தீர்த்தத்தில் நீராடி எழுக' என்று கட்டளையிட்டான்.

மன்னன் உரைத்தவாறே வேதியனும் 'இடையன் ஆவும் போந்து வைகிய என் ஆக்கள் பத்து எனப் புகன்று' முழ்கி எழுந்தான். முழ்கியபோது வயதானவனாக இருந்த வேதியனின் மூப்பும் பிணியும் திருக்குளத்தில் முழ்கிய காரணத்தினால் அவை நீங்கி இளமையும், பேரழகும் வாய்ந்தவனாக மேலெழுந்தான். இதனைக் கண்டு மன்னன் வியப்படைந்தான். அங்குள்ளோரும் வியப்படைந்தனர்.

இதன்பின் மன்னன் இடையனை நோக்கி தீர்த்தத்தில் முழ்கி சத்தியம் செய்யுமாறு கட்டளை இட்டான். அதன்படியே இடைமகனும் 'முர்க்கன் நவிலலாம் எனவே யென்று புகுசெருக்கோடு முழ்கி' எழுந்தான். அப்போதே இடையனின் இருகண்களும் பார்வை இழந்தன. கண்களை இழந்த இடையனை குளத்திலிருந்து எடுத்து கரையில் விடுமாறு பக்கத்தில் இருப்போரை மன்னன் கூறினான். இதன்வழி உண்மையை உலகறியச் செய்தான் இறைவன். இடையன் தவறுடையவன் என்பது உறுதியானது.

மன்னன் தன் தீர்ப்பாக வேதியனின் பத்துப் பசுக்களுக்குப் பதிலாக இருபது பசுக்களை இடைமகன் வேதியனுக்கு வழங்க வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டான். பொய் கூறிய தன்னை மன்னித்துவிட மன்னனிடமும், மற்றவர்களிடமும், இறைவனிடமும் இறைஞ்சினான். தன்னிடம் உள்ள பொருட்களனைத்தையும் வீரவனக் கோயிலுக்கு வழங்குவதாக அவன் உரைத்தான். மேலும் தான் ஒரு நாள் போன்று இக்கோயிலுக்கு வழிவழியாக அடிமையாக இருந்து குற்றேவல் செய்வதாக உரைத்தான்.

மேலும் வீரநகர்ப்பெருமானிடம் சரணடைவதாகக் கூறிய அவ்விடைமகன் தன்னுடைய குருடு நோயைத் தீர்க்குமாறு பலவாறாக அழுது புலம்பினான். மன்னனிடமும் இறைஞ்சி வேண்டிய அவ்விடைமகனை மன்னன் இரக்கமுற்று மீண்டும் அக்குளத்தில் மூழ்கி எழுமாறு கட்டளையிட்டான். இதன்படி இடையன் மறுபடி மூழ்கி எழுந்தான். அவ்வாறு மூழ்கி எழவே இடையன் மீளவும் பார்வை பெற்று மகிழ்ந்தான்.

இவ்வாறு சத்தியம் உரைத்ததால் சோழ தீர்த்தம் சத்திய புட்கரணி என்றும் அழைக்கப்படுவதாயிற்று. இவ்வாறு இடைமகனுக்கும், வேதியனுக்கும் உண்டான வழக்கில் உண்மையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு சத்தியத்திற்கு உறைகல்லாக நின்ற சோழ தீர்த்தத்தின் பெருமையைச் சத்தியபுட்கரிணிப்படலம் எடுத்தியம்புகின்றது.

வேதியன் உண்மை கூறிச் சோழதீர்த்தத்தில் மூழ்கி இளமையோடு மேலெழும்பியதையும், பொய்கூறிய இடைமகன் கண்கள் இரண்டையும் இழந்ததையும் பின்வரும் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

“வேந்துரை செய்தவாறே வேதியன் இடையன் ஆவுள்

போந்துவைகிய என் ஆக்கள் பத்தெனப் புகன்று மூழ்கி

ஏந்துபே ரழகு வாய்ந்த இளமைமூப்பு இரியப் பெற்றுச்

சாந்துநற்றாரும் பொங்கத் தண்கரை ஏறி நின்றான்”¹⁷

என்ற பாடலில் வேதியரின் உண்மைத்திறமும் அவர் தீர்த்தத்தில் ஆடி எழுந்த நிலையில் அவர் பெற்ற நன்மைகளும் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

“மிகுவியப்பு அடைந்த வேந்தன் வெதிர்ங்குழல் மகனை நோக்கித்

தகுவகை உரைத்து முழகிச் சத்தியம் தெரித்தி என்றான்

அகுமுகத் தனைய முர்க்கன் நவிலெலாம் மெனவே யென்று

புகுசெருக்கோடு முழகிப் போக்கினான் இரண்டு கண்ணும்”¹⁸

என்ற பாடலில் இடையன் பொய் கூறிய நிலையும், இரண்டு கண்களும் இழந்த நிலையும் எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளன.

திருமால் பூசித்த படலம்

வெண்மையான முத்தொடு, செம்பவளங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டிருப்பவன் முகில் வண்ணன் ஆகிய திருமால் ஆவார். ஒரு காலத்தில் இவர் மீது கோபம் கொண்ட பிறகு முனிவர் திருமாலைப் பார்த்து ‘திருமாலே, நீ பத்துப் பிறவி எடுத்து வீரம் இன்றித் துன்பப்படுவாய்’ என சாபமளித்தார். இதன் காரணமாக திருமால் பத்து அவதாரங்கள் எடுத்து பத்துப் பிறவிகள் பிறக்க வேண்டிய சாபத்திற்கு ஆளாகினார்.

பிறகு முனிவரின் சாபம் மாற்றமுடியாததாக அமைந்தது. திருமால் இந்தப் பத்துப் பிறவிகளில் தான் வல்லமையுடன் இருக்க வேண்டும் என்று சிவபெருமானிடம் வேண்டினார். இதற்காக வசந்த காலத்தில் திருமால் வீரவனத்திற்கு வந்து சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் செய்தார்.

திருமால் வீரவனம் வந்து நாள்தோறும் முத்தி தரும் சிவகங்கைத் தீர்த்தத்தில் இறைவனை நீராட்டி, அவருக்கு நறுமணமிக்க மலர்களைச் சூடி, நெய், வெல்லம் போன்ற பொருள்களால் செய்யப்பெற்ற களி போன்றவற்றை நிவேதனப்பொருள்களாகச் செலுத்தி அருள்மிகு வீரசேகரரை, உமையம்பிகையை வழிபட்டார். இறைவனைப் பலவறாகப் போற்றி வணங்கினார்.

திருமாலின் வேண்டுதலை ஏற்ற வீரசேகரப்பெருமான் அவருக்கு நேரில் காட்சியளித்து “பருவரும் பிறப்பு ஓர் பத்தும் பார்க்கு உபகாரமாகப் பொருவரம் வீரம் பூண்டு பொலிதரு மேன்மை தந்தோம்”¹⁹ என வரமளித்துள்ளார். மேலும் வீரம் வேண்டி வசந்த காலத்தில் தன்னை வணங்கியதால் திருமாலுக்கு வீரசேகரர் ‘வீர வசந்தமால்’ எனும் பெயரும் சூட்டியுள்ளார்.

இதனை,

“அன்றியும் வீரம் வேண்டி வசந்தகாலத்தில் அன்புற்று

ஒன்றிய நமைப்பூசித்தாய உற்றஇக் காரணத்தால்

இன்றுமுன் நினக்கு வீர வசந்தமால்எனும்பேர் எய்து”²⁰

எனும் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. இவ்வாறு திருமால் பூசித்து நற்பேறு பெற்ற தலமாக வீரை மாநகர அருள்மிகு வீரசேகர உமையாம்பிகை தலம் அமைந்துள்ளது.

வீரராகவப் படலம்

சரயுநதி பாய்ந்தோடி வளம்பெருக்கும் கோசல நாட்டின் தலைநகரம் அயோத்தி ஆகும். அந்நகரில் மலைகள் போன்று உயர்ந்தோங்கிய மாளிகைகளும், கோபுரங்களும் அமைந்து தோன்றுகின்றன. இவ்வயோத்தி நகரத்தில் மார்த்தாண்டன் குலத்தில் தோன்றிய அஜன் என்பவனின் மகன் தசரதன் என்பவன் ஆட்சி செய்து வந்தான். இவனது குல குரு வசிபட்டர் இவனுக்குத் துணையாக நின்று நல்லாட்சி நடைபெற வழிவகை செய்தார்.

தசரதனுக்குக் கோசலை, கைகேயி, சுமித்திரை எனும் மூவரும் மனைவியராவர். கோசலைக்கு இராமன் மகனாகப் பிறந்தான். கைகேயின் மகன் பரதன், சுமித்திரையின் புதல்வர்கள் இலக்குவன், சத்ருகணன் எனுமிருவரோடும் சேர்த்து மிக மகிழ்ச்சியுடன் தசரதன் அரசாட்சி புரிந்து வந்தான்.

ஆயகலை பலவும் கற்று தசரதன் புதல்வர் நால்வரும் வளர்ந்து வந்தனர். கோசலையின் மகனான இராமன் வில்லை முறித்து ஜனகனின் மகள் சீதையைத் திருமணம் முடித்தான். தம்பிகளும் ஜனகனின் தம்பி மகள்களைத் தனக்கு ஏற்ற துணையாகப் பெற்றனர்.

தம்பியர் மற்றும் பரந்த பெரும் சேனையோடு மாளிகையில் இராமர் வாழ்ந்து வந்தபொழுது தசரத மன்னன் இராமனுக்கு முடிசூட்ட எண்ணினார். ஆனால் கைகேயி தான் பெற்ற இரு வரங்களினால் இராமனைப் பதினான்கு ஆண்டுகள் காடாள்வும், பரதன் நாடாள்வும் ஆணை பெற்றாள்.

இராமன் தன் மனைவி சீதை, மற்றும் தன் தம்பி இலக்குவன் ஆகியோருடன் காட்டிற்குச் சென்றான். வேதவதி நதியைக் கடந்து

செல்லும்பொழுது குகன் எனும் வேடன் இராமனைச் சந்தித்துத் தோழமை புண்டான். அதே பகுதியில் விராதன் எனும் அரக்கனை இராமன் வதைசெய்து வெற்றி கண்டான். பின்னர் இராமன் சித்திரகூடத்திற்குச் செல்ல விரும்பும்பொழுது அழுது புலம்பிய குகனைத் தம்பி என அழைத்து ஆறுதல் கூறிச் சிருங்கிபேரப் பகுதியில் குகனை இருக்கச் செய்தார்.

இராமனுடன் சீதையும், இலக்குவனும், தண்டகாருண்ய வனப்பகுதியில் இருக்கும்பொழுது இராமன் மீது இராவணனின் தங்கை குர்ப்பநகை ஆசை கொண்டாள். அவளின் ஆசை நிறைவேறாமல் போவதற்குக் காரணம் சீதையே என்று எண்ணி அவளைத் தூக்கிச் செல்ல முனைந்தபோது, கோபமுற்ற இலக்குவன், அவளை இழிவுபடுத்தி அனுப்பினான். இதனை அறிந்த இராவணன் கோபமுற்று இராமனின் மனைவி சீதையைக் கவர்ந்து வர திட்டமிட்டான்.

மானுருக்கொண்டு வந்த அரக்கனைத் துரத்திக் கொண்டு இராமன் செல்ல, அவன் பின்னே இலக்குவன் செல்ல சீதை தனிமைப்பட்டாள். இராவணன் தவயோகி வடிவில் வந்து சீதையைத் தூக்கிச் சென்றான். இதனைத் தடுத்த சாடாயுப் பறவையையும் இராவணன் வீழ்த்தி சீதையை இலங்கைக்கு கொண்டு சென்றான்.

மானைக் கொன்று திரும்பிய இராமன், இலக்குவன் சீதையைக் காணாது தவித்தனர். சிறிது தூரத்தில் சடாயு பறவை குற்றியிரும் குலை உயிருமாக வீழ்ந்து கிடப்பதைப் பார்த்த இராமன் சீதை கவரப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதை உணர்கிறான். சடாயுவின் மொழிகளால் இது உறுதியாகிறது. செய்வதறியாது திகைத்த இராமன் சீதையைத் தேடி அலைந்தான். பின்பு குரங்கரசன் சுக்ரீவனின் நட்புடன் சீதையைத் தேடத் துவங்கினான். இதன் காரணமாக தமது சேனையோடு இராமன் தென்பாண்டி நாட்டை வந்தடைந்தான்.

அங்கிருந்த அகத்தியக் குறுமுனிவரைக் கண்டு வணங்கி இராமன், தமது மனைவியைப் பிரிந்திருப்பதனையும் அப்பிரிவிற்கான சூழலையும் எடுத்து இயம்பினான். மேலும் சீதையைக் கடத்திச் சென்ற அரக்கர்களை எதிர்த்து நிற்பதற்கான வீரம் பெறும் வழிமுறைகளைக் கூறுமாறும் இராமபிரான் குறுமுனிவனிடம் வினவினான். அதற்கு வீரை நகரில் உமையாளோடு வீற்றிருக்கும் வீரசேகர நாதரை வழிபட்டால் பகைவரை வெல்வதற்கான வீரத்தைப் பெறலாம் எனவும் 'வீரராகவர்' எனும் பெயரும் பெற்றடையலாம் என்றும் குறுமுனிவர் எடுத்துரைத்தார். அதன்படி வீரை நகர் வந்தடைந்த

இராமபிரான் சீவகங்கைத் தீர்த்தமாடி, ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை மனதில் நினைந்து, இருகரம் கூப்பி, குற்றமில்லா உணவு படைத்து இறைவனை வணங்கினார். .

இராமபிரானின் வேண்டுதலை ஏற்ற வீரசேகரர் நேரில் காட்சியளித்து அரக்கர்களை அழிப்பதற்கான வீரத்தை இராமனுக்கு வழங்கினார். மேலும் இலங்கையிலுள்ள அரக்கர்களைக் கொன்று சீதையை மீட்டு நாடு திரும்பிய நிலையில் ‘வீரராகவர்’ எனும் பெயர் பெறுவாய் என வரமளித்தார். .

இவ்வாறு அரக்கர்களை அழிப்பதற்கான வீரத்தை வழங்குமாறு வீரசேகரப் பெருமானிடம் இராமன் வேண்டியது, வீரத்தோடு, ‘வீரராகவர்’ எனப் பட்டத்தை வீரசேகரர் இராமனுக்கு வழங்கியது போன்ற செய்திகளை வீரராகவப்படலம் எடுத்தியம்புகின்றது.

வீரசேகரப் பெருமான் இராமனுக்கு வரமளித்ததை,

“துன்புபெரு வலியரக்கர் குலமுழுதும் சுடுவீரம்

இன்று நினக்கு அளித்தன மற்றதினாலே எஞ்ஞான்றும்”²¹

என்று குறிக்கிறது வீரவனப் புராணம். மேலும் வீரராகவன் என்னும் பெயர் பெற்றதை

“வீரராகவன் எனும் பேர் நினைக்காக வீரையடைத்

தாரவார் கலிலங்கை புகுந்து அரக்கர் உயிர்மாட்டிக்

கார் அவாவியநறிய கருங்குழற்சீ தையைமீட்டுப்

போர் அவாவறநினது ஊர் புகுந்துமணி முடிகவித்து”²²

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

பெருமான் பொதிசோறு நிவேதனஞ் செய்த படலம்

குருந்த வனமென்பது திருப்பெருந்துறையின் மற்றொரு பெயர் ஆகும். இவ்வூரில் வேதம் கற்ற அந்தணர்கள் முந்நூறு பேர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் வாழும் அறச்சாலை வீதியில் ஒருமுறை வீரசேகரப்பெருமான் வேதம் கற்ற அந்தணரைப் போல அலைந்து திரிந்துள்ளார்.

அவரைக் கண்ட அவ்வூர் மக்கள் பலரும் அவரைக் கண்டு வணங்கினர். மேலும் போற்றிகள் சொல்லித் துதித்தனர். அவருடைய கல்வித் திறனைக் கண்டு போற்றி மக்கள் எல்லோரும் தங்களின் ஊர் எந்தவூர், தங்களின் நாமம் என்ன என்று வினவினர். கலைகளில் சிறந்து விளங்கும் தாங்கள் இவ்வூருக்கு வந்ததற்கான காரணம் என்ன எனவும் வினவினர். அதற்கு அம்மறையோன்

- தான் எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்திருப்பவன் எனவும்,
- அழகுமிக்க வீரை நகரில் தங்கியிருப்பதாகவும்,
- ‘ஆன்மநாதன்’ தன்னுடைய பெயரெனவும்
- வேதம் கற்றவர் பலரும் வாழும் இப்பகுதியில் அவர்கள் விருப்பப்பட்டால் அவர்களுக்குக் கற்பிக்கும் எண்ணத்தோடு வந்திருப்பதாகவும்

பதில் உரைத்தார். அவ்வரையைக் கேட்ட அப்பகுதி வாழ்மக்கள் பலரும் மனமகிழ்ச்சியடைந்து வேதம் படிக்கும் மாணவர்கள் பலர் உள்ளனரெனவும் அவர்களுக்குக் கற்பிக்குமாறும் கூறினர்.

அதற்கிசைந்த அம்மறையோர் அதே பகுதியில் தங்கி, வீடுதோறும் சென்று, அம்மக்கள் வழங்கும் உணவுப்பொருட்களை உண்டு,அங்கு வாழும் சிறுவர்களுக்கு வேதம் கற்பித்து வந்தார்.

அவ்வாறு கற்பித்து வரும் சில நாட்களில் அம்மறையோரிடத்தில் கருத்து வேறுபட்ட சூத்திரர் சிலபேர் மறையோன் கற்பிக்கும் அவ்விடம் முழுவதும் தங்களுக்குச் சொந்தமானதென்று கலகம் செய்தனர். இந்நிலம் குறித்து முன்பே விரோதம் இருந்து வந்த நிலையில் தற்போது மறையவர்களுக்கும், சூத்திரர்களுக்கும் இடையே ஆன கலகமானது பெருகி அளவு கடந்துச் சென்றது.

அந்தணர்கள் கலவரத்தைத் தடுக்கும் பொருட்டு வழக்குத் தொடுத்தனர். வலிமையும், பெரும்பொருளுமுடைய சூத்திரர்கள் இவ்வழக்கிற்கு எதிர் வழக்காடினர்.

சூத்திரர்களை வெல்ல மறையவர்களில் சிலர் பஞ்சாதி உரைப்போம் என்றனர். பஞ்சாதி என்பது ஒரு வேதத் தொகுப்பாகும். இது ரிக் வேதத்தில் உள்ளது. இதனை பல முறை சொல்வதன் வாயிலாக பகைவரை வெல்லலாம் என்ற கருத்து உண்டு. இதனால் இதனை ஒதுவோம் என்றனர் அந்தணர்கள் சிலர்.

இன்னும் சிலர் சடை உரைத்திடுவோம் என்றனர். மேலும் சிலர் களம்புகன்றிடுவோம் என்று கலகத்தில் குதிக்க எண்ணினர். சிலர் அவர்களுக்கு ஒழுக்கத்தைப் புகட்டுவோம் என்றனர். சிலர் உண்மையை உரைத்திடுவோம் என்றனர்.

இவ்வாறு வேதியர்கள் பலரும் பலவாறாகப் பேசியதைக் கேட்ட ஆன்மநாதர் மற்றவர்களை நோக்கி பாண்டியன் முன்னர் வழக்குரைத்து வெற்றி பெறுவோம் என்றும் இதற்காகக் கட்டுச்சோறு கட்டிக் கொண்டு என் பின்னால் வருக என்றுரைத்தார்.

கரையில்லா வெண்குடை, கையில் மூங்கில் தண்டு, விபூதி, உருத்திராட்சமாலை, போர்வை ஆகியவற்றை உடைய தலைமை வேதியராக ஆன்மநாதன் புறப்பட்டான். அவரின் பின்பு (புழுங்கல் அரிசியால் செய்யப்பட்ட) தயிரன்னம், புளிச்சோறு, பூசணிக்காய் கலவை, சுவை மிகுந்த அப்பவர்க்கங்கள், மற்றும் ஊறுகாய் ஆகியவற்றை எடுத்துக் கொண்டு ஆன்மநாதர் பின்பு அத்தனை அந்தணர்களும் சென்றனர். பாண்டிய நாட்டிற்குச் செல்ல பல வழிகள் இருந்தும், வீரை நகர் வழி ஆன்மநாதன் அவர்களை அழைத்துச் சென்றான்.

வீரை நகரில் அவர்கள் சற்று இளைப்பாறினர். அவ்வாறு இளைப்பாறுகையில் ஆன்மநாதன் வீரை நகராகிய இந்நகரில் உள்ள சிவகங்கை நீரில் முழுகி வீரசேகரநாதரை வழிபட்டுச் சென்றால் நாம் மேற்கொண்ட வழக்கில் வெற்றிகிட்டும் என்று உரைத்தார்.

அவ்வாறு அனைவரும் தீர்த்தமாடி வீரை நகர் பெருமானை மனமுருக வேண்டினர். தாங்கள் கொண்டு செல்லும் வழக்கில் வெற்றி கிடைக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் வேண்டினர். அதன்பின் பொதி சோற்றினைப் பிரித்து உண்ணத் தொடங்கினர்.

அப்போது ஆன்மநாதன் அவ்வுணவை தமது திருக்கண்கள் முன் காட்டி உமையவளோடு வீற்றிருக்கும் கொன்றை மலரணிந்த வீரசேகரப் பெருமானுக்கு இவ்வுணவு உரியது எனக் கூறி உணவு உண்டார். “இது சுவையுடையது, நற்பதத்தில் அமைந்தது, இது காலத்திற்கேற்றது” எனப் பலவாறாகப் பாராட்டி உரைத்தான் ஆன்மநாதன்.

இவ்வுணவு உண்டபின்பு பாத்திரங்கள் கழுவிடவும் இறைவன் அருள்செய்தான். அங்கு அந்தணர் வேடத்தில் இருந்த கள்வன் ஒருவனும்,

மண்டபத்தில் இருந்த நாடோடி ஒருவனும் இவ்வுணவு உண்டு நன்மை பெற்றனர். நல்லுணர்வு பெற்றனர்.

பின் வெற்றிலை பாக்கு உண்டான். மற்றோரும் உணவு உண்டு வெற்றிலை தரித்தனர். பின்பு அனைவரும் விரைந்தெழுந்து பாண்டியனின் அரசவைக்குச் சென்றனர்.

பாண்டிய மன்னன் தன் அரசவையில் ஆன்மநாதனைக் கண்டு அவருக்கு அவரின் அறிவின் தெளிவு கண்டு தனி ஆசனம் அளித்தார். மேலும் வழக்கின் விவரங்களைக் கேட்டறிந்தார்.

தவறான வழக்குத் தொடுத்த முர்க்கரைப் பார்த்து 'வழக்குக்கு உண்டான அவ்விடம் தங்களுடையதென்பதற்கு அடையாளம் காட்டுமாறு' மன்னன் கேட்டான் அம்முர்க்கர் 'அப்பூமி நீர் ஏதுமில்லாப் பூமி' என்று அடையாளம் உரைத்தனர்.

ஆனால் வந்திருந்த மறையவர் 'தங்களிடம் என்பதற்கு அடையாளம் அவ்விடத்தைத் தோண்டினால் நறுநீர் உண்டாகும்' என்று உரைத்தார்.

இதனைக் கேட்ட மற்ற அந்தணர்கள் இந்த வழக்கில் நமக்கு வெற்றி கிட்டாது என்று எண்ணினர். ஏனென்றால் அந்த இடத்தில் தண்ணீர் சிறிதளவு கூட கிடைக்காது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். அதிலும் குறிப்பாக அந்த நிலத்தில் நன்னீர் கிடைக்கும் என்பது நிச்சயமாக நடக்காத ஒன்று என்று அவர்கள் உளம் கலங்கினர். மேலும் இந்த அந்தணரை நம்பி இவ்வளவு தூரம் வந்தோமே என்று வருந்தினர்.

இரு தரப்பு வாதங்களையும் கேட்ட மன்னன் இரு திறத்தாரோடு குருந்த வனம் சென்று அவ்விடத்தைப் பார்வையிட்டான். ஒரு மண்வெட்டி எடுத்துவரச் செய்து மேடான ஓரிடத்தில் வெட்டச் செய்தான்.

நீர் உண்டாகுமோ என்ற அச்சத்தில் அனைவரும் இருக்க, தோண்டிய இடத்தில் நீர்க்குமிழிகள் மேலெழுந்துள்ளன. இந்நிலத்தில் நீர் கண்ட அனைவரும், மன்னனும் மன மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். அந்தணர்களுக்கு நிலம் சொந்தமானது. முர்க்கர்கள் தலை கவிழ்ந்து தோல்வியை ஒத்துக்கொண்டனர்.

பொய் வழக்குத் தொடுத்த முர்க்கர்கள் செய்வதறியாது திகைத்து நிற்க, வேதியரைப் போற்றி தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தனர். வீரை நகர் இறைவனின் அருட்செயலே இவையென உணர்ந்த பாண்டிய மன்னனும், மற்றோரும்

அந்தணர்களும் மனமகிழ்ச்சி அடைந்தனர். அந்நாள் முதல் வீரை நகர்ப்பெருமானுக்கு புழுங்கலரிச்சோறும், நீறு பூத்தக் காய்கறியும் வைத்து நிவேதனஞ் செய்யும் வழக்கம் உண்டாகியது.

இவ்வாறு திருப்பெருந்துறை வாழ்மக்களுக்கு வேதம் கற்பிப்பதற்காக இறைவன் ஆன்மநாதனாகச் சென்றது, அதனால் உண்டான வழக்கு, இறைவன் பொதிசோறு உண்டது, மறையவர்பொருட்டு நீர் உண்டானது, அதுமுதல் வீரை நகர்ப் பெருமானுக்கு புழுங்கலரிசி உணவு நிவேதனஞ் செய்தது பற்றிய செய்திகள் பொதிசோறு நிவேதனஞ் செய்த படலத்தில் எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளன.

உமையாண்டாள் மகிமைப் படலம்

இப்படலம் உமையாம்பிகையின் நன்மை சொல்லும் படலம் ஆகும்.

- உலகெலாம் ஈன்றவள்.
- பிறறோடு ஒப்புமைப்படுத்தவியலாத உயர்ந்த பண்பினள்.
- கருணை மழை பொழிபவள்.
- அறம் நிறைந்தவள்.
- பலரும் தொழுது போற்றும் பண்பு மிக்கவள்.
- உலக உயிரினங்களுக்கெல்லாம் மகிழ்ச்சியளிக்கக் கூடிய மேன்மை பொருந்திய சக்தி பீடங்களை உடையவள்.
- சக்தி பீடங்களின் மேல் ஒரு மலரிட்டாலும் அம்மலர் இட்டவர்கள் இந்திரன், பிரமன், திருமால் போன்றவர்களின் சிறப்பினை அடைவர்.
- உமையாண்டாள் எனும் நாமமுடையவள்.

என்று உமையாம்பிகையின் சிறப்பினை இப்புராணம் எடுத்துரைக்கிறது.

இத்துணை சிறப்புகளை உடைய உமையாம்பிகையின் திருக்கோயிலை சுற்றியிருப்பவர்களைக் கண்டு அமரர்கள் மதிப்பளிப்பர். இவர்கள் உள்ள இடத்தில் இந்திராணியின் கணவன் இந்திரன் சூழ்ந்திருப்பான். சிவந்த கண்களை உடைய மாயோனும் சூழ்ந்திருப்பான்.

உமையாம்பிகையைப் போற்றி வணங்குபவர்களுக்கு குட்டம், காசம், பீளை, வயிற்று வலி, அம்மை போன்ற பெரிய நோய்களும், கண்ணோய்,

இளம்பிள்ளை வாதம், கரட்டுவாதம், பக்கவாதம் போன்ற எவ்வித நோய்களும் வந்தடைவதில்லை.

குழந்தை வரம், செல்வச்செழிப்பு, விண்ணவர் அனுபவிக்கும் முத்தியின்பம், பேரானந்தவாழ்வு என எந்த வரம் வேண்டினாலும் உமையம்பிகையின் திருவருளால் வேண்டுவோர் வேண்டுமாறு பெறுவர்.

உமையம்மையின் திருவடிகளின் முன்னர் தாழ்ந்து நிற்போர் தங்களது தீவினைகள் நீங்கப் பெற்று நன்மையடைவர். ஒவ்வொரு வாரமும் வெள்ளிக்கிழமை சிவகங்கைத் தீர்த்ததில் நீராடி, ஆலயத்தைச் சுற்றி வந்து விளக்கேற்றி அம்பிகையை நாற்பத்தைந்து நாட்கள் வழிபட்டு வந்தால் பிள்ளை இல்லாதப் பெண்களும் விரைவில் பிள்ளைப்பேறு பெற்றடைவர்.

மனைவி, மக்கள் மற்றும் உறவினர்களோடு இவ்வுலக இன்பமனைத்தும் அனுபவித்து வாழ்ந்தவர்கள் இவ்வாலயத்தின் அம்பிகையை வழிபட்டுச் சென்றால் அவர்கள் சிவலோகம் அடைவர். வாரந்தோறும் வெள்ளிக்கிழமை செவ்வரளிப் பூவின் அரும்பு நூற்றியெட்டு எடுத்து அவற்றை மாலையாகக் கட்டி உமையவளுக்குச் சூட்டி வழிபடுவோர் பிள்ளைச் செல்வங்களோடு அளவற்ற செல்வச் செழிப்பும் பெற்று வாழ்வர்.

உமையவள் திருநாமங்களில் ஓராயிரம் கூறி குங்குமம் கொண்டு அருச்சனை செய்து வழிபடுவோர் தேவலோகத்தில் அரச பதவியிலிருந்து தேவ மகளிரோடு மகிழ்ந்து வாழும் பேறு பெறுவர். நல்ல மஞ்சள் நூற்றியெட்டெடுத்து உமையாம்பிகையின் நூற்றெட்டுத் திருநாமங்களைக் கூறி அருச்சித்து வழிபடுவோர் வடதிசை ஆளும் உரிமை பெற்று பகைமை நீங்கி வாழும் பேறு பெற்றடைவர்.

மேலும் சண்பகப்பூக்கொண்டு அர்ச்சனை செய்து வழிபடுவோர் சுவாசநோய், காசநோய் நீங்கி வாழ்வர். தும்பைப்பூ மாலை சூடி வழிபடுவோர் கயிலையை அடையும் பேறு பெறுவர்.

சந்தனக் கட்டைகளை பன்னீர்விட்டு அரைத்து அவற்றோடு கற்பூரம் கலந்து அபிசேகம் செய்து உமையாம்பிகையை வழிபடுவோர் இந்திரன், பிரம்மன் ஆகியோருடைய செல்வத்தைப் போன்ற செல்வங்களைப் பெற்று வாழ்ந்து இறுதியில் சிவலோகமடைவர்.

வெட்டி வேரால் உமையாம்பிகையின் திருமேனியில் அலங்காரம் செய்து வழிபடுவோர் தெய்வ அருள் பெற்று வாழ்வர். அம்பிகைக்கு வில்வமாலையால் அலங்காரம் செய்து வழிபடுவோர் குற்றமற்றவர்களாகவும், அனைவரும் வழிபடத்தக்க பேறு பெற்றும் வாழ்வர்

முத்து, பவளம், செம்பொன், மணிக்கற்கள் போன்றவற்றால் நூற்றெட்டு மந்திரம் சொல்லி இவ்வம்பிகையை வணங்குவோர் உலகமுழுவதையும் தன் வெண்கொற்றக் குடையின் கீழ் வைத்து ஆட்சி செய்யும் அரச வாழ்வு பெறுவர்.

உமையாம்பிகையைத் திலகப் பூக்கொண்டு அர்ச்சிப்பவர்கள் வினை நீங்கி வீட்டின்பத்திற்கு அதிபராவர். மேலும் இவ்வம்பிகையை வணங்குவோர் வீட்டில் திருமகளானவள் நீங்காது குடிகொண்டிருப்பாள்.

இவ்வம்பிகைக்கு வாசனைப் பொடிகள் ஆயிரத்தெட்டு அல்லது நூற்றெட்டு கையில் வைத்துக்கொண்டு அருச்சனை செய்வோரும், குற்றமற்ற விளக்கேற்றுவாரும் இவ்வுலகம் முழுவதும் உரிமை பெறுவர்.

பசுவினுடைய நெய்யால் உமையாம்பிகையைத் துதித்து விளக்கேற்றுவவர்கள் அனைத்துத் துன்பங்களும் நீங்கப்பெற்று உயர்ந்தவர்களாக வாழ்வர். இவ்வாறு வீரை நகரில் கோவில் கொண்டிருக்கும் உமையாம்பிகையின் திருவருளையும், அவள் மீது கொண்டிருக்கின்ற நம்பிக்கைகளையும் எடுத்துரைப்பனவாக உமையாண்டாள் மகிமைப்படலம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

தலமுதலிய விசேடப்படலம்

இறைவன் இறைவி அமைந்து அருள்பாலிக்கும் வீரை ஊரின் (தலத்தின்) சிறப்பினை எடுத்துரைப்பதே தலமுதலிய விசேடப்படலம் ஆகும்.

மாதொருபாகனாகிய சிவபெருமான் அமைந்திருக்கின்ற திருத்தலங்கள் காசி முதல் ஏராளமானவையாகும். அவற்றுள் மணத்தை அள்ளி வீசும் மலர்கள் நிறைந்த குளிர்ந்த சோலைகளையுடையது வீரைநகர்.

வீரைநகரின் மகிமையை விரும்பி வந்து தொழுவவர்கள் சிவலோகம் அடைவர். வீரை நகரைக் கண்டவர்கள் சிவனின் அருகிலிருப்பர். வீரை நகரில் வாழ்ந்தவர்கள் சிவரூபம் பெறுவர். வீரை நகரில் இறந்தவர்கள் சிவனோடு ஒன்றாவர்.

வீரை நகரில் வாழ்ந்தோரின் வாழ்வில் புண்ணியம் அதிகரிக்கும். இவ்வீரை நகரில் பிறந்தவர்கள் திருவாரூரில் பிறந்த பெருமையடைவர். இவ்வூரில் இறந்தவர்கள் காசியில் இறந்த நற்கதியடைவர். வீரை நகர் இறைவன் மீது பக்தி செலுத்தியோர் காளத்தி நாதர் மீது கண்ணப்பர் செலுத்திய பக்தி நிலையை அடைவர். வீரை நகரின் பெருமையை தன் சிந்தையில் எண்ணியோர் திருமால், பிரம்மதேவன் கண்டடையாத திரு அண்ணாமலையாரின் சிறப்பினை அடைந்து பெரும் பேறு பெறுவர். இத்தகைய பல தலங்களின் பெருமையையும் ஒருங்கே பெற்றதாக வீரை நகர் தலம் அமைந்துள்ளது.

ஒருவன் தனது ஆயுட்காலம் முழுவதுமோ அல்லது தன் வாழ்நாளில் சில வருடங்களோ அல்லது ஆறுமாத காலமோ அல்லது மூன்று மாத கால அளவோ வீரை நகரில் வாழ்வது என்பது அவனுக்கு நிலைபேறுடைமையை உண்டாக்கும். வாணிகத்தின் பொருட்டோ, வேற்றுார்க்குச் செல்லும் காரணமாகவோ அல்லது அது போன்ற மற்ற காரணங்களாலோ ஒருரிலிருந்து மற்றோர் ஊருக்குச் செல்பவர்கள் வீரை நகரில் தங்கிச் சென்றால் அவர்கள் தங்களுடைய பிணி, பாவமெல்லாம் நீங்கிப் புனிதராகச் செல்வர்.

வீரை நகர் இறைவனுக்கு நெய், பால், அறுசுவை உணவு, போன்றவற்றை விருப்பத்தோடு படைத்துப் படையலிடுவோர் தாம் வேண்டியன கிடைக்கப் பெறுவர். வீரை நகரிலிருக்கும் தெய்வ மறையோருக்கு இருக்கை வழங்கி, சுவையுடைய சோறு வழங்கிடும் கடமைப்பட்டோர் தங்களுடைய பல ஜென்ம பாவங்கள் நீங்கப்பெற்றுப் புனிதராவர்

உடல் முழுதும் திருநீறு பூசி, கழுத்தில் உருத்திராட்சம் தரித்திருக்கும் சிவனடியாருக்கு இருக்கையும் அமுதும் வழங்கியோர் பெறும் பேற்றை உரைக்கும் வல்லமை எனக்கு இல்லை. வீரை நகரில் அமைந்திருப்பது சிவகங்கைத் தீர்த்தம். சோழமன்னன் கண்டனால் உருவாக்கப்பட்டதால் அது சோழதீர்த்தம் எனப்படும். வேதியனுக்கும், இடையனுக்கும் இடையே உண்டான வழக்கில் உண்மை உரைத்ததால் அது சத்தியதீர்த்தம் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. சிவன் தன்னுடைய தலையிலிருக்கும் கங்கை நீரை அவிழ்த்த இடமே சிவகங்கையாகும். சிவகங்கை தீர்த்தத்தில் நீராடினாலோ, தீர்த்த நீரை அருந்தினாலோ, நீரைப் பார்த்தாலோ அவ்வாறு செய்தோர் பாவமனைத்தும் நீங்கப்பெறுவர்.

வருடம் பிறப்பு, மாதப்பிறப்பு போன்ற புண்ணிய காலம் மற்றும் சூரியகிரகண நாட்களில் வேதம் கூறி வீரைநகர் இறைவனை வழிபடுவோருக்கு ஏற்பட்ட கொடிய செயல்கள் அனைத்தும் நீங்கிவிடும். அந்தணர்களைத் துன்புறுத்திய பாவம், பச்சிளம் குழந்தை, இளம்வயது பெண் ஆகியோரைக் கொன்ற பாவம் அனைத்தும் வீரை நகர்ப் பெருமையை நினைத்த அளவிலேயே பஞ்சு வெடித்துச் சிதறுவது போல கெட்டு ஓடிவிடும். மேலும் இறைவனைப் போற்றாததால் உண்டான பாவம், நண்பர்களுக்குத் தீங்கு செய்ததால் உண்டான பாவம், வலிமை மிக்கோரின் வாக்கை இகழ்ந்ததால் உண்டான பாவம் ஆகிய அனைத்தும் சிவகங்கைத் தீர்த்தத்தில் நீராடினால் நீங்கிவிடும்.

சத்திய தீர்த்தத்தில் மூழ்கி, திருநீறு பூசிக்கொண்டு, தீர்த்தக்கரையில் அமர்ந்து தருப்பணம் செலுத்துவோர் தங்கள் முன்னோரை சிவகதி அடையச் செய்த பேறு பெறுவர். தெய்வ பக்தியுடன் அத்தீர்த்தத்தில் முழுகி எழுவோரின் பாவமெல்லாம் நீங்கிவிடும். விரதம் இருந்து வீரை நகர் சென்று, சிவகங்கைத் தீர்த்த நீரில் மூழ்கி எழுந்து தீருநீறு பூசிக்கொண்டு, சிவனடியார்களுக்குச் செம்பொன், பூமாலை, உருத்திராட்சம் முதலானவற்றை வழங்க வேண்டும். இவ்வாறு பெரும்பொருள் வழங்க இயலவில்லையென்றாலும் தங்களால் இயன்ற பொருளை மறையோர் கூறிய முறைப்படி வழங்குதல் சிறப்புடையதாகும்.

அவ்வாறு செய்தல் இயலாதெனினும் வீரைநகர் சென்று நீராடி வந்த தவத்தினோர்களைக் கண்டு வணங்குதல் வேண்டும். அத்தகையச் சிறப்புடையோர் காணப்படாரெனினும் அவர்கள் இருக்கக்கூடிய திசையை நோக்கி உள்ளத்தால் நினைத்து தொழுதல் வேண்டும். குயில் கூவும் சோலைகளையுடைய வீரை நகரில் அமைந்திருக்கும் உமையாம்பிகையின் காட்சியைக் காலையில் கண்டால் காண்போரின் ஒரு பாவம் நீங்கும். உச்சி வேளையில் கண்டால் பத்து பாவம் நீங்கும். அந்தி மாலையில் கண்டால் நூறு பாவம் நீங்கும். அர்த்த யாமத்தில் கண்டால் ஆயிரம் பாவம் நீங்கும். விழாக்காலங்களில் காலையும் மாலையும் தொழுது வணங்கினால் இவ்வுலக வாழ்விற்குரிய இன்பங்கள் அனைத்தும் பெற்று விண்ணுலகை ஆளும் பேறு பெறுவர்.

நிலவு சூடிய சடைமுடியை உடையவன் வீரசேகரப்பெருமான். அப்பெருமானுக்குச் சூடும் மலர்களுக்காகப் பூந்தோட்டத்தை வளர்ப்பவர்கள் தேவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்து சிவபுரத்து இன்பம் துய்ப்பர். வீரசேகர ஆலயத்தின் கோபுரம், விமானம், சுவர்ப்புறம், அடுக்குமாடம், மண்டபம்

ஆகியவற்றைப் புதுப்பித்தல் மற்றும் மற்றைய ஆலயத் திருப்பணி செய்பவர்கள் அரசனைப் போல செல்வராய் வாழ்ந்து இறப்பிற்குப் பின் கைலையை அடைவர்.

வீரசேகரர், உமையாம்பிகைக்குத் தோடு குண்டலம், பதக்கம், பொன்வளையம் மற்றும், நறுமணமிக்க எண்ணெய் கற்பூரம். கஸ்தூரி, சந்தனம் ஆகியவற்றை வழங்குவோர் அனைவரும் கடல்கடந்து ஆட்சி செலுத்தி வாழ்வர்.

பசுவின் நெய், எள்ளின் நெய் கொண்டு வீரசேகரர் ஆலயத்தில் தீபம் ஏற்றுவோர் குற்றம் இல்லா வாழ்க்கை வாழ்ந்து பெருமையடைவர். சிவந்த சடைமுடியை உடையவனான வீரசேகரப்பெருமானை புனித நீரால் நீராட்டுவோர் தங்களிடத்தில் தஞ்சமடைந்தவர்களைத் தாங்கித் தழைக்கச் செய்து பின் கைலாயத்திற்குக் கொண்டு சேர்க்கும் பெருமையுடையவராக விளங்குவர்.

புத்திரர்களுக்கென்று மிகுதியாகப் பொருள் சேர்த்து வைத்தோர் இறுதியில் எமன் ஆற்றும் துன்பங்களைத் தாங்க இயலாமல் வீரைநகர்ப் பெருமானிடம் சரணடைந்து போற்றி வணங்கினால் நன்மைகள் பல பெறலாம்.

இவ்வாறு வீரசேகரர் உமையாம்பிகை அமைந்து அருள்பாலிக்கும் வீரைநகரின் பெருமைகளையும், அத்தலத்தின் மீது மக்கள் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கைகளையும் எடுத்துரைப்பனவாக தலமுதலிய விசேடப்படலம் அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறு வீரவனப் புராணத்தின் படலச் செய்திகள் புராணக் கருத்துகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. இவை தவிர இத்தலபுராணத்திற்குள் பல்வேறு புராணக் கருத்துகளையும் மீனாட்சி சுந்தரனார் எடுத்துரைத்துள்ளார். அவை குறித்த ஆய்வுச் செய்திகள் பின்வருமாறு.

பிற புராணச் செய்திகள்

தல புராணங்களில் பாடப்படும் தலத்தின் புராணக் கதைகள் தவிர பிற புராணக்கதைகளும் கிளைக்கதையளவிலும், தொடர்கள் அளவிலும், குறிப்புகள் அளவிலும் சுட்டப்பெறுவதுண்டு. அவ்வகையில் வீரவனப் புராணம் பல புராணச்செய்திகளைக் கொண்டுள்ளது. சிவபெருமான், திருமால் பற்றிய பல புராணக் கதைகள் இப்புராணத்துள் இணைத்து உரைக்கப்பெற்றுள்ளன. இப்புராணக் கதைகள் தல புராணத்திற்கு வலுச்சேர்ப்பனவாகவும், படைப்பாளரின் புராண அறிவுத் திறனை எடுத்துரைப்பனவாகவும் அமைந்துள்ளன.

பெருந்தெய்வங்களுக்கே புராணங்கள் படைக்கப்படுகின்றன என்கிறார் தொ.பரமசிவன். “ஆதி மனிதக் கூட்டம் உணவுத் தேவைக்காகவே அச்சத்துடனும் ஆச்சரிய உணர்வுடனும். இயற்கையை வணங்கியது.சமூகத்தின் ஒவ்வொரு வளர்ச்சிக் கட்டத்திலும் சமூகத் தேவைகள் மாறி வளர்ந்து பெருகும்போது கதைகளும் புராணங்களும். அதற்குத் தக வளர்ந்தன. அரசுகள் உருவாகி வளர்ந்தபோது ஆளுங்கனம், ஆளப்படுவோர் என்ற நிலையில் தெய்வங்களும் பெருந்தெய்வங்கள், சிறு தெய்வங்கள் என்ற பிரிவுகளுடன் அமைந்தன. பெருந்தெய்வக் கதைகள் எழுதப்பட்டு புராணங்கள் உருவாயின. சிறுதெய்வங்களின் கதைகள் உழைக்கும் மக்களின் நாவிலேயே பாட்டாக மலர்ந்தன. அவர்களின் நினைவிலேயே அக்கதைகள் தொடர்ந்து வந்தன. காலப்போக்கில் சில மறைந்தன. வேறுசில பெருவழிபாட்டு நெறிக்குள் கலந்து தன்வயமாக்கப்பட்டு மறைந்தன”²³ என்ற கருத்தின்படி புராணங்கள் பெருந்தெய்வங்களுக்காகப் படைக்கப்படுகின்றன என்பதை உணரமுடிகின்றது.

இவ்வகையில் வீரவனப் புராணத்தின் கதை ஆளப்படுவோர் பக்கத்தில் இருந்து ஆள்பவர் பக்கத்திற்கு வந்து சேர்ந்து புராணக் கதையாகிவிட்டது. இப்புராணக்கதையில் இப்புராணம் தவிர பிற புராணக்கதைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இப்புராணத்தில் இடம்பெறும் நைமிச வனப்படலம் பல்வேறு புராணச் செய்திகளைக் கொண்டுள்ள முக்கியமான பகுதியாகும். இதனுள் வீரவனப்புராணம் பற்றியும் மற்ற புராணங்கள் பற்றியும் செய்திகள் எடுத்துரைக்கப்பெறுகின்றன.

புராணங்கள் வகைப்பாடுகளை மீனாட்சி சுந்தரனார் வீரவனப்புராணத்தின் நைமிசவனப்படலத்தில் எடுத்துரைத்துள்ளார். வேதமுழுவதும் கற்றுணர்ந்தவரான வாதராயணனெனும் வியாசமுனிவர் செய்த புராணங்கள் பதினெட்டென்றும் அவற்றுள் சிவபுராணம் பத்தென்றும், திருமால் புராணம் நான்கென்றும், கமலயோனி எனப்படும் பிரமபுராணம் இரண்டென்றும், கதிரவன் புராணம் ஒன்றென்றும், அக்னிபுராணம் ஒன்றென்றும் புராணங்கள் வகைமை செய்யப்படுவது மரபு.

இதனை,

மறைமுழு துணர்ந்த தெய்வ வாதரா யணனெங் கோமான்

பெறைமலி தரந வின்ற புராணம் ரொன்பா னுள்ளு

நிறைசிவ புராணம் பத்து நெடியமால் புராண நான்கு

நரைமலி கமலயோனி புராணமோ ரிரண்டு நாடின²⁴

என்று பாடலும்

“கதிரவன் புராண மொன்று கடுந்தழற் புராண மொன்று”²⁵

எனும் பாடல் அடியும் எடுத்துரைக்கின்றன.

இப்புராண வகைப்பாடுகள் பற்றி அபிதான சிந்தாமணி பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றது. சிவமூர்த்தியிடமிருந்து புராணங்களைப் பற்றி கேட்டறிந்து கொண்ட நந்திதேவர் அதனை சநற்குமார முனிவருக்கு உபதேசிக்க, அவர் வியாசமுனிவருக்கு உபதேசித்ததாகவும், வியாச முனிவர் சூதமுனிவருக்கு உபதேசித்ததாகவும் எடுத்துரைக்கின்றது.

“சைவம், பௌஷிகம், மார்க்கண்டம், இலிங்கம். காந்தம், வராகம், வாமநம், மச்சம், கூர்மம், பிரமாண்டம் ஆகிய பத்தும் சிவபுராணங்களென்றும்,

காருடம், நாரதீயம், விண்டு, பாகவதம் ஆகிய நான்கும் விஷ்ணு புராணங்களென்றும்

பிரம்மம், பதுமம் எனுமிரண்டும் பிரம புராணங்கள் எனவும் ,

ஆக்னேயம் அக்னிபுராணம் எனவும்,

பிரமகைவர்த்தம் சூரியபுராணம்”²⁶ எனவும் இவை காட்டப்பெறுகின்றன.

இவ்வாறு புராணங்கள் வகைப்பாடு பற்றியும் அவை எழுந்த நிலையையும் உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

சிவபெருமான் பற்றிய புராணக் கதைக் கூறுகள்

வீரவனப்புராணத்தில் சிவபெருமான் பற்றிய புராணக் கதைத் தொன்மங்கள் பல பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளன.

முப்புரத்தை அழித்தல்

தாராசுரனுக்கு புதல்வர் மூவர் ஆவர். அவர்களின் பெயர்கள் கமலாக்ஷன், வித்தியுன்மாலி, தாரகாக்ஷன் என்பனவாகும். இவர்கள் திரபுர அசுரர்கள் என்றும் அழைக்கப்பெற்றனர்.

இம்மூவரும் தங்களது தவப்பயனால் இரும்பு, வெள்ளி, பொன்னால் ஆகிய மூன்று கோட்டைகளைப் பெற்றிருந்தனர். இக்கோட்டைகளைக் கொண்டு அனைவரையும் துன்புறுத்தி வந்தனர். தனக்கு எதிரிகளாக எண்ணுபவர்களை இக்கோட்டைகளால் மோதி அழிவை ஏற்படுத்துவது இவர்களின் வழக்கமாக இருந்தது.

தேவர்களுக்கும் இவர்களால் துன்பமுண்டாயின. தேவர்கள் இத்துன்பம் தீர திருமாலைத் துதித்தனர். திருமால் இவர்களை அழிக்க ஒரு உபாயத்தைக் கையாண்டார். நாரதரை அழைத்து, இந்த மூன்று அர்க்கர்களுக்கும் பாஷாண்ட மதத்தை உபதேசிக்கச் செய்தார்.

இதன் காரணமாக அவ்வசுரர்கள் மூவரும் சிவன் மீது வைத்திருந்த பக்தி நிலையிலிருந்து விலக ஆரம்பித்தனர். அதுகண்ட சிவபெருமான் மூன்றசுரர்களையும் அழிக்க முன்வந்தார். இமயமலையை வில்லாக வளைத்து ஒற்றைச் சக்கரமுடையத் தேரில் ஏறி தன் சிரிப்பினால் இவர் இம்மூன்று அர்க்கர்களையும் கொன்று திரிபுரம் அழித்த சுந்தரர் என்ற நிலையில் திரிபுராந்தகர் ஆனார்.

சிவபெருமான் முப்புரம் எரித்த இந்த புராணச் செய்தியை வீரவனப்புராணம்,

“பிணிதர வந்தமேனி வெண்மையைப் பெயர்த்தாய் மற்றுந்

திணிதர வமைந்து மூல மலமெனச் செப்ப மேய

பிணிதர வந்ததாய அறிவின் வெண்மையும் பெயர்த்தி

திணிதர வுலவு மோர் முப்புரஞ்செற்ற தேவ தேவே”²⁷

என்று பதிவு செய்துள்ளது. இப்பாடல் வழி முப்புரம் எரித்த புராணக்குறிப்பு கிடைக்கின்றது.

கண்டம் கறுத்தல்

ஒரு காலத்தில் தேவர்களும் அசுரர்களும் அமுதம் வேண்டிப் பாற்கடலைக் கடைந்தனர். மந்திர மலையை மத்தாகவும், வாசுகி பாம்பைக் கயிறாகவும் வைத்து அவர்கள் கடையத்தொடங்கிய நேரத்தில் மந்திரமலையானது பாற்கடலில் மூழ்கத் தொடங்கியது. இந்நேரத்தில் திருமால் ஆமை வடிவம் எடுத்துத் தன் ஓட்டால் மூழ்கத்தொடங்கிய மந்திர மலையை மூழ்காமல் காத்தார்.

அசுரர்கள் தேவர்கள் இருவரும் அமுதம் கடையத் தொடங்கிய நிலையில் இறுக்கத்தின் வலியைத் தாங்க இயலாத வாசுகிப் பாம்பானது தனது ஆலகால விஷத்தை கக்கியது. மேலும் அவ்விஷம் நெருப்பாய் எங்கும் பரவியது. அதுகண்ட தேவர்களும் அசுரர்களும் அஞ்சியோடித் தங்களைக் காக்குமாறு சிவபெருமானிடம் முறையிட்டனர்.

ஆலகால விசத்திலிருந்து உலக உயிர்களைக் காக்க எண்ணிய சிவபெருமான் அவ்விஷத்தினை எடுத்து உண்டார். அவ்வாறு உண்ணும்போது அருகில் இருந்த பார்வதி ஆலகால விஷம் சிவபெருமானின் உடலுள் சென்றால் அது தீங்கை நேர்விக்கும் என்று எண்ணி தன் கையால் சிவபெருமானின் கண்டத்தில் கை வைக்க அந்த விஷம் அங்கேயே நின்று கழுத்தின் கண்டத்தினை கரியதாக்குகிறது. இதனை வீரவனப் புராணம்,

“பெருகும் புனல் அண்ணாமலை, பிறைசேர், கடல் நஞ்சைப்

பருகும் தனைத் துணிவார்பொடி அணிவார், அது பருகிக்

கருகும் மிடறு உடையார் கமழ் சடையார்”

என்று திருஞானசம்பந்தர் திருவண்ணாமலைப் பதிகத்தில் பாடுகிறார்.

‘நஞ்சுஅமர் கண்டத்தன்’ என்று திருவாசகமும் எடுத்துரைக்கின்றது. சிவபெருமான் கருத்த கண்டத்தை உடையவன் என்பதை வீரவனப் புராணமானது,

“மகார் கயற்கிணை விழியுமை யிவரோடும் வாஞ்சை

நகார் திகைத்திட அன்பர்பாலமர்தரு நயஞ்சார்ந்

தகார்மிடற்றினான் வீரைமான் மியஞ்சில தடஞ்சூழ்

புகார் புரப்பவ உரைத்தலான் நினைந்தனன் போற்ற²⁸

என்ற பாடலடிகளிலும்,

“கடுத்தநஞ்சு அருந்திக் கடவுளர்ப் புரந்த கருணையா ளருக்கிது தகுமோ”²⁹

என்ற பாடலடிகளிலும் சுட்டுகின்றது.

தகார் மிடற்றினர், கருத்த நஞ்சு அருத்திக் கடவுளர் புரந்த என்ற பாடலடிகளில் கருத்த மிடறு குறித்த புராணச் செய்தி காட்டப்பெற்றுள்ளது.

நிலவு குடுதல்

விருகனின் புதல்வன் தட்சன் என்பவன் ஆவான். இவன் பிரமனுடைய தஷண பாகத்தில் வேகத்துடன் பிறந்ததால் தட்சன் என்னும் பெயரையும் பெற்றான். தட்சன் என்பவன் பிரம்மனின் மகன் ஆவான். இவனுக்குப் புதல்வர்கள் ஆயிரம்பேர் ஆவர். தக்கனின் புதல்வர்கள் ஆயிரம்பேர் ஆவர். இவ்வாயிரத்தவர்களையும் நாரதர் தமது உபதேசத்தால் மகா ஞானிகளாக்கி துறவடையச் செய்தார்

ஆனால் தட்சனின் மகன்களை யாரும் ஞானிகளாக்க முன்வரவில்லை இதனால் கோபமுற்ற (விருகனின் புதல்வனான) தட்சன் நாரதர் ஓரிடத்தில் நிலையாகத் தங்காமலும், கலகப்பிரியராகவும் அவருக்கு சாபமிட்டான். பின்னர் தட்சன் அக்னியிடமிருந்து தொண்ணூறு பெண்களைப் பெற்று அவர்களில் பத்துப் பெண்களை தருமப்பிராசபதிக்கும், பதிமூன்று பெண்களை காசிபர்க்கும், இருபத்தேழு பெண்களை சந்திரனுக்கும், பூதர், ஆங்கீரச, சிரிசுவா என்பவர்களுக்கு இரண்டிரண்டு பெண்களையும், தாட்சயபருக்கு நான்கு பெண்களையும் கொடுத்தான்.

இவர்களில் சந்திரன் தனக்குக் கிடைத்த இருபத்தேழுவரில் கிருத்திகை, உரோகிணி நீங்கிய மற்றைய பெண்களிடம் அன்பில்லாதிருந்ததால் தட்சன் சந்திரனைக் கலைகள் தேய சாபமிட்டான். அதனால் வருத்தமடைந்த சந்திரன் சிவபெருமானை எண்ணி தவமேற்கொள்ள சாபத்தை நீக்கினார் சிவபெருமான். அதன் அடையாளமாக சாபவிமோசனம் பெற்ற சந்திரனை தனது தலையில் அணிந்து கொண்டார். இதனால் சிவெருமான் சந்திரசேகரர் எனவும் அழைக்கப்பெற்றார்.

இவ்வாறு சிவபிரானின் திருமுடிகளில் நிலவு அலங்கரிப்பதை மீனாட்சி சுந்தரனார் தலையில் நிலவு சூடியிருப்பவனாகிய இறைவனின் திருவடிகளைத் தரிசிப்போர் தொல்லைதரும் பிறவியாகிய நோயைத் தொலைப்பர் என்று நைமிசவனப்படலத்தில் பயன் உரைக்கிறார்.

“தொலைவரும் பிறவி வெந்நோய் தொலைப்பதற் குபாய மெண்ணித்

தலைமதி யணிந்தான் பாத தரிசன மென்று தேர்ந்தோ”³⁰

என்னும் அடிகள் மேற்காண் செய்தியை எடுத்துரைக்கின்றன.

தழும்பு பெறுதல்

சிவபெருமான் வீரத் தழும்புகள் பெற்ற செய்திகளை வீரவனப் புராணம் எடுத்துரைத்துள்ளது. வீரசேகரர் திருமுத்தமுப்புற்ற படலம் என்ற படலத்தில் சிவபெருமான் பெற்ற தழும்புகளையெல்லாம் தொகுத்து உரைக்கிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார். இதனை,

“பரம்பரன் முடியில் தழும்புறச் செய்தேம் பாவியேம் என்று கவலல்

பிரம்படித் தழும்பும் வில்லடித் தழும்பும் பெயர்த்தெறி கல்லடித் தழும்பும்

வரம்பறு சிறப்பிற் செருப்படித் தழும்பும், வயங்கிய வாள் வெட்டுத்தழும்பும்

நிரம்பிய வியலிற் பரிக்குரத் தழும்பு நிகழுறு பூசைவாய்த் தழும்பும்”³¹

“குடம்புரை செருத்தறதேனுவோடு அடுத்த குழக்கன்றின் குளப்படிச் சுவடுந்

தடம்புயத் தொருவன் கதையடிச் சுவடுந் தாங்கிய நமக்கிதோர்பொருளோ

விடம்பட உணரின் இன்னமும் பலவாலிசைப்பது நமக்கு முற்றாது

திடம்படு இவைபோல் பலவும் நந்தமக்குத் திருவிளையாட்டெனத் தேர்தி”³²

என்னும் பாடல்களில் காணமுடிகின்றது. இறைவன் தான் பெற்ற தழும்புகளையெல்லாம் கூறி வீரவனத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட தழும்பும் திருவிளையாடலே எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

பிரம்படித் தழும்பு

வையை ஆறு பெருகிய நிலையில், அதன் கரையை அடைக்க வந்திக்கிழவி ஆள் தேடியபோது, இறைவன் கூலியாளாக வந்து, கரையை அடைக்காமல் ஆடிய திருவிளையாட்டால் அரிமர்த்தன பாண்டியனிடம் பிரம்படி வாங்கித் தழும்பு பெற்றார். மாணிக்கவாசகருக்காகப் பெற்ற இந்த அடிகள் ஏற்படுத்திய தழும்புகள் சிவபெருமானிடத்தில் அமைந்திருந்தன.

வில்லடித் தழும்பு

அருச்சுணன் பாசு பத பாணம் பெறுவதற்காக ஒற்றைக்கால் தவம் இயற்றிய நிலையில் அவனின் தவத்தைக் கலைக்க வந்த பன்றியை, அவன் கொல்ல முயல அதே நேரத்தில் அதே பன்றியைச் சிவபெருமானும் வேடன் உருவில் வந்து கொல்ல முயல இரு அம்புகள் பட்டு இறக்கிறது பன்றி. அந்நேரத்தில் ஏற்பட்ட முரண்பாட்டால், அர்ச்சுணன் வேடனைச் சிவபெருமான் என்று அறியாமல் அடித்த வில்லின் அடித் தழும்பு ஒருபுறத்தில் அவனுக்குத் தங்கி இருக்கிறது.

கல்லடித் தழும்பு

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர் சாக்கிய நாயனார். இவர் வேறு சமயம் சார்ந்தவர். ஆனால் சிவபெருமான் மீது பக்தி கொண்டவர். இவர் சிவபெருமான் மீது கற்களை வீசி வணங்கினார். மற்ற சமயத்தார் பார்க்கும் நிலையில் அது தூற்றலாகவும், சிவபெருமானைப் பொறுத்தவரையில் அது மலர்களாகவும் அமைந்தது. இக்கற்களால் பட்ட அடிகளால் ஏற்பட்ட தழும்பு ஒருபுறத்தில் சிவபெருமானிடத்தில் உள்ளது,

செருப்படித் தழும்பு

பெரிய புராணத்தில் கண்ணப்ப நாயனார் வரலாற்றில் இறைவன் செருப்படி பெற்ற தழும்பு ஏற்பட்ட செய்தி காட்டப்பெற்றுள்ளன. கண்ணப்பரின் இயற்பெயர் திண்ணன் என்பதாகும். பிறந்தபொழுதே திண்மையாக (வலிமை) இருந்ததால் அவரது பெற்றோர் அவருக்குத் திண்ணன் எனப் பெயரிட்டிருந்தனர். இவர் வேடர் குலத்தைச் சார்ந்தவர்.

இவர் ஒருநாள் வேட்டைக்குச் செல்லும்பொழுது பொன்முகலி ஆற்றில் நீர் அருந்தச் செல்கிறார். அப்போது அவர் திருக்காளத்தி மலையைக்

காண்கிறார். அந்த மலை அவரை ஈர்க்கிறது. அவர் அம்மலையை நோக்கிச் செல்கிறார். அங்குக் கோயில் கொண்டுள்ள திருக்காளத்தி நாதரை வணங்குகிறார். அதுமுதல் திருக்காளத்திநாதர் மீது ஈடிலா அன்பு கொண்ட திண்ணனார் மலைப்பகுதியில் திருக்காளத்திநாதர் தனித்திருக்கிறார் என்றெண்ணி அவரோடிருக்கத் தொடங்கினார். அந்நாட்களில் காலைப்பொழுதுகளில் சிவகோசரியார் என்ற அந்தணர் ஆகம முறைப்படி காளத்தி நாதருக்கு பூசை செய்து வந்தார்.

அந்நேரத்தில் காளத்திநாதருக்குக் காவல் இருந்த திண்ணனோ வேட்டைக்குச் சென்று வேட்டையாடியதால் கிடைத்த, விலங்கின் இறைச்சியைச் சுட்டுப் பக்குவப்படுத்திக் காளத்திநாதருக்கு ஊனமுது படைத்து வந்தார். இவ்விடைவெளியில் சிவகோசரியார் தன் பூசைகளை முடித்துச்செல்வார்.

இறைவன் ஆலயத்தில் இறைச்சி இருப்பதைக் கண்ட சிவகோசரியார் இச்செயலைச் செய்தவர் யாரெனத் தெரியாமல் மனம் வருந்தினார். சிவகோசரியாரின் வருத்தத்தைத் தீர்க்க நினைத்த இறைவன் அவரது கனவில் தோன்றி தன்மீது கொண்ட அன்பின் காரணமாகவே திண்ணனார் அவ்வாறு செய்து வருவதாகவும் திண்ணனாரின் அன்பினை நேரில் காண்பதற்கு மறுநாள் காலை வருமாறும், அங்கு வந்து மறைந்திருந்து பார்க்குமாறும் கூறினார்.

அவ்வாறே சிவகோசரியாரும் திண்ணனின் அன்பினைக் காண மறுநாள் வருகை தந்து தன் பூசை முடித்தபின் சற்றுத் தள்ளி மறைந்திருந்து நடப்பதனைக் கவனித்தார். வழக்கம் போல் திண்ணனார் வேட்டையாடிய இறைச்சியை எடுத்துக்கொண்டு காளத்திநாதருக்குப் படைக்க வந்தார். அவ்வாறு அவர் வரும்பொழுது இறைவன் காளத்திநாதரின் வலது கண்ணில் குருதி வழிந்தோடுகின்றது. அது கண்டத் திண்ணனார் செய்வதறியாது அழுது புலம்புகிறார். அவர் தன்னிலை கெட்டு மயங்கி விழுகிறார். பின் எழுந்து அங்கிருக்கும் பச்சிலை மருந்துகளைக் கொண்டு வந்து இரத்தம் வரும் கண்ணில் அப்புகிறார். மீண்டும் குருதி வழிந்தோடுகின்றது. உடனே திண்ணனார் தமது வலக்கண்ணை அம்பால் அகழ்ந்தெடுத்து காளத்திநாதரின் வலது கண்ணில் வைக்கிறார். கண்ணில் வழிந்த இரத்தம் நின்றுவிடுகிறது. மகிழ்ச்சியில் ஆரவாரிக்கிறார் திண்ணனார்.

திண்ணன் தன்மீது கொண்ட அன்பின் ஆழத்தை இன்னும் உலகினருக்குப் புலப்படுத்த விரும்பிய காளத்திநாதர் தமது இடது கண்ணிலும் செங்குருதியை

வழிந்தோடச்செய்கிறார். அதுகண்ட திண்ணனார் துணுக்குற்றாலும் தன்னிடம் மருந்து உள்ளது என்று மகிழ்கிறார். தன் இரு கண்களும் இழந்த நிலையில் இறைவனின் மேனி மீது சரியான இடத்தில் மற்றொரு கண்ணை வைக்கவேண்டும் என்ற நினைவில் அடையாளத்திற்காக காளத்திநாதரின் இடது திருக்கண்ணின் மீது தமது இடது காலை ஊன்றிக்கொண்டு தன்னுடைய இடது கண்ணை தோண்டத் தொடங்குகிறார். அதுகண்ட திருக்காளத்திநாதர் கண்ணப்ப நிற்க! என்று திண்ணனைத் தடுத்து நிறுத்துகிறார்.

கண் அப்ப வந்தவன் கண்ணப்பன் ஆகின்றான். திண்ணன் என்ற பெயர் கண்ணப்பன் என்று ஆகிறது. திண்ணனுக்கு அருள் வழங்கி அவனின் துயரம் தீர்த்து, தன்னுடைய வலது புறத்தில் இருக்கக்கடவாய் என்று திருக்காளத்திநாதர் அருள் செய்கிறார். இவ்வன்புக் காட்சியைக் கண்டு அதிசயத்து நிற்கிறார் சிவகோசரியார். இவ்வாறு மனம், வாக்கு, செயல் மூன்றாலும் தன்னைப்போற்றி வணங்குபவர்களுக்கு இறைவன் அருள் பாலிக்கும் தன்மையையும், செங்குருதி வழிந்தோடச்செய்து கண்ணப்பருக்கு காட்சி கொடுத்தமையையும் கருதி அவர் பெற்ற தழும்பு இங்கு உரைக்கப்படுகிறது.

வாள் தழும்பு

வாள்போக்கி என்னும் ஊரில் இறைவன், அரசன் ஒருவனின் வாளில் அடிபட்டு, பெற்ற தழும்பு ஒருபுறத்தில் இருக்கிறது. அரசன் ஒருவன் மாணிக்கம் வேண்டி இறைவனிடம் முறையிட்டான். இறைவன் அங்கிருந்த ஒரு தொட்டியைக்காட்டி இத்தொட்டியை நீரால் நிறைத்தால் மாணிக்கம் கிடைக்கும் என்றார். அரசனும் எவ்வளவோ முயன்றும் அந்தத் தொட்டியை நிரப்ப இயலவில்லை. கோபம் கொண்ட அரசன் இறைவன் மீது வாள் கொண்டு வீசத் தழும்பு ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் முடித்தழும்பர் என்று வாள்(ட்)போக்கி ஊர் இறைவன் என பெயர் பெற்றார். இவ்வாறு வாள் தழும்பு பெற்ற வரலாறு உரைக்கப்படுகிறது.

குதிரைக் காலால் பெற்ற தழும்பு

சீர்காழிக்கு அருகில் உள்ள ஊர் தென்திருமுல்லைவாயில் என்பதாகும். இவ்வூரில் உள்ள இறைவன் குதிரையின் குளம்படியால் தழும்பு பெற்றார்.

கிள்ளிவளவன் என்னும் அரசன் தோல் நோயால் அவதியுற்றான். அவனுக்கு சிவத்தலம் ஒன்றில் நீராடினால் இந்நோய் நீங்கும் என்று அரண்மனை

மருத்துவர்கள் கூறினர். இதனால் அவன் திருமுல்லைவாயில் வந்தான். அப்போது அங்கு முல்லைக்கொடிகள் படர்ந்து இருந்தன. இக்கொடிகளில் அரசன் சென்ற குதிரையின் குளம்புகள் பட்டு வெளிப்பட முடியாமல் தவித்தன. மேலும் குதிரையின் குளம்படி பட்டு ஓரிடத்தில் இரத்தம் பீறிட்டு அடித்தது. இதன் காரணமாக மயங்கிய மன்னன் தவறு செய்துவிட்டோமே என்று எண்ணி தன்னைக் கொலை செய்துகொள்ள எண்ணினான். அந்நேரத்தில் அங்கு இறைவன் தோன்றி தன் திருவிளையாடல் இது, உன் நோய் நீங்கும் என்றார். இவ்வகையில் ஆண்டவன் குதிரை குளம்படித் தழும்பு பட்ட வரலாறு தெரியவருகிறது.

பூனை வாய்த் தழும்பு

தற்போது வெண்ணெய் ஈச்சுவரர் கோயில் என்றழைக்கப்படும் குன்ற மருதூரில் ஆண்டவன் பூனைவாய்த் தழும்பு பெற்றான். இதுவும் அவனின் திருவிளையாடல்களில் ஒன்றாகும்.

காமதேனுவின் கன்றின் குளம்பு தந்த தழும்பு

திருப்பேரூர் தலத்தில் காமதேனு வழிபட வந்த நிலையில் அதன் கன்றின் குளம்புச் சுவடுகள் இறைவன் மீது பட்டுத் தழும்புகள் ஏற்படுத்தின என்பதைப் பேரூர்ப் புராணம் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வகையில் கன்றின் குளம்பும் சிவபெருமான் மீது தழும்பினைச் ஏற்படுத்தியுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

கதையடிச் சுவடு

திருகேதாரத்தலத்தில் பீமன் தன் கதையால் ஏற்படுத்திய தழும்பினைப் பெறுகிறார் சிவபெருமான். மகாபாரத காலத்தில் தங்கள் பாவம் போக்க கேதாரிநாத் தலத்திற்குப் பாண்டவர்கள் வருகின்றனர். அவ்வாறு வந்தவர்கள் அங்கு ஈசனைத் தரிசிக்க எண்ணியபோது ஈசன் அவர்களுடன் ஒரு திருவிளையாட்டை நிகழ்த்துகிறான். மனித உருவிலும், தெய்வ வடிவிலும் என்னைக் காண முடியாது என்று சிவபெருமான் அவர்களிடம் சொல்கிறார். எவ்வுருவத்தில் நான் உள்ளேன் என்று நீங்கள் கண்டறியுங்கள் என்று சொல்ல, காட்டெருமை ஒன்று திரிவதை அவர்கள் பார்க்கின்றனர். அப்போது பீமன் அதன்மீது தன் கதை கொண்டு அதைத் தாக்குகிறான்.

இதனால் வலி பொறுக்க முடியாத அந்தக் காட்டெருமை ஓரிடத்தில் தன் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு நின்றது. அதனை வெளியில் கொண்டு வர அதன் வாலைப் பிடித்துப் பீமன் இழுக்கிறான். இந்நிலையில் அந்தக்

காட்டெருமை உடலில் இருந்து ஒரு ஜோதிர் லிங்கம் தோன்றுகிறது. தோன்றி அனைவருக்கும் காட்சி தருகிறார் ஈசன். இந்நிலையில் இவர் பெற்ற கதாயுதத் தழும்பும் இங்குக் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

அம்மையப்பர், நீலகண்டர், உமாமகேசன், தாயுமானவர், காலகாலர்

வீரவனப் புராணத்தின் திருமுடித்தழும்புற்ற படலத்தில் வீரனின் மனைவி சுமதி தனது கணவனை மீண்டும் உயிரெழுப்பித்தருமாறு வீரசேகரரிடம் வேண்டும் நிலையில் பாடப்பெற்றுள்ள பாடல்களில் சிவபெருமானின் பல திருவிளையாடல்களும், பல பெயர்களும் சொல்லப்பெற்றுள்ளன.

“எடுத்தவெஞ் சீற்றக் கூற்றுதைத் தொருசேயிவர்தளித்தவர்க்கிது தகுமோ

உடுத்த ஞால மொருங்குவந்த தேத்து உமாபதி யார்க்கியது தகுமோ”³³

என்ற பாடலடிகளில் மார்க்காண்டேயருக்கு அருளியநிலையும், உமாபதி ஆகிய நிலையும் சுட்டப்பெற்றுள்ளன.

“தாயினு மினிய பேரருள் புரியுந் தம்பிரா னார்க்கிது தகுமோ

வாயினு மயன்மாற் கினுமணுத்துணையு மகப்படா தார்கிது தகுமோ

காயினு மருளே யார்தரப் பொலியுங் காலகா லருக்கிது தகுமோ

வேயினும் பொலிதோ ளுமையொரு பாக விமலநா யகர்க்கிது தகுமோ”³⁴

என்ற பாடலடிகளில் கருவுற்ற பெண்ணிற்கு தாயாக இருந்து பேறுகாலத்தில் உதவி புரிந்தமையால் தாயுமானாரென்றும், மார்க்காண்டேயரைக் காக்கும் பொருட்டு காலனை உதைத்தருளியமையால் காலகாலனென்றும், உமையம்மையை தமதொரு பாகத்தில் வைத்திருப்பதனால் உமையொரு பாகனென்றும் போற்றப்பெறும் நாயகர்க்கு ஒரு உயிரை வாங்குதல் தகுமோ என்று சுமதி அழுகிறாள். இந்நிலையில் சிவபெருமானின் புராணச் சார்பு கொண்ட திருவிளையாடல்கள் எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு சிவபெருமான் பிற புராணத் தொன்மங்கள் இப்புராணத்துள் எடுத்தாளப்பெற்றுள்ளன.

திருமால் குறித்தான புராணச்செய்திகள்

மும்முர்த்திகளில் ஒருவராக விளங்குபவர் திருமால். இவர் குறித்த புராணச் செய்திகளும் வீரவனப் புராணத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவரின் வடிவம், வண்ணம் பற்றியும் பல இடங்களில் வீரவனப் புராணம் குறிப்பிடுகிறது.

“கருநிறக் கடல் சுவற்றுங் கணையுடைக் கணையாய் போற்றி

பெருகெழில் சுமந்த ஆக்கப் பெண்ணுடைப் பெண்ணாய் போற்றி

முருகலர் மேனிக் கொப்பு முகிலுடை முகிலாய் போற்றி”³⁵

என்ற பாடல்களில் திருமால் வைத்திருந்த கணையின் பெருமையையும், எழில் மிக்க திருமகளை அவன் தன் துணையாக வைத்திருந்த நிலையையும், அவனின் முகில் வண்ணம் பற்றியும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

விஷ்ணு, கிருஷ்ணாவதாரம்

திருமாலின் பத்து அவதாரங்களுள் ஒன்று கண்ணன் அவதாரம். வசுதேவருக்கும் தேவகிக்கும் மகனாகப் பிறந்தார் கண்ணன், கிருஷ்ணன் என்றும் அழைக்கப்பெறுவார். தன் பெற்றோருக்குப் பஞ்சாயுதத்துடன் காட்சியளித்து அவர்களின் முப்பிறப்புத் தன்மையை உணர்த்தினார்.

இவர் யசோதை எனும் ஆயர்குலப் பெண்ணாள் ஆயர்பாடியில் வளர்க்கப்பெற்றவர். யசோதை அவரது கணவர் நந்தகோபர் இருவராலும் வளர்க்கப்பெற்றவர். தன் சிறு பிள்ளை வயதில் ஏராளமான லீலைகள் இவர்செய்தார். இவ்வவதாரம் பற்றிய குறிப்பு வீர வனப் புராணத்தில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. மூல அவதாரமான விஷ்ணு அவதாரம் பற்றியும் வீரவனப்புராணம் குறிப்பிடுகிறது.

“வாய்ந்த பல விடங்களும் வைகுந்தம் சிறந்ததென

வேய்ந்தபரி சனஞ்சூழ வினிதமருந் திருநெடுமால்

ஆய்ந்தகட வுளுமானன் அம்மகவுமாய்வளர்ந்தான்”³⁶

என்ற பாடலில் விஷ்ணுவாகவும், கண்ணன் என்னும் குழந்தையாகவும் வளர்பவன் ஒருவனே என்று திருமால் பற்றிய புராணச்செய்தி காட்டப் பெற்றுள்ளது.

வள்ளியின் தந்தை

முருகனின் மனைவியருள் ஒருத்தியான வள்ளி திருமாலின் மகளாகப் பிறந்தவள் என்று ஒரு புராணக்கதை வீரவனப் புராணத்தில் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

ஒரு காலத்தில் கண்ணுவர் தந்த சாபத்தால் சிவமுனிவராகப் பிறக்கவேண்டியவரானார் விஷ்ணுமூர்த்தி. இவருக்கும், இலட்சுமிதேவியின் ஒருகூறாக பிறந்த பெண்மான் ஒன்றுக்கும் ஒரு மகள் பிறந்தாள். அம்மகள் கொங்கு நாட்டில் வள்ளிமலையில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தாள். அவளே வள்ளியம்மையார் ஆவார். அப்பெண் முருகப்பெருமானை எண்ணி தவம் செய்து கொண்டிருந்தாள் என்னும் செய்தியினை,

“தங்களினத்து ஒரு பிணையைப் புணர்ந்து ஒருதையலை ஈன்று

திங்கள்முடிப்பரன் இளஞ்சேய் தெவ்விமகிழ் தரக்கொடுத்து

நங்கள்குலக் கொருபெருமை நாட்டினான்”³⁷

என்ற அடிகளில் மூலம் வீரவனப் புராணம் காட்டி நிற்கிறது. பரன் சேய் என்பது முருகனையும், பிணை பெற்ற மகள் என்பது வள்ளியையும் குறிப்பதாகும். இச்செய்யுளின் வழி திருமால் வள்ளியம்மையின் தந்தையான புராணச் செய்தி கிடைக்க வருகின்றது.

கண்ணன் ஏழு காளைகளை அடக்கிய புராணச் செய்தி

முன்னொரு காலத்தில் அயோத்தியை, நக்னசித் என்ற அரசன் ஆண்டுவந்தான். இவனின் மகள் சவுந்தர்யவதி ஆவாள். இவள் ஏழு காளை மாடுகளை வளர்த்து வந்தாள். அம்மாடுகள் ஏழினையும் அடக்குபவர்களுக்கே தன் பெண்ணை மணமுடிப்பேன் என்று நக்னசித் சொல்லி வந்தான்.

கண்ணன் நக்னசித்திடமிருந்த ஏழு காளைகளையும் அவற்றின் கொம்புகளைப் பற்றி அடக்கினார். இவ்வாறு அடக்கிய காரணத்தினால் தாம் கூறியவாறே நக்னசித்தும் தமது மகள் சவுந்தர்யவதியைக் கண்ணனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தான். இதனை,

“வெருவுற மடங்கு மோரேழ் விடையுடை விடையாய் போற்ற”³⁸

என்று வீரவனப் புராணம் குறிப்பிடுகிறது. இக்கதையும் தமிழகத்தில் வழங்குகின்ற நப்பின்னை தொன்மமும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத்தக்கதாகும்.

சிவபெருமானால் மோதிரம் பெற்ற செய்தி

திருமால் சிவபெருமான் வழியாக மோதிரம் பெற்று அணிந்த குறிப்பு ஒன்றையும் வீரவனப் புராணம் தருகின்றது.

“கமலையொண் மாமை நோக்குங் கண்ணுடை யடியாய் போற்றி
யமருக்கண்கு ழென்பு கைவிர லணிந்தாய் போற்றி”³⁹

என்ற பாடலடிகள் இதனை அறிவிக்கின்றன. கமலை என்ற பெயர் இலக்குமியைக் குறிப்பதாகும். இலக்குமியைப் பெற்றவனாகவும் சிவபெருமானிடத்தில் இருந்து மோதிரம் பெற்றவனாகவும் திருமால் விளங்குகிறார்.

இராமாயணச் செய்திகள்

வீரராகவ படலத்தில் இராமன் வீரை வனம் வரும் நிலையில் அவனின் இலங்கைப் பயணத்திற்கு முன்னதான செய்திகளை வரிசைபட எடுத்துரைக்கிறார் மீனாட்சிசுந்தரனார். இராமன் பிறந்த அயோத்தி நகரை,

“திரையெறியுஞ் சரயுநதித் தெண்புனல் பாய் வளம் பெருகிப்

புரைத புபல் குடிமல்கிப் பொலிதருகோ சலநாட்டில்

வரைநிகரு மாளிகையு மாமதிலுங் கோபுரமுங்

சரையறவுற் றென்றுமுள தயோத்தியெனுங் கடிநகரம்”⁴⁰

என்னும் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

“அந்தநகர் மார்த்தாண்டன் குலத்துதித்தா னயன் புதல்வன்

றந்தவரை பரியிரதந் தவாவலியாட் பெருங்கடலா

னெந்தவுல கமும் புகழு மிரும்புகழான் பெருந்திறலான்

சந்தமிகு கழற்காலான் றசரதனென் றிடுபெயரான்”⁴¹

என்று இராமனின் தந்தை தசரதன் பெயரையும் பெருமையையும் இப்பாடல் குறிக்கின்றது.

“மாடு பெருந் தவமெனச்செய் வசிட்ட முனி மொழிவழி போய்

நாடுகளைச் சிருங்கமுனி வனையழைத்து நகர்புகுதப்

பாடுபுக ழவன் கிருது பண்ணியவி நாற்கூறும்

முடுநிறை கற்புடையார் மூவருக்கும் பகிர்ந்தளித்தான்”⁴²

என்று தசரத மன்னன் புத்திர காமட்டி யாகத்தை ருசியசிங்க முனிவர் தலைமையில் செய்தமையும் அவ்வேள்வியில் நான்கு கூறுகள் மூன்று பெருந்தேவியருக்கு வழங்கப்பட்டதும் காட்டப்பெறுகின்றது,

“ஈன்றனள் கோசலையென்பா ளிராமனைமாளிகைமேலால்

வான்றவழிகே கயன்மடந்தை வயிறுவாய்த் தனள் பரதத்

தோன்றலையோ ரிருமகவைச் சுமித்திரைநல் கினடனய

ரான்றகலை முதற்பளவு மமைர் துவளர் தருநாளில்”⁴³

என்ற நிலையில் கோசலைக்கு இராமனும், கேகயன் மடந்தையான கைகேயிக்குப் பரதனும், சுமித்திரைக்கு இருவரும் பிறந்தமையை இப்பாடல் காட்டுகிறது.

“காதிமக னரசனெதிர் கரியவற்றம் மோவெனலுங்

கோதியலா விளவலொடுங் குனிசிலைகைக் கொண்டடைந்து

நீதியிலாத் தாடகையை நிகழுமவளொருமகனை

மோதியுயிர் குடித்துமக முடித்தொருகல் லெழப்பிரிந்து”⁴⁴

என்று தாடாகை வதமும்,

“தனுமுறித்துச் சீதையெழிற் றனுவளைத்துத் தம்பியரும்

பனுவன்மறைப் படி வேட்கப் பரந்தபெருஞ்சேனையொடு

மனுமுதற்பற் பலரறிந்த மாளிகைவானகர்புகும்

போதுனுமொருவிற் கவர்ந்துநகருற்றொருதாய் மொழி கொண்டு”⁴⁵

என்று தாய்மொழி கொண்டு காடேகிய நிலையும்.

“இளவலும் சீதையுந்தொடர் வேகிவர நதிகடந்து

தளரொருவே டனை நட்டுத் தறுகண்விரா தனை வதைத்து

வளமலிசித் திரகூட மரீஇப்பொருமியமுதேங்கி

யள மருதம் பியைத் தேற்றிப் பாதுகையோ டவற்போக்கி“⁴⁶

என்று குகனைச் சந்தித்தமையும், விராதனை வதை செய்தமையும் இராமாயணக் காட்சிகளாகப் காட்டப்பெறுகின்றன.

மேலும்,

“பஞ்சவடி தீரமரீஇப் பரவுசடா யுவைக்கண்டு

வஞ்சமலி சூர்ப்பநகை மாமுலையா திகளறலா

லஞ்சவரு கரனாதி யரக்கருமி ரறமடித்து

நஞ்சமென வருமொருமா னுயிர்கவர்ந்து நண்ணிடுமுன்.“⁴⁷

என்று சடாயு காணல், சூர்ப்பநகை முலை அறுபடல், கரன் முதலானவர்கள் இறத்தல் போன்ற செய்திகள் இப்பாடலில் காட்டப்பெறுகின்றன.

“தம்பியுமில் வழியரக்கன் சானகியைக் கவர்ந்தேக

வெம்பியிகல் புரிபறவை வீழ்ந்து கிடந்தது கண்டு

நம்பியிராகவன்கவன்று செயக்கடவ நன்கியற்றித்

தும்பி முதல் வயிற்றிலிடு தொழிற்கவந்த னுயிர்மாட்டி”

என்று சடாயு வழி சீதை கடத்தப்பெற்ற செய்தியை அறிகிறான் இராமன். சடாயுவின் உயிருக்கு இறுதிநிலை வந்தபோது அதனை இராமன் செய்கிறான். பின்பு, கவந்தனை அழிக்கிறான். இவை போன்ற செய்திகள் மேற்பாடலில் இடம்பெறுகின்றன.

“ஒருசவரி பூசனை கொண் டுயர்மரா மரந்துளைத்து

வெருவருமிந் திரன் மகனூர் வெங்கதிர்மைந்தனுக்குதவி

யொருவரிய வரிமகனா லொண்டொடிவை கிடந்தெரிந்து

திருவமிகுஞ் சேனையொடு தென்பாண்டி நாட்டைந்தான்.“⁴⁸

என்னும் நிலையில் சவரியைக் கண்டு அவள்வழி சுக்கிரீவன் நட்பு கொண்டு, அவனுக்கு உதவி செய்து, குரங்கு சேனையுடன் தென்பாண்டி நாடு அடைந்தான் என்ற செய்தி இப்பாடலில் அமைந்துள்ளது.

“குறுமுனிவ னிருக்கையினைக் குறுகியவ னடிபணிந்து

மறுவின்மனை வியைப் பிரிந்த மாத்துயர மெடுத்தியம்பித்

தெறுதொழில்வல் லரக்கர்தமைத் தெறுவதற்குத் தகுவீரம்

பெறுவகையென் புரிவலெனப் பெருந்தவத்தோ னுணர்ந்துரைப்பான்.”⁴⁹

என்று அகத்திய முனிவரைச் சந்தித்து அவர் வழி வீரம் அழியாமல் இருக்க வீரைநகர் சென்று இறைவனை வணங்கச் சொல்லும் முறைமை இப்பாடலில் உள்ளது. வீரை மாநகர் ஈசனை வணங்கினால்,

“வீரமா வனத்துமையாண் டவளொடும் வீற் றிருக்கின்ற

வீரசே கரர்மலர்த்தாள் விழைந்து போற்றிடுவையெனில்

வீரமாற் றலர்ச்செகுக்கும் வீரமளப் பறப்பெற்று

வீரரா கவனெனும்பேர் மேவுவையா லெனப்புகன்று”⁵⁰

என்று வீரம் பெறல், வீரராகவன் என்னும் பெயர் பெறல் போன்றனவற்றிற்கான வழிகளைக் காட்டுகிறார் அகத்தியர்.

“அத்தலத்தின் மான்மியமு மறைந்தடையா ளமுங்கூறிக்

கைத்தலத்தி னெல்லியினீ கருதியதாகுகவென்று

முத்தலத்தின் விளங்குதமிழ் முனியுரைத்து விடை கொடுத்தான்

பைத்தலத்தி னறிதுயில்செய் பண்ணவனுண் மகிழ்பூத்து”⁵¹

என்ற நிலையில் அகத்திய முனிவர் இராமனை வீரைவனத்தின் அடையாளம், பெருமை சொல்லி ஆற்றுப்படுத்துகிறார். இதன்வழி இராமயணக் கதையின் பாதிக்கதை இங்கு புராணக்கதையாக மீனாட்சி சுந்தரனாரால் காட்டப்பெற்றுள்ளது. இராமயணச் செய்திகள் விடுபடாமலும் எளிமையாகவும் இங்கு எடுத்துரைக்கப்பெற்றிருப்பது சிறப்பிற்குரியதாகும்.

அடியார் வரலாறுகள்

இவ்வாறு பல புராணச் செய்திகளை கொண்டு விளங்கும் வீரவனப்புராணம் அடியார்களைப் பற்றியும் பல செய்திகளை எடுத்துரைக்கின்றது. கடவுள் வாழ்த்தினைத் தொடர்ந்து அமைக்கப்பெற்றுள்ள நால்வர் துதி, அறுபத்து மூவர் துதி, சண்டேசுர நாயனார் துதி போன்றன அடியார் தம் வரலாறுகளை எடுத்துரைப்பனவாக உள்ளன.

அறுபத்து மூவர் பற்றிய குறிப்பு

சிவனடியார்கள் அறுபத்து மூன்று என்ற எண்ணிக்கையைப் பெரியபுராணம் காட்டி நிற்கிறது. இவ்வறுபத்து மூவரைப் பற்றிய கருத்துகளை,

“அளவு ஈறிமை அமைந்த என்னுள்ளமும்

அளவின் நன்மை அமைந்த கண்ணாகச்செய்து

அளவிலர் சீர்த்தி அறுபத்து மூவரும்

அளவிலா அருளால் அமர்வாரரோ”⁵²

என்ற பாடலால் அறியமுடிகின்றது. அளவில்லா அறுபத்து மூவர் சீர்த்தியை அளவு என்று அடிகள் தோறும் தொடங்கிப் பாடியிருப்பது கவியின்பம் தருவதாக உள்ளது. மேலும் தன்னுள்ளத்தில் என்றும் வீற்றிருக்கும் அளவிலாப் புகழுடைய அறுபத்து மூவரும் அளவிலாது அருள்செய்ய வேண்டும் என்று அவர்களை வணங்குகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார் என்பது இப்பாடல் வழியாகப் பெறப்படுகின்றது.

திருஞானசம்பந்தர் பற்றிய குறிப்பு

திருஞானசம்பந்தரையும் வாழ்த்தித் தன் புராணத்தைத் தொடங்குகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார். இவ்வாழ்த்தில் திருஞானசம்பந்தர் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெறச் செய்யப்பெற்றுள்ளன.

“தருகலி யாணம் என்று தகுமுதனிலை இலாது

வருதொழில் பெயர்க்கு முத்தி மாண்பொருள் என்பர் ஆய்ந்தோர்

பெருமண நல்லூர் அந்தப் பேச்சுரவுறப்புதுக்கி

ஒருவற உலகுஉய்வித்த ஒருவனுக்குஅன்பு செய்வாம்”⁵³

என்ற பாடல் சம்பந்தர் துதியாக அமைகிறது. இதில் சம்பந்தரின் திருமணம் நடைபெற்ற இடமான பெருமண நல்லூர் குறிக்கப்படுகிறது. மேலும் தன் திருமணம் காண வந்த அனைவரையும் முத்தி அளித்தவராகிய சம்பந்தருக்கு அன்பு செய்வோம் என்று மீனாட்சிசுந்தரனார் குறிப்பிடுகிறார்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

உழவாரப் படையாளியாக என்றும் தொண்டையே செய்துவரும் திருநாவுக்கரசரின் பெருமையையும் வீரவனப்புராணம் போற்றி வணங்குகிறது. இதனை,

“சொல்லரும் படைகள் எல்லாம் தொழிற்படா வண்ணம் வைத்தே

வெல்லரும் பகை உறுப்பால் வெல்லும் வித்தகனே போன்று

புல்லருஞ் சூலம் பெற்றும் பொரு தொழின் மாற்றித் தெவ்வை

அல்லரும் வாக்கால் வென்ற அண்ணலை எண்ணு வாமே”⁵⁴

என்னும் பாடல்வழி அறியமுடிகின்றது. சிவபெருமான் சூலப் படை உடையவர், அவர் வில் போன்ற ஆயுதங்களைக் கொண்டு திரிபுர அசுரர்களை வெல்லப் புறப்பட்டார். ஆனால் எந்த ஆயுதத்தையும் பயன்படுத்தாமல், அவர் தேர் ஏறித் தன் சிரிப்பால் அசுரர்களை வென்றார். அவ்வண்ணமே திருநாவுக்கரசரும் எவ்விதப் படைகளும் இல்லாமல் ஆண்டவனால் சூலக்குறி இடப்பெற்ற நிலையில் அவரின் வாக்கால் வென்றார். இவ்வாறு இறைவன் அடியாரை இறைவனாகவே காணும் பெருமை பெற்றவராக விளங்குகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

சுந்தரர்

“நெருப்புமேல் நோக்கி நோக்கி நிற்கும் நில்லாது நீர்வவாறெனறு

அருப்புநீர் ஞாலங் கூறும் அம்மொழி பழுதே யாக

விருப்புமே வையாறு ஏக விழையொரு ஆற்றுநீர் வெள்ளிப்

பொருப்புநேர் நிற்கப் பாடும் புலவனுக் கடிமை செய்வாம்.”⁵⁵

என்னும் பாடலில் சுந்தரர் நினைவு கூறப்படுகிறார். நெருப்பானது மேல் நோக்கி எரியும் தன்மையது. தண்ணீர் கீழ் நோக்கிப் பாயும் தன்மையது. இந்த இயற்கைக்கு மாறாக காவிரியாற்றை அதன் போக்கில் போக விடாது தன் தேவாரப் பதிகத்தால் திருவையாற்றில் வழி விடச் செய்த அருளாளர் சுந்தரர் ஆவார். இதனை நினைவு படுத்தி சுந்தரரைப் போற்றுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

மாணிக்கவாசகர்

மீனாட்சி சுந்தரனார் மாணிக்கவாசகர் மீது அளவிலாப் பற்று உடையவர். அடிக்கடி அவரின் விருப்பத் தலமான ஆவுடையார் கோவிலுக்குச் சென்று வருபவர். இவரையும் தன் புராணத்தின் கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியோடு இணைத்துப் பாடியுள்ளார் என்பதை,

“உயிர்முழுது அடிமை மற்றைப் பொருள் முழுது உடைமை யென்னுஞ்

செயிரினன் மொழியும் கொண்டு சிவபிரானுக்கே தன்னை

யயர்வரு மடிமை யாக்கிப் பொருளுமற்ற வற்கே ஆக்கி

மயர்வரு மின்பம் பெற்ற வாதவர் முதலை யுள்வாம்.”⁵⁶

என்னும் பாடலின் வழி அறியமுடிகிறது. மயர்வரும் இன்பத்தை அயர்வரும் அடிமையாகி சிவபெருமானிடம் இருந்து பெற்றவர் என்று மாணிக்கவாசகரைப் பாராட்டி மொழிகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

சண்டேசுர நாயனார்

சிவாலயங்களில் சிவனுக்கு அருகில் சிவபிரானின் சொத்துக்களைக் காக்கும் நிலையில் வைக்கப்பட்ட அடியாரான சண்டேசுவர நாயனார் சன்னதி இருக்கும். இவரின் பெருமை கருதி இவரையும் தன் புராணத்தில் போற்றித் துதித்துள்ளார் மீனாட்சி சுந்தரனார்

“பண்ணருஞ் சிறப்பிற் பூசை பரமனைப் பெரிது செய்து

மெண்ணருந் தனைச்சற் றார்வத் தினிய சனைசெய் யாரேற்

கண்ணரும் பயன்காணாராய்க் கழிந்துமா ழாந்து சோர

நண்ணரும் பெருமை பெற்ற நம்பனைப் புகழ்ந்து வாழ்வாம்”⁵⁷

சிறப்பான பூசையைத் தாம் இருக்கும் இடத்தில் செய்து பெருமை பெற்ற சண்டேசுவர நாயனாரை மேற்பாடலில் காட்டி தன் பக்திநிலையை வெளிப்படுத்துகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

சீர் வளர் சீர் பஞ்சாக்கர தேசிகர்.

திருவாவடுதுறை ஆதினம் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் அறிவறிந்து மேன்மை பட வைத்துப் புரந்த ஆதினம் ஆகும். இவ்வவாதீனத்தின் குருமுதல்வர் நமசிவாய தேசிகர் ஆவார். இவரைப் பஞ்சாக்கர தேசிகர் என்றும் அழைப்பர். இம்முதல்வரை வணங்கித் தன் புராணத்தைத் தொடங்குகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார். இதனை,

“இனியொரு பிறப்பு மெய்தோ மெடுத்தபல் பிறப்புஞ் செய்த

கனிதவப் பயத்தி னாலே காசினிப் பயனாயுள்ள

பனிமலர்ப் பொழில் சூழ் தென்னா வடு துறைப் பதியின் மேய

புனிதநன் னமச்சி வாய குரவனைப் போற்று வோமே”⁵⁸

என்ற பாடல்வழி அறியலாம். இப்பாடலில் இனி ஒரு பிறப்பு எடுக்கா வண்ணம் நல்வழி காட்டியவர், இப்பிறவியில் இனியவராக எமக்கு அமைந்தவர் உலகு பயன்பெற நல்வழி சொன்னவர் என்ற பெருமைகளுக்கு உரிய புனித நமசிவாய தலைவரை நான் பணிந்து வணங்குகிறேன் என்று தன் நன்றியறிதலையும், வணக்கத்தையும் ஒருங்கே சுட்டுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

சீர் வளர் சீர் அம்பலவாண தேசிகர்

மீனாட்சி சுந்தரனார் வாழ்ந்த காலத்தில் திருவாவடுதுறை ஆதினகர்த்தராக விளங்கியவர் சீர் வளர் சீர் அம்பலவாண தேசிகர் ஆவார். “திருவாவடுதுறை ஆதினத்துப் பதினைந்தாவது குருமகா சந்நிதானமாகத் திகழ்ந்தவர் அம்பலவாண தேசிகர். பிள்ளையவர்கட்கு மெய்ஞ்ஞான குருவாக விளங்கினார். இறைவனின் குருவடிவில் வந்து தன்னை ஆட்கொண்டான் என்று மாணிக்கவாசகரும், குமரகுருபரரும் கூறுமாப்போலே பிள்ளையவர்களும், குருவை இறைவனாகவே பார்க்கின்றார்.” என்று இவரின் குரு பக்தியை கோ.ப.நல்லசிவம் காட்டுகிறார். இவரையும் பணிந்து பரவித் தன் புராணத்தைத் தொடங்குகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார். இதனை,

“பரவுமறைப் பயனெனுமைந் தெழுத்தினனைத் துந்தெரியப் பகர்ந்து தீராக் கரவுதவிர்த் தொளிர்பதமுந் தலைச்சூட்டி யெனையாண்டு கருணை கூர்ந்து விரவு பொழிற் றுறைசையிற்சுப் பிரமணிய தேவனொடும் விளங்கி யோவாக் குரவுபுனை பரசிவனம் பலவாணற் கியற்றலொன்றுங் குறித்தி லேனே.”⁵⁹

என்ற பாடலின்வழி வேதங்கள் சொல்லும் பயனாகிய ஐந்தெழுத்தினை அறிவித்து, மறைபொருள்களைக் களைந்து, ஒளியூட்டி தன் பதங்களை என் தலையில் சூட்டி, எனை ஆண்டு கொண்டு கருணை கூர்ந்து நிற்கும் அம்பலவாண தேசிகரைச் சிவனாகவே காண்கிறேன் என்று மொழிகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

இவர்களைத் தவிர மற்ற சிவனடியார்களையும் அவர் வணங்கி இப்புராணத்தைத் தொடங்குகிறார். இவற்றின் வழி பல புராணச் சார்புடைய கருத்துகளை மீனாட்சி சுந்தரனார் தன் தல புராணத்தில் இணைத்து அதனைச் செழுமையாக்கியுள்ளார் என்பது தெரியவருகிறது.

பக்திச் செய்திகள்

பக்தியையும் தமிழையும் தன் இரு கண்களாகப் போற்றியவர் மீனாட்சி சுந்தரனார். இதன் காரணமாக அவர்கள் பாடல்களில் பக்தியும், தமிழும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து இணைந்து இன்புறுத்தும்.

சமயம் என்பதை ஒரு நிறுவனம் என்ற அடிப்படையில் நோக்கும்பொழுது அதன் பரவலாக்கத்தைப் புரிந்து கொள்ள இயலும். “ஒவ்வொரு சமயமும் அதன் புனிதத் தன்மையும், அச்சமயத்தின் பிற உட்கூறுகளையும் கட்டிக்காக்கும் போதுதான் அச்சமயம் வலுவுடன் நிலைபெற முடியும். அவ்வாறு கட்டிக் காப்பதற்கு அச்சமய நம்பிக்கையை முற்றிலும் கடைபிடிப்பவர்கள் இருக்கவேண்டும். அத்தன்மை இன்று வாழும் சமயங்கள் அனைத்திலும் இடம்பெற்றுள்ளது. ஒவ்வொரு சமயத்தின் நிலைபேறுடைமையைக் கவனிக்கும்போது வழிபாட்டு இடங்களை உண்டாக்குதல், சடங்குகள் நிகழ்த்துதல், தனித்தன்மையின் ஆற்றலோடு தொடர்பு கொள்ளவும் அதனை பயனை அடையவும் பூசாரிகள், சமயப் பரப்பிகள், போன்றோரைச் செயல்பட வைத்தலும் போன்ற பல செயல்கள் ஒவ்வொரு சமயத்திலும். இடம் பெறுகின்றன. இவ்வனைத்துக் கூறுகளும் ஒருங்கிணைத்துச் செயல்படும் முறையிலேயே அச்சமயத்தின் வாழ்வும் வரலாறும் அமைகிறது”⁶⁰ என்ற கருத்து

சமயம் என்பதன் நிறவனத் தன்மை பற்றி உரைக்கிறது. இதன்வழியாக ஒரு சமயம் நிலை பெற வேண்டும் என்றால் அது பரப்பப்பட வேண்டும். அது பின்பற்றுனர்களால் பின்பற்றப்படவேண்டும் என்பது தெரியவருகிறது.

இவ்வகையில் சமயத்தினைப் பரப்பும் 'பாங்கினைச் சமய இலக்கியங்கள் செய்து கொண்டுவருகின்றன. பக்தி இலக்கியமாக அவை மிளிர்ந்து, இலக்கியத்தையும், பக்தியையும் அமைதியையும் வளர்க்கின்றன. இவ்வகையில் பக்தி இலக்கியங்களில் காணப்படும் பக்தி கருத்துகள் சமயத்தை நிலைபெறச் செய்யத் தக்க வலிமை பெற்றன என்பதை அறியமுடிகின்றது.

“வீரவனப் புராணத்தில் தொட்ட இடங்களில் எல்லாம் பக்திச் சுவை நிரம்பி வழிகிறது. வீரவனப் புராண இறைவனை அரசன் முதல் ஆண்டி வரை வழிபட்டுப் போற்றியுள்ளனர். அவர்களின் போற்றுதலையும், வணங்குதலையும் தன் புராணப் படைப்பினுள் காட்டியுள்ளார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

மேலும், திருமால், குபேரன் போன்ற தேவர்களும் இப்பெருமானை வணங்கியுள்ளனர். இதன் காரணமாக புராணப் பாடல்கள் தோறும் பக்திச் செய்திகள் விரவிக்கிடக்கின்றன. குறிப்பாக தல முதலிய விசேடப் படலம் சிறப்பான பக்திச்சுவை நிரம்பிய படலமாகப் படைக்கப்பெற்றுள்ளது. வீரைத் தலம் பற்றிய சிறப்புகளும் பயன்களும் இதனுள் சொல்லப்பெற்றுள்ளன.

“பிறந்தவர்க்கு ஆரூர் காணப் பெற்றவர்க்கு அருள்கூர் தில்லை

இறந்தவர்க்கு இனிய காசி எற்றைக்கும் பத்தி செய்யச்

சிறந்தவர்க்கு உயர்காளத்தி சிந்தித்தார்க் ககழ்ந்தார் மேலாற்

பறந்தவர் காணா அண்ணாமலைபல வளஞ்சால் வீரை.”⁶¹

என்னும் பாடல் வழி பிறக்க முத்தி திருவாரூர், இறக்க முத்தி காசி, காண முத்தி சிதம்பரம், பக்தி செய்ய திருக்காளத்தி, நினைக்க முத்தி திருவண்ணாமலை என்று சொல்லும் மரபுகளை நம்பினாலும் அவையெல்லாம் வீரை நகரை வந்தடைந்தால் எல்லா நலமும் வளமும் கிடைக்கும் என்று மீனாட்சி சுந்தரனார் பெருமைப் படுத்துகிறார்.

வீரைநகர் வாழ்வோரை, வந்தோரை, வணங்கியோரை அவர்கள் பெற்ற பயன்களைப் பின்வரும் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

வீரைமான்மியம் விழைந்தோர் மேவுவர் சிவசா லோகம்

வீரைமா தலத்தைக் கண்டோர் மேவுவர் சிவசா மீபம்

வீரைமா தலம் வசித்தோர் மேவுவர் சிவசா ரூபம்

வீரைமாதலத்தில் இறந்தோர் மேவுவர் சிவக்க லப்பே”⁶²

என்று வீரை மாநகரின் சிறப்பினைப் பாடுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார். வீரைநகரின் வரலாற்றை அறிய விரும்புவர்கள் சிவசாலோகம் மேவுவர். வீரை நகர் தலத்தைக் கண்டவர்கள் சிவ சாமீபம் அடைவர். வீரைத் தலம் வசித்தவர்கள் சிவசாரூபம் அடைவர். இத்தலத்தில் இறந்தவர்கள் சிவக்கலப்பினைப் பெறுவர் என்று இந்நகரின் பெருமையைப் பலபட உரைக்கிறார் மீனாட்சிசுந்தரனார்.

இவ்வாறு சிவனோடு ஐக்கியமாகும் தன்மைகளை வீரைநகரில் காட்டி நிற்கிறார். இந்தப்படலத்தில் தலம் முதலிய விசேடப் படலம் என்று பெயர் வைக்கப்பட்டுள்ளதால் தலப்பெருமையுடன் தீர்த்தப் பெருமையும் உரைக்கப்பெற்றுள்ளது.

“மறையவர்ச் செகுத்த பாவம் பசுக்களை வதைத்த பாவம்

குறைதவிர் மகவை மங்கைமார்களைக் கொன்ற பாவ

நிறையும் எப்பாவமேனு நினைந்து அதிற்றோயு முன்னே

பறை தருந்தால் முற்றும் படுதழற் படுமாறு ஒத்தே”⁶³

வீரைநகரில் உள்ள தீர்த்தத்தில் நீராடினால் அந்தணர்களைக் கொன்ற பாவமாக இருந்தாலும், பசுக்களைக் கொன்ற பாவமாக இருந்தாலும், குழந்தை, பெண்களைக் கொன்ற பாவமாக இருந்தாலும், இவை போன்ற கொடுமையான எந்த பாவங்களும் அவை நெருப்பில் பட்ட தூசுகள் போன்று இல்லாமல் ஆகிவிடும் என்று இத்தலத்தின் தீர்த்தப் பெருமையை உரைக்கிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார். இதனைத் தொடர்ந்து வீரைநகர்ப் பெருமான் சிறப்பினை எடுத்துரைக்கிறார்.

“சோலையில் குயில்கூம் வீரைத் துடியிடை உமையாள கோவைக்

காலையில் காணில்தீரும் ஒருபவக் கடும்தோம் உச்சி

வேலையிற் காணில் பத்துப் பவப்பிழை விளியும் அந்தி

மாலையிற் காணிலு நூறு பவப்பழி மாயுமன்றே “64

என்னும் பாடலில் காலை, கடும்பகல், மாலை போன்ற காலங்களில் இறைவனையும் இறைவியையும் கண்டால் பாவங்கள் தொலையும் நிலையைக் காட்டுகிறார். காலையில் கண்டால் ஒரு பாவம் போகும். உச்சி வேலையில் கண்டால் பத்து பாவம் தீரும். மாலையில் கண்டால் நூறு பாவங்கள் தீரும் என்று காலந்தோறும் இறைவனை வணங்கும் முறைமையையும் அவற்றால் விளையும் நன்மையையும் காட்டுகிறார்.

இக்கோயிலில் தொண்டுகள், பணிகள் செய்வார் பெறும் நன்மைகளையும் இப்புலவர் அடுக்கி உரைக்கின்றார். வீரை பெருமானுக்கு பூக்கள் தந்து மகிழ்பவர்கள் இந்திரலோகத்தில் கற்பக மரத்தின் அடியில் கவலையின்றி இருப்பர். இவரைப் போல பல திருப்பணிகள் செய்பவர்கள் கயிலை மலை வாழ்வினைப் பெறுவர். தோடு, குண்டலம் போன்ற பொன் அணிகளை வழங்குபவர்கள் சிறப்பான வாழ்வினைப் பெறுவர். தைலம், கருப்பூரம், சந்தனம், வாசனை திரவியங்கள் தருபவர்கள் செங்கோல் செலுத்தி வாழும் மன்னர் தம் பெருமைபெறுவர்.

பெருமான் எழுந்தருளும் நிலையில் கும்பம், கவிகை போன்ற ஈவார்கள் பல விருதுகளைப் பெற்றுச் சிறந்து வாழ்வர். இக்கோயிலில் மறைகள் சொல்லி வாழ்வோர் எவ்வகைக் குறையும் இன்றி வாழ்வர்.

“துள்ளிய மறிமான் ஏந்துஞ் சோதியை உமையாளோடு

வெள்ளிய விடைமேல்ஏற்றி விருப்பொடு தரிசித்தோர்கள்

வள்ளிய யானைஏறி வண்சிறை அன்னம்ஏறி

பொள்ளியவுவண மேறி உவப்பொடு வாழ்வர் மெய்யே.”65

என்ற நிலையில் மறி, மான் ஏந்தும் சிவபெருமானுக்கு வெள்ளி விடை வாகனம் தந்து அவரை எழுந்தருளச் செய்பவர்கள் தேவலோகம் சென்று உவப்புடன் வாழ்வர் என்று மீனாட்சிசுந்தரனார் போற்றி உரைக்கிறார்.

இவ்வாறு தல முதலிய விசேடப் படலம் முழுவதும் பக்தியின் பாற்பட்டு விளங்குகின்றது. இதுபோன்று உமையாண்டாள் மகிமைப் படலம் இறைவியின் பெரும்புகழைப் பாடுவதாக உள்ளது. வீரை நகரில் வீற்றிருக்கும், அருள்மிகு

வீரசேகரர், உமையாம்பிகையின் பெருமைகளை பல இடங்களில் எடுத்துரைக்கிறார். உமையாண்டாள் மகிமைப் படலம் என்ற படலத்தில் உமையாம்பிகையின் பெருமைகளைப் பெரிதும் எடுத்துரைக்கிறார்.

“குட்டநோய் காசம் ஈளை குன்மநோய் பெருநோய்கண்ணோய்

கட்டநோயென்னும் பொல்லா முயலகன் கரட்டு வாதம்

விட்டநோயென்னாப் பக்க வாதமுன் வெய்ய வாகப்

பட்ட நோயனைத்து அம்மை பெயர்சொலப் பறக்கு மன்றே”⁶⁶

என்னும் பாடலில் உமையாம்பிகையை வழிபடுவதால் ஏற்படும் நன்மைகளை, தீரும் நோய்களை மீனாட்சி சுந்தரனார் எடுத்துரைக்கிறார்.

குட்ட நோய், காசம், குன்ம நோய், பெருநோய், கண்ணோய், கட்ட நோய், முயலக நோய், வாத நோய், இன்னும் பல விடுபட்ட நோய்கள் அனைத்தும் அம்மையின் பெயர் சொன்னால் பறந்தோடும்.

“மகப்பெற வேண்டி னாலும் வையத்து நுகரும் போக

மிகப்பெற வேண்டி னாலும் விண்ணவர் போக மெல்லாந்

தகப்பெற வேண்டி னாலுந் தவலரும் பேரா னந்த

நகப்பெற வேண்டி னாலு முமையரு ணயக்க நல்கும்”⁶⁷

என்ற பாடலில் வேண்டுவன அனைத்தும் தரும் நிலையை உடையவள் உமையா⁶⁸ம்பிகை என்பது தெரியவருகிறது.

மகப்பேறு வேண்டினாலும் அவள் தருவாள். மண்ணகத்தில் இருக்கும் இன்னும் பல பேறுகள் வேண்டினாலும் தருவாள். விண்ணவர் அனுபவிக்கும் போகங்களும் அவள் தருவாள். பேரானந்தமும் அவள் தருவாள். அனைத்தும் தரும் அம்பிகை அவள்.

“ஒருசிவ கங்கை மூழ்கி யுடையுலர்த் தாது சூழ்ந்து

பிருகுவின் வாரந் தோறும் பிறங்கமா விளக்கு மிட்டுத்

திருகற நாற்பத்தைந்து தினம் வலஞ் செய்து போற்றி

வருவளேல் வந்தியேனு மதிமகப் பெற்று வாழ்வாள்.”⁶⁸

மகப்பேறு பெறுவதற்கான விரதத்தையும் மீனாட்சி சுந்தரனார் காட்டுகிறார். நாள்தோறும் சிவகங்கையில் மூழ்கி வாரந்தோறும் விளக்கு இட்டு, நாற்பத்தைந்து நாள்கள் வலம் செய்து, போற்றி வந்தால் மகப்பேறில்லாதவர்கள் மகப்பேறு பெறுவார்கள் என்று மீனாட்சி சுந்தரனார் குறிப்பிடுகிறார்.

“கருங்குழல் போற்றி செய்யவாய் போற்றி கதிர்த்தெழு வெண்ணகை போற்றி,
யிருங்குழல் பணிக்கும் பனிமொழி போற்றி யிணைதப வருள் விழி போற்றி,
மருங்குழல்பொருட்டுப் பணைத்தெழுஞான வனமுலைபோற்றியென் மனஞ்சார்ந்
தொருங்குழல் பயிலு மிணையிலா வீரை யுமைநின் பத மலர் போற்றி”⁶⁹

என்று உமையாம்பிகையைப் பெரிதும் போற்றி உரைக்கிறார்.

“கருங்குழல் போற்றி

செய்யவாய் போற்றி

கதிர்த்தெழு வெண்ணகை போற்றி

இருங்குழல் பணிக்கும் பனிமொழி போற்றி

இணைதப அருள்விழி போற்றி

மருங்குழல் பொருட்டுப் பணைத்தெழுஞான வனமுலை போற்றி

இணையிலா வீரை உமை நின் பத மலர் போற்றி”

என்று போற்றி உரைக்கும் போற்றுதலையும் மீனாட்சி சுந்தரனார் செய்துள்ளார். இவ்வாறு இப்படலமும் பக்திச் செய்திகளை உள்ளடக்கியதாக அமைகிறது. மேலும், குபேரன் பூசைப் படலத்திலும் பக்திச் செய்திகள் அதிக அளவில் காணப்படுகின்றன.

“இருகரங்குவித்து, உருகு நெஞ்சொடும்

பெருகு வீரையின் அருகு அடுத்தனன்”⁷⁰

என்றும்,

“எல்லை தாழ்ந்தனன், வில்லை வீசுமிற்

சொல்லை வீரையுள் , வல்லை புக்கனன்.”⁷¹

என்றும்,

“அளவினும் உண்டொழில், வளம்மலிந்தொளி

கிளருங் கோயில்கண்டு உளம் மகிழ்ந்தனன்”⁷²

என்றும்,

“பார்த்த போதினும், ஓர்த்த வண்பயன்

ஆர்த்து சோழமா, தீர்த்த மாடினான்.”⁷³

என்றும்,

“கடையவா உருநடைய பூதிகீர்

உடைய கண்மணித், தொடைபுனைந்தெழா”⁷⁴

என்றும்,

“வேத சாரமென், றோத மேவிய

போத வைந்தெழுத், தாத ரஞ்செயா.”⁷⁵

என்றும்,

“நன்ன ரெண்ணிய, பின்ன ரொண்மணி

அன்னர் கோயிலின், முன்னர் எய்தினான்”⁷⁶

என்றும்,

“சந்த வாரணத் தந்தண் வார்கழற்

கந்த மாமலர், முந்த வேத்துபு”⁷⁷

என்றும் பாடப்பெற்ற பாடலடிகளில் குபேரன் பூசித்த முறைமை எடுத்துரைக்கப்பெறுகிறது. பக்தி செய்வது எப்படி என்பதை இப்பகுதிகள் உணர்த்துகின்றன. இருகரங்கள் குவித்து இறைவனை வேண்டுதல் வேண்டும்.

நெஞ்சு உருகும்படி வணங்கவேண்டும். குபேரன் இவ்வாறு வணங்கினான். மேலும் அவன் சோழ தீர்த்தம் ஆடி மலர் மாலைகள் இறைவனுக்குக் கொண்டுவந்தான். பின்னர் அவன் ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை உரைத்தான். இவ்வகையில் வணங்கி தனக்கு வேண்டுவனவற்றைக் குபேரன் பெற்றான் என்று இப்புராணம் குறிப்பிடுகிறது. இறைவனை வழிபடும் முறைமையை இப்பகுதி காட்டுகின்றது.

மேலும் வீரராகவப் படலம் என்ற பகுதியிலும் திருமால் பூசித்த படலம் என்பதிலும் பக்திச்சுவை நிரம்பிக்கிடக்கிறது. திருமால் பூசித்த படலத்தில் திருமால் பூசனை செய்த நிலையை,

“நந்தி மலர்ப்பதம் வாழ்த்தி இறைஞ்சி நறும்பூக்கள்

சிந்தி வலங்கொடு வந்து பிரானெதிர் சென்றுற்றே

அந்தி நிறத்தவ அற்புத சிற்பர அமலாவென்

உந்தி மலர்ந்த முகுந்தன் வணங்கி யுவப் புற்று”⁷⁸

என்ற நிலையில் சிவாலயத்திற்கு நுழைகையில் முதலில் நந்தியை வணங்கிய பின்தான் இறைவனை வணங்க வேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டைத் திருமால் பின்பற்றியுள்ளார். மேலும் வாசனை மிக்க பூக்களைத் தூவிக்கொண்டே கோவிலை அவர் வலமாக வந்துள்ளார். அந்தி நிறமுடைய என்பிரானை முகுந்தன் வணங்கினார் என்று இப்பாடல் காட்டுகிறது. மேலும் வீரநகர் வீரசேகரரைத் திருமால் பல சொல்லிப் போற்றுகிறார்.

“கற்பனை அத்தனையும் கடவா ஒளிர் கனவாழ்வே

தற்பர ஞான சொருப குணா அதிசயத்தேவே

புற்புத மாமுடல் வாழ்க்கையெ ணாருட் பொலிகோவே அற்புத

சிற்பரனேஉன் அடைக்கல மடியேனே.”⁷⁹

என்று போற்றிப் பணிகிறார் திருமால். கற்பனைக்கு எட்டாதவன் சிவபெருமான். அவன் ஒளிர்மிகு கன வாழ்வினை அளிக்கும் பரம்பொருள். அவனே உலகம். அவனே அறிவு. அறிவு சொருப குணாதிசய தேவன் அவன். அற்புத சிற்பரன் அவன். அவனின் அடைக்கலமானேன் நான் என்பது திருமாலின் போற்றி மொழிகள் ஆகும். இவ்வாறு வீரராகவப் படலத்திலும் பக்தி பெருகி நிற்கிறது.

இராமன் சீதையைத் தேடி அலைந்த காலத்தில் அகத்தியரின் வழிகாட்டுதலால் வீரைநகர் வந்து சிவபிரானைத் தரிசித்து அவர் வீரராகவன் என்று பெயர் பெற்று இலங்கை அரக்கன் இராவணனை வெல்ல பலம் பெற்றார் என்று வீரராகவப் படலத்தில் உரைக்கப்படுகிறது. இப்படலத்தில் இராமன் போற்றிய செய்திகள்

“உருவாகி அருவாகி உரைத்தவுப யமுமாகி

மருவாகி மலராகி வான் முதல்பூதமுமாகிக்

கருவாகிக் கண்ணாகிக் கண்ணுண்மணியாகி நிறை

திருவாகி ஒளிர்வீர சேகரநின் பதம்போற்றி”⁸⁰

என்று பல்வகையாகப் போற்றி உரைக்கிறார் ராமபிரான்.

“வெய்யகரியதரித்து மேனிமறைத் தவபோற்றி

வையமிசை நடாயொருமும் மதிலுமெரித் தவபோற்றி

கையமைதண் டொடுவருவெங் காலனைக் காய்ந் தவபோற்றி

செய்யமழுப் படைவீ சேகராயக போற்றி”⁸¹

என்றும்

“வரையடியிற் கிடந்த அரக்கன் வாயலறி யோலமிடப்

புரையிலடி விரனுதிசந் றமுத்திய புண்ணியபோற்றி

விரைமலர்மங் கையர்முதலோர் மென்களத்துப் பொன்பொலியத்

திரையெழுதஞ் சயில் வீர சேகரநாயக போற்றி”⁸²

என்றும் இராமன் போற்றிகள் பல பாடி உரைக்கிறார். இவ்வாறு சிவபக்தியை முன்னிறுத்தி இத்தலபுராணம் பாடப்பெற்றுள்ளது. .

கண்டச் சோழ மன்னன் வீரை நகரில் உள்ள இறைவனை வீரசேகரரைப் போற்றி வணங்கும் நிலையில் சோழன் மகப்பேறு பெற்று முத்தியடைந்த படலத்தில் வீரசேகரப் பெருமானைப் போற்றித் துதிக்கும் துதிகள் தரப்பெற்றுள்ளன.

- “வெருவுற மடங்கு மோரேழ் விடையுடை விடையாய் போற்றி
- கருநிற்கக் கடல்கு வற்றுங் கணையுடைக் கணையாய் போற்றி
- பெருகெழில் சுமந்த வாக்கப் பெண்ணுடைப் பெண்ணாய் போற்றி
- முருகலர் மேனிக் கொப்பு முகிலுடை முகிலாய் போற்றி
- கமலையொண் மாமை நோக்குங் கண்ணுடை யடியாய் போற்றி
- அமருமக் கண்கு மென்பு கைவிர லணிந்தாய் போற்றி
- பமரமுண் இழக்கும் பச்சைத் துளவொரு பாலாய் போற்றி
- தமாவே தங்க ணாரும் பரிகலந் தரித்தாய் போற்றி
- திரிபுர மெரித்தாய் போற்றி
- தீமழுத் தரித்தாய் போற்றி
- கரியற வறித்தாய் போற்றி
- கலைபல விரித்தாய் போற்றி
- அரியுடல் பரித்தாய் போற்றி
- அடியர்மா சிரித்தாய் போற்றி
- விரியறந் தெரித்தாய் போற்றி
- வீரையங் குறித்தாய் போற்றி
- ஒளிகெழு பிழம்பே போற்றி
- உமையவண் மணாள போற்றி
- அளிகொள் எண் குணத்தாய் போற்றி
- அமைந்தவெட்டுருவொய் போற்றி
- முளிதவீர் வீரை மூல முளைத்தெழு சுடரே போற்றி
- தெளியவர்க் கினிக்கும் வீர சேகரப் பிரானே போற்றி
- உருகுமெய்யடிய ருள்ளத் தொளிவளர் விளக்கே போற்றி
- கருகுவன் மலநோய் தீரக் கடைக்கணித் தருள்வாய் போற்றி
- பெருகுபல் லறமு நாளும் பெயர்வற வமர்ந்து வாழுங் குருகு முன் கையாய் போற்றி குலமலை மருந்தே போற்றி
- எண்ணிய வன்பு செய்வா ரென்றுமெய்ப் புறம் லோம்பும் புண்ணிய முதலே போற்றி பூரணானந்த ரூப நண்ணிய தாயே போற்றி
- நல்லவர் நயந்து நாளு மண்ணிய வீரை மேவு மருட்பெருங் கடலே போற்றி

- நகுபரை யாதி யிச்சை ஞானம்வண் கிரியை யாகி மிகுதொழிலைந்து
மெங்கள் வீரசே கரனார் செய்யத் தகுதுணை யாகி நிற்குந் தண்ணிய
அமுதே தஞ்சம் புகுமவ ரெய்ப்பில் வைப்பே புண்ணிய வாழ்வே போற்றி
- அறைதரு மிலயம் போக மதிகார மூன்று மாகி நிறைதரு மினும்பல்
வேறாய் நிகழ்தரு திருவே போற்றி
- மறைதரு முதலே போற்றி மறையினுட் பொருளே போற்றி
- உறைதரு மறையி னந்த முணர்தரா ஷமையே போற்றி
- மருவளர் அளகம் போற்றி வளரொளி வதனம் போற்றி
- உருவள ரருட்கண் போற்றி
- உவமையில் செவ்வாய் போற்றி
- கருவளர் பவந்தீர் ஞானங் கசிந்தெழு கொங்கை போற்றி
- திருவள ருமையே நிற்பொற் சேவடிக் கமலம் போற்றி”⁸³

என சோழன் இறைவனைப் போற்றிப் புகழ்கிறான். மேலும் சோழ மன்னன் ஆலயத்தை முறைப்படி தொழுத செய்தியையும் இப்புராணம் காட்டுகிறது.

வரலாற்றுச் செய்திகள்

வீரவனப் புராணம் புராண, பக்திக் கூறுகளைக் கொண்டதுடன் வரலாற்றுச் செய்திகளையும் கொண்டுள்ளது. இப்புராணத்தில் சோழ, பாண்டிய அரசர்கள் பற்றிய பல வரலாற்றுச் செய்திகள் இடம்பெறச் செய்யப்பெற்றுள்ளன.

கண்ட சோழன் என்ற சோழ மன்னன் தன் குட்ட நோய் தீர்வதற்காக பல சிவ தலங்களைத் தரிசித்து வரும் நிலையில் வீரவனம் வந்து அங்குள்ள இறைவனின் பெயர் கேட்டதும், இறைவனைக் கண்டதும் அவனின் குட்ட நோய் தீர்ந்துபோகிறது. இச்சோழ மன்னன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்து பாண்டிய நாடு வந்து கண்டனூர் என்ற ஊரில் இருந்து கொண்டு வீரை நகரை உருவாக்கியும், அந்நகரில் கோயிலை உருவாக்கியும் திருப்பணி செய்துள்ளான்.

இச்சோழ மன்னன் பற்றிய குறிப்புகளைக் கொண்டு ஓரளவிற்கு இம்மன்னன் யாராக இருக்க இயலும் என்பதைப் பெற முடிகின்றது. வீரசேகர சோழன்⁸⁴ என்ற சோழமன்னன் பழையாறையில் இருந்து ஆட்சி செய்து வந்ததாகக் குறிப்புகள் குறிப்பிடுகின்றன. இம்மன்னனின் தந்தை கண்ட சோழன் எனக் கொள்ளமுடிகின்றது. பொன்னிவளநாட்டில் பூம்புகார் நகரில் வாழ்ந்தவன் கண்டச் சோழன் ஆவான். அவனின் அறிமுகத்தைப் பின்வருமாறு மீனாட்சி சுந்தரனார் காட்டுகிறார்.

“அன்ன நன்னகரின் வாழ்வான் ஆதித்தன் குலத்து உதித்தான்

பன்னரும் கலையுந் தேர்ந்தான் பாருயிர்க் கொருதாய் போல்வான்

மின்னவி ரலங்கன் மாலை மேவலர்க் கசனி

யன்னான் கன்னவில் குவவுத் தோளான் கண்டனென் றிசைக்கும் பேரான்.”⁸⁵

என்பது இச்சோழனை அறிமுகம் செய்யும் பகுதியாகும். இச்சோழனுக்கு வீரசேகரப் பாண்டியன் என்னும் மகன் பிறக்கிறான். இதனையும் இப்புராணம் காட்டுகிறது.

“முழுதுலகு ஈன்ற செல்வி முழங்கருள் சுரத்த லாலே

வழுவறு கற்பு வாய்ந்த சுசீலை தன் மணிவயிற்றுச்

செழுவிய கருப்ப நீடித் திங்களோர் பத்துஞ் செல்லக்

கொழுமணி யீன்றா லென்னக் குமரனைப் பயந்தா ளன்றே”⁸⁶

என்னும் பாடலில் கண்ட சோழனின் மனைவி சுசீலை என்பவள் குமரன் ஒருவனைப் பெற்ற செய்தியும்,

“மருவா உளம கிழ்ந்து மறையவ ராதி யோர்க்குத்

தருவினு மணிபொன் னாதி வீசுபு சாத காதி

திருவுறச் செய்து வீரசேகரச் சோழ னென்றோர்

பொருவரு நாமஞ் சாத்திப் புதல்வனைப் போற்றி வாழ்ந்தான்”⁸⁷

என்னும் பாடலில் அக்குமரனுக்கு வீரசேகரன் என்று வீரைநகர்ப்பெருமானின் பெயர் இடப்பெற்றிருப்பதும் காட்டப்பெற்றுள்ளது. சோழ மன்னர்களின் பரம்பரையில் வீரசேகர சோழன் என்ற இப்பெயர் மட்டும் சற்று மாறுபட்டு காணப்படுவதாலும் வீரை நகர் பெருமானின் பெயர் இதுவாக அமைவதாலும் இச்சோழன் வீரை நகர் இறைவனிடம் வேண்டிப் பிறந்தவன் என்பது தெரியவருகிறது.

இம்மன்னின் ஆட்சிக்காலம் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு என்ற நிலையில் வீரைநகர் கோயில் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டளவில் கட்டப்பெற்றிருக்கலாம் என்று முனிய முடிகின்றது.

சுகுணப் பாண்டியன்

வீரை மரம் பலா மரமாக ஆன அதிசயம் வீரவனப் புராணத்தில் காட்டப்பெற்றுள்ளது. இப்புராணத்தில் இடம்பெறும் மன்னன் பெயர் சுகுணப் பாண்டியன் ஆவான். இவன் திருவிளையாடல் புராணத்திலும் குறிக்கப்பெறுகிறான்.

- (படலம் 3) குலசேகரப் பாண்டியன்: மதுரை நகரை மீண்டும் புனர்நிர்மாணம் செய்த பாண்டிய மன்னன்.
- (படலம் 4) மலையத்துவசன்: பாண்டி மன்னன் இவனின் மனைவி பெயர் காஞ்சனமாலை: இவள் நீராடும்பொருட்டு சிவபெருமான் அழைத்ததனால் ஏழு கடல்களும் மதுரைக்கு வந்தன. மலையத்துவனின் மகள் தடாதகை (மீனாட்சி) ஆவாள். அருள்மிகு சோமசுந்தரேசுவரரின் மனைவியான இவளே ஆவாள். மேலும் இங்கு சுந்தர பாண்டியனாக அருள்மிகு சோமசுந்தரேசுவரர் காட்டப்பெறுகிறார்.
- (படலம் 11) உக்கிர குமாரன்: சுந்தர பாண்டியனின் (சோமசுந்தரேசுவரரின்) மகன். மதுரைக்கு வந்த ஆழிப்பேரலை (“சுனாமி”)யை வேல் எறிந்து தடுத்து நிறுத்திய மன்னன். காந்திமதி என்பவள் உக்கிர குமாரன் என்ற சுந்தர பாண்டியனின் மனைவி
- (படலம் 17) வீரபாண்டியன்: உக்கிர பாண்டியனின் மகன் அபிடேக பாண்டியன்: வீரபாண்டியனின் மகன் – பேரூழி ஏற்பட்டு கடல் பொங்கி (“சுனாமி”) மதுரையை அழிக்க வந்தது. அதனை வற்றச் செய்த மன்னன் விக்கிரம பாண்டியன் அபிடேக பாண்டியனின் மகன்.
- (படலம் 24) இராச சேகரன்: விக்கிரம பாண்டியனின் மகன்
- (படலம் 25) குலோத்துங்கன்: இராசசேகர பாண்டியனின் மகன்
- (படலம் 28) அனந்தகுணன்: குலோத்துங்கனின் மகன் – பசுமலை, இடபமலைகள் இவன் காலத்தில் உண்டாகின. இராமபிரான் இம்மலைகளில் தங்கி அகத்தியரிடம் உபதேசம் பெற்றார்.
- (படலம் 30) குலபூடணன்: அனந்தகுணனின் மகன்
- (படலம் 34) இராசேந்திரன்: குலபூடணனின் மகன்
- (படலம் 37) இராசேசன்: இராசேந்திரனின் மகன்
- இராசகம்பீரன்: இராசேசனின் மகன்
- பாண்டி வமிச தீபன்: இராசகம்பீரனின் மகன்
- புரந்தரசித்து: பாண்டி வமிச தீபனின் மகன்

- பாண்டிவமிச பதாகன்: புரந்தரசித்துவின் மகன்
- சுந்தரேசபாத சேகரன்: பாண்டி வமிச பாதகனின் மகன்
- படலம் 40) வரகுணன்: சுந்தரேசபாத சேகரனின் மகன்
- (படலம் 44) இராசராச பாண்டியன்: வரகுணனின் மகன் — பன்றிமலை இனது ஆட்சிக்காலத்தில் உருவானது
- (படலம் 49) சுகுணன்: இராச இராச பாண்டியனின் மகன். சுகுணனுக்குப் பிறகு சித்திரரதன் முதல் அதுலகீர்த்திவரை 22 பாண்டிய மன்னர்கள் வழி வழி வந்து ஆட்சி செய்தனர். அவர்களின் பட்டியல்
 - சித்திரரதன்
 - சித்திரபூடணன்
 - சித்திரத்துவசன்
 - சித்திரவருமன்
 - சித்திரசேனன்
 - சித்திரவிக்கிரமன்
 - இராசமார்த்தாண்டன்
 - இராச சூடாமணி
 - இராச சார்த்தாலன்
 - துவிசராச குலோத்தமன்
 - ஆயோதனப் பிரவீணன்
 - இராச குஞ்சரன்
 - பரவிராச பயங்கரன்
 - உக்கிரசேனன்
 - சத்ருஞ்சயன் வீரரதன்
 - வீம பராக்கிரமன்
 - பிரதாப மார்த்தாண்டன்
 - விக்கிரம கஞ்சனன்
 - சமர கோலாகலன்
 - 20).....
 - 21).....
 - 22) அதுல கீர்த்தி
- கீர்த்திவீடணன்: அதுல கீர்த்தியின் மகன். இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் பிரளயம் ஏற்பட்டு ஏழுகடல்களும் பொங்கி எழுந்து (ஆழிப்பேரலை,

“சுனாமி”) உலகை அழித்தன. பிரளயத்திற்குப் (ஆழிப்பேரலை,, “சுனாமி”) பின்னர் சந்திர குலத்தில் பாண்டியர் தோன்றினர். சூரியன் மற்றும் அக்னி குலத்தில் மற்ற இரு தமிழ் மன்னர் (சோழ சேரர்) தோன்றினர்.

- வங்கியசேகர பாண்டியன்: சந்திரகுலத்தில் தோன்றி பாண்டிய மன்னன் இன்றைய மதுரை நகரை பண்டைப் பெருமை விளங்கும் வகையில் உருவாக்கியவன்
- (படலம் 51) வங்கிய சூடாமணி (சண்பக பாண்டியன்) வங்கிய சேகரனின் மகன்.
- (படலம் 58) சண்பக பாண்டியனுக்குப் பின் குலேச பாண்டியன் வரை 15 பாண்டிய மன்னர்கள் வழி வழி வந்து ஆட்சி செய்தனர்.

- பிரதாப சூரியன்
- வங்கிசத் துவசன்
- இரிபுமருத்தனன்
- சேரவங்கி சாந்தகன்
- பாண்டி வங்கி சேசன்
- வங்கிச்சிரோன்மணி
- பாண்டிச்சுரன்
- குலத்துவசன்
- வங்கிச வீபூடணன்
- சோம சூடாமணி
- குல சூடாமணி
- இராச சூடாமணி
- பூப சூடாமணி
- 14).....
- குலேசன்

- (படலம் 58) அரிமர்த்தன பாண்டியன் மாணிக்கவாசகரை அமைச்சராகக் கொண்ட மன்னன்
- (படலம் 62) அரிமர்த்தன பாண்டியனுக்குப் பின் பல மன்னர்கள் பாண்டிய நாட்டை ஆண்டனர்..⁸⁸

என்னும் வரிசையில் சுகுணப் பாண்டியனும் அமைகிறான். இச்சுகுண பாண்டியன் வீரை நகருக்கு வருகை தந்து வீரை நாதரை வணங்கியுள்ளான். மேலும் அவன் வீரை நகரில் உள்ள வீரை மரத்தினைப் பலாவாக மாற ஆர்வம் கொண்டதன்

காரணமாக அதனை வீரசேகரர் மாற்றித் தருகிறார். மீளவும் அது வீரை மரமாக மாறிவிடுகிறது.

இந்நிலையில் இராச இராச பாண்டியனின் மகன் சுகுணன் என்றும் அவன் மதுரையை ஆண்ட மன்னர்களுள் ஒருவன் என்பது தெரியவருகிறது. இவ்வகையில் இப்புராணம் வரலாற்றுச் சார்புடனும் இயங்குகிறது.

“ஆன்ற பல்வளப் பாண்டிநன்னாடு இனிதளிப்போன்

மான்ற தன்மையர் புகல்ஒணா மதிக்குல மருமான்

ஏன்ற நல்லறம் முழுதும் ஓர் உருக்கொளின் ஏய்ப்பான்

தோன்ற வாழ்பவன் சுகுணபாண்டியன் எனும் தோன்றல்”⁸⁹

என்ற பாடலில் சுகுணப் பாண்டியன் அறிமுகம் செய்யப்படுகிறான். பாண்டிய நன்னாடு இனிதளிப்போனாக விளங்குபவன் சுகுணப்பாண்டியன். அவன் மதிக்குலம் சார்ந்தவன். நல்ல அறங்கள் ஒரே தோற்றத்தில் அவனாகவே காட்சி தருகின்றன.

“மகார் கயற்கு இணை விழி உமை இவரொடும் வாஞ்சை

நகார் திகைத்திட அன்பர் பால்அமர்தரு நயம்சார்ந்த

தகார் மிடற்றினான் வீரைமான்மிய அஞ்சில தடஞ்சூழ்

புகார் புரப்பவன் உரைத்தலான் நினைந்தனன் போற்ற”⁹⁰

என்னும் பாடல்வழி புகார் நகர்த் தலைவனான சோழ மன்னன் வீரை மாநகர் மான்மியத்தைச் சொன்னதன் அடிப்படையில் பாண்டிய மன்னன் இக்கோயிலைத் தரிசிக்க வந்த நிலை எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளது.

இதன்பின் பாண்டிய மன்னன் மதுரையில் இருந்து, தன் பரிசனங்களுடன் கிளம்பி வீரைவனம் வருகிறான்.அங்கு வந்து வணங்கவேண்டிய முறைப்படி வணங்குகிறான். இதன்பின் அங்கிருந்த வீரை மரம் பலாவாகி பின் வீரையாகிய அற்புதம் நிகழ்கிறது. பலா மரத்தின் கனிகளை உண்டு பாண்டியன் வளமும் நலமும் பெறுகிறான். இவ்வாறு வீரவனப் புராணத்தில் பாண்டிய மன்னனின் வரலாறும் இடம்பெறச் செய்யப்பெற்றுள்ளது.

தொகுப்புரை

வீரவனப் புராணம் புராணக் கருத்துகளை, பக்திக் கருத்துகளை, வரலாற்றுச் செய்திகளை கொண்ட புராணமாகப் படைக்கப் பெற்றுள்ளது. வீரவனப் புராணத்துள் வேடன், கண்ட சோழன், சகுணப் பாண்டியன், குபேரன், திருமால், இராமன் போன்ற பலரும் வணங்கிய தன்மையைப் புராணச்சாயலுடன் காட்டியுள்ளார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

புராணத்தின் புராணச் சார்புடைய கதைகளைத் தவிர சிவபெருமான், திருமால், பிரம்மன் போன்ற மும்மூர்த்திகள் குறித்தான புராணச் செய்திகளும், திருவாவடுதுறை ஆதீன குரு முதல்வர், ஆதீனத் தலைவர் அம்பலவாண தேசிக சுவாமிகள் குறித்த செய்திகளும். நால்வர், சண்டேசுவரர், அறுபத்து மூவர் பற்றிய செய்திகளும் தரப்பெற்றுள்ளன.

தல முதலிய விசேட படலம், நைமி சாரணியப் படலம் போன்றவை புராணச் சாயல் அதிகம் பெற்றனவாக உள்ளன. நைமி சாரணியப் படலத்தில் புராண வகைமைகள் சுட்டப்பெற்றுள்ளன.

பக்திச் சிறப்பு மிக்க தலபுராணமாக வீரவனப் புராணம் விளங்குகிறது. சோழ அரசன் பாண்டிய நாட்டில் வந்து கோயில் கட்டிய நிலையில் அமைதியுடன் தமிழகம் திகழ்ந்த நிலைப்பாட்டை இத்தலபுராணம் காட்டுகிறது. மேலும் கோயில் கட்டியபின் பாண்டிய மன்னன் சோழ மன்னனின் வழிகாட்டல்படி வீரவனம் கோயிலுக்கு வந்தமையும் இங்குக் குறிக்கத்தக்கது. எனவே சோழ, பாண்டிய மன்னர்களின் நட்பின் அடையாளமாக இப்புராணம் விளங்குகிறது.

அரசன் முதல் வேடன் வரையும், அந்தணர் முதல் இடையவர் வரையிலும் துதி செய்யும் கடவுளாகவும், பெண்கள் இரங்கினால் அவ்விரக்கத்திற்கு இரங்கும் நிலைப்பாடுடைய கடவுளாகவும் வீரவனக் கடவுள் விளங்கியுள்ளார். இதன் காரணமாக அனைவரும் உள்ளம், உடல் உருகி வீரவன இறைவனை வணங்கியுள்ளனர் என்பது தெரியவருகிறது.

வரலாற்று அடிப்படையில் கண்ட சோழன், அவன் மகள் வீசேகர சோழன் போன்றோர் புகார் நகரில் வாழ்ந்து இருந்தமையும், பின்பு அந்நகர் விட்டு நீங்கினமையும் இப்புராணத்தின் வாயிலாகத் தெரியவருகிறது.

பாண்டிய மன்னனான சுகுணப் பாண்டியன் திருவிளையாடற்புராணத்தில் இடம் பெறும் மன்னனாக உள்ளான். அவன் வீர வனம் வந்த நிலைப்பாட்டையும் இப்புராணம் தெளிவுபடக் காட்டுகின்றது.

மேற்சுட்டப்பெற்ற புராணச் செய்திகள், பக்திச் செய்திகள், வரலாற்றுச் செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு காணுகையில், புராணக் காப்பியமாக வீரவனப்புராணம் விளங்குகிறது என்ற முடிவு கிடைக்கின்றது.

சான்றாதரங்கள்

1. மீனாட்சி சுந்தரனார், வீரவனப் புராணம், திருநாட்டுப்படலம், பா.எ. 27
2. மேலது, பா.எ.35
3. மேலது பா.எ. 42
4. மேலது. பா.எ..58
5. மேலது, திருநகரப்படலம்-பா. எ.31
6. மேலது பா.எ. 32
7. மேலது.பா.எ. 33
8. மேலது நைமிச வனப்படலம் பா. எ. 22
9. மேலது. திருமுடித்தமும்புற்ற படலம்.பா.எ..22
10. மேலது, பா.எ. .23
11. மேலது, சோழன் மகப்பெற்று முத்தியடைந்த படலம் பா.எ.28
12. மேலது, பா.எ. 40
13. மேலது, வீரை பலாவாகிய படலம், பா.எ.13
14. மேலது பா.எ. 39
15. மேலது, குபேரன் பூசைப்படலம். பா.எ. 12
16. மேலது- பா.எ. 46
17. மேலது, சத்ய புஷ்கரணிப் படலம் பா.எ. 19
18. மேலது, பா. எ. 21
19. மேலது, திருமால் பூசித்த படலம் பா. எண்கள்-63-64
20. மேலது பா.எ. 18
21. மேலது, வீரராகவப்படலம் பா.எ. 22
22. மேலது பா.எ. 23
23. தொ.பரமசிவம், தெய்வங்களும் சமூக மரபுகளும், பக் 12-13
24. மேலது, நைமிச புராணப் படலம் பா.எ. 35

25. மேலது, பா.எ. 36 அடி.1
26. சிங்கார வேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, ப.432
27. மேலது, சோழன் மகப்பெற்று.முத்தி அடைந்த படலம், பா.எ. 8
28. மேலது, வீரை.பலாவாகிய படலம் பா.எ. 2
29. மேலது.திருமுடி தழும்புற்ற படலம் பா.எ. 19
30. மேலது, நைமிச வனப்படலம்.பா.எ. 24
31. மேலது, திருமுடித் தழும்புற்ற படலம் பா.எ. 33
32. மேலது, பா.எ. 34
- 33.மேலது, பா.எ. 19
- 34.மேலது திருமால் பூசித்த படலம் பா.எ. 20
35. மேலது,சோழன் மகப்பேறு பெற்று முத்தி அடைந்த படலம், பா.எண். 11
அடி 2-4
- 36.மேலது, திருநாட்டுப்படலம், பா.எ. 24.
- 37.மேலது திருநாட்டுப்படலம் பா.எ. .28
38. மேலது, சோழன் மகப்பேறு பெற்று முத்தி அடைந்த படலம், பா.எண். 11
அடி 1
39. மேலது, பா.எ. 12
40. மேலது, வீரராகவப் படலம், பா.எ. 1
41. மேலது, பா.எ.2
42. மேலது, பா.எ.3
43. மேலது, பா.எ.4
44. மேலது, பா.எ.5
45. மேலது, பா.எ.6
46. மேலது, பா.எ.7
47. மேலது, பா.எ 8
48. மேலது, பா.எ 9

49. மேலது, பா.எ 10
50. மேலது, பா.எ 11
51. மேலது, பா.எ 12
52. மேலது, கடவுள் வாழ்த்து, பா. எ.18
- 53.மேலது,பா.எ. 14
54. மேலது, பா.எ. 15
- 55.மேலது, பா.எ 14
- 56.மேலது, பா.எ 17
- 57.மேலது, பா.எ 18
58. மேலது, பா.எ. 20
- 59.மேலது, பா.எ 21
60. பக்தவத்சல பாரதி, பாண்பாட்டு மானிடவியல்,ப. 527
- 61.மேலது, தல முதலிய விசேடப் படலம், பா.எ. 5
62. மேலது, பா.எ. 3
- 63.மேலது பா.எ. 21
- 64.மேலது பா.எ 32
- 65.மேலது பா.எ 43.
- 66.மேலது, உமையாண்டாள் மகிமைப்படலம். பா.எ. 5
- 67.மேலது பா.எ 7
- 68.மேலது பா.எ 9
- 69.மேலது பா.எ. 33
- 70.மேலது குபேரன் பூசைப் படலம், பா.எ.48
- 71.மேலது பா.எ 49
- 72.மேலது பா.எ 50
- 73.மேலது பா.எ 51

74.மேலது பா.எ 52

75.மேலது பா.எ 53

76.மேலது பா.எ 54

77.மேலது பா.எ 55

78.மேலது திருமால் பூசித்த படலம், பா.எ 7

79.மேலது திருமால் பூசித்த படலம், பா.எ 11

80.மேலது வீரராகவப் படலம் பா.எ 17

81.மேலது பா.எ 19

82.மேலது பா.எ 20

83. மேலது சோழன் மகப்பேறு முத்தி உடைந்தபடலம், பாடல்கள் எண்கள் 1
முதல் 20 வரை உள்ள பாடல்களில் அமைந்துள்ள போற்றிகளின்
தொகுப்பு

84. வீரசேகர சோழன் (1511-1561)

பழையாறையிலிருந்து ஆட்சி செய்து வந்த சோழ மன்னனாவான். பழையாறையில் ஆட்சிசெய்துவந்த வீரசேகர சோழன் தங்கள் மரபினர் இழந்த தஞ்சையை விஜயநகர ஆட்சியில் இருந்து கைப்பற்றினான். இது நடந்தது அச்சுத தேவராயர் (கி.பி 1529-1542) காலத்தில் ஆகும். மறைந்த அச்சுததேவராயரின் பட்டத்தரசியின் தங்கையை மணமுடித்து, இருந்த சேவப்ப நாயக்கர் தஞ்சைமீது படையெடுத்து வீரசேகர சோழனை வென்று தஞ்சையை அவனிடம் இருந்து கைப்பற்றி ஆட்சியில் அமர்ந்தார். மீண்டும் தஞ்சையை மீட்க முயன்று தோல்வியுற்ற, வீரசேகர சோழன் மதுரை சென்று அங்கு ஆட்சியைக் கைப்பற்றியிருந்த சந்திரசேகர பாண்டியனை வென்று 1559 இல் மதுரையில் ஆட்சி அமைத்தான். விரட்டப்பட்ட சந்திரசேகர பாண்டியன் தஞ்சை நாயக்கரிடம் முறையிட்டு உதவி கோர, தானைத் தலைவர் நாகம நாயக்கன் என்பவர் சோழனிடம் இருந்து மதுரையை மீட்கப் படையுடன் அனுப்பப்பட்டார். சோழனிடம் இருந்து மதுரையை மீட்டாலும் அதனைப் பாண்டியனிடமும் கொடுக்காமல் நாயக்கர் தங்கள் ஆட்சியை நிறுவினர். வீரசேகர சோழன் போரில்

கொல்லப்பட்டு சோழனின் இளைய மகன், மகள் இருவரும்
நாடுகடத்தப்பட்டனர்.

தமிழ்ப் பொழில், (1935-1936) 11 –மலர். 4 இராவ் சாகிப். திரு.த.வே.
உமாமகேசுவரம்பிள்ளை, <https://ta.wikipedia.org/wiki>

85.மீனாட்சி சுந்தரனார், வீரவனப் புராணம், சோழன் திருப்பணிப்படலம்,பா.எ 7

86.மேலது சோழன் மகப்பேறு முத்தி அடைந்த படலம் பா.எ 28

87.மேலது,பா.எ. 29

88. `<https://tamizhtharakai.wordpress.com/>காளையாசன் கட்டுரைகள்
மதுரையை ஆண்ட பாண்டிய மன்னர்கள்

89.மீனாட்சி சுந்தரனார், வீரவனப் புராணம், வீரை பலாவாகிய படலம்,பா.எ. 1

90.மேலது, பா.எ. 2

இயல் - 4

வீரவனப் புராணத்தில் அமைந்துள்ள சுற்றுச்சூழல், சமுதாயம், கட்டடக்கலை, அழகியல், அணி நோக்குகள்

வீரவனப் புராணம் பக்தி இலக்கியமாக, புராண இலக்கியமாக மட்டும் இல்லாமல் சுற்றுச் சூழல் சிந்தனைகளை உடையதாய், கட்டடக்கலை அறிவு மிக்கதாய், சமுதாய உணர்வு மிக்கதாய், இலக்கியச் செழுமை மிக்கதாய் விளங்குகிறது. இதன் காரணமாக பன்முகத் தன்மை கொண்ட படைப்பு இலக்கியமாக இத்தலபுராணம் விளங்குகின்றது.

மீனாட்சி சுந்தரனார் வரலாற்று அறிவும், கட்டடக் கலை அறிவும், இலக்கியப் புலமையும், சமுதாய உணர்வும் உடையவராக இருந்தார் என்பதை வீரவனப் புராணப் படைப்பு காட்டுகின்றது. இதன் வழியாக தலபுராணம் என்ற நிலையில் புராணக் கதைகளை எடுத்துரைக்கும் நிலைப்பாட்டை முதன்மையாக உடையதாக வீரவனப்புராணம் திகழ்ந்தாலும், பன்முக நோக்குடையது என்பது தெரியவருகிறது. வீரவனப் புராணத்தின் பன்முக நோக்கினை எடுத்துரைப்பதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

சுற்றுச் சூழல் சிந்தனைத் திறம்

இயற்கையைப் பேணும் தன்மை தொடர்ந்து மக்களிடம் காணப்படுகிறது. தமிழ் இலக்கியங்களில் சுற்றுச் சூழல் பேணும் போக்கு சங்க இலக்கியங்கள் முதலாகக் காணக்கிடைக்கின்றன.

சங்க கால மக்கள் தான் வாழும் வீட்டைக் குறைவான இடத்தில் கட்டிக்கொண்டு, பெருவாரியான இடங்களை வேளாண்மை செய்தும், சுற்றுச் சூழல் பேணியும், வளர்த்தும் வாழ்ந்துள்ளனர். ‘கவின் சிறுகுடிச் சீரூர்’, ‘யாணர்ச் சிறுகுடி’ என்னும் நிலையில் சங்க இலக்கிய மக்கள் தம் வாழிடங்களைச் சுருக்கிச் சுற்றுச் சூழலுக்கு அதிக இடம் தந்துள்ளனர்.

“மஞ்சள் முன்றின் மணநாறு படப்பைத்

தண்டலை உழவர் தனிமனைச் சேப்பின்”¹

என்ற நிலையில் தண்டலை அருகில் தனிமனை இருந்த அழகு சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகிறது.

“காட்டுக் களைந்து கலம்கழீஇ இல்லத்தை

ஆப்பிநீர் எங்கும் தெளித்து சிறுகாலை

நீர்க்கால் கரகம்நிறைய மலர் அணிந்து

இல்லம் பொலிய அடுப்பினுள் தீப்பெய்க

நல்லது உறல் வேண்டுவார்”²

என்ற சங்கம் மருவிய கால இலக்கியமான ஆசாரக் கோவையில் வீடு பெருக்கி, ஆவின் சாணம் கொண்டு சுத்தம் செய்து. அடுப்பு எரித்து உணவு சமைக்கும் முறைமை சுட்டப்பெறுகிறது.

இவ்வகையில் தமிழர்கள் தம் சுற்றுச் சூழல்அறிவினை இலக்கியங்களில் பதியவைத்துச் சுற்றுச் சூழல்அறிவு என்பது தொடர்ந்து தமிழர் வாழ்வில் கடைபிடிக்கப்பெற்று வருவது என்பதை அறியமுடிகின்றது.

‘சுற்றுச் சூழல் என்பது மனித சமுதாயத்தின் வெளிப்புறத் தன்மைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. நிலம், நீர், காற்று, விண்வெளி,காடுகள்,கடல்கள், விலங்கினங்கள், பறவைகள் ஆகியவற்றின் இயக்கம் மற்றும் தன்மைகளை உள்ளடக்கியது. சமுதாயக் கட்டமைப்பு, செயல்முறை, வாழ்க்கை வழி, சமுதாயச் செயல்பாடுகளின் விளைவுகளை உள்ளிட்டது. சுற்றுச்சூழல் மனித வளர்ச்சி ஆதாரங்கள், நடவடிக்கைகள், இயற்கை நல்கும் ஆதாரங்கள் பயன்படுத்துதல் ஆகியவற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன”³ என்று சுற்றுச் சூழல் பற்றி விளக்கம் அளிக்கப்பெறுகிறது. இவ்வகையில் மீனாட்சி சுந்தரனார் தன் காலத்தைய சுற்றுச் சூழல் செய்திகளை வீரவனப் புராணத்தில் வெளியிட்டுள்ளார். மீனாட்சி சுந்தரனார் திருநகரப்படலம் பாடும் நிலையில் இச்சுற்றுச்சூழல் அறிவு மிகுந்து காணப்படுகிறது.

சோலை

சூழலியல் அறிவு என்பது மக்களைச் சூழ்ந்துள்ள உயிரினத் தொகுதிகளின் இயைந்த வாழ்வு சார்ந்ததாகும். ஒன்றை ஒன்று போற்றியும், ஒன்றை ஒன்று வீழ்த்தியும் வாழும் வாழ்க்கை முறைமை உடையது சூழலியல் ஆகும். வீரவனம் என்ற பெயரிலேயே வனம் என்ற சுற்றுச்சூழல் இடம் மையமாக்கப்பெற்றுள்ளது.

இவ்வனத்தில் பல சோலைகள் இருக்கின்றன. இவற்றை

“குவலய மளகையக் குவல யத்துள

தவலறு முயர்வரை தயங்கு மாளிகை

இவருமப் புவிவளை யிசைப்பெருங்கடல்

கவலரு மளிபல கனைக்குஞ் சோலையே”⁴

என்ற பாடலில் மாளிகைகள் அவற்றுக்கு இடையே சோலைகள் வளர்ந்துள்ள நிலையைக் காட்டுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

அளகை திருத்தலத்தில் அதாவது வீர வனத்தில் சோலைகள் நிறைந்து இருந்தன என்பதை,

“அருந்தல மாகிய வளகை சூழ்தரப்

பொருந்தலர் நெருங்குபு பொலியும் பைம்பொழில்

இருந்தவர் புகழ்சிவ லோகத் தெய்திவாழ்

தருந்தரு வோரைந்துந் தாழ்ந்து போற்றவே”⁵

என்னும் பாடல் விளக்கும். இச்சோலைகளில் இருந்தவர்கள் சிவலோகத்திற்குச் செல்லும் வல்லமை பெற்றவர்கள் என்பதையும் இப்பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

“தவமலி யளகை சூழ் தண்ணஞ் சோலைவாழ்

உவமையில் கிளியெலா முலகம் யாவையு

மவமறப் பெற்றுநன் களிக்கு மோருமை

நவமலர்க் கைத்தல நண்ணி வாழுமே.”⁶

என்ற பாடலின் வழி இச்சோலைகளில் மயில்கள், குயில்கள் வாழ்ந்துள்ளன என்பதை அறியமுடிகின்றது.

“அளகைமா நகர்வளைந் தாய பைம்பொழில்

பளகற வானமேற் படர்ந்து போர்த்தலா

லுளம் வெருஉங் கதிரின்வெப் புறாம லத்தலம்

தளர்வற வாழும்வேர் தபுத்து நாளுமே.”⁷

அளகை மாநகரில் உள்ள சோலைகள் வானளவு உயர்ந்து ஓங்கிய தாவரங்களைக் கொண்டுள்ளன. இதன் காரணமாக ஒரு போர்வை போர்த்தியது போன்று அத்தாவரங்கள் அமைந்து பசுமை போர்த்தியிருந்தன. கதிரவனின் கதிர்கள் உள்நுழையா வண்ணம் சோலைகள் அடர்ந்து செறிந்து விளங்கின.

இச்சோலையில் தங்குவோர் இச்சோலையில் உள்ள மரங்கள் வழியாகவே சொர்க்கம் அடையலாம் என்ற அளவிற்கு உயரமும் நயமும் வளமும் உடையனவாக இச்சோலைகள் அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு வீரவனப் புராணச் சோலையானது, நிறைந்த தாவர வளம், பறவைகள் வளம், நிழல் வளம், அருள் வளம் கொண்டனவாக இருந்துள்ளன.

பொய்கைகள்

சோலைகளை அடுத்துப் பொய்கைகள் வளமுடன் வீரவனத்தில் அமைந்திருந்தன என்பதையும் வீரவனப்புராணம் எடுத்துரைக்கின்றது.

“அலையெறி தடமெலா மணியம் போருக்

முலைதலி லோதிய மொருங்கு மேவுவ

கலைபுக ழுத்தலங் கண்டு போற்றுவார்

தலையணை யூர்தியாச் சார்த லெண்ணியே.”⁸

பொய்கைகளில் அலைகள் எழுகின்றன. அவ்வாறு எழும் நிலையில் அவை பலவகை மணிகளைக் கரையில் வாரி இறைக்கின்றன. அன்னங்கள் அப்பொய்கையின் ஒருபுறத்தில் நீந்திக்கொண்டிருக்கின்றன. இத்தகைய வளமுடைய தலமான வீரவனத்தைத் தலையால்வணங்குபவர்கள் நற்கதி பெறுவர் என்று பொய்கை வளம் காட்டுகிறார். மேலும்,

“தையலர் குடைதரு தடத்தி னூடெலா

மையலர் குடவளை யவாவி மொய்ப்பன

வையகம் புகழுமை மணாளன் நாடொழுங்

கையலர் மிசையமர் காதல் பூண்டரோ.”⁹

இப்பொய்கைகளில் மகளிர் பொருந்தி நீராடுகின்றனர். அவ்வாறு அவர்கள் நீராடும் நிலையில் பொய்கையில் உள்ள மலர்களில் மொய்க்கும் வண்டுகள் இவர்களையும் மொய்க்கின்றன. இத்தகைய வளம் பொருந்திய இத்தலத்தினில் வாழும் இறைவனை அவர்கள் ஆறாக்காதலினால் வணங்குகின்றனர். இவ்வாறு அருளும், குளிர்ச்சியும், நீர்வளமும் கொண்டு பொய்கைகள் வீரவனத்தில் அமைந்துள்ளதாக மீனாட்சி சுந்தரனார் பாடுகிறார்.

நந்தவனங்கள்

சோலைகள், பொய்கைகளைத் தாண்டி, நந்தவனங்கள் வீரவனத்தில் இருந்துள்ளன. அவற்றின் வளங்களையும் எடுத்துரைக்கிறார்.

“மணமலி நந்தன வனந்தொ றும்பல

இணர்தொறு திமிறுகளிரைத்து மொய்ப்பன

குணமல ரொடுமுமை குழலுந் றாலயில்

புணரளி யெனப்பலர் புகழ்வ தெண்ணியே”

என்னும் பாடலில், நந்தவனங்களில் மலர்ந்திருக்கும் மலர்கள் காரணமாக நந்தவனங்கள் மணமுடன் திகழ்கின்றன என்று உரைக்கின்றார். இம்மலர்களில் தேன் எடுக்க வந்த வண்டுகள் இரைந்து மொய்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இது உமையம்பிகையின் பெருமையை உரைப்பவர் தம் ஓசை போன்று இருந்ததாக மீனாட்சி சுந்தரனார் பாடுகிறார்.

“செறிதரு நந்தனப் போது தீங்குறு

வறியரைப் பார்த்தெமைப் பறித்து மாமதிப்

பறிநிகர் சடையிட்டுப் பயன் கொளாத புல்

லறிவெவ னென்றுமிக் கசிப்ப போலுமால்.”¹⁰

என்ற பாடலில் நந்தவனத்தில் உள்ள மலர்கள் எம்மை எடுத்து இறைவனுக்குச் சூட்டாத புல்லறிவாளர்களைப் பார்த்து நகைக்கின்றனவாம். இவ்வகையில் வீரவனத்தில் உள்ள சோலைகள், பொய்கைகள் நந்தவனங்களைப் பற்றி சுற்றுச் சூழல் உணர்வுடன் தம் தல புராணத்தில் படைத்தளித்துள்ளார்.

வனங்கள்

வீரவனத்தைச் சுற்றிலும் பல வனங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. அவற்றின் பட்டியலையும், செழுமையையும் மீனாட்சி சுந்தரனார் காட்டுகிறார்.

“குணதிசைக்கண் குருந்தவனமும், தென்திசையில் குலவு சிற்றருச்சுவனமும்

மணவுமேற் திசையில்பொலி சமிவனமும் அவனியிற் பொலி பிற வனமும்

தணவருஞ் சுவண கற்பக வனமுந் தன்பெயர்ப் பொருடெரீஇச் சமழ்ப்ப

மணநனிமலிந்து பொலிதரும் வீரவனமெனப் படுவதெஞ்ஞான்றும்”¹¹

என்று வனங்கள் பற்றிய குறிப்பு எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளது.

எண் வனங்களின் பெயர்கள்	திசைகள்
------------------------	---------

1. குருந்த வனம்	குணதிசை (கிழக்கு)
2. அருச்சுண வனம்	தென்திசை
3. சமி வனம் (வன்னி வனம்)	மேற்குத்திசை
4. சுவண கற்பக வனம்	வடக்குதிசை

என்ற நிலையில் நான்கு திசைகளிலும் வனங்கள் நிறைந்திருக்க வீர வனம் மையமாக உள்ளது. இவ்வகையில் வனங்களின் கூட்டமாக வீரவனம் அமைந்துள்ளது. மேலும் பல மரங்கள் அங்கு இருந்த நிலையையும் காட்டுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

“அரசசம், பீரம் கொன்றை, காயா, மலக மதவுமா கண்டின் முந் திரிகை
புரசுவெட் பாலை, கோங்கு, கோவிதாரம், புன்னையா விண்டுமந் தாரம்
விரசு பூவரசு கூவிள நொச்சி வேம்புபச்சிலை விளா வன்னி
பரசு பூவந்தி சண்பக ஞாழல் பாரிசாதம் பனை பிண்டி”¹²

என்றும்

“ஆல்பல வழிஞ்சில் கதலிகார்ச் சூரமதிங்க மீந்தேழிலைப் பாலை
வேல்வாழை, இலந்தை, யருச்சுனம் திமிசு, வெள்ளிலோத் தங்குருந்திருப்பை
பூல்கர வீரஞ் சந்தன நாவல் புண்குருங்கிலிய மொண்டமால
மாலர் வளர் வீழி வெண்ணெய் சே புளிமா, மாதவி பாடலந் தேக்கு”¹³

என்றும் மரங்களின் பெயர்களைப் பட்டியலிடுகிறார். மீனாட்சி சுந்தரனார். அவை,

1. அரசமரம்
2. சம்பீர மரம் (எலுமிச்சை மரம்)
3. கொன்றை மரம்
4. காயா
5. ஆமலகம் (நெல்லி)
6. கண்டி
7. முந்திரி
8. புரசு மரம் (பலாசு மரம்)
9. வெப்பாலை மரம்

10. கோங்கு மரம்
11. கோவிதார மரம் (குராமரம்)
12. புன்னை மரம்
13. மந்தார மரம்
14. பூவரசு மரம்
15. கூவிள மரம்
16. நொச்சி மரம்
17. வேப்ப மரம்
18. பச்சிலை மரம்
19. விளா மரம்
20. வன்னிமரம்
21. பூவந்தி மரம்
22. பரசு மரம்
23. சண்பக மரம்
24. ஞாழல் மரம்
25. பாரிசாத மரம்
26. பனை மரம்
27. பிண்டி மரம் (அசோக மரம்)
28. ஆலமரம்
29. அழிஞ்சில் மரம்
30. பலா மரம்
31. கதலி மரம் (வாழை மரம்)
32. ஈர்க்க மரம்
33. ஏழிலைப் பாலை மரம்
34. வேல்வழை மரம்
35. இலந்தை மரம்
36. அருச்சுண திமிசு மரம்
37. வெள்ளி மரம்
38. குருகு மரம் (வசந்த மல்லி மரம்)
39. இலுப்பை மரம்
40. காவீர மரம்
41. சந்தன மரம்
42. நாவல் மரம்

43. புன்குருங்க மரம்
44. சே மரம்
45. புளி மரம்
46. மாதவி மரம்
47. பாடல மரம்
48. தேக்கு மரம்
49. வீழி மரம்

என்பவனவாகும். மேற்கூட்டிய மரங்களை அடுக்கி உரைத்து வீரவனத்தில் இம்மரங்கள் இருந்தன என்று காட்டுகிறார். சுற்றுச் சூழலியல் நோக்கில் இவை ஒவ்வொரு மரமும் ஒவ்வொரு குடும்பத்தைச் சார்ந்தவை என்பது பகுத்துணரப்படும். இதன்வழியாக பல்வகை மரங்கள் தமிழகத்தில் இருந்துள்ளன என்பது தெரியவருகிறது.

தாவரங்கள்

வீர வனம் என்பதே வீரை மரங்கள் நிறைந்த வனம் என்று காரணம் கருதி வந்த பெயராகும். இத்தலத்தில் வீரை மரங்கள் தவிர பல்வகை மரங்களும் இருந்துள்ளன. அவற்றையும் வரிசைப் படுத்திப் பாடுகிறார்.

“கொழுவிய வாழையொண் குருத்து மீச்செலீஇச்

செழுமலர்க் கற்பகத் தேனிறைப்பன

பழுதகன் மதுக்குட மென்று பண்ணவர்

விழுமிய வாய்வைத்துப் பருகல் வேட்பரே”¹⁴

என்னும் பாடலில் வாழை மரங்கள் இருந்ததையும், அம்மரங்களில் குருத்துகள் ஈன்று நின்றதையும், அக்குருத்துகளில் இருந்துத் தேன் வடிவதையும் அது கற்பக மரத்தின் தேனாகி எல்லாருக்கும் எல்லாவற்றையும் தருவதாக அமைத்துப் பாடுகிறார். மதுக்குடத்தில் இருந்து மது உண்பவர் போல் அவ்வாழைக் குருத்தின் தேனினைத் தேவர்கள் வந்து உண்ணத் தொடங்கினர் என்று உயர்வு நவிற்சி தோன்றப் பாடுகிறார் மீனாட்சிசுந்தரனார்.

“துன்னிய விலாங்கலி தொக்க சூழவின்

மன்னிய துணரிள மாவுஞ் சேர்வன

பன்னிய மறையவர் பரிந்து சம்பந்த

மின்னிய புணர்த்துதல் விளக்கி நின்றன”¹⁵

என்ற பாடலில் மாமரங்களும் வாழை மரங்களும் இணைந்து வீரவனத்தில் உள்ளன என்று காட்டுகிறார். மேலும்,

“கந்திக ளிடந்தொறுங் காய்த்து நின்றிட

நந்திய விருப்பொடு நாக வல்லியு

முந்தியங் கதிற்படர்ந் தமைய முத்தமச்

சுந்தரத் தருத்தருஞ் சுண்ண மாகவே”¹⁶

என்ற பாடலில் பாக்குமரங்கள், நாகலிங்கப் பூக்களைத்தரும் நாகவல்லி மரங்கள் போன்றனவும் அங்கு இருந்ததாகவும் காட்டுகிறார். இவ்வாறு இயற்கை நலம் மிக்க பகுதியாக வீரவனம் இருந்துள்ளது. அதிக அளவில் கற்பனை கலக்காமல் சுற்றுச் சூழல் நிலையை உள்ளது உள்ளபடியே மீனாட்சி சுந்தரனார் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

சமுதாய நோக்கு

புராணங்கள் என்பவை நடக்காத செய்திகளை அளிப்பன அல்ல. அவை நடந்த செய்திகளைப் புராண நலத்துடன் எடுத்துரைப்பனவாகும். “சமுதாயம் எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதைவிட எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என கவிஞர் கண்ட கனவையே தலபுராணங்கள்காட்டுகின்றன. தல புராண இலக்கியங்கள் அது தோன்றிய சமகாலக் கதைகளை கூறுபவை அல்ல – என்றோ நடந்ததாகக் கூறப்படும் கதைகளைக் கற்பனை கலந்து கூறும் இலக்கியவகை” என்கிறார் வே. கிருட்டிணசாமி¹⁷. இக்கருத்தின்படி புராண இலக்கியங்கள் சமுதாய நலத்தையும் உட்படுத்தியவை என்பது புலனாகின்றது. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை வீரவனப் புராணத்தில் சமுதாய நோக்குடனும் பல செய்திகளைக் காட்டியுள்ளார் மீனாட்சி சுந்தரனார். இவரின் திருநாட்டுப் படலத்தில் பல்வகை சமுதாயக் கட்டமைப்புகளை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

வீரவனப் புராணம் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், தவசிகள், அறவாளர்கள், மக்கள் போன்ற பல சமுதாயத்தவரின் இயல்பினை எடுத்துரைக்கும் நிலையில் படைக்கப்பெற்றுள்ளது. வீரவனப் புராணத்தில் சோழர், பாண்டியர் என்ற குலங்களின் அரசர்கள் இடம் பெற்றுள்ளனர். எனவே அதற்கான அரச மரபுகள் பல இதனுள் எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவர்களைக் குறிக்கும் பொழுது புறநகர், அகநகர் என்ற இரு நகர் பிரிவுகளாகவும் வடிவமைக்கப்

பெற்றுள்ளது. நகர் அமைப்பினை மிகச் சிறப்பாக வரையறுத்து சமுதாயக் கட்டமைப்பினை விளக்கியுள்ளார்.

அரச சமுதாயம்

அரசனை மையப்படுத்தி அரச சமுதாயம் வடிவமைக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்த அரசனுக்கும் முன்னவராக கடவுள் கருதப்பெறுகிறார். வீரவனம் கோட்டை கொத்தளங்களோடு அமைந்துள்ளதாக யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை போன்றன இருந்த நிலையை அவர் எடுத்துரைக்கிறார். அவற்றுடன் சான்றோர்கள், துறவிகள், தொண்டர்கள் போன்றோரின் இயல்புகளையும் அவர்கள் வாழும் முறையையும் காட்டுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார். இப்புராணத்தில் அரச சமுதாயம் மிகுந்த வளமையுடன் எடுத்துரைக்கப்பெறுகிறது.

யானைப்படை

புறநகரில் நால்வகைப் படைகளும் தங்குவதற்கான இடங்கள் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. யானைப்படை தொடங்கி காலாட்படை வரை பலபடைகளும் அங்கு குழுமி இருந்தன. யானைப்படை வெளிப்பட நிற்கிறது. அதன் அழகைப் பின்வரும் நிலையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“மிகவழ குடைய கை விலங்கல் சேரிடத்

தகனமர் தரவறி னடுத்த நாழுமே

தகவடை குவமென லுணர்ந்து சார்ந்தெனப் புகர்படு

முகவரை பொருந்தும் பற்பல”¹⁸

என்னும் பாடலில் மிக அழகுடைய கை கொண்ட மலையாக யானை காட்டப்படுகிறது. மேலும் யானைகள் ஊரின் முன்னணி வரிசையில் புறநகர்ப்பகுதியில் நின்று கொண்டிருந்தன என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“சினவிய கறையடி செய்ய தண்டத்துக்

கனமும்வெள் குறக்கருங் கடாம்பெய் தேகுவ

வனவதி சயச்சுவட் டளிகண் மொய்ப்பகார்

மனவொளிர் சரட்டுநீன் மணிகள் கோத்தென.”¹⁹

யானைகளின் கண்கள், காதுகள் ஆகியவற்றில் மதநீர் ஒழுகின. மேலும் அந்த யானைகள் மணிகள் கோர்த்த அணிகளை அணிந்திருந்தன. பாகர்கள் அதனை அடக்கி நின்றனர் என்று யானைப்படை பற்றி அறிவிக்கிறார்.

குதிரைகள்

வீரவனத்தின் புறப்பகுதியில் குதிரைப்படைகள் வரிசைபட நின்றிருந்தன. இவை மதர்ப்புடன் நின்றிருந்தன. மேலும் இவை வாசி யோகம் பயின்றன போல நின்று இருந்தன என்றும் குறிக்கிறார்.

தேர்கள்

தேர்கள் நிலமகளைப் பிளப்பன போல சென்றன என்பதை பின்வரும் செய்யுள் வழி காட்டுகிறார்.

“வலவனென் றுரையரி மனைவி யாநில.

நிலவுநம் பெயர்கொள் னீதி யன்றெனா

உலவுவை யஞ்சினந் தொப்ப வையமே

உலகரும் பிளவுதங் காலி னாக்குவ”²⁰

என்னும் பாடலில் தேர்களின் அணிவகுப்பினை எடுத்துரைக்கிறார்.

“பகையுடல் கிழித்தியல் பரிசு தேர்ந்திறை

நகைமலர் சூட்டுபு நயஞ்செய் தாலெனத்

தகைநில மகழ்ந்தெழு சகடத் தேர்த்தலை

முகைமல ருகுப்பன முகிழ்த்த கற்பகம்”²¹

என்னும் பாடலில் பகைவர்கள் உடல் கிழித்துத் தேர்கள் சென்றன என்பதை வெளிப்படுத்துகிறார்.

வீரர்கள்

நால்வகைப் படைகளில் அடுத்து அமைவது வீரர்கள் படைக்குழாம் ஆகும். இதனை,

“மானமே யுயிரினு மாண்டது என்கொண்டு

ஊனமே வாவகை வீர மோம்புவார்

ஆன போர்த் தலைமுகத் தாண்மை யெண்ணிலேக்

கானமே வினுமழற் கண்ணி மைத்திடார்.”²²

என்னும் பாடலில் வீரர்கள் மானம் பெரிதென வாழ்வர். அவர்கள் வீரத்தைப் பாதுகாப்பர், அவர்கள் போர் புரிவதற்குத் தயாராக அடையாள மாலைகளைச்

சூடிய வண்ணம் நின்றிருந்தனர். இவ்வாறு போர் வீரர்கள் தயாரிப்புடன் இருந்த நிலையை வீரவனப் புராணம் காட்டுகிறது. மேலும் அவர்கள் உருவ அழகினை,

“முன்னெடுத் திட்டகான் முடிவு மேவினும்

பின்னெடுத் திடர்கைவாள் பிடித்தல் சோர்கிலார்

மின்னெடுத் தொளிரும்பு ணிறமண் மேலிடா

ரென்னெடுத் துரைக்குது மிவருக் கொப்பரோ”

என்று காட்டுகிறார். கைகளில் வாள் போன்ற ஆயுதங்களை ஏந்தி, சோர்வில்லாது, பூண்கள் சூடி இருக்கும் இவர்களை ஒப்பராக எவ்வீரரும் அமையமாட்டார் என்று இவ்வீரர்தம் பெருமை உரைக்கப்படுகிறது. நால்வகைப் படைகள் அமைந்த திறம் காட்டியபின் யானைகள் முதலியன அடைத்திருக்கும் கூடம் பற்றியும் காட்டுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

படைக் கூடம்

பல யானைகள் கட்டுத் தறியில் கட்டி வைக்கப்பெற்றுள்ளன. இதனைத் தொடர்ந்து குதிரைகள் வரிசை பட நிற்கின்றன. அதனைத் தொடர்ந்து காலாட் படைகள், அதனைத் தொடர்ந்து தேர்கள் வரிசைபட நிற்கின்றன. இதனை,

“கரியமா வாரிவெண் கரியைத் தாங்குவ பரிய

மரிலாயநாட் பரியைத் தாங்குந்தேர்க் கிரியவில்

பரிதிதேர்க் கிரியைத் தாங்குவ

மரியமற் றுள்ளவும் வானந் தோயுமே.”²³

என்னும் இப்பாடலில் படைகளின் பெருக்கம் காட்டப்படுகிறது. கரிய மா எனப்படும் யானைகளின் படை வெண்கரி எனப்படும் குதிரைப்படைகளைச் சார்ந்து அளவிற்கு அதிகமாக நிற்கின்றன. போர் இல்லாத காரணத்தினால் படைவீரர்கள் படையும் குதிரைப்படையைச் சார்ந்து நிற்கின்றன. இதனைத் தொடர்ந்து தேர்கள் மலைகள் போல் வரிசைபட நிற்கின்றன. இவை யாவும் வானம் அளவு உயர்ந்தும் பரந்தும் விரிந்தும் நிற்கின்றன. மேலும்,

“கரிமுத லியவைக்காங் கருவி யாக்குநர

திரியற வோம்புநர் சேரி மல்கிய

விரிபுற நகர்வள மியாது விண்டனம்

புரியிடை நகர்வளம் புகலு வாஞ்சில.”²⁴

என்னும் இப்பாடலில் யானை முதலாகச் சொல்லப்பெற்ற படைகளை நிர்வகிக்கும் பணியாளர்கள், ஆயுதங்களை உருவாக்கும் பணியாளர்கள், அங்கும் இங்குமாகத் திரியும் நிலையில் புறநகர் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

இடைநகர்

புறநகர் முழுவதும் படைகளின் அணிவகுப்பு நிற்கிறது. இதனைத் தொடர்ந்து இடைநகர் அமைந்திருந்தது. அதனை அழகுபட விவரிக்கிறார்.

“ மலைக டம்மிறை வன்மக ளாகிய

கலைவி ளங்குமை கான்மலர் போற்றிடக்

குலைவில் பொன்மணி யோடுங் குழீஇயென

நிலைய மைந்தன் நீடிரு மாளிகை”

இடைநகரத்தில் நீண்ட செல்வமுடைய மாளிகைகள் பல அமைந்திருந்தன. அவை கலைச்சின்னங்களாகத் திகழ்ந்தன. மேலும் பொன்மணிகள் கோர்க்கப்பட்டு அழகு செய்யப்பெற்றிருந்தன. என்று இடைநகரத்தில் மாளிகைகள் அமைந்திருந்த நிலையைப் பாடுகிறார்.

“நீல மாமணி மாளிகை நீனிறக்

கோல மாயவ னேருங் குலவதன்

மேல வாவிச்செவ் வானம் விரவுத

லேல மேற்புனை பொற்றுகி லேய்க்குமே”

இம்மாளிகைகள் காண்பதற்குத் திருமால் போலவும், சிவபெருமான் போலவும் ஒருங்கே தோன்றின. அவை தோற்றத்தில் நீலமணி போல அமைந்திருந்தன. இதன் காரணமாக திருமால் தோற்றத்தை ஒத்தன. ஆனால் அவை செவ்வானம் அளவு நீண்டு நிற்பதால் பொன்மாளிகை போல சிவபெருமானின் தங்க நிறம் போலக் காட்சியளித்தன. இம்மாளிகைளில் முத்துவடங்கள் தொங்க விடப்பெற்றிருந்தன. அவை அருவி போன்று காட்சியளித்தன. இவ்வாறு இடைநகர் முழுவதும் மக்கள் வாழும் மாளிகைகளாக விளங்கின.

அகநகர்வளம்

புறநகர், இடைநகர் கடந்து அமைவது அகநகர் ஆகும். மிக்க பாதுகாப்புடையதாக இந்நகரம் விளங்கியது. இதனுள் இருந்தவர்கள் பற்றிய குறிப்புகளைக்காட்டி அக்கால சமுதாய நிலைப்பாட்டை எடுத்துரைக்கிறார்.

அகழி

“பாழி மாநில முழுவதும் வந்தடி பரவ

வீழி வாயுமை யருள் புரி வித்தகந் தெரிந்து

வாழி தற்குறு முவர்ப்பொழித் தருள்பெறன் மதித்தே

யாழி சூழ்ந்தது கிடந்தெனப் பொலிதரு மகழி.”

என்னும் நிலையில் அகழி இருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறார்.

வீரவனத்தைக் கடல் சூழ்ந்தது போல அகழி சூழ்ந்திருந்தது. இதற்குள் இருக்கும் உமையம்பிகை கோயில் வந்தோர்க்கு எல்லாம் அருள் வழங்கும் நிலையில் விளங்கியது. இந்த அகழியில் பல்வகைப் பூக்கள் மலர்ந்து விளங்கின. இது பார்ப்பதற்கு அழகாக இருந்தது. இவ்வாறு அழகும் பாதுகாப்பும் ஒருங்கே தருவதாக அகழி கிடந்தது.

மதில்

அகழியைச் சுற்றி மதில் கட்டப்பெற்றிருந்தது. அதன் அழகையும் சுட்டுகிறார்.

சுரையி ரும்புதம் முடியுறச் சோரிநீர் சொரிந்து

புரைத்த விர்த்தொரு புளிஞனை யாண்டபுண்ணியனார்

வரைவில் பேரருளேயென வுயர்ந்தமா மதிலைத்

தரைசு லாமொரு சக்கர வாள்மோ தகையும்”²⁵

அளவிலும் அறிவிலும் எல்லாவற்றிலும் பெருமை உடையவனான சிவபெருமானைப் போல மதிலும் பரப்பும், விரிவும் கொண்டு விளங்கியது. அது சக்கரவாளக் கோட்டை போல அமைந்திருந்தது. அகழி, கோட்டை இவற்றிற்குப் பிறகு பல அமைப்புகள் இருந்தன. அவற்றைக் கட்டமைத்துக் காட்டுகிறார்.

அங்கு பரத்தையர், வேளாளர், வணிகர், அரசர், அந்தணர், ஆதிசைவர் போன்ற பல பிரிவினர் வாழும் பகுதிகளும் இருந்தன.

பரத்தையர் வீதி

அகநகரின் கடைக்கோடியில் காமக்கிழத்தியர் இருக்கை இருந்ததாக குறிப்பிடுகிறார்.

“ஆடு மாண்பினாற் நிவ்வியாழ் கொண்டினி தமைத்துப்

பாடு மாண்பினாற் பரத்தைய ருடுதல் போல

ஆடு மாண்பினா லுள்ள நெக் குருகிமிக் குவப்பக்

கூடு மாண்பினான் மைந்தர்தம் பொருளெலாங் கொள்வார்.²⁶

என்ற பாடலில் பரத்தையர் வீடுகள் இருந்தமையைக் காட்டுகிறார். யாழ் கொண்டு இனிய பாடல்கள் பாடும் தன்மையை உடையவராக, ஆடல் கலை வல்லவர்களாக, உருகிக் கூடுபவர்களாகக் கூடி மைந்தரிடம் இருந்து பொருள் கொள்ளுதலை நோக்கமாக இப்பெண்கள் கொண்டிருந்தனர் என்று இப்பாடல் வழி பரத்தையார் வாழ்க்கை முறையைக் காட்டுகிறார். மேலும் நான்கு பாடல்களில் பரத்தையர் இருக்கை பற்றிய செய்திகளைக் காட்டுகிறார்.

தம்மைச் சார்ந்தவர்கள் வேறொரு நோக்கம் கொள்ளாது தம்மையே நோக்கும்படி மாயம் செய்ய வல்லவர்கள் பரத்தையர்கள். மேலும் தம்மை நாடி வந்தவர்களுக்கு உணவு முதலான வழங்கி, காமத்தைத் தீர்த்து மகிழ்ச்சியளிக்கும் தன்மையுடையவராகவும் பரத்தையர்கள் விளங்கினர். இவ்வாறு பரத்தையர்களின் மனநிலை, அவர்களின் பண்புகள் பற்றி எடுத்துரைக்கிறார்.

வேளாளர் வீதி

பரத்தையர் வீதிகளுக்கு அடுத்த நிலையில் வேளாளர்களின் வீதி அமைந்திருந்தது. இதனை,

“தழுவு மூவர்கோ நிகழ்தரச் சிறுமுட்கோ நாங்கி

யுமுதொழிற்றலை நின்று பல் விருந்திற்கு மூட்டி

வழுவில் சீலமு மொழுக்கமு மரீஇயறம் வளர்த்துப்

பழுதில் சீர்கொள்வேளாளர்த மிருக்கையும் பலவால்.²⁷

என்னும் பாடல் விளக்கும். வேளாளர்கள் என்போர் தவறாது உழுதொழிலைச் செய்து அதனால் வரும் விளைச்சல் கொண்டு அறம் செய்வர். ஒழுக்கத்தில் வழுவாமல் அவர்கள் பழுதிலாச் சீர் பெற்று வாழும் தன்மையராக அவர்கள் வாழ்ந்து வந்த வீடுகள் வரிசைபட நிற்க வீதியானது.

வைசியர் வீதி.

உழவர்களுக்கு அடுத்து வணிகர்தம் இல்லங்கள் அமைந்திருந்தன.
இதனை,

“ எண்ணி லாதபொன் பொலிதர முயன்றன ரீட்டி
யெண்ணி லாதபே ரறங்களும் வளர்த்தெழி னீற்றி
னெண்ணி லாதவன் பியைதர வியைத்து வாழ்ந் திருக்கு
மெண்ணி லாதநல் வணிகர்வாழிருக்கையும் பலவால்.”²⁸

எண்ணிலாத பொன் போன்ற பொருள்களை விற்கும் நிலைப்பாடு உடையவர்கள் வணிகர்கள். அவர்கள் வணிகத்தின்வழி வந்த செல்வம் கொண்டு எண்ணிலாத அன்பர்கள் அறங்களும் செய்தனர். எண்ணிலா அன்பு வைத்து வாழக் கூடியவர்கள் அவர்கள். அவர்களின் எண்ணிலாத வீடுகள் வரிசைபட நிற்க அது வணிக வீதியாகியது.

அரசர்வீதி

பரத்தையர், வேளாளர், வணிகர் என்ற கட்டமைப்பிற்கு அடுத்து சமுதாயத்தில் அரச மரபினர் வருகின்றனர். இவர்களின் இல்லங்கள் இருந்த வீதி அரச வீதியாகின்றது.

“ஏற்ற மாற்றல ரிருங்கதிர் துளைத்து விண் ணெய்த வாற்ற
மற்றவர்த் துளைத்தவ ராண்டமண் கவர்ந்து
சாற்ற நீடிய மனுமுதற் கலையுணர் தகையாற்
போற்ற மேவிய மன்னவரிருக்கையும் பொலிவ.”²⁹

அரச நீதி காத்து, மனுநீதி காத்து, கலை வளர்த்து வாழும் அரச மரபினர் தம் வீடுகள் வான் வரை உயர்ந்து நிற்கின்றன. அவை விண்ணைத் துளைத்துச் செல்லும் அளவிலான உயரத்தையும் பெற்றிருந்தன என்று உரைக்கிறார் மீனாட்சிசுந்தரனார்.

மறையவர்வீதி

மறையவர்கள் மறை உணர்ந்தவர்களாகவும், குழகனைக் குறைவிலாது அறிந்தவர்களாகவும், தழற் வளர்ப்பவர்களாகவும் விளங்கினர் என்பதை,

“மறையு ணர்ந்தவ ரங்கமும் வல்லவர் மற்றுங்
 குறைய றத்தெரிந்தவர்குழ கனைத்தழந் காண்பா
 ரறையு மூவருந் தொழப்பொலி யந்தண ரானார்
 கறையில் செல்வத்து மேவிவா ழிருக்கையுங் கவினும்”³⁰

என்னும் பாடலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

ஆதிசைவர் வீதி

வீரவனத்தில் மறையவர்கள் இருக்கைக்கு அடுத்து, ஆதிசைவர்
 மாளிகைகள் அமைந்திருந்தன என்பதை,

“பூதி கண்மணி புனைந்தவர் மறையொடு பொற்ப
 நீதி யாகம முணர்ந்தவர் நிலவிரு திறத்துஞ்
 சோதி யர்ச்சனை செய்பவர் மும்மலத் துகட
 ராதி சைவர்த மிருக்கையு மாவயி னலங்கும்.”³¹

என்னும் பாடலில் உரைக்கின்றார். நீதி, ஆகமம் ஆகியன உணர்ந்தவராக, இரு
 திறத்தும் சோதி காட்டுபவராகவும், அர்ச்சனை செய்பவராகவும், மும்மலம்
 நீக்கியவராகவும் விளங்கக் கூடியவராக அமைந்த ஆதிசைவர் வீடுகள் அந்தணர்
 வீடுகளை அடுத்த தெருவில் இருந்தன என்பதை குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வகையில் பரத்தையர், வேளாளர், வணிகர், அரசர், அந்தணர்,
 ஆதிசைவர் என்ற படி நிலையில் சமுதாய இருக்கை அமைந்திருந்தமையாக
 குறிப்பிடுகிறார்.

இவற்றைத் தொடர்ந்து, மடங்கள், அன்னசத்திரம், திருக்கோயில் அமைப்பு
 போன்றவற்றைக் காட்டுகிறார்.

சைவமுனிவர் மடம்

“நாடு பன்னிரு சூத்திரத் துட்பொரு ணயப்ப
 நீடு காதலிற் றெளிந்துமும் மலவலி நீக்கி
 யாடு சேவடி யொன்றிரண் டெனுமணங் கறுத்துக்
 கூடு சைவமா முனிவர்வாழ் மடங்களுங் குலவும்”³²

என்று சைவ முனிவர் வாழிடம் காட்டப்படுகிறது. சிவஞான போதம் காட்டும் பன்னிரு சூத்திரங்களையும் அதன் பொருள் விளக்கங்களையும் அறிந்த சைவ முனிவர் மடங்கள் பல வீரவனத்தில் அமைந்திருந்தன. மும்மலத் தடைகளை நீங்கிய சைவ முனிவர்கள் ஆண்டவன் சேவடியை இறுகப் பற்றியவர்கள் ஆவர். அவர்கள் வாழும் வீதி சைவமணம் கமழ்ந்தது என்று குறிப்பிடுகிறார்.

கல்விச்சாலை

சைவ மடங்களை அடுத்துக் கல்விச் சாலைகளும் அமைந்திருந்தன. அச்சாலைகள் அழிவற்ற கல்வியை வழங்கின என்பதை,

“கருத்து முற்பு கலைந்தனா லிலக்கணங் கரைந்து
பொருத்து மற்றவும் பொருத்திமே லிலக்கிய புராண
விருத்த முற்றுமோர் விருத்தமெய் தாவகை விளம்பித்
திருத்த வல்லவா ரியர்பயில் கழகமுஞ் செறிவ.”³³

என்னும் பாடல் சுட்டும். இலக்கியம், புராணம் போன்றன கற்றுத் தரும் கழகங்கள் பல வீரவனத்தில் இருந்ததாக மீனாட்சி சுந்தரனார் பதிவு செய்கிறார்.

அன்னசத்திரம்

சைவத் திருமடங்கள், கல்விச்சாலைகள் இவற்றைத் தொடர்ந்து அன்னசத்திரங்கள் பலவும் வீரவனத்தில் அமைந்திருந்தன. அங்கு வருவோர் அனைவருக்கும் அன்னம் வழங்கப்பெற்றது என்பதை,

“ அருப்பு முல்லைநே ரடிசிலு மாடக வண்ணப்
பருப்புங் குய்கமழ் கருணையும் வறையலும் பாகும்
விருப்பு நீடிய பாறயிர் நெய்செறி மிதவை
கருப்பு வார்கவை யோடமை சத்திரங் கவினும்”³⁴

என்னும் பாடல் வழி வெளிப்படுத்துகிறார். அரும்பு போன்ற சாதம், பருப்பு, கருணைக்கிழங்கு, பாகு, பால் தயிர், நெய், சருக்கரை போன்றன கொண்ட அன்னதானம் அன்னசத்திரத்தில் வழங்கப்பெற்றது என்று காட்டுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

தண்ணீர்ப் பந்தர்

வீரவனத்தில் தண்ணீர் பந்தரும் அமைந்திருந்தது என்பதை,

“தூய வெண்மணல் பரப்பிமேற் புதுக்கலந் துறுத்திப்

பாய மோரிலி குசப்பழச் சாறுநீர் பரவ

வேய வாக்கியின் குளமளா நீரோடு மின்னுஞ்

தோய வாக்குநீர்ப் பந்தரு மிடந்தொறுந் துவன்றும்,”³⁵

என்று பாடுகிறார். தண்ணீர் பந்தல் குளிர்வான பந்தலாக அமைந்திருந்தது. மேலும் அதன் கீழ் வெண்மணல் பரப்பி வைக்கப்பெற்றிருந்தது. புதிய கலன்கள் வைக்கப்பெற்றுக் குளிர்ந்த நீர் நிரப்பப்பெற்றது. மேலும் மோர், எலுமிச்சம்பழச் சாறு, போன்றனவும் தண்ணீர்ப் பந்தலில் வழங்கப்பெற்றன என்று காட்டுகிறார்.

இவ்வாறு ஒரு கட்டமைப்புடன் கூடிய தன் கருத்தில் விளைந்த நகரை நிர்மானித்து அதனை வீரநகராக்கிப் பெருமையோடு விளக்கியுள்ளார்.

இவ்வகையில் இத்தலபுராணத்தில் வழி புறநகரில் இருக்கவேண்டியவர்கள் யார், இடைநகரில் இருக்க வேண்டியவர்கள் யார், அகநகரில் இருக்க வேண்டியவர்கள் யார் என்பனவற்றை அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் காட்டப்படும் மதுரை நகரக் காட்சி போன்ற நகரமைப்பு முறையை மீனாட்சி சுந்தரனார் இங்கு அமைத்துக் காட்டியுள்ளார். மேலும் மக்கள் எவ்வாறு அவரவர் வீதியில் அறமுடன் வாழ்ந்தனர் என்பதையும் அவர் காட்டியுள்ளார். இவ்வளவில் வீரவனம் பாதுகாப்பு மிக்க கட்டுப்பாடு மிக்க அனைத்துப் பிரிவினரும் வாழத் தகுதி பெற்ற நகரமாக விளங்கியுள்ளது. இவ்வாறு ஒப்பற்ற சமுதாயம் ஒன்று வாழ்ந்த நகரமாக வீரவனம் காட்டப்பெறுகிறது.

முரண்பாடுகள் கொண்ட சமுதாயம்

ஒப்பற்ற சமுதாயமாக வீர வன சமுதாயம் விளங்கியது என்பது மேற்கண்ட செய்திகளால் உறுதியாகின்றது. ஆனால் சில முரண்பாடுகள் சமுதாயத்தில் விளைகின்றபோது அம்முரண்பாடுகளைத் தீர்க்கும் நகரமாகவும் வீரவனம் விளங்கியுள்ளது.

இதன்வழி வீரவனம் என்பது ஒப்பற்ற சமுதாயத்தினைக் கொண்டு விளங்குகின்ற நேரத்தில் தன்னைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் அமைதி நிலவ வைக்கும் தீர்வுடைய நகரமாகவும் விளங்கியுள்ளது என்பதை உணரமுடிகின்றது.

சத்திய புட்கரிணிப் படலம் என்ற படலத்தில் அந்தணர் ஒருவருக்கும் இடையர் ஒருவருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட முரண்பாட்டைத் தீர்க்கும் தலமாக,

தீர்க்கும் தீர்த்தமாக வீரவனத்தின் சிவகங்கைத் தீர்த்தம் அமைந்திருக்கிறது. அந்தணர் ஒருவர் தன் பத்து மாடுகளை இடையன் ஒருவனிடம் காசியாத்திரை செல்லும் நிலையில் விட்டுச் செல்ல அவன் அவற்றைப் பராமரித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அந்தணர் திரும்பி வந்துக் கேட்டநிலையில் அவன் அவற்றைத் தர மறுத்துத் தன்னுடையவை என்று ஏமாற்றுகிறான்.

சமுதாயத்தில் இவ்வாறு ஏமாற்றும் எண்ணம் உடையவர்களும் இருப்பார்கள் என்பது இதன்வழி தெரியவருகிறது.

உடனே அந்தணன் சபை, அரசன் எல்லோரிடமும் முறையிடுகிறான். இருப்பினும் தீர்வு கிடைக்கவில்லை. அந்நேரத்தில் அரசன் வீர வனத்திற்கு வந்து ஆண்டவனை வணங்கிட இறைவன் வழியாக இதற்கு ஓர் தீர்வு கிடைக்கிறது. இருவரும் வீரை வனத்தின் தீர்த்தத்தில் தன் பக்க உண்மையைச் சொல்லி முழுகுதல் வேண்டும் என்பது அந்தத் தீர்வாகும்.

“மறையவ னோடி வந்து மற்றிடைமகனைக் கண்டு

குறைவினின் குடஞ் சுட்டோடு கூடிய வென்னாப் பத்து

முறைமையின் விடுதி யென்ன முனிந்து நின் பசுக்களென்று

கறையற விளக்குதற்கு ஆம் இலச்சினை காட்டு என்றான்”³⁶

என்பது இருவருக்கு இடையே அல்லது இரு குலத்தாருக்கு இடையே தோன்றிய முரண்பாடாகும். இடையன் அந்தணன் மாடு என்பதற்கு இலச்சினை கேட்க அது இல்லாமல் அந்தணன் தவிக்கிறான்.

இந்தச் சிக்கலைத் தீர்க்க அந்தணன் அரசனை நாடியபோது அரசன் இறைவனை பணிந்து கேட்கிறான். அதற்கு இறைவன் சொன்ன தீர்வினை

“வெருவரு நுனைய வெள்வேல் வேந்த! கேள் “சோழ தீர்த்தத்

திருவரு முன்னே முழுகின் இயல்பு உண்மை தெரியுமென்று”

பொருவரும் வெளிவாக்கு ஒன்று புலப்படத் தோன்றிற் றப்போழ்

தொருவரு அன்பின் வேந்தனும் வந்தெதிர் பணிந்து போற்றி”³⁷

என்னும் பாடலில் இறைவன் அசரீரி வாயிலாகக் கூறுகிறார். இவ்வாறு இருவரும் அவரவர் தரப்பு செய்திகளைச் சொல்லி சோழ தீர்த்தம் என்ற தீர்த்தத்தில் முழுகுகின்றனர்.

“வேந்துரை செய்தவாறே வேதியன் இடையன் ஆவுள்

போந்துவைகிய என் ஆதான் பத்தென புகன்று முழுகி

யேந்து பேரழகு வாய்ந்த இளமை மூப்புப் பிரியப் பெற்று

சாந்து நற்றாரும் பொங்கத் தன்கரை ஏறினான்”³⁸

என்னும் பாடலில் அந்தணன் உண்மை சொல்லி இளமையும் அழகும் பெற்றான். மேலும் அவன் மாலையும், சந்தனமும் பெற்று மகிழ்ந்தான். இதே நேரத்தில் இடையன் தன் பக்கச்செய்திகளைச் சொல்லித் தன் பொய்வன்மையால் கண்கள் ஒளி இழக்கப்பெற்றான்.

“மிகுவியப்படைந்த வேந்தன் வெதிர்ங்குழன் மகனை நோக்கித்

தருவகை யுரைத்து முழுகிச் சத்தியந் தெரித்தி யென்றான்

அருமுகத் தனைய முர்க்கன் நவிலெலாம் எனவே யென்று

புகு செருக்கொடு முழுகிப் போக்கினான் இரண்டு கண்ணும்”³⁹

என்னும் பாடலில் இடையன் பொய் சொன்னமையால் கண்ணிழந்தமை உரைக்கப்பெற்றுள்ளது.

இவ்வாறு சமுதாயத்தில் அதர்மம் தலைதூக்கும் நிலையில் இறைவன் அங்கு தர்மம் செழிக்க எவ்வகையிலாவது தன் இருப்பைக் காட்டுகிறான் என்பது இந்நடப்பின்வழி தெரியவருகிறது.

இதுபோன்று மற்றொரு முரண்பாடும் வீரை நகர் இறைவனை வழிபட்ட நிலையில் தீர்கிறது. நிலம் யாருக்குச் சொந்தம் என்ற முரண்பாடு ஒன்று ஏற்படுகிறது. ஆவுடையார்கோயிலில் உள்ள ஓரிடம் யாருக்குச் சொந்தம் என்று தீர்வு காண முடியாத நிலையில் மதுரை மன்னவன் பாண்டியனிடம் அது செல்கிறது. அப்போது மதுரை செல்ல ஒரு குழு செல்கிறது. அதற்குத் தலைமையேற்ற ஓர் அந்தணன், அக்குழுவை வீரைவனம் வழி செல்ல வைக்கிறான்.

இவர்கள் பயணம் மேற்கொள்வதால் பொதிசோறாக உணவு எடுத்துக்கொண்டுச் செல்கின்றனர். அதனை வீரைநகரில் வைத்து உண்கின்றனர். இச்சோற்றினை மிகச் சிறப்பு இச்சோறு வீரைநகர் பெருமானுக்கு ஆகட்டும் என்று அவர் உண்கிறார். பாண்டியனிடத்தில் சென்ற இந்நிலம் பற்றிய முரண்பாடு தீர்வு காண ஒரு வழி காட்டப்பெற்றது. அதாவது நிலத்தில் எங்கு வெட்டினாலும்

நன்னீர் வருமென்று குறிப்பிட்டார் அந்தணர். ஆனால் அந்நிலத்தில் தண்ணீரே இல்லை என்பது உலகறிந்த ஒன்று.

இருப்பினும் அரசன் அங்கு வந்து வெட்டிப் பார்த்தபோது அங்கு நன்னீர் ஊற்றாய் வந்தது. எனவே நிலம் மறைவயர்களுக்கு உரியதானது. நீரே வராத இடத்தில் நீர் வரச் செய்த அந்தணர் சிவனே என்று எல்லோரும் வணங்கினர். இதனை,

“அனையவர் மேடு தொறும் அங்கையிற் கருவி நாட்ட

வனை தருகுமிழி யோடு மெழுந்தது மாரி ரம்மா

தளையறப் பெருகி யக்கான் பெருந்துறைப் பெயர்ச்சார்ந்தன்று

முனைவன் முன்னுறினெங்கேனு முடியாதயொரு பொருளொன்றுண்டோ”⁴⁰

என்னும் பாடல் வழி உணரமுடிகின்றது,

இதன்வழியாக அமைதியான முறையில் உண்மையை உணர்த்தும் தன்மை தெய்வத்திடம் உண்டு என்பது தெரியவருகிறது. சமுதயாத்தில் அவ்வப்பொழுது தீமைகள் எழும், அவை ஆண்டவன் அருளால் அடங்கும் என்பது இதன்வழி தெரியவருகிறது.

கட்டடக் கலை அறிவு

மீனாட்சி சுந்தரனார் கட்டடக் கலை அறிவு மிக்கவராகவும் விளங்கியுள்ளார். இவர் ஆகம விதிப்படி அமைக்கப்பெற்ற வீரவனத்து தலத்தை மிகச் சிறப்புடன் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

திருக்கோயில்

வீரை நகரின் நடுவில் அமைந்தது அருள்மிகு உமையம்பிகை சமேத வீரசேகரர் திருக்கோயில் ஆகும். இத்திருக்கோயிலின் பெருமையைப் பின்வருமாறு போற்றி உரைக்கிறார்.

“ஆவணம்பல வெழுமுழக் களகையோர் வீரை

மாவணங்குசே ரதனடு வெழுகதிர் மானும்

பூவணங்குமெய்த் திருவுமை யாளொடும் புராணக்

கோவணங்குல வந்திநேர் பவனொளிர் கோயில்,”⁴¹

குபேரன் போன்றவர்களால் வணங்கப்பெற்ற பெருமையை அருள்தரு உமையாம்பிகை, வீரசேகரர் திருக்கோயில் சூரியன் நாள்தோறும் வணங்கும் பெருமைக்குரியதாகும். இவ்வீசன் புராணத்தை தன் இடையாடையாகக் கட்டிக்கொண்டவன். அவன் கோயில் அனைவருக்கும் பொதுவானது என்று இக்கோயிலின் சிறப்பைக் காட்டுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

தீர்த்தம்

வீரைநகரின் தீர்த்தம் சத்திய புட்கரணி ஆகும். இத்தீர்த்தம் நோய் போக்க வல்லது சத்தியம் காக்க வல்லது. இதன் பெருமையை

“தொடர்ந்த காதலி னம்மிடைத் தோன்றிய திரைசேர்

மடந்தை யீங்குமை யெனும் பெயர் புனைந்துள்வார் மலமா

சிடந்து மேயினள் காணலா மென்று பா லாழி

யடைந்த மர்ந்தெனப் பிரான்முன் ரமருமோர் தீர்த்தம்”⁴².

எனும் பாடலில் பால் வெள்ளை நிறமாகக் குளத்து நீர் இருந்தது என்கிறார். பால் கடல் போல பால் ஆழி போல இத்தீர்த்தம் இருந்தது என்று இப்பாடல் காட்டுகிறது. மேலும் அலை அலையாய் தண்ணீர் பரவுதல் போல அம்பிகையையும் இறைவனையும் அன்பு கொண்டு மல மாசு நீக்கி வணங்கினால் பேறடையலாம் என்று இப்பாடல் மேலும் உரைக்கிறது.

திருமதில்

கோயில், தீர்த்தம் ஆகியவற்றின் பெருமையினைச் சொன்ன மீனாட்சி சுந்தரனார் இக்கோயிலின் திருமதிலையும் சிறப்புடன் காட்டுகிறார். இன்றளவும் மிகப் பெரிய கோட்டைச் சுவரை உடையது இக்கோயில் ஆகும்.

“கொற்ற வெற்பெனப் பொலிதரும் யான்றலை குனியச்

செற்ற மிக்குநீ செய்வது தகாதென மேரு

நற்ற வத்திற முறவகங் கொண்டமை நயக்கும்

பொற்ற வேணிநா யகன்றளி சூழ்ந்த பொற் புரிசை.”⁴³

வீரை நகரின் திருக்கோயில் மதிலானது மலை போன்றுக் காட்சி தருவதாகும். மேலும் இமயமலையை அது சிவன் இருக்கும் மலை என்பதால் அதனைத் தாண்டாது செல்லும் நடைமுறை போன்று இக்கோயில் மதிலும் சிறப்பும் புண்ணியமும் உடைத்தாய் யாராலும் கடக்க முடியாததாக உள்ளது.

திருக்கோபுரங்கள்

“மேரு மாமதி லாயமை தெரிந்ததை விலகா

தாரு முண்மகிழ் சொளப்பொலி யடைகலோர் நான்கு

மூரு மால்விடை யானரு ளுறவுட னணைந்து

தேரு மாநிற்றல் போனிற்குஞ் செம்பொற்கோ புரங்கள்.”⁴⁴

என்னும் பாடலில் மேருமலை போன்றமைகிறது மதில் என்று கவி புனைகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார். இப்பெருமதிலுடன் இயைந்து காணப்படுகின்றன கோயில் கோபுரங்கள், இவை ஒருங்கே இருக்கும் காட்சி சிவபெருமானை விலகாது திருமால் அவன் ஏறும் விடையாக நிற்பது போன்று உள்ளது என்று காட்டுகிறார்.

கொடிமரம்.

“சம்பு வென்பது மருள்பெறச் சாகைக ளொடுக்கிச

சம்பு முன்னரே நின்றெனக் கொடிமரந் தயங்கு

நம்பு நீர்மையி னயந்ததைச் சூழ்பவர் கருவ

நம்பு காவகை பெறுவரே பெரும்பல நாளும்.”⁴⁵

என்னும் பாடல் வழி, கொடிமரம் மிக ஒளிமயமானதாகக் காட்சி தருகிறது என்று சுட்டுகிறார். அது சம்பு எனப்படும் சூரியன் கதிர்களை ஒடுக்கிய நிலையில் மிக்க ஒளிமயமானதாக விளங்குகிறது. இவ்வாறு சூரியனுக்குப் போட்டி போடும் நிலையில் கொடிமரம் விளங்குகிறது போன்ற செய்திகளும் இப்பாடல் வழி பெறப்படுகின்றன.

அருள்மிகு திரு உமையம்மை கோயில்

“மேரு மால்வரைக் கொடுமுடி யனைத்துமம்

மேருச் சாரு மாமதி லாயதை யுணர்ந்தன தகவிற்

சேரும் பல்லுரு வாய்ப் பொலி திறம்பொருஉந் தேவி

யாரு நாயகர் முதலியோ ரமர்தளி விமானம்.”

என்ற பாடலின் வழி மேரு மலையின் மீது சந்திரன் சேர்ந்தது போல உமையம்பிகையின் கோயில் அமைக்கப் பெற்றிருந்தது என்கிறார். மேலும் பல கோபுரங்களின் அழகினை,

“உதித்தி ராக்கதி ருயர்த்தின டிருவுள முவந்தான்

மதித்து நம்மையு மகவெனப் பிறந்துயர்த் துவளேர்

கதித்த மேனியி னுமையெனக் கதிர்கள் பன்னிரண்டுந்

துதித்த வாவயிற் பொலிதல்போல் விமானங்க இலங்கும்.”⁴⁶

என்ற பாடலின் வழி காட்டுகிறார். பன்னிரண்டு கரங்கள் போல பன்னிரண்டு கோபுரங்கள் அமைந்திருப்பதாகக் காட்டுகிறார். மேலும் உருத்திராக்கப் பெருமை உணர்ந்த அடியவரைத் தம் பிள்ளைகளாக ஏற்கும் மனப்பாங்கு உடையவர் வீரைநகர் பெருமான் என்று உரைக்கிறார்.

மண்டபங்கள்

வீரை நகர் உமையம்பிகை தலத்தில் பல மண்டபங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இதனை,

“ஆய மேருமால் வரையமர் தேவரா லயங்கண்

மேய வவ்வரை யமரிட மமர்தர விழைந்து

தோய வந்தெனப் பற்பல மண்டபந் துதைந்து

காய வாணர்க டம்பிரான் விழாக்கொளக் கதிர்க்கும்.”⁴⁷

எனும் பாடல் வழி வெளிப்படுத்துகிறார். வீரைநகரில் தேவர்கள் வந்து இறங்கும் மண்டபங்கள் பல இருந்ததாகக் காட்டுகிறார். மேலும் இம்மண்டபங்கள் திருவிழாக் காலங்களில் நிறைந்து காணப்படும் என்கிறார். இவ்வாறு கோயில் கட்டடக் கலை உணர்ந்தவராகவும் மீனாட்சி சுந்தரனார் விளங்குகிறார். மேலும் சோழன் திருப்பணிப் படலம் என்ற படலத்தில் சோழன் வீரைநகர் கோயில் திருப்பணி செய்யும் முறைமையையும் காட்டியுள்ளார்.

“தொழில்செய்வார் பலரைக் கூயப்பொருள் வீசித்

தொக்ககாடகழ்ந்தும ண்டிருத்தி,

யெழில்செயா லயநுண் டொழில்படச் சிறப்பி னிடங்கொள்

விய ற்றுமி னின்னே,

கழிமகிழ் கொண்மி னெத்துணைச் செம்பொன்

கழியினு மென்றன னிதமே,

பொழிதிறத் தமைச்சர் புத்தியென் றேற்றார்

புகழ்ந் துவே டனும் விடை கொண்டான்”

என்ற பாடலின் வழி மன்னன் எழில் மிக்க ஆலயம் ஒன்றைச் சமைக்க ஆயத்தமாகிறான் என்பதை அறியமுடிகிறது. மேலும் மன்னன், வீரனிடம் இதனைக் கட்டுவேன் என்று உறுதியளிக்கிறான்.

“மதிவல வமைச்சர் வனமெறி தொழிலின் மாண்ட வெண்ணிலர்களைக் கூவி
நிதிபல வீசி யின்று கா டகழ்ந்து நிலச்சம் மியற்றுமென் றுரைப்ப நுதிவாசி
நவியங் குயமுதற் கருவி நுவலருந் திற்புயந் தாங்கிப் பொதிதரு காட்டிற்
புகுந்தனர் முயன்று பொள்ளெனத்தொழில் செயலுற்றார்”

என்ற பாடலின்படி கோயில் கட்டுவதற்கான முன்னேற்பாடுகள் நடைபெறுகின்றன என்பதை உணரமுடிகின்றது. சோழ மன்னன் பாண்டிய நாட்டிற்கு வந்து வீரை வனம் என்ற இடத்தில் கோயில் கட்டுவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடுகிறான் என்ற செய்தியும், இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது.

நிதி அதற்காக ஒதுக்கி, காடுகளை அகழ்ந்து நிலமாக்கி, கோயில் கட்ட பெருவாரியான ஆட்களை மன்னன் வரவழைத்தான். அவர்கள் காட்டில் புகுந்து ஆலயம் உருவாக்கும் பணிகளைச் செய்யத் தொடங்கினர்.

“கிளைபல தரிப்பார்,வேறாக் களைவார் கெடலரும் பராரையைக் குறைப்பார்
தளைகொடி யறுப்பார் காய்கனி கிழங்கு தகுதியின் வேண்டுவகவர்வர்
ரிளைபடு சிலகண்டகஞ்செறி புதல்வா யெரிகொழுந் தெழப்பொருத் திடுவார்
வளைவன முழுது மிங்ஙன மழித்தார் மாண்புடை வீரையொன் றொழிய”

என்னும் பாடல் காட்டும். கோவில் கட்டும் பணிகள் நடைபெற்ற விரைவினை இப்பாடலில் எடுத்துரைக்கிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார். கோவில் பணி செய்பவர்கள் மரங்களின் கிளைகளை வெட்டுவர். அவர்கள் வேர்களுடன் மரங்களின் தூர்களை அகழ்வர். மேலும் அவர்கள் மரத்தின் பருத்த அடிகளைக் குறைத்து நிற்பர். இன்னமும் அவர்கள் கொடிகள், தளைகளை அறுப்பர். இத்தகைய செயல்கள் நடக்கும்போது, தாவரங்களில் இருந்துக் கிடைத்த கனிகள், காய்கள், கிழங்குகள் ஆகியவற்றை எடுத்து உண்டனர். இவ்வாறு வீரை நகர் கோயில் உருவாகப் பணிகள் நடைபெற்றன.

“கலந்தவர்க் கிடையு றுற்றிடு காலைக் கைவிடு கயவரே போல

வலந்தவிவ் வனந்தீர்ந் தயல்வனம் புகுந்த வாவயிற் பயின்றமா வனைத்து

நலந்தபு காலு மொருங்கனு பவிக்கு நல்லவர் போற்பல கொடியின்

குலந்தப வழிந்து சாய்ந்தன தழுவிக் குலாயபற் பலதரு வோடும்”

என்னும் பாடலில் வீரைவனம் அழிவுற்றதால் ஏற்பட்ட நிலையைக் காட்டுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

வனம் அழிக்கப்படும் நிலையில் பறவைகள் அங்கிருந்து கிளம்பி வேறு வனம் புகுந்தன. இது கயவர்கள் தன்னோடு கலந்தவர்களுக்குத் துன்பம் வரும் நிலையில் அவர்களிடம் இருந்து விலகும் நிலை போல இருந்தது என்கிறார். மேலும் கொடிகள் போன்றன அகலாத நிலையில் அவை நல்ல நண்பர்களுக்கு அடையாளமாக அமைந்தனவாம் என்பதை,

“நிலையியற் பொருளுமியங்கியற் பொருளு நிலைத்த முழுமையு மழிய

வலைவில் எம் பெருமா னொருவனே நின்றாங் குறுவன முழுமையு மழிய
விலைமலர் துவன்றித் தலைமைகொள் வீரை யெனுந்தரு வொன்றுமே
நின்ற தலைகடல் குடித்தா னெனநிலச் சமமு மாற்றின ரறிவித்தா ரன்றே.”⁴⁸

என்ற பாடலின்வழி வீரை மரத்தைத் தவிர மற்ற மரங்கள், செடிகள் அழிக்கப்பெற்று, கடல் முழுவதையும் வற்றச் செய்தால் எப்படி நிலம் காட்சி தருமோ அதுபோல நிலம் முழுவதும் சமமாக ஆக்கப் பெற்றது என்கிறார். இதன்பிறகு கோயில் கட்டும் பணிகள் சிற்ப வல்லுநர்கள் கொண்டுத் தொடங்கப்பெற்றது.

“அதுதெரியமைச்சர் சிற்பநூல் வல்லாரளவிலர் வரும்படிசூவிக்கதுமென வளவில்

கதுமென வளவில் பொன்முகத்தெறிந்து காணுமி னாலய மென்றார்

குதுகல மடைந்து தபதியர் பல்லோர் குழாங்குழா மாயுளத் துணர்ந்து

முதுமறை யுணராப் பரம்பான் கோயின் முறைமையி னியற்றிட லுற்றார்.”⁴⁹

என்னும் பாடலில் சிற்ப நூல் வல்லவர்கள் பலரை அமைச்சர்கள் பலரை அழைத்து, அவர்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும் தந்து விரைவில் ஆலயம் கட்டுங்கள் என்று சொல்லி ஏவினார். இதனைக் கேட்ட தபதியர் (ஸ்தபதியர்) பல்லோர் குழு, குழுவாக இறைவன் கோயிலைச் சமைக்க முற்பட்டனர் என்பதை,

“எற்றுநா லிடுவார் இட்ட நூலளவின் இருநிலம் பிலமுறத் தொடுவார்

மற்றுமப் பிலம் போய் மறிதர தார்ப்பார் வன்மை செய்குற்றி கொண்டிருப்பார்

பற்றுமா தரத்தின் இட்டிகை சுடுவார் பகாரி தாக நூறிடிப்பா

ருற்று நீர் நிறையிற் கரும்படு கட்டி யுறத்தகர்த் திட்டனர் கரைப்பார்.”⁵⁰

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

எற்று நூல் இடுவார் என்பது பாறைகளை சரிவர உடைக்கும் வகையில் நூலிட்டு குறியிட்டுக்கொள்வதைக் காட்டும். இவ்வகையில் பெரும் பெரும் பாறைகள் எற்று நூல் இடப்பெற்று அவை ஒரு புறத்தே உடைக்கப்பட்டன. இன்னும் சிலர் கோயில் நாட்டுவதற்கான தூண்களை நிறுத்துவதற்குப் பிலம் தோண்டுகின்றனர். இன்னும் சிலர் செய்த கல்வேலைப்பாடுகளை ஒழுங்கு பண்ணும் வகையில் மரக்கட்டைகளைச் சொருகுவர். இன்னும் சிலர் சுடு செங்கல் தயாரிப்புப் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இன்னும் சிலர் கடுக்காய், கருப்பட்டி, சுண்ணாம்புக்கல் போன்றவற்றைக் கொண்டு கலவை தயார் செய்கின்றனர்.

இவ்வாறு சிற்ப வேலை, செங்கல் கட்டுமானம், சுண்ணாம்புக் கட்டுமானம் கொண்டு கோயில் உருவாக்கப்பட்டது என்பதை,

“நிரைவரை பிளப்பா ரயலிடத் துய்ப்பார் நிற்பவுங் கிடப்பவு மாகப்

புரையத் தடிந்து நுண்டொழில் புரிவார் போக்கரும் பண்டியேற் றிடுவார் தரைவெரி

நெளியச் செலுத்துவார் குறித்த தலத்திடையிழிச்சுவார் பொருத்தி விரைதரச்

செலுத்தியடுக்குவார் மூண்டார் வேலையி லிங்கன மாதோ”

என்னும் பாடல் காட்டும். இப்பாடலில் நில வரைபடங்களைச் சிலர் வரைகின்றனர். நின்றும் கிடந்தும் என பல நிலைகளில் பலர் தொழில் புரிவர். வண்டிகளில் பொருள்களை ஏற்றிடுவர். சிலர் கற்களை சரிவர அடுக்கி நிறுத்துவர். இவ்வாறு கோயிலின் கட்டுமானப் பணிகள் நடைபெற்று வந்தன என்பதனை,

“வளர்கருக் கிரக மத்தமண்டபமா மண்டப நிருத்தமண் டபமோ

தளர்வறும் வசந்த மண்டப மூர்தி தயங்குபொன் மண்டபம் விசம்பிற்

கிளர்தரு விழாக் கொண் மண்டபஞ் செம்பொன் செழுமுகா னூறுற நிறுவி

விளர்தவப் புரிமண் டபஞ்சகத் திரக்கால் விளங்கிய மண்டபம் பிறவும்”⁵¹

என்னும் பாடல் வழி கோயில் எழுப்பப்பெற்ற செய்தியை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. கர்ப்பகிரகம், அத்த மண்டபம், நிருத்த மண்டபம், வசந்த மண்டபம், பொன் மண்டபம், விழா மண்டபம், தவம் புரி மண்டபம் போன்ற பல மண்டபங்கள் ஆங்கே எழுப்பப்பெற்றன. இவை தவிர பல பரிவாரத் தெய்வங்களுக்கும் கோயில்கள் அமைக்கப்பெற்றன. இதனை,

“ஒளிவள ருமையா ளமர் திருக் கோயி லுறுமழ் கும்பல் வாழ் நகர

மளிவளர் குமரக் கடவுள் வாழ் கோட்ட மற்புத மதிமுடிப் பெருமான்

றளிவளர் சோமாக் கந்தர்வாழ் நியமந் தவலரு மாநந்த நடஞ்செய்

வெளிவளர் மன்ற மற்றுமா வரண விண்ணவ ருறை பெரும் பாழி”⁵²

என்னும் பாடல் சுட்டும். அருள்மிகு உமையவள் இருக்கும் திருச்சன்னதி. முருகக்கடவுளுக்கான சன்னதி, சோமாஸ்கந்தர் சன்னதி, நடராசர் சன்னதி போன்றனவும் கோயிலின் துணைச் சன்னதிகளாகச் சமைக்கப்பட்டன என்பதை இப்பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

“வெளிமுக டணவு கோபுர மிஞ்சி விரிகதிர் சமழ்ப்புறு விமான

மொளி கெழு யாக சாலை செந் தழலோ னொதரா தமாமடைப் பள்ளி
களியமை சிறப்பிற் பலியிடு பீடங் கதிர்செயு மடுக்குமண் டபந்தேத்
துளிபடு வீரை சூழ்பெருங் குறடு சொல்லுமற் றியாவுஞ் செய் தமைத்தார்.”⁵³

மேலும், இக்கோயிலின் வெளிமுகமாக நடுவில் ராஜகோபுரம் ஒன்று சமைக்கப்பட்டது. உலகின் மொத்த ஒளியும் கெடும்படியான பரந்த ஒளியையுடைய விமானங்கள் வீரைவனத்தில் எழுப்பப்பெற்றன. மேலும், இக்கோயிலில் யாகசாலை, மடைப்பள்ளி, பலிபீடம், சூரிய சந்திரனுக்கான சன்னதிகள் போன்றனவும் சிறப்புடன் சமைக்கப்பட்டன.

கோயில் எழுப்பப்பெற்ற நிலையில் வந்து அரசன் பார்த்தான். அவ்வாறு பார்த்தவன் இக்கோயிலுக்கு ஏற்ற தீர்த்தம் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்றான்.

“வளவர்தம் பெருமாற் கமைச்சர்களுணர்த்த வந்துநோக்கினன் மகிழ் பூத்துப்
பளகற முழுகுந் தீர்த்தமின் றென்று பரிந்தனன் பிரான்முனம் பணிந்தா
னுளநெகிழ் கருணை யுமையவண் மணாள னும்பர்தம் பிரான்றிரு வருளா
லளவினம் மெதிரே சிவகங்கை நாம் மடைந்தமர்ந் திட்டதோர் தீர்த்தம்.”⁵⁴

என்னும் நிலையில் சிவகங்கைத் தீர்த்தமும் உருவாக்கப்பெற்றது.

இதன் பிறகு சோபான மண்டபம், நந்தவனம் போன்றன உருவாக்கப்பெற்று திருக்கோயில் வடிவமைப்பால் நிறைந்தது. இதன்வழி கட்டடக் கலை நுணுக்கம் தெரிந்தவராகவும் மீனாட்சிசுந்தரனார் விளங்கியுள்ளார் என்பதனை அறியமுடிகிறது.

சைவத்திருக் கோயில்களை வரிசைப்படுத்தல்

சோழன் திருப்பணிப் படலம் என்ற படலத்தில் சோழன் தல யாத்திரை செய்த செய்திகள் அடுக்கி உரைக்கப்பெற்றுள்ளன. இப்படலத்தில் அம்மன்னன் சென்று தரிசித்த கோயில்களின் வரிசை தரப்பெற்றுள்ளது. இதன்வழி மீனாட்சி சுந்தரனாரின் சைவக் கோயில் பற்றிய அறிவும், அவர் அக்கோயில்களுக்குச் சென்று வழிபாடு இயற்றிய நிலைப்பாடும் அறிந்து கொள்ளத்தக்கதாக உள்ளது. இதனை,

“தொண்டை நாடணைந்து திருவேகம்பந் தொழுது பலசரும்புபாடு

மிண்டை வார் சடைமுடியா ரோணகாந் தன்றளிநன் கிறைஞ்சி மேன்மை

கொண்டையா ரனேகதங்கா வதந்திருமேற் றளிவிருப்பிற் கும்பிட் டுற்றார்

கண்டையா வெனவினிக்கு மொருகச்சி நெறிக்காரைக் காடு போற்றி.”

என்று கோயில்களின் அணிவரிசை தொடங்குகிறது. தொண்டை நாட்டுப் பகுதிகள் அனைத்தையும் இங்கு வரிசைப் படுத்திக் காட்டி அவற்றைச் சோழ மன்னன் வழிபட்டான் என்று காட்டுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார். இப்பாடலில் திருக்கச்சிஏகம்பம் (காஞ்சிபுரம்), திருஓணகாந்தன்தளி, திருக்கச்சி அனேகதங்காவதம், திருக்கச்சிநெறிக்காரைக்காடு ஆகிய தலங்கள் வரிசையாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

“வல்லமாந் பேறுகுரங் கணின் முட்ட மாகறலுண் மகிழ்விற் போற்றி

நல்லவோத் தூர்வன்பார்த் தான் பனங்காட்டுருநயந்து தாழ்ந்து

சொல்ல நீடிலம்பையங்கோட் டீர் வணங்கி விற்கோலந் தொழுதா லங்காடு

அல்லன் முழு தரும் பாகூர் வெண்பாக்கங் கள்ளிலிவை யனைத்துங் கண்டு.”

என்னும் இப்பாடலில் திருக்குரங்கணில்முட்டம், திருமாகறல், திருவோத்தூர், திருவன்பார்த்தான் பனங்காட்டீர் (திருப்பனங்காட்டீர்), திருஇலம்பையங்கோட்டீர், திருவிற்கோலம் (கூவம்), திருவாலங்காடு (பழையனூர்), திருப்பாகூர், திருவெண்பாக்கம், திருக்கள்ளில் ஆகிய தலங்கள் சுட்டப்பெற்றுள்ளன.

“ஆயதிருக்காளத்தி யொற்றியூர் வலிதாய மவாவிப் போற்றிப்

பாய்வட முல்லைவாயிலைத்தொழுது வேற்காடு பரிந்து தாழ்ந்து

நேயமிகு திருமயிலை கச்சூரா லக்கோயி னிரம்ப வாழ்த்தி

மேயவிடைச் சுரம்வான்மி யூர்கழுக்குன் றமும்பாவி வேந்தர் வேந்தன்”

என்னும் பாடலில் திருக்காளத்தி, திருவொற்றியூர், திருவலிதாயம் (பாடி), திருமுல்லைவாயில், திருவேற்காடு, திருமயிலை (மயிலாப்பூர்), திருக்கச்சூர் (ஆலக்கோவில்), இடைச் சுரம், திருவான்மியூர், திருக்கழுக்குன்றம். போன்ற தலங்களும் அரசானல் வணங்கப்பெற்றது என்று வீரவனப்புராணம் குறிக்கிறது. மேலும்,

“மன்னியவச் சிறுபாக்க மரசிலிவர் கரையிரும்பை மாகா ளஞ்சீர்

துன்னிய மற்றிவை முதலா கியபலவும் பெருவியப்பிற் றொழுது போற்றி

யன்னியமி னடுநாட்டி வரத்துறை கூடலையாற்றாமடைந்து தாழ்ந்து

நன்னியமத் தூங்காணை மாடமுது குன்றுதினை நகரமேத்தி”

என்று இன்னும் பல தேவாரத் தலங்கள் இப்பாடலில் காட்டப்பெறுகின்றன. மேலும், அச்சிறுப் பாக்கம், திருஅரிசிலி, திருஇரும்பைமாகளம் என்ற தொண்டை நாட்டுச் சிவத்தலங்களை சோழ மன்னன் தரிசிக்கிறான்.

இப்பாடலில் தொண்டை நாட்டுச் சிவத்தலங்கள் முடிவு பெற்று, நடுநாட்டுத் தலங்களுக்கும் சென்று மன்னன் வழிபட்ட தொடர்ச்சி காட்டப்பெற்றுள்ளது, நடுநாட்டில் அரத்துறை ஆலயத்தில் இருந்து, இப்பட்டியல் தொடங்க ஆரம்பிக்கிறது. திருநெல்வாயில் அரத்துரை, திருக்கூடலையாற்றூர், திருத்தூங்காணை மாடம், திருமுதுகுன்றம் போன்ற நடுநாட்டுத் திருத்தலங்களை சோழ அரசன் வணங்கினான்.

“புகழ்திசை வீரட்டஞ் சோபுரநல் லெருக்கத்தம் புலியூர் மற்றுந்

திகழ் திருநெல் வெண்ணெய்திரு நாவலூர் கோவலூர் சேவித் தேத்தி யிகழ்தவிரு

மறையணிநல் லூர்வெண்ணெய் நல்லூர்கல் விடையா றெந்தோ மகழ்துறையூர்

மாணிகுழி வடுகர்முண் டிசஇவை அணைந்து போற்றி”

என்ற பாடலில் திருவதிகை (வீரட்டம்), எருக்கத்தம்புலியூர், திருநெல்வெண்ணெய், திருநாவலூர், திருக்கோவலூர், திருஅறையணி நல்லூர், திருவெண்ணெய் நல்லூர், துறையூர், திருமாணிக்குழி, வடுகர், திருமுண்டிசுவரம் போன்ற ஆலயங்களை இம்மன்னன் வணங்கியுள்ளான். இக்கோயில்களைத் தொடர்ந்து,

“விண்ணாரு மதிற்றிருப்பாதிரிப்புலியூ ராமாத்தூர் விரவிப் போற்றிக்

கண்ணாரு மெழிர் புறவார் பனங்காட்டீர் தொழுதிருவர் காணா தோங்கி
யெண்ணாருந் திருவண்ணாமலையிறைஞ்சி வளத்துளுவத் தியைய
வெய்திப் பண்ணாரு மொழியாகர் மருவுதிருக் கோகன்னம் பரிந்து போற்றி”

என்ற பாடலில் திருப்பாதிரிப்புலியூர், ஆமத்தூர், புறவார் பனங்காட்டீர், திருவண்ணாமலை முதலான நடு நாட்டு ஊர்களில் அமைந்துள்ள சிவபெருமானை வணங்கினான் சோழ மன்னன். மேலும் இப்பாடலில் துளுவ நாடு சார்ந்த திருகோகர்ணம் என்ற தலத்தையும் அவன் வணங்கினான்.

“மலைநாடு புகுந்தஞ்சைக்களம் பணிந்து பொலி கொங்கு வளநா டுற்றுக்
கலைநாடு மவிநாசி திருமுருகன் பூண்டிரணா கருவூர் போற்றி
நிலைநாடு கொடிமாடச் செங்குன்றூர் கொடுமுடியுண் ணிரம்பத் தாழ்ந்து
தலைநாகி வெஞ்சமாக் கூடலொடு பிற நலமுந் தாழ்ந்து வாழ்த்தி.”

என்ற பாடலில் மன்னன் வணங்கிய மலைநாட்டு தலமான வஞ்சைக்களம் குறிக்கப்படுகிறது. அடுத்து கொங்குப் பகுதியில் உள்ள தலங்களை மன்னன் தரிசித்தான். அவிநாசி, திருமுருகன் பூண்டி, திருநாணா, திருக்கொடி மாடச் செங்குன்றூர், திருவெஞ்சாமக்கூடல் என்ற தலங்களில் உள்ள இறைவனைத் தரிசித்தான் மன்னன்.

சோழ மன்னன் தற்போது சோழ நாட்டுத் தலங்கள் பலவற்றைத் தரிசிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டான். இதனையும் வரிசைபட அறிவிக்கிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

“தாயிலளி சுரக்குநறும் புனற்பொன்னி வளமலியுந் தன்னா டுற்றுக்
கோயிறிரு வேட்கள் நெல் வாயில் கழிப் பாலையருள் குலவு முல்லை
வாயில் பெரு மணமயேந்திரப்பள்ளி கலிக்காமூர் வளர்சாய்க் காடு
ஞாயில்வளை பல்லவனீச் சரங்காட்டுப் பள்ளியெலா நயந்து போற்றி”

சோழன் பல நாடுகளில் உள்ள சிவன் ஆலயங்களை வணங்கிய பின்னர் தன்னாட்டில் உள்ள தலங்களைத் தரிசிக்க வந்தான். அவ்வகையில் அவன் சிதம்பரம் என்னும் கோயில் எனப்படும் தலத்தில் இருந்து தன் வழிபாட்டைத் தொடங்குகிறான். மேலும் திருவேட்களம், திருநெல்வாயில், திருக்கழிப்பாலை, முல்லைவாயில், பெருமணம், மயேந்திரப்பள்ளி, கலிக்காமூர், சாய்க்காடு,

பல்லவனீச்சரம், திருக்காட்டுப்பள்ளி ஆகிய ஊர்களில் உள்ள ஆலயங்களை வணங்கினான்.

“வெண்காடு குருகாவூர் கோலக்கா புள்ளிருக்கு வேளூர் காழி

யெண்காமர் மிகு கண்ணார் கோயில் கடை முடி நின்று யூரும் போற்றி

யெண்காதங் கமழ்பொழிற்புன் கூர் ரன்னியூ ரிறைஞ்சி யோங்கற்

பெண்காதல் கொளுமிடத்தாரமாவேள்விக் குடிபணிந்து பிறங்கற்றோளான்”

என்ற பாடலில் வெண்காடு, குருகாவூர், திருகோலக்கா, புள்ளிருக்கு வேளூர், சீர்காழி, திருக்கண்ணார் கோயில், திருக்கடைமுடி, திருப்புன்கூர், திருநின்றியூர், வேள்விக்குடி போன்ற இடங்களை சோழ மன்னன் வணங்கினான்.

“பகரெதிர்கொள் பாடி மணஞ் சேரிதிருக் குறுக்கைகருப் பறிய லூரே நிகரரிய

குரக்குக்கா வாளொளிபுற் றூர்பரவி நினைந்தார் துன்பம் தகரமிளிர்

திருமண்ணிப் படிக்கரையோ மாம்புலியூர் சார்ந்து போற்றி யகரமுத லமர்தெய்வக்

காணாட்டு முள்ளுரை யடுத்து வாழ்த்தி”

சோழ மன்னன் சோழ நாட்டுத் திருப்பதிகளான “எதிர்கொள்பாடி, திருமணஞ்சேரி, திருக்குறுக்கை, திருக்கருப்பற்றியலூர், திருக் குரக்குக்கா, திருவாழ்கொளிப் புத்தூர், திருமண்ணிப்படிக்கரை, திருஓமாம் புலியூர், திருக்காணாட்டு முள்ளூர் ஆகிய ஊர்களையும் தொழுதான்.

“திருநாரை யூர் கடம்பூர் பந்தணைநல் ஊர்வனமே திகழ்கோ டிக்கா குருவார்மங்

கலக்குடியொண் கஞ்சனூர் திருப்பனந்தாள் குணவாப் பாடி மருவாருஞ்

சேய்ஞலூர் திருந்துதே வன்குடி நல் வளத்தா லொன்றும் பொருவாத திருவியலூர்

கொட்டையூர் முதற்பலவும் போற்றி வாழ்த்தி”

என்ற பாடலில் சோழ நாட்டுத் தலங்கள் பலவும் பாடப்பெற்றுள்ளன. திருநாரையூர், கடம்பூர், பந்தணை நல்லூர், திருக்கோடிக்கா, திருமங்கலக்குடி, கஞ்சனூர், திருப்பனந்தாள், திருஆப்பாடி, திருச்சேய்ஞலூர், திருந்து தேவன் குடி, திருவியலூர், கொட்டையூர் ஆகிய தலங்களைச் சோழ மன்னன் தரிசித்தான்.

“மன்னுபுறம் பயம் விசய மங்கையொளிர் வைகாவூர் வளரின

இன்னம்பர் பன்னுவட குரங்காடு துறைபழன் மையாறு பகர்நெய்த் தான

மின்னுபெரும் புலியூர்கா னூர்பமுவுர் மழபாடி விண்ணோரோத்தத்

துன்னுவள வன்பிலா லந்துறைமாந் துறையொடுபாற் றுறையும் போற்றி”

என்ற பாடலில் இன்னம்பர், திருப்புறம்பயம், திருவிஜயமங்கை, திருவைகாவூர். வட குரங்காடு துறை, திருப்பழனம், திருவையாறு, திருநெய்த்தானம், பெரும் புலியூர், திருக்கானூர், திருப்பழுவூர், திருமழபாடி, திரு அன்பில் ஆலந்துரை, திருமாந்துரை, திருப்பாற்றுரை போன்ற ஊர்கள் உறையும் இறைவனை மன்னன் வணங்கினான்.

இதனை அடுத்து திருவானைக்கா, திருப்பைஞ்ஞீலி, திருப்பாலாச்சிராமம், திருநங்கோய் மலை போன்ற தலங்களைச் சோழ மன்னன் வணங்கினான். இதன்பின் அம்மன்னன் காவிரியின் தென்கரையில் அமைந்துள்ள கோயில்களை வணங்கத் துவங்கினான். இவற்றைப் பின்வரும் பாடல் காட்டுகிறது.

“திகழ்தருநல் லானைக்கா பைஞ்ஞிலி பாச்சிலாச் சிராம மீங்கோய்ப்

புகழ்தருநன் மலைபோற்றிக் காவிரித்தேன் பாலமாவாட் போக்கி பாவ

மகழ்தருசீர் பெறுகடம்பந் துறைபராய்த் துறை முனிவரணைந்து போற்ற

விகழ்தருத லில்லாவன் புதவுங்கற் குடியொடு மூக் கீசம் போற்றி,

இப்பாடலில் காவிரி தென்கரைத் தலங்களான திருவாட்போக்கி, திருக்கடம்பந்துறை, திருப்பாராய்த்துறை, கற்குடி, மூக்கிச்சுரம் போன்ற தலங்களில் மன்னன் வழிபட்டான் எனத் தெரிவிக்கப்பெற்றுள்ளது.

“கலைமலிந்த திரிசிராப் பள்வி நெடுங் களமேலைக் காட்டுப் பள்ளி யிலைமலிந்த பொழிலாலம் பொழினிகழும் பூந்துருத்தி யெறும்பியூரே தலைமலிந்த கண்டியூர் திருச்சோற்றுத் துறையெவருஞ் சார்ந்து போற்று நிலைமலிந்த வேதிக்குடி தென்குடித்திட்டையும் போற்றி நிகரில் வேந்தன்”

என்ற பாடல் திருச்சிராப்பள்ளி, திருநெடுங்களம், மேலைக் காட்டுப்பள்ளி, பொழிலாலம், திருப்பூந்துருத்தி, திருவெறும்பியூர், திருக்கண்டியூர், திருச் சோற்றுத்துறை, வேதிக்குடி, தென்திட்டை போன்ற தலங்களில் சோழ மன்னன் வணங்கியதாகக் காட்டுகிறது.

இதனைத் தொடர்ந்து திருப்புள்ள மங்கை திருச்சக்கரப்பள்ளி, திருக்கருகாவூர், திருப்பாலைத்துறை, திருநல்லூர், சக்தி முற்றம், ஆவூர்ப் பசுபதீச்சரம், பட்டிசுவரம், திருவலஞ்சுழி, குடமூக்கு, குடந்தை கீழ்க்கோட்டம், போன்ற தலங்களையும் இம்மன்னன் வணங்கியுள்ளான்.

“புள்ளமங்கை யணிகிளர்சக் கரப்பள்ளி கருகாவூர் போந்து போற்றி
யுள்ளவினிதாகிய பாலைத்துறைநல் லூராவூருவந்து தாழ்ந்து
தள்ளவொண்ணாச் சத்திமுற்றம் பட்டிச மாறைவட தளியு மேத்திக்
கொள்ள வினி தாயவலஞ் சுழி குடமுக் கதனிற்கீழ்க் கோட்டங் கண்டு”
என்ற பாடலில் மேற்குறிப்பிட்ட தலங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

“நிறைகுடந்தைக் காரோணந் திருநாகேச் சரம் போற்றி நினைந்தா ருள்ளக்
குறையறுக்கு மிடைமருது குரங்காடு துறைநீலக் குடியு மேத்தி
யறைதருநல் வைகன்மா டக்கோயி னல்லக்கோ ழும்ப மான்தோ
ருறை திருவாவடுதுறை தண் இருத்திதிரு வழுந்தார்மா யூரந் தாழ்ந்து”
என்ற பாடலில் குடந்தை காரோணம், திருநாகேச்சுவரம், இடைமருதூர், தென்
குரங்காடு துறை, நீலக்குடி, வைகன் மாடக் கோயில், திருநல்லம், கோழம்பம்,
திருவாவடுதுறை, திருவழுந்தார். திருத்துருத்தி போன்ற கோயில்களைச்
சோழமன்னன் வணங்கிய செய்தி காட்டப்பெற்றுள்ளது.

இதனைத் தொடர்ந்து திருவிளநகர், திருப்பறியலூர், திருச்செம்பொன்பள்ளி,
திருநனிபள்ளி, திருவலம்புரம், தலைச்சங்காடு ஆக்கூர், திருக்கடவூர் வீரட்டம்,
திருக்கடவூர் மயானம் திருவேட்டக்குடி, தெளிச்சேரி, தருமபுரம், திருநள்ளாறு
போன்ற கோயில்களுக்கு மன்னவன் சென்று வழிபட்டான் என்பதைப் பின்வரும்
பாடல் காட்டுகின்றது.

“பறியலூர் விளநகர நனிபள்ளி திருச்செம்பொன் பள்ளி தாழ்ந்து
குறிகொள்வலம் புரந்தலைச்சங் காடுகட வூராக்கூர் குறித்துப் போற்றி
நெறிகொள்கட வூர்மயா னமும் வேட்டக் குடியுமுள நிரம்பக் கண்டு
மறிவில்வளத் தெளிச்சேரி தருமபுர நள்ளாறு வணங்கி யப்பால்.”
என்ற பாடலில் இக்கோயில் வரிசையைக் காட்டுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

“அம்பர் திரு மாகாளங் கோட்டாறு மீயச்சூரணைந்து போற்றி
நம்பரம் ருந்திலதைப்பதி திருப்பாம் புரம்பணிந்து நாளும் வஞ்சிக்
கொம்பரிடை யார் நடஞ்செய் திருவீழி மிழலைசிறு குடியுந் தாழ்ந்தே
யும்பர் புகழ் பேணுபெருந் துறையெவருந் தொழும்வன்னி யூரு மேத்தி

என்ற பாடலில் அம்பர் திருமகாளம், கோட்டாறு, திருமீயச்சூர், திதலைப்பதி, திருப்பாம்புரம், திருவீழிமிழலை, திருவன்னியூர் என்ற தலங்களைத் தரிசித்தான் சோழ மன்னன்.

இதனைத் தொடர்ந்து கருவிலி, பேணுபெருந்துறை, நறையூர், அரிசில் கரைப் புத்தூர், சிவபுரம், கலயநல்லூர், கருக்குடி, திருவாஞ்சியம், நன்னிலம் போன்ற தலங்களையும் இம்மன்னன் வழிபட்டான்.

“கருவிலியே நறையூர்ச்சித் தீச்சரமே புகழரிசிற் கரைப்புத் துரே

பொருவிலி சேர் சிவபுரமே திருக்கலய நல்லூரே புகழ்ந்து சார்ந்தோன்

வெருவிலியாங் கருக்குடியே வாஞ்சியமே யுளத்தாலும் விருப்பு ராதான்

நிருவிலியா நன்னிலத்துப் பெருங்கோயி லேயிவையுஞ் சென்று போற்றி.”

எனும் பாடலில் பல கோயில்கள் வணங்கப்பெற்ற செய்தி காட்டப்பெற்றுள்ளது.

“பொருவருங்கொண் உச்சரமொண் பணையூர் விற் குடிவளத்தென் புகலூ

ரங்க னொருவருகல் வர்த்தமானீச்சரமி ராமனதீச் சரமே லோங்கு

தருவருந்தக் கொடியலைக்கு மதிற்செங்காட்டங்குடி தண் பயற்றாரின்னு

மிருவருந்தே டற்கரியார் மாமருகல் சாத்தமங்கை யெய்திப் போற்றி.”

என்னும் பாடலில் திருப்பணையூர், திருவிற்குடி வீரட்டம், திருப்புகலூர், திருப்புகலூர் வர்த்தமானீச்சரம், இராமனதீச்சரம், திருப்பயற்றூர், செங்காட்டங்குடி, திருச்சாத்தமங்கை போன்ற ஊர்களில் உள்ள சிவாயலங்களையும் சோழ மன்னன் வழிபட்டான். எனினும் அவன் நோய் தீர்ந்தபாடில்லை.

இதனைத் தொடர்ந்து, நாகைக் காரோணம், சிக்கல், கீழ்வேளூர், தேவூர், பள்ளியின் முக்கூடல், திருவாரூர், திருவாரூர் அரநெறி, திருவாரூர் பரவையுன்மண்டலி, திருவிளமர், கரவீரம் என்ற கோயில்களையும் சோழ மன்னன் வணங்கியுள்ளான்.

“நன்னாகைக் காரோணந் திருச்சிக்கல் கீழ்வேளூர் நலஞ்சார்

தேவூ ரன்னாளு மணுகரிய பள்ளியின் முக் கூடறிரு வாரு ராங்கு

மின்னாரு மரநெறி லட்டானம் பரவையுன்மண்டளிமே லோரும்

பன்னாளும் வீழ்ந்திறைஞ்சம் விளமர் திருக் கரவீரம் பரவிப் போற்றி”

என்ற நிலையில் இப்பாடலில் கரவீரம் வரையான கோயில்களைச் சோழ மன்னன் வணங்கியுள்ளான்.

“பெருவேளூர் தலையாலங் காடுகுட வாயிலென்றும் பிறங்கு சேறை
கருவேர்தீர்த் தருணாலூர் மயான மொளி வளர்கடுவாய்க் கரைப்புத்
தூர்வான் பொருவேர்கொளிரும்புளை திருவரதைப் பெரும்பாழி போற்றி
யாரு முருவேர்கொ ளவளிவணல் லூர்பரிதிநியமமிவை யுவந்து போற்றி”

என்ற பாடலில் இன்னும் பல காவிரித் தென்கரை தலங்கள் சுட்டப்பெற்றுள்ளன.

பெருவேளூர், தலையாலங்காடு, குடவாயில், திருச்சேறை, நாலூர் மயானம், கடுவாய்க்கரைப் புத்தூர், இரும்புளை, அரதைப் பெரும்பாழி, அவளிவணநல்லூர், பரிதி நியமம் போன்றவற்றையும் சோழ மன்னன் வணங்கியுள்ளான்.

மேலும் வெண்ணி, பூவனூர், பாதாளீச்சுரம், திருக்களர், சிற்றேமம், திருஉசாத்தானம், இடும்பாவனம், கடிக்குளம், தண்டலை நீள்நெறி, கோட்டூர், திருவெண்துறை, கொள்ளம்புதூர், பேரெயில், திருக்கொள்ளிக்காடு, திருத்தெங்கூர், போன்ற தலங்களையும் சோழ மன்னன் வணங்கியுள்ளான்.

“வெண்ணி திருப்பூவனூர் பாதாளீச் சரங்களருள் விரும்பு வார்தோ
மண்ணியருள் சிற்றேம முசாத்தானந் திருவிடும்பா வனமால் போற்றக்
கண்ணியெழு கடிக்குள நற் றண்டலைநீ னெறிகோட்டூர் கருதுந் தேங்கு
ரெண்ணியவெண்டுறைகொள்ளிக்காடு கொள்ளம்புதூர்பே ரெயிலும் போற்றி”

என்ற நிலையில் சோழ நாட்டின் காவிரித் தென்கரைத் தலங்கள் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

“காறாயில் கன்றாப்பூர் நாட்டியத்தான் குடிநெல்லிக் காவுற் றோர்தம்
பேறாய் வலிவலங்கைச் சினம் வாய்மூர் கோளிலி வண் பெருமறைக்கா
றோராவகத்தியான் பள்ளிகோடிக்குழக ருவந்து போற்றி யேறாய் வலி
வளவர் பெருமான்றன் பூம்புகா ரெய்தினானே.”

என்ற பாடலில் காறாயில், கன்றாப்பூர், திருநாட்டியத்தான்குடி, திருநெல்லிக்கா, வலிவலம், கைச்சினம், திருக்கோளிலி, திருமறைக்காடு, அகத்தியான் பள்ளி, திருக்கோடிக்கா, போன்ற கோயில்களை வணங்கி பூம்புகார் எனும் தன் தலைநகர் சென்று சேர்ந்தான் சோழ மன்னன். இவ்வாறு காவிரிக்கரையின்

தென்பகுதியில் உள்ள அத்தனை கோயில்களையும் இம்மன்னன் தரிசித்ததாக மீனாட்சி சுந்தரனார் குறிப்பிடுகிறார்.

எனினும் சோழ மன்னனின் நோய் தீர்ந்தபாடில்லை. இதனால் சோர்வுற்ற மன்னன் அமைச்சர்களிடம் தன்னோய் தீர் வழி கேட்டான். அமைச்சர்களும் பாண்டி நாட்டுத் தலங்களை வழிபடச் சொல்லி அவனை ஆற்றுப்படுத்தினர். இதன் காரணமாக சோழ மன்னன் பாண்டிய நாட்டில் உள்ள தலங்களில் உள்ள இறைவனை வணங்கப் புறப்பட்டான். அவ்வாறு புறப்பட்ட அவன் பாண்டி பதினான்கு தலங்களையும் வணங்கினார்.

ஆலவாய் ஆப்பனார், பரங்குன்றம்கொடுங்குன்ற மழகு வாய்ந்த

வேல்வாய் குழல்பாக ராடானை கானப்பே ரேட கஞ்சீர்

நாலவா யுயிர்புகுபூ வணஞ்சுழியல் குற்றால நகுநெல் வேலி

சால்வாய் புனவாயில் பணிந்து திருப்புத்தூருஞ் சார்ந்து தாழ்ந்தான்.

என்ற பாடலில் பாண்டி நாட்டுத் தலங்களை மன்னவன் பணிந்தமை காட்டப்பெற்றுள்ளது. ஆலவாய், ஆப்பனார், பரங்குன்றம், கொடுங்குன்றம்., ஆடானை, கானப்பேரெயில், திருச்சுழியல், குற்றாலம், திருநெல்வேலி, திருப்புனவாயில், திருப்புத்தூர் போன்ற தலங்களை வணங்கிய நிலைப்பாடு இப்பாடலில் காட்டப்பெற்றுள்ளது. பாண்டிய நாட்டுத் தலங்கள் அடுத்த பாடலிலும் தொடர்கின்றன.

“பொற்புமலி திருவிரா மேச்சுரம் போய்த் தொழுதுமெனப் புத்தூர் நின்று
மற்புமலி தாவிரைந்து குணதிசை போய்ப் பரிதிமுதிர்ந் தழற்ற நேர்ந்து
வெற்புமலி புயத்தரசன் வீரவனந் தனக்கடுத்த மேல்பாலோர்சார் வற்புமலி
பெருங்கானிற் படமாடத் தமர்ந்தனன்றன் வளங்க ளோடும்.”

என்னும் பாடலில் திருஇராமேச்சுரத்தை சோழ மன்னன் வணங்கிய செய்தி குறிக்கப்பெறுகிறது. இவ்வாறு பல கோயில்கள் வழிபட்டும் அம்மன்னின் குறைதீரவில்லை.

அவன் சோர்ந்து போய் மேற்குத்திசையாகச் செல்ல குதிரை அங்குத் தடுமாறி நிற்கிறது. இவ்விடம் வீரவனம் எனப்படும் இடம் என அறிந்து அங்குள்ள இறைவனை வழிபட அவனின் நோய் நீங்க வாய்ப்பு வந்தது என்று இப்படலக் கருத்துரை அமைகிறது.

இவ்வளவில் மீனாட்சி சுந்தரனார் தன் சிவாலயம் குறித்தான அறிவையும் வெளிப்படுத்தி, இதனைப் படிப்பவர்கள் சிவாலயங்களுக்குச் செல்ல விரும்பும் நிலையையும் ஏற்படுத்தியுள்ளார். இதன் வழி இவரது நினைவாற்றல், இவரது சிவாலயங்களின் மீதான பற்று தெரியவருகிறது.

கவிச்சிறப்பு

மீனாட்சி சுந்தரனார் கவிவளம் மிக்கவர். அவர் கவிதைகளைச் சொல்லிச் செல்லும் பாங்கினர். கவிதைகள் எவ்விதத் தடையும் இல்லாமல் அவரிடம் வந்து கொண்டே இருக்கும். இவரின் கவிதைகளில் ஓட்டமும் சொல்வளமும் நிறைந்து காணப்படும். அணிநலன்களும் அமைந்து இருக்கும்.

அவர் புராணங்களைக் காப்பியச்சுவையுடன் தந்தவர். ‘இவர் காப்பிய இலக்கணப்படி புராணங்களை அமைக்கும் புதிய முறையை மேற்கொண்டவர். நாட்டுச்சிறப்பு, நகரச்சிறப்பு, முதலிய வருணனைகள், கற்பனை திறங்கள் வாழ்த்துச் செய்யுள்களாகத் தந்தவர்”⁵⁵ என்ற கருத்து இவரின் புராணப் படைப்பாக்கத்திற்குள் புதுமை கண்ட திறத்தைக் காட்டுவதாக உள்ளது.

இவரின் படைப்பான வீரவனப்புராணத்தில் புராணக் கூறுகள், நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றை இவர் உரைக்கும் நிலையில் சிறப்பான செய்யுள்களை இவர் இயற்றியுள்ளார்.

“வேறொன்று செய்கை வல்ல வித்தக னெனல் விளக்கப்

பாறொன்று சூலத் தண்ணல் வீரையைப் பலவாச் செய்தான்

மாறொன்று சிறியேன் செய்யும் வழக்கவியனைத்து மான்தோர்

பேறொன்று கவிக ளாகப் பண்ணுதல் பெரிய தன்றே.”⁵⁶

என்னும் அவையடக்கப்பாடலில் தன் கவிதை வழக்கவிதை என்று உரைத்துக்கொள்கிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார். ஆனால் அடுத்த அடியில் அவ்வழ் கவிதைகளை ஆன்றோர் சிறந்த கவிதைகளாகக் கொள்வது என்னே பெருமை என்று தன்கவிதைகளுக்கான மதிப்பினையும் எடுத்துரைக்கிறார். கவிதைகளில் சொல் வளம், பொருள்வளம், சுவைவளம் நிரம்பியன. அவற்றை இப்பகுதி விவரிக்கின்றது.

சொல்வளம்

மீனாட்சி சுந்தரனார் தன் படைப்பான வீர வனப் புராணத்தில் நல்ல நல்ல தமிழ்ச்சொற்களைக் கையாள்கிறார். “இலக்கியத்தைப் படைக்கின்ற கருவியாக

மொழி அமைவதனால், இலக்கியச் சுவைப்பில் மொழியின் பங்கு இன்றியமையாதாகின்றது. ஒரு படைப்பின் சிறப்புக்கு அதனுள் பயன்படுத்தப்படும் சொற்களும் இன்றியமையாத காரணங்களாகின்றன. சொற்களின் தேர்வு, பயன்படுத்தப்படும் முறை முதலியவற்றை இன்றியமையாத நடையியல் உத்திகளாகும்” என்று சொல்வளத்தைப் படைப்பாளியின் நடையியல் உத்தியாகக் காண்கிறார் ஜெ.நீதிவாணன்.

மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை தேர்ந்தெடுத்துத் தன் படைப்புகளில் சொற்களைக் கையாள்கிறார். புதிய சொற்கள், வடமொழிச் சொற்கள் என்று பல வகைப்பட்ட சொற்களைக் கையாள்கிறார்.

நல்ல தமிழ்ச்சொற்களைக் கையாளுதல்

“தகுந்த இடத்தில் தகுந்த சொற்களை பயன்படுத்தினால் இலக்கியப் படைப்பாளி சொல்ல வரும் கருத்து அவர் எண்ணியவாறே இலக்கியம் படிப்பவனைச் சென்றடையும். கருவும் உருவும் பின்னிப்பிணையும்போது, ஏற்படும் நடைக் கூறுகளுள் ஒன்றான சொல் பேச எடுத்துக்கொண்ட கருவை நன்கு வெளிப்படுத்த உதவும். மனநிலையின் நெகிழ்ச்சியினை அவரவர் எடுத்தாளும் சொற்களே நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன என்ற இ.சுந்தரமூர்த்தியுன் கருத்து சொற்களுக்கும்அவை பொருள் உணர்த்தும் தன்மைக்குமான இயைபின் வலிமையைக் காட்டுவனவதாக உள்ளது,

தகுந்த இடத்தில் தகுந்த சொற்களை அழகுணர்ச்சியுடன் படைப்பது மீனாட்சி சுந்தரனாரின் தனித்தன்மையாகும். இதனை “1. அகர முதுல்- சிவ பெருமான்2. வெளிவந்தவாக்கு – அசரீரி, 3. மறைச்சிலம்பு – வேதாசலம் 4. சொல்முளை – நெல்முளை 5. பாதக் காப்பு – காலணி 6. அரிமகன்-அநுமன் 7. அறக்கடை –பாவம் 8. வெதரிங்குழல் மகன்- ஆயன் 9. கண்டு கண்கண்டு 10. எய்ப்பு –தளர்ச்சி 11. பூசை-பூனை, அருச்சனை” ஆகிய சொற்கள் வீரவனப் புராணத்தில் நயமுடன் பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளன என்று முத்து ஆ. பக்தசகாயம் கருதுகிறார்.

மீனாட்சி சுந்தரனார் பயன்படுத்திய சில சொற்களின் அழகு பின்வரும் நிலையில் எடுத்துக்காட்டப்பெறுகின்றது.

மிக அழகுடைய கைவிலங்கல்

யானையை மீனாட்சி சுந்தரனார் “மிக அழகுடைய கைவிலங்கல்”⁵⁷ என்று அழைக்கிறார். துதிக்கை உடைய மலை என்று யானை அழைக்கப்படுகிறது. இச்சொற்சேர்க்கை மிக்க அழகு தருவதாக உள்ளது.

மூவர்கோல்

சமுதாயத்தில் உள்ள மூவர் கோல் வைத்திருப்பதைப் பற்றி இச்சொல்லைக் காட்டியுள்ளார் மீனாட்சி சுந்தரனார். அந்தணர்கள் பலாசக் கோல் வைத்திருப்பார்கள், அரசர்கள் செங்கோல் வைத்திருப்பார்கள். வணிகர்கள் தூலக்கோல் வைத்திருப்பார்கள். இவற்றை ஒருங்கிணைத்து மூவர்கோல் என்று உரைக்கிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

பாதக்காப்பு

பாதக் காப்பு என்று பாதரட்சையைக் குறிக்கிறார். அந்தணர்கள் அணியும் செருப்பிற்கு இப்படி ஓர் நல்ல தமிழ்ச்சொல்லைக் காட்டுகிறார் மீனாட்சிசுந்தரனார்.

‘மறையவர் பலரும் பின்பு வரமறை முழுதும் தேறா

நிறைதிருவடியில் அந்த மறையென நிகழ்த்துமாறு

முறை செறி பாதக்காப்பு முருங்கவா தவத்தை மாய்க்கும்

களையில் வெண்குடையும், கையில் காமரு வேணு தண்டும்”⁵⁸

என்னும் பகுதியில் கையில் மூங்கில் கம்பு ஒன்றையும், வெண்குடையையும், திருவடியில் பாதக் காப்பும், உடையவராய் ஒரு மறையவர் முன்னூறு மறையவர்கள் தொடர வந்தார் என்பது இப்பாடலின் பொருள். இங்கு அவ்வந்தணர் அணிந்த செருப்பு பாதக்காப்பாகின்றது.

கருத்து முன் ஐந்து

கல்விச் சாலைகளில் பல்வகை கல்விகள் கற்பிக்கப்பெற்றன. இதனை மீனாட்சி சுந்தரனார் “கருத்து முன் ஐந்தும்”⁵⁹ தந்து கற்பிக்கப்பட்டன என்கிறார்.

கருத்துரை, பதவுரை, உதாரணம், வினா, விடை என்று ஐந்து வழிமுறைகளில் வீரை நகரில் பாடம் கற்பிக்கப்பெற்றதாம்.

இவ்வாறு பல சொல்வளம் பெறும் நிலையில் காட்டி உரைக்கும் பாங்கு மீனாட்சி சுந்தரனாரிடம் காணப்படுகிறது.

வடமொழிகளைச் சொற்களைக் கையாளுதல்

வடமொழிச் சொற்களைத் தேவையான இடத்தில் கையாளும் திறன் உடையவராக மீனாட்சி சுந்தரனார் விளங்கினார். ‘பிள்ளையவர்கள் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தில் பழகிய காலை வடமொழி வல்லுநர்களோடு நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பும், வடமொழி நுணுக்கமும் உணர்ந்தார்”⁶⁰ என்று மீனாட்சி சுந்தரனாரின் வடமொழிப் பயிற்சிக்குக் காரணம் சுட்டப்பெறுகிறது.

“சிற்சிலோர் நாம் பஞ்சாதி உரைப்போம் என்பார்.

தரமிகு சிற்சிலோர் யாம் சடை உரைத்திடுவேம் என்பார்

நாவனும் சிற்சிலோர்யாம் கணம் புகன்றிடுவேம் என்பார்

சிற்சிலர் கிரமம் எல்லாம் தெரிக்க நாம் வல்லைம் என்பார்

சிற்சிலுலர் கன மீமாஞ்சை செப்ப யாம் போதும் என்றார்

சிற்சிலர் கற்ப முற்றும் தெருட்டுதும் யாமே என்றார்

சிற்சிலர் மங்களானி பவந்து என்பாம் சென்றியாம் என்றார்”⁶¹

ஏற்ற இறக்கத்துடன் - ஸ்வர சுத்தமாக வேதம் பயிலும் முறைகளான பஞ்சாதி, ஜடை, கணம், கிரமம் என்பன இந்தப்பாடலில் காட்டப்பெறுகின்றன. மேலும் கரும் காண்டம், பூர்வமீமாம்சையான காண்டம் உத்திரமீமாம்சை காண்டம் போன்றன என்றும் குறிக்கப்பெறுகின்றது.

அடுக்கிச் சொல்லும் பாங்கு

சொற்களை அடுக்கி வைக்கும் பாங்கும் மீனாட்சி சுந்தரனாரிடம் காணப்படுகிறது. சைவத் திருமுறைகளால் பாடல் பெற்ற தலங்களை அவர் அடுக்கி மொழிந்தார். இதுபோன்று முனிவர் வரியையும் அவர் அடுக்கி மொழிகிறார்.

“சுகன்பரத் துவாசன் கௌத மன்சுதீக் கணனன் சீர்க்குச்

சகனா பத்த னாபத் தம்பன்பார்க்கவன்சா பாலி

யகமருடணன்மா தேசனருட்டுருவாசன்கற்கி

மிகவொளிர் சனகன் போதாயனன்பிரசண்டமேலோன்”⁶²

“கண்ணுவன் கருக்கன் காத்தி யாயனன் கனமார்க் கண்டன்

னெண்ணுமத் திரிமா தேவனில கிதன் பிருகு சம்பு

நண்ணுநா ரதன்ற தீசி நகுமகத் தியான்பா ரோடு

விண்ணுமேத் தாணி மாண்ட வியன் சுனப் புச்சன் சங்கள்”⁶³

“பராசரன் கூசு மாண்டன் பகவன்வான் மீகி வாரித்

தராதலம் புகழ்சு னாதன் சரபங்கன் கலைச்சி ருங்கன்

விராவருட் டிருதன் றாலப் பியன் மிளிர் புலத்தியன்சீ

றராவணைப் பெருமான் சென்னி யடிவைத்தவன் சிலாதன்”⁶⁴

“தேவலன் விந்து தத்தாத் திரேயன்பாணினிசு மந்து

மாவல திரண தூமாக் கினிப்பெயர் வாய்ந்த வெங்க

ணாவலன் கண்டு சாதா தவனிரைப் பியனற் காணன்

மேவலரில்லா னாஞ்சாண் டில்லிய னசித் மேலோன்”⁶⁵

“அட்டவக்கிரன் முன் னான வளப்பரு முனிவர் கூடி

யுட்டவா மகிழ்ச்சி பொங்க வுயிரிளைப் பொழியச் செய்து

நட்டமா தரிக்கு மெங்கணாயனா ருவப்ப வாழி

வட்டமேத் தெடுக்குந் தெய்வ மகமொன்று புரிய லுற்றார்”⁶⁶

என்னும் நிலையில் முனிவர்களின் பட்டியலை அளித்துத் தன்
நினைவாற்றலையும், பல்திறப் புலமையையும் வெளிக்காட்டுகிறார்
மீனாட்சிசுந்தரனார்.

1. சுகன்
2. பரத் துவாசன்
3. கௌதமன்
4. சுதீக்கணனன்
5. சகனா
6. பத்தனாபத்தம்பன
7. பார்க்கவன்
8. சாபாலி
9. யகமருடணன்
10. மாதேசனன்
11. உருட்டுருவாசன்

12. கற்கி
13. சனகன்
14. போதாயனன்
15. பிரசண்டமேலோன்
16. கண்ணுவன்
17. கருக்கன்
18. காத்தியாயனன்
19. கனமார்க்கண்டன்
20. இலகிதன்
21. பிருகு
22. சம்பு
23. நாரதன்
24. அதீசி
25. நகுமகத்தியான்
26. மேத்தாணி மாண்டவியன்
27. கனப் புச்சன்
28. சங்கன்.
29. பராசான்
30. கூசு மாண்டன்
31. பகவன்
32. வான்மீகி
33. சரபங்கன்
34. கலைச்சிருங்கன்
35. விராவருட்டிருதன்
36. ஆலப்பியன்
37. புலத்தியன்
38. சீறாவணைப் பெருமான்
39. சென்னியடிவைத்தவன்
40. சிலாதன்.
41. தேவலன்
42. தத்தாததிரேயன்
43. பாணினி
44. சுமந்து

45. மாவலன்
46. திரணதூமாக்கினி (தொல்காப்பியர்)
47. பெயர் வாய்ந்த
48. வெங்கணாவலன்
49. சாதாதவன்
50. காணன்
51. நசித்
52. அட்டவக்கிரன்

என்ற நிலையில் முனிவர்களை அடுக்கி மொழியும் திறன் இங்கு எண்ணத்தக்கது.

வீரை மரம் பலா மரமாகக் காட்சி தருகிறது. இவ்வதிசயத்தைப் பார்க்க வந்தவர்கள் சொன்னவற்றைப் பின்வருமாறு வினை அடுக்கி மொழிகிறார் மீனாட்சிசுந்தரனார்.

“இருவருங் குழீஇ ஆற்றிய லீலை என்றிசைப்பார்
 பொருவருந்தல் மிது வலா திலையென் புகல்வார்
 பருவருந்திர மினியுயிர்கிலையெனப் பகர்வார்
 கருவருந்தலற் றுய்ந்தன மாலெனக் கரைவார்”⁶⁷

என்றும்,

“பலபழுத்தலிற் பலவெனப் பட்டதோ வென்பர்
 இலகு மீதுத்தாலகவன மோவென லிசைப்பார்
 விலகு நாவதிதற் குறும்பலவேயென்று விள்வார்
 அலகிலற் புதமெங்கிது காண்டலென் றறைவார்”⁶⁸

என்று இசைப்பார், புகல்வார், பகர்வார், கரைவார், வென்பார், விள்வார், அறைவார் எனப் பல சொற்களைச் சொல்லினர் என்பதற்கு மீனாட்சிசுந்தரனார் பயன்படுத்துகிறார்.

இவ்வாறு சொற்களை அடுக்கி இலக்கிய இன்பம் காட்டுவதிலும் சிறப்புடையவராக விளங்குகிறார்.

இலக்கிய இன்பம் தரும் பொருள் பகுதிகள்

மீனாட்சி சுந்தரனாரின் இத்தலப்பராணத்தில் பல பகுதிகள் இலக்கிய இன்பம் தருவனவாகும். பின்வருவனவற்றை அவ்வகையில் உரைக்க முடிகின்றது.

வீரனின் மயக்கமும் அவன் மனைவியின் செயல்பாடுகளும்

வீரசேகரர் திருமுடித் தழும்புற்ற படலம் என்ற படலத்தில்

“அதுவழி காட்டி முன்னகோடுதல்ஆலதன்பினர் விடாதுறத் தொடர்ந்தாள்

கதுமென வீரவனத்தினுட் புகுந்து கற்பக தருவினுஞ் சிறப்ப

மதுமலர் சுமந்து கனியல் பழுத்து வளம்படு வீரையின் பாங்கர்

முதுபசங்கொடியின் மண்மிசைக் கொழுநன் முகம் படக்கிடப்பது கண்டாள்”⁶⁹

என்னும் பாடலில் நாய் அழைத்து வரவந்த வீரனின் மனைவி சுமதி வீரவனம் வந்து தன் கணவன் கிடந்த நிலையைக் கண்டு துணுக்குறுகிறாள் என்பது காட்டப்பெற்றுள்ளது.

“கண்டுளம் பதைத்து வயிறலைத் தேங்கிக் கண்பொழி தாரைநீர் பெருக்கி

யுண்டுகொல் லுயிர்மற்றில்லை கொல்லிதனை யுற்றறி வோமெனத் துணிந்து

மண்டுபல் வளைக்கை விரல்அவன்நாசி வைத்தன ளுயிர்ப்பெழ லுணர்ந்தாள்

விண்டுயி ரொழிந்தானலனிலங் கிடக்கும் விதந்தெரி வாமென முயல்வாள்”⁷⁰

நாய் அழைக்க வந்த சுமதி, தன் கணவன் கிடந்த நிலையைக் கண்டாள், உளம் பதைத்தாள், கண்பொழிந்தாள், தாரை தாரையாய் கண்ணீர் வடித்தாள். அவனுக்கு உயிர் உள்ளதா இல்லையா என்பதை அறிந்திட, விரலை நாசியின் அருகில் கொண்டு சென்று, வைத்துப் பார்க்க அவனுக்கு உயிர்ப்பு இருப்பது என் அறிந்தாள் என்பதை மேற்பாடல் காட்டுகிறது.

“காண்டலும் வெருவியரக்குநீர் தோன்றுங் காரணம் யாதெனத் தேர்ந்தாடு

ஏண்டருங் கிழங்கு பெயர்ப்பதற்காகச் செறிநுனைக் கருவியுன்றுஇங்கால்,

ஆண்டகை முடிமேற்பட்ட தென்றுணர்ந்தாளையகோ வென்செய்கேனே என்று,

பூண்டருமுலையாள்பொருக்கென வீழ்ந்தாள் புலம்பினாள் புழுங்கினாள்சோர்ந்தாள்”⁷¹

கிழங்கு அகழும்போது, இறைவன் தலைமீது இரும்புக்கருவி பட்டதென அவள் உணர்ந்தமையை இப்பாடல் காட்டுகிறது.

ஒரு பெண்ணின் நுண்ணறிவும், அவளின் சூழ்நிலையைப் புரிந்து கொள்ளும் அறிவும் இங்குச் சுமதி வழி வெளிப்பட்டுள்ளது.

“அடுத்தவர் தமைக்காத்தாய் அருள் கொழிக்கும் அம்மையப்பருக்குஇது தகுமோ
கடுத்தநஞ்சருந்திக் கடவுளர்ப் புரந்த கருணையாளருக்கு இதுதகுமோ
வெடுத்தவெஞ்சீற்றக் கூற்றுதைத்தொரு சேயிவர்ந்து அளித்தவர்க்கிது தகுமோ
அடுத்தநீர் ஞால் மொருங்குவந் தேத்து உமாபதியார்க்கிது தகுமோ”⁷²

என்று சுமதி அழுவதும்

“தாயினு மினிய பேரருள் புரியுந் தம்பிரானார்க்குஇது தகுமோ
வாயினு மயன்மாற் கினுமணுத் துணையு மகப்படா தார்க்கு இது தகுமோ
காயினு மருளேயார்தரப் பொலியுங் காலகாலருக்கு இது தகுமோ
வேயினும் பொலிதோளுமையொரு பாக விமலநாயகர்க்குஇது தகுமோ.”

என்று சுமதி அரற்றுவதும்,

“எம்மைவாழ்விக்கும் பொருட்டுஇவண்முளைத்த இறையவனார்க்குஇது தகுமோ
செம்மை ஆதரிக்கும் அன்பருக்குளிய சிவபிரானார்க்கு இது தகுமோ
மும்மையாருலகாய் வேறுமாய் உடனா முழுமுதலார்க்கு இது தகுமோ
கொம்மைசேர் முலையாளுமைஒரு பாகக் கொற்றவனார்க்கு இது தகுமோ.”⁷³

என்று அவள் புலம்பும் புலம்பல்களும் இங்கு அவலச் சுவை தருவனவாக உள்ளன.

இது தகுமோ என்ற தொடரைத் தக்கவகையில் இங்கு சுமதி வாயிலாகப் பயன்படுத்தி மீனாட்சி சுந்தரனார் அடுக்கி மொழிந்துள்ளார். இவரின் சொல்லுக்கும் திறனுக்கும் இலக்கிய நலத்திற்கும் இது காட்டாகவும் விளங்குகிறது.

இவ்வாறு இலக்கிய நலம் சுவைபடத் தரும் நிலையிலும் மீனாட்சி சுந்தரனார் சிறப்புற்று விளங்குகிறார்.

மயக்கம் தெளிந்து வேடன் எழுந்த நிலையில் இறைவனை வணங்கும் அவனின் செயல்பாடும் இலக்கிய இன்பம் தருவதாக உள்ளது.

“கண்ணினோக்கு எனலும் கண்டனன் மாலுங் காண் ஒணாதானைஉள்ளஞ்சிப்

பண்ணினேர் மொழியாள் பங்கர்இங்கு அமரும் பண்புயான்அறிந்திலன் அந்தோ
வண்ணினின் அமுதாம் அரவனார்இங்ஙன் அமர்ந்ததை யறிந்திலன் அந்தோ
வெண்ணிலின் பருளும் இறைவனாரிங்ஙன் இருப்பதை அறிந்திலன்அந்தோ..”⁷⁴

என்ற பாடலிலும்,

“என்னையாடு அரவிக் கானகத் திருந்தா ரிருந்ததை யறிந்தில னந்தோ
பொன்னை நேர் சடிலத் திறைவனாரிங்குப் பொருந்திய தறிந்தில னந்தோ
வன்னையே பொருவு மறவனா ரிங்ங னமர்ந்ததை யறிந்தில் னந்தோ
முன்னையூழ் கொல்லோ பலருமுள்ளிரங்க முடித்தனன் முடிந்திலேன்என”⁷⁵

என்ற பாடலிலும் அந்தோ அந்தோ என்று தன் அறியாமை வெளிப்பட வேடன்
அரற்றும் நிலை எடுத்துரைக்கப்பெறுகிறது. இவனின் அரற்றுக் கேட்பவரையும்
படிப்பவரையும் கலங்க வைக்கின்றதாக உள்ளது.

சோழ மன்னன் குட்ட நோயால் வாடிய நிலையில் அவனிடம் வீரவனத்தின்
பெருமையையும் அங்கு உள்ள வீரசேகரர் பெருமையையும் வேடன் சொல்லச்
சொல்ல மன்னனின் நோய் நீங்குகிறது. அவனுள் மகிழ்வும் பக்தியும்
பெருக்கெடுக்கிறது. இதனைப் பின்வருமாறு காட்டுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

“இடையறா தொழுகுங் கண்ணீரிருநிலஞ் சேறு செய்ய

வடையறா வீரை மூலத் தமர்ந்தநா யகனை நோக்குங்

கொடையறாச் செங்கை கூப்புங் குடந்தம்பட் டெதிரே நிற்கு

நடையறா விதியிற் பல்கான்நயந்து மண் டோயத் தாமும்”⁷⁶

என்ற பாடலின்வழி மன்னனின் அன்புச்செய்கை வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.
மன்னனின் கண்களில் இருந்துக் கண்ணீர் இடையறாது ஒழுகுகிறது. அவன்
நின்ற இடம் அக்கண்ணீரால் சேறாகிறது. எதிரே இருந்த மூலத்தானத்து
இறைவனான வீரசேகரரைக் கண்டதும் அவன் கொடை அற்றுப் போகாத
செங்கைகள் கூப்புகின்றன. வீதி என்று பாராமலும் அவன் மண்தோய்ந்து விழுந்து
நாயகனை வணங்குகிறான். இந்நிலையில் பக்தி வயப்பட்ட மன்னனின்
செய்கைகள் எடுத்துரைக்கப்பெறுகின்றன. அவனின் அடுத்த அடுத்த
நிகழ்வுகளை மீனாட்சி சுந்தரனார் பன்முறை அடுக்கி உரைக்கிறார்.

“பன்முறை பழிச்சா நிற்கும் பன்முறை சூழா நிற்கும்

பன்முறை யிறும்பு தெய்தும் பன்முறை நிருத்தஞ் செய்யும்

பன்முறை யஞ்ச லிக்கும் பன்முறை யருள் கொண்டாடும்

பன்முறை தழுவிக் கொள்ளும் பன்முறை யுயிர்த்து மோக்கும்”⁷⁷

என்னும் பாடலில் பன்முறை மன்னவன் இறைவனைப் போற்றுகிறான். பன்முறை அவ்விறைவனைச் சூழ்ந்து நிற்கிறான். பன்முறை மகிழ்ந்து நிற்கிறான். பன்முறை நாட்டியம் செய்கிறான். பன்முறை வணங்குகிறான். பன்முறை அருள் கொண்டாடும். பன்முறை தழுவிக் கொள்ளும். பன்முறை உயிர்த்து மோக்கும் என்று இறைவனை மன்னன் அனுபவித்த முறைமையைக் காட்டுகிறார் மீனாட்சிசுந்தரனார். இவை தவிர அருகில் இருந்தவர்களிடமும் தன் மகிழ்வினை அவன் தெரிவிக்கிறான்.

“மறையவர் தம்மைப் புல்லும் அமைச்சரை மகிழ்ந்து புல்லும்

நிறைதரு காதன் மற்றைச் சுற்றத்தை நிரம்பப் புல்லும்

இறையகல் களிப்பினின்ற வேடர்கோ மகனைப் புல்லும்

மிறையவன் கருணை யிங்ங னிருந்தவா றென்னே யென்னும்”⁷⁸

என்ற நிலையில் அனைவரையும் தழுவித் தன் மகிழ்வினைத் தெரிவிக்கிறான் மன்னன். அவன் தனக்கு வழி சொன்ன மறையவர்களை, அமைச்சர்களைத் தழவினான். மேலும் தன் அரச சுற்றம் ஒவ்வொருவரையும் தழவினான். இறையவனைத் தனக்குக் காட்டி நின்ற வேடனையும் தழவினான். இவ்வாறு தனக்கு அருள் செய்த இறைவனின் தன்மையை உணர்ந்து அனுபவித்தான் சோழ மன்னன். மேலும் இம்மன்னன் தனக்கு இறைவனைக்காட்டிய வேடனைப் பலவாறு புகழ்ந்து, அவன் அவ்விறைவனுக்குக் கோயில் சமைப்பேன் என்றான்.

“மேயவிக் குட்ட நோய்செய் மேனியின் வெளுப்புத் தீர்ந்தே

னாயவெங் கூற்றிற் கென்பா லாம் விழிச் சிவப்புந் தீர்ந்தேன்

பாயபல் பிறவி யாக்கும் படர்மலக் கறுப்புந் தீர்ந்தேன்

சேயமெய்ப் பெருமான் வீர சேகர னருளா லென்னும்”⁷⁹

என்று தன் நோய் தீர்ந்த நிலையை மன்னன் குறிப்பிடுகிறான். மேனியில் இருந்த வெளுப்பு நோய் தீர்ந்தது. தன் குட்ட நோய் தீர்ந்தது. விழிகளில் உள்ள சிவப்பும் நீங்கியது. மேலும் பல பிறவிகளாகத் தொடர்ந்து வரும் மலங்கள் என்னும் குற்றங்கள் ஆகிய கருப்பு தீர்ந்தேன். இவையெல்லாம் மெய்ப்பெருமான் வீரசேகரரால் விளைந்தன என்று அவரைப் போற்றினான் மன்னவன். இவ்வாறு இலக்கிய இன்பம் தரும் செய்திகளை இணைத்துத் தன் புராணத்தை இலக்கிய இன்பம் கொண்டதாக உருவாக்கியுள்ளார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

அணிகள் பயன்பாடு

மீனாட்சி சுந்தரனார் தன் புராணத்தில், பல பாடல்களில் அணிநயங்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். இதன்வழி அவரின் அணிஅழகுப் புலமையையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

உவமை அணி

அணிகளுள் தலைமை சார்ந்தது உவமை அணியாகும். இதனைத் தன் புராணத்தின் பல இடங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“களங்கமின் மதியம் போலும் காமர்வெண் குடை செய்நீழ

உளங்கவ லின்றி எல்லா உயிர்களும் உவந்து வைக

விளங்கு வைந்நுதி வாட்கொன்னார் வியனிறந் தடறு செய்து

வளங்குல வார்த்தார் மன்னன் மாநிலம் புரப்பா னானான்”⁸⁰

இப்பாடலில் மதியம் போலும் மன்னனின் வெண்குடை காட்சி தந்தது என்று உவமை காட்டுகிறார்.

வீரவனப் புராணத்தின் ஒரு கிளைக்கதையாக அமைவது வீரை மரம் பலா மரமான நிலையாகும். இது பாண்டிய மன்னனின் விருப்பத்திற்காக ஆண்டவன் இயற்றிய திருவிளையாடல் ஆகும்.

இவ்வீரை பலாமரமாகி முதல்வன் போலக் காட்சிதந்தமையை,

“அடிமுதல் பலாவாகிய பெருங்கனி யமைய

நெடிது அமைந்துநின்றும்பலா நிமிர்ந்ததன் உருவில்

ஒடிவில் பற்பல வண்டங்க ளொருங்குகோத் தமைய

முடிவி லாதுநின் றிடுமொரு முதல்வனே போலும்.”⁸¹

பலாமரமானது பெருங்கனிகள் கொண்டு, நெடிதாக நின்று, பலஅண்டங்களைக் கொண்டு விளங்கிய தன்மையால் முதல்வனை ஒத்தது என்று உவமை காட்டுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார். தலமுதலிய விசேடப் படலத்தில்

“பூவினுட் கமலம் போலும் பொருப்பினுள் மேருப் போலும்

ஆவினுள் சுரரான் போலும் அறத்துளில் இல்லறமே போலுங்

காவினுள் கற்பம் போலும் காசினியில் லிலிங்கமாய்

தேவினுட் சிறக்கும் வீரைத் திருநகர் இலிங்கத் தேவே”⁸²

என்று பலமுறை உவமைகளை அடுக்கி மொழிகிறார்.

பூக்களில் கமலப்பூ போலவும், மலைகளில் மேருமலையைப் போலவும், தேவர்களில் இந்திரன் போலவும், அறத்தில் இல்லறம் போலவும், காவினுள் கற்பகச் சோலை போலவும் வீரைத் திருநகர் இறைவன் உள்ளார் என்று உவமைகளை அடுக்கி மொழிகிறார். சத்திய புட்கரணிப் படலத்தில் மாடுகளைத் தனது என்று வாதிட்டவனின் பொய் கருதி அவனின் கண்கள் பார்வை இழந்த நிலையில்

“அதுதெரிந்தவர் தண்டி அடிகளை ஒட்டி முன்ன

முதுகமலைக் கோட்டுற்ற மூடரை ஒத்தான் என்று”⁸³

என்ற நிலையில் கண் இழந்தபோதும் திருக்குளத்தைச் சீர்செய்த தண்டியடிகளைச் சமணர்கள் இழித்தும் பழித்தும் பேசின நிலையில் அவர்கள் அனைவரும் இறைவன் நோக்கால் கண் இழந்த நிலைபோல இத்தீயவனும் கண்கள் இழந்தான் என்று பெரியபுராண அடியாரை உவமை வாயிலாக நினைவு கூர்கிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

மேலும் திருநாட்டுப் படலத்தில் பல உவமைகள் மீனாட்சி சுந்தரனாரால் கையாளப்பெற்றுள்ளன.

“கால காலர்தம் புயத்தினு முடியினுங் கமழும்

பால வாகிய மழவிளஞ் சேய்மலர்ப் பதத்தின்

மேல வாந்தவ முணர்ந்து வெவ் வராப்படம் பைத்தாற்

போல வாவயின் மலர்வன பொலிதருந் தோன்றி”⁸⁴

என்னும் பாடலில் தோன்றி மலர்கள் பாண்டி நாட்டில் சிவபெருமானின் தோள்களிலும், தலையிலும் சுழன்று ஆடும் பாம்பின் உருவத்தைப் போல மலர்ந்திருந்தன என்று உவமையைக் கையாள்கிறார்.

“நட்ட முதல் சிவநேச நல்லவரங் கையிற் கொடுத்து

விட்ட பொருள் சிறிதெனினு மிகப்பணைக்கும் பயனென்னப்

பட்டவய றொறும்பணைக்கப் பகர்கல்விக் கிடையூறாய்க்

கட்டமுறுத் திடும் வறுமை போலடர்ந்த களைபலவும்.”⁸⁵

என்ற பாடலில் களைகளும், பயிர்களும் சமுதாய நிலைப்பாட்டைக் காட்டும் உவமைகளாக விளங்குகின்றன.

கல்விக்கு இடையூறு செய்வது வறுமைநிலையாகும். அதுபோல பாண்டிய நாட்டு மருத நிலத்தில் நல்ல பயிர்கள் வளர களைகள் இடையூறாக விளைந்திருக்கின்றன என்று காட்டுகிறார் மீனாட்சி சுந்தரனார்.

“ஆம்பன்மலர் பறித்திடுவா ரையகலை மதியொடு சேர்த்

தோம்பல்புரி யென்பார்போ லொள்ளியதம் முகத்தணைப்பார்

கூம்பலுறு நறுங்கரிய குவளை மலர் பறித்தலர்த்தித்

தேம்பலிடை யுமையாள் போற் செங்கைமலர்த் தாங்கிடுவார்.”⁸⁶

என்ற பாடலில் உமையாம்பிகை தன் கரங்களில் குவளை மலரை வைத்துள்ளாள். அவள் வைத்திருக்கும் இந்நிலைபோல முல்லை நில மக்கள் தங்கள் கரங்களில் அம்மலர்களைக் கொண்டு திரிகின்றனர் என்று உவமை காட்டுகிறார்.

“களை முழுது மிவ்வாறு களைந்துகடை சியரகலத்

தளை முழுது மிடரொழிந்த தவம் போலப் பயிர்பணைத்துக்

கிளை முழுதுங் கருக்கொண்டு கிளர்வயிர வீட்டியென

விளை முழுதுங் கொளக்கதிர்க ளீன்றுவிளைந் தனமாதோ”⁸⁷

என்ற பாடலில் பயிர்கள், கிளைப் பயிர்களுடன் விளைந்திருப்பது கழுத்துப்பகுதி நீங்கிய நிலையில் மற்றைய பிண்டப்பகுதி மட்டும் தவத்தில் இருப்பது போன்ற நிலையை உணர்த்தும் என்று உவமை காட்டுகிறார்.

“மேருவலங் கொளுமுகில்போற் கடாவிடுத்து விடுத்ததற்பி

னாரும் வியப் புறப்பலா லங்களைந்து நவைபோக்கிச்

சேரும்வள வெண்சாலி செஞ்சாலி வேறுகுவித்

தோருமள விட்டிடுவா ரோகைகனி தலைசிறப்ப”⁸⁸

என்ற பாடலில் நெற்குவியலையும் மேருமலையையும் மீனாட்சி சுந்தரனார் ஒப்பிட்டு உவமை செய்துள்ளார். மேரு மலை வெண்மை நிறமானது. அதனைக் கருப்பு நிற மேகங்கள் சுற்றி நிற்பதுபோல செந்நெல்போரை கடா மாடுகள் சுற்றி வந்து நெல்லைப் பிரித்து எடுக்கின்றன என்று உவமை காண்கிறார்.

“தாலமது வுண்டுவெறி தலைக்கொண்ட பரதர்வளைக்

கோலமணி யெனப்புன்னை யரும் பள்ளிக் கொண்டிடுவார்

சாலவுமவ் வரும்பென்னத் தரளம்வாரினரெறிவா

ரேலமயக் கறிவடையினிது செய்த லிறும்பூதோ.”⁸⁹

இப்பாடலில் பனங்கள்ளை உண்டு மயங்கிக் கிடக்கும் பரதவர்கள் அறிவு மயக்கத்தால் அருகில் விழுந்து கிடக்கும் புன்னை மலர்களை முத்துக்கள் என்று தவறாக பிழைபட உணர்ந்து அள்ளிக் கொள்வர் என்று இப்பாடலின் பொருள் அமைகிறது. இப்பாடலில் முத்துக்குப் புன்னை மரத்தின் மலர்கள் ஒப்பு காட்டப்பெறுகின்றன. இவ்வாறு பல இடங்களில் அவர் உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளார்.

சிலேடை அணி

ஒரு சொல் இருவகையாக பொருள் தரும் நிலையில் அமைவது சிலேடை அணியாகும். இதனைச் செம்மொழிச் சிலேடை, பிரிமொழிச் சிலேடை என

இரண்டாகப் பிரிப்பர். பிரிமொழிச் சிலேடை அணியைப் பின்வரும் பாடலில் கையாள்கிறார் மீனாட்சிசுந்தரனார்.

“விண்மலர் பொழில்வாய்ப் பூவும் விண்டுவின் எழுகரும்பும்

பண்மலர் மிடற்று வண்டும் பவளமும் பொன்னு முத்து

மெண்மலர் செல்வர் நெஞ்சு மிகபரம் வெறுத்தாருள்ளும்

கண்மலர் சிறப்பு வாய்ந்து கஞலிய பாண்டி நாட்டில்”⁹⁰

பாண்டிய நாட்டின் வளம் கூறும் பகுதியில் ‘கண்மலர் சிறப்பு வாய்ந்து’ என்று பிரிமொழிச் சிலேடை அணியைக் கையாள்கிறார்.

கண்மலர் என்பது கண்போன்ற மலர் என்றும்,

கள் + மலர் என்று கள் நிறைந்த மலர்

என்றும் இரட்டுறப் பொருள் தந்து நிற்கிறது.

இவ்வாறு அணிநலம் சிறக்கவும் தனது புராணத்தைப் படைப்பாக்கம் செய்துள்ளார்.

தொகுப்புரை

மீனாட்சி சுந்தரனார் தாம் படைத்த வீரவனப் புராணத்தில் தன்னுடைய பல்துறைப் புலமை அறிவினை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். வீரவனம் என்பது வனம் என்பதை மையமாகக் கொண்டது என்பதால் இதனுள் சுற்றுச் சூழல் சிந்தனைகள் இடம்பெறச் செய்யப்பெற்றுள்ளன. வீரவனத்தின் வனச்சிறப்பினையும் அதனுடன் இணைந்த வனங்களின் சிறப்பினையும் காட்டியுள்ளார். இவரின் நாட்டுப் படலத்தில் ஐநில வருணனைகள் அமைந்து அவை சுற்றுச் சூழல் செய்திகளை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. இவர் ஐம்பது வகையான மரங்களைக் காட்டுகிறார். இம்மரங்களின் வரிசை முறை இவரின் சுற்றுச் சூழல் அறிவிற்கு மிகச் சிறப்பான சான்றாக உள்ளது.

மீனாட்சி சுந்தரனார் சோலைகள், பொய்கைகள், நந்தவனங்களின் அவசியத் தேவையையும் வீரவனப் புராணத்தில் காட்டியுள்ளார். இப்புராணத்துள் வாழைமரம், பலா மரம், பாக்குமரம், நாகலிங்க மரம் போன்றவற்றின் இயல்புகளையும் காட்டியுள்ளார்.

வீரவனப்புராணத்தில் கட்டமைக்கப்பட்ட சமுதாய அமைப்பினை மீனாட்சி சுந்தரனார் காட்டுகிறார். பரத்தையர் முதல் அரசர் வரையான சமுதாய நிலைப்பாடு, அவர்களின் வீடுகள் அமைந்துள்ள முறைமை போன்றனவற்றை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர், பரத்தையர் என்ற கட்டமைப்பில் வீடுகள் வீதிகள் இருந்தமையை இவரின் வீரவனப் புராணம் காட்டுகிறது.

மீனாட்சி சுந்தரனார் புறநகர், இடைநகர், கடைநகர் என்று வீரவனத்தினைப் பாகுபடுத்திப் புறநகரில் படைகள் இருப்பதாகவும், இடைநகரில் மற்றவர்கள் இருப்பதாகவும், அக நகரில் அரசு சுற்றம் இருப்பதாகவும் காட்டியுள்ளார். இதுவே அக்கால அளவில் இருந்த சமுதாய நடைமுறை என்பதை அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

இவை தவிர அன்னதான மடங்கள், துறவியர் மடங்கள் போன்றன இருந்ததாகவும் அறங்கள் பெரிதும் வளர்ந்ததாகவும் இவர் புராணத்துள் குறித்துள்ளார்.

மீனாட்சி சுந்தரனார் கோயில் கட்டடக்கலை நுணுக்கம் அறிந்தவராகவும் உள்ளார். மதில் முதல் கொடிமரம் வரையான கோயில் கட்டடக் கலை அமைப்புகளைக் காட்டி இப்புராணத்தைச் செழுமைப் படுத்தியுள்ளார்.

மீனாட்சி சுந்தரனாரின் சொல்நலம், சொற்பொருள் நலம் சார்ந்த கவிதைப் படைப்பாற்றல் வீரவனப் புராணத்திற்குக் கூடுதல் செழுமை சேர்க்கின்றது. இவர் அடுக்கி மொழியும் திறத்திலும் வல்லவர். முனிவர்களை வரிசைபட இவர் மொழிகிறார். மேலும் இவர் தமிழகத்து சிவாலயங்களை வரிசைபட மொழிகிறார். வடமொழி அறிவும் இவருக்கு இருந்தமையை இவரின் புராணம் காட்டுகிறது.

மீனாட்சி சுந்தரனார், வீரவனப்புராணத்துள் அணிநலன்களையும் கையாண்டுள்ளார். உவமை அணி இவரால் பெரிதும் கையாளப்பெற்றுள்ளது. இவ்வணி தவிர சிலேடை அணியையும் இவர் கையாண்டுள்ளார்.

இவ்வகையில் மீனாட்சிசுந்தரனாரின் பல்துறை அறிவுத்திறனானது, அவரின் வீரவனப்புராணத்தில் வெளிப்பட்டுள்ளது. இதன்வழி அத்தலம் இலக்கிய நலமும், பக்தி நலமும் பெறுகின்றது. மக்கள் இத்தலத்தினைப் பற்றி அறிந்து கொள்கிற வாய்ப்பினையும் பெறுகின்றனர் என்பதையும் அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

சான்றாதரங்கள்

1. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்,பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடலடி 355
2. பெருவாயின் முள்ளியார், ஆசாரக் கோவை பா.எ. 46
3. ----- சுற்றுச் சூழல் ஆய்வுகள், மனோன்மனியம் சுந்தரனார்பல்கலைக்கழக தொலைநிலைக்கல்வி நூல்,ப.4
4. மீனாட்சி சுந்தரனார், வீரவனப்புராணம், திருநகரப்படலம், பா.8
5. மேலது பா. 9
6. மேலது, பா. 10
7. மேலது, பா. 11
8. மேலது, பா. 12
9. மேலது, பா. 13
10. மேலது, பா. 14
11. மேலது. திருமுடித்தழுப்புற்ற படலம்,பா. 1
12. மேலது. திருமுடித்தழுப்புற்ற படலம்,பா.2
13. மேலது. திருமுடித்தழுப்புற்ற படலம்,பா.3
14. மேலது, பா. 16
15. மேலது, பா. 17
16. மேலது, பா. 18
17. மேற்கோள், நாகாப்பா நாச்சியப்பன், புராணம் பல புனைந்த புலமையோன், மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை ஆய்வுமாலை,ப. 414
18. மேலது. திருநகரப்படலம்,பா. 21
19. மேலது. திருநகரப்படலம்,பா.எ.22
20. மேலது. திருநகரப்படலம்,பா.எ.24
21. மேலது. ,பா.எ. 26
22. மேலது. பா.எ.27
23. மேலது பா. எ. 29
24. மேலது பா.எ. 30
25. மேலது.பா. எ. 45
26. மேலது, பா.எ.46

27. மேலது,பா.எ. 53
28. மேலது பா.எ.54
29. மேலது. பா.எ. 53
30. மேலது, பா.எ 54
31. மேலது, பா.எ 55
32. மேலது பா. எ. 56
33. மேலது.பா.எ. 57
34. மேலது, பா.எ 58
35. மேலது.பா. எ.59
36. மேலது, சத்தியபுட்கரிணிப் படலம் பா.எ. 7
37. மேலது, பா.எ. 17
38. மேலது, பா.எ. 19
39. மேலது, பா.எ. 21
40. மேலது, பா.எ. 27
41. மேலது, பா.எ 61
42. மேலது,பா.எ 62
43. மேலது பா.எ 63
44. மேலது. பா.எ 64
45. மேலது. பா.எ 65
46. மேலது. பா.எ 66
47. மேலது. பா.எ 68
48. மேலது, பா.எ. 81
49. மேலது, பா.எ. 82
50. மேலது, பா.எ. 89
51. மேலது, பா.எ. 91
52. மேலது, பா.எ. 92
53. மேலது, பா.எ. 93
54. மேலது, பா.எ. 94

55. தி.மகாலட்சுமி, செந்தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகள், மகாவித்துவான்
மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை ஆய்வு மாலை, ப. 469
56. மீனாட்சி சுந்தரனார், வீரவனப்புராணம், அவையடக்கம், பா.எ.1
57. மேலது, திருநகரப்படலம், பா. எ. 21
58. மேலது, பொதிசோறு நிவேதனம்செய்த படலம், பா. எ. 15
59. மேலது, திருநகரப்படலம், பா. எ. 57
60. முத்து ஆபக்தசகாயம், வீரவனப் புராணம் ஒரு சிந்தனை, மகாவித்துவான்
மீனாட்சி சுந்தரனார் ஆய்வு மாலை, ப 48
61. மீனாட்சி சுந்தரனார், வீரவனப்புராணம், பொதி சோறு நிவேதனம்
செய்தபடலம், பா.எ.11
62. மீனாட்சி சுந்தரனார், வீரவனப்புராணம், நைமிச வனப்படலம் பா.எ. 16
63. மேலது. பா.17
64. மேலது பா. 18
65. மேலது பா. 19
66. மேலது பா. 20
67. மேலது, வீரை பலாவாகிய படலம், பா.25
68. மேலது, பா.26
69. மேலது, வீரசேகரர் திருமுடித்தமும்புற்ற படலம் பா.எ.14
70. மேலது, பா.எ. 25
71. மேலது, பா.எ.18
72. மேலது, பா.எ 19
73. மேலது, பா.எ 21
74. மேலது, பா.எ 27
75. மேலது, பா.எ 28
76. சோழன் திருப்பணிப்படலம், பா.எ 72
77. மேலது, பா.எ 73
78. மேலது, பா.எ 74
79. மேலது, பா.எ 76

- 80.மேலது, சோழன் திருப்பணிப் படலம்.பா. எ. 9
81. மேலது, வீரை பலாவாகிய படலம், பா.எ. 16
82. மேலது, தல முதலிய விசேடப் படலம், பா.எ. 31
83. மேலது, சத்திய புட்கரணிப்படலம் பா.எ. 23
84. மேலது, திருநாட்டுப்படலம், பா.எ. 22
85. மேலது, திருநாட்டுப் படலம், பா. எ. 44
- 86.மேலது, திருநாட்டுப் படலம், பா. எ. 46
87. மேலது, பா.எ. 48
- 88.மேலது, திருநாட்டுப்படலம், பா.எ. 50
- 89.மேலது,பா.எ. 55
90. மேலது, சத்திய புட்கரணி படலம், பா.எ.1

முடிவுரை

பன்முக நோக்கில் வீரவனப் புராணம் என்ற தலைப்பில் செய்யப் பெற்ற முனைவர் பட்ட ஆய்வின் வழியாகப் பெறப்பட்ட முடிவுகள் பின்வருமாறு.

தமிழ் இலக்கிய வகைமைகளுள் பழமையும், வட்டாரத்தன்மையும் கொண்டு விளங்குவது தலபுராணம் என்ற இலக்கிய வகைமை ஆகும். புராண இலக்கியத்துடன் பல நிலைகளில் ஒன்றுபட்டும், சிற்சில வேறுபட்ட அமைப்புகளை உடையதாக தலபுராண இலக்கிய வகைமை அமைகின்றது.

தலபுராணம் என்பது பாடப்படும் தலத்தின் இடச்சிறப்பு, கடவுள் சிறப்பு, தலமரத்தின் சிறப்பு, தீர்த்தங்களின் சிறப்பு, தல இறைவனின் இறைவியின் சிறப்பு போன்றனவற்றை எடுத்துரைப்பதாக அமைகிறது.

கதைப் பொருண்மை வாயிலாக சமயத் தத்துவம், நீதிக்கருத்துகளை புகுத்துவது தலபுராண இலக்கியத்தின் நோக்கமாகும்.

நக்கீரர் பாடிய திருமுருகாற்றுப்படையில் தலபுராணக் கூறுகள் காணப்படுகின்றன. பக்தி இலக்கிய காலத்தில் காரைக்கால் அம்மையார், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் போன்றோர் செய்த திருத்தலப்பயணங்களும், திருமங்கை ஆழ்வார் செய்த திருத்தலப் பயணங்களும், திருப்பெரும்பெற்றப் புலியூர் நம்பி, பரஞ்சோதி முனிவர் ஆகியோரால் எழுதப்பெற்ற திருவிளையாடற் புராணங்களும் தலபுராணம் என்ற இலக்கிய வகைமையின் தோற்றத்திற்கான முன் கூறுகளாக விளங்குகின்றன.

தலபுராணம் என்ற இலக்கிய வகைமையானது 12-ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்கி 20-ஆம் நூற்றாண்டு வரை தமிழில் வளர்ந்து நிலைபெற்று நிற்கிறது.

தலபுராணங்களின் முற்பகுதியில் பாடல் பெறும் தலம், தேவாரப் பாடல் பெற்ற தலமாக இருந்தால் அதேவாரப் பதிகம் முற்பகுதியில் அமைக்கப்படும் முறைமை பதிப்பு முறைமையாகப் பின்பற்றப் பெறுகிறது. தலபுராணம் என்பது பாயிரம், சிறப்புப்பாயிரம், தற்சிறப்புப்பாயிரம் போன்றவற்றை உள்ளடக்கி, அதன் பின் புராணக் கதைகள், இறைவன் சிறப்பு போன்றனவற்றைப் பாடும் நிலையில் வடிவமைப்பினைப் பெற்றுள்ளன.

தலபுராணம் பாடுவதில் வல்லவர் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் ஆவார். இவர் இருபத்தியிரண்டு தலபுராணங்களைப் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய வீரவனப் புராணம் தல புராணங்களில் எளிமையும் இனிமையும் வாய்ந்தது.

உமையாளொடு வீரசேகரன் திருமுடித்தமும்புடையவராக வீற்றிருக்கும் வீரவனத்தின் பெருமையை நைமிச வனத்தில் சூத முனிவர் சனகாதிய முனிவருக்கு எடுத்துரைக்க சனகாதியர் சனற்குமாரருக்கும், சனற்குமாரர் வியாசமுனிவருக்கும் எடுத்துரைத்தார் என்று இதன் எடுத்துரைப்பு வரலாறு இந்நூலுள் சுட்டப்பெற்றுள்ளது.

வடமொழியில் எழுதப்பெற்றிருந்த இப்புராணத்தை புதுவயலைச் சார்ந்த அழகப்பன், வீரப்பன் என்போர் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனாரை அணுகி, தமிழில் எழுதச் செய்தனர். இந்நூல் எழுதி முடிந்த பல்லாண்டுகளுக்குப் பின்பு, அருள்மிகு உமையாம்பிகை சமேத வீரசேகர நாத பக்த ஜன சபையினரின் பொருளுதவியால் சென்னை, வைஜெயந்தி அச்சுக்கூடத்தில் ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து மூன்றாமாண்டு அச்சிடப்பட்டுள்ளது. அரும்பதப் பொருளுரையுடன் பதிப்பித்தவர் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் மாணவர் உ.வே.சாமிநாதய்யர் ஆவார்.

வீரவனப்புராணம் எழுநூற்று நான்கு பாடல்களையும், பதினான்கு படலங்களைக் கொண்டதாகும். இவ்வீரவனப்புராணம் திருநாட்டுப்படலம், திருநகரப்படலம், நைமிசவனப் படலம், வீரசேகரர் திருமுடித்தமும்புற்ற படலம், சோழன் திருப்பணிப்படலம், சோழன் மகப்பெற்று முக்தியடைந்த படலம், வீரர பலாவாகிய படலம், குபேரன் பூசைப்படலம், சத்திய புட்கரிணிப்படலம், திருமால் பூசித்த படலம், வீரராகவப் படலம், பெருமாள் பொதிசோறு நிவேதனம் செய்த படலம், உமையாண்டாள் மகிமைப் படலம், தலமுதலிய விசேடப் படலம் எனும் படலப் பிரிவுகளையுடையது ஆகும்.

இப்புராணத்துள் ஐந்நில வளம் நாட்டு வளமாகப் பாடப்பெற்றுள்ளது. வீரன் எனும் வேடனுக்கும் அவனது மனைவி சுமதிக்கும், வெண்குட்ட நோயால் பாதிக்கப்பட்ட மன்னன் கண்டசோழனுக்கும், நீதி கேட்டு நின்ற சுகுணப் பாண்டியனுக்கும், குபேரனுக்கும், திருமாலுக்கும், இராமனுக்கும் வீரவன இறைவன் அருள் புரிந்துள்ளார். கண்ட சோழன் வீரவனத்து இறைவனுக்கு மிகப் பெரிய ஆலயம் எழுப்பினார். மேலும் அவன் ஒரு தீர்த்தத்தையும் உருவாக்கினான். அத்தீர்த்தம் சோழ தீர்த்தம் என இன்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

கண்ட சோழனுக்கு மகப்பேறு இல்லாக் குறையை வீரவனத்து இறைவன் களைந்து ஆண்மகன் ஒருவனைப் பிறக்கச்செய்தார். அவ்வாறு பிறந்த ஆண்மகனுக்கு வீரசேகரச் சோழன் என்று பெயரிடப்பெற்றது.

கண்ட சோழன் ஆண்டுதோறும் சித்திரை மாதம் வீரசேகரர் உமையாம்பிகை ஆலயத்திற்கு விழாக் கண்டார். இந்நடைமுறை இன்றளவும் உள்ளது.

சீதையைப் பிரிந்திருந்த இராமன் அரக்கர்களை வென்று சீதையை மீட்டு வருவதற்கான வீரம் வேண்டி இறைவனை வணங்கினான். சோழ தீர்த்தமாடி, ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை மனதில் நினைந்து குற்றமிலா உணவு படைத்து இருகரம் கூப்பி வணங்கிய இராமனுக்கு அரக்கர்களை அழிப்பதற்கான வீரத்தை வழங்கி சீதையை மீட்டு வரும் நிலையில் வீரராகவர் எனப் பெயரும் பெருவாய் என வரமளித்துள்ளார்.

வீரசேகரப்பெருமான் ஆன்மநாதன் என்ற அந்தணராக திருப்பெருந்துறைக்கு வந்து மாணவர்களுக்கு வேதம் கற்பித்தார். அப்போது நிலம் குறித்து எழுந்த சிக்கலை அவர் தீர்த்து வைக்கிறார்.

வீரவனப்புராணம் புராணச் சிறப்பும், பக்திச் சிறப்பும், வரலாற்றுச் சிறப்பும் கொண்டதாக விளங்குகின்றது. வீரவனப் புராணம், வீரவனம் என்ற தலம் சார்ந்த புராணக்கதைகளோடு பிற புராணச் செய்திகளையும் எடுத்துரைக்கின்றது. முப்புரத்தை அழித்த இறைவன் திரிபுராந்தகன், திரிபுரசுந்தரர் நாமம் பெற்றது, ஆலகால விசத்தை உண்டு கறுத்த கண்டம் அடைந்தது, நிலவு சூடியது, தமது திருவிளையாடல்களால் பிரம்படித் தழும்பு, வில்லடித் தழும்பு, கல்லடித் தழும்பு, செருப்படித் தழும்பு, வில்லடித்தழும்பு, குதிரைக் காலால் பெற்ற தழும்பு, பூனை வாய்த்தழும்பு, காமதேனுவின் கன்றின் குளம்பு தந்த தழும்பு, கதையடிச் சுவடு பெற்றது, அம்மையப்பர், நீலகண்டர், உமாமகேசன், தாயுமானவர், காலகாலர் போன்ற நாமங்களைப் பெற்றது போன்ற புராணச் செய்திகள் இப்புராணத்துள் இடம்பெற்றுள்ளன.

கண்ணன் எனும் சிறு குழந்தையாகவும் விஷ்ணுவாகவும் வளர்பவன் ஒருவனே என்று திருமால் பற்றிய அவதாரச் செய்தியும், அத்திருமால் கடலினை வற்றச் செய்யும் கணையுடையவன், எழில் மிகுந்த திருமகளைப் பெற்றவன், மழைமேகம் போன்ற நிறமுடையவன் என்று அவரது கணையின் பெருமை, திருமகளை துணையாகப் பெற்றிருந்த நிலை, அவரது வண்ணம் ஏழு

காளைகளை அடக்கியது, சிவபெருமானல் மோதிரம் பெற்றது போன்ற திருமால் குறித்தான புராணச் செய்திகளும் இப்புராணத்துள் எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளன.

சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சண்டிகேசுவரர், மாணிக்கவாசகர் போன்ற திருமுறைவாணர்களின் பக்தித் திறத்தையும் காட்டுவதாக வீரவனப் புராணம் அமைகின்றது.

வீரை நகர் வரலாற்றை அறிய விரும்பினாலே சிவசாலோகம் பெறுவர். வீரை நகர் தலத்தைக் கண்டவர்கள் சிவ சாமீபம் அடைவர். இத்தலத்தில் இறந்தவர்கள் சிவக்கலப்பினைப் பெறுவரென்று வீரை நகரின் பெருமை கூறப்பட்டுள்ளது. வீரைநகர் தீர்த்தத்தில் நீராடினால் உயிரினங்களைக் கொன்ற எவ்விதப் பாவமாக இருந்தாலும் நீங்கிவிடும் என்றும் இப்புராணம் உரைக்கின்றது.

இருகரம் குவித்து இறைவனை வணங்க வேண்டும். நெஞ்சு உருகும்படி வணங்க வேண்டும். இவ்வாறு வணங்கிய குபேரன் சோழ தீர்த்தமாடி, மலர்மாலைகள் சூடி, ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை மனதில் நினைந்து இறைவனை வணங்கி தனக்கு வேண்டுவனவற்றைப் பெற்றான் என குபேரனின் பக்தி நிலை கூறப்பட்டுள்ளது.

இப்புராணத்தில் இடம்பெறும் வீரசேகரச் சோழனின் காலம் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு என்பதால் அக்காலக்கட்டத்திற்கு முன்பாக வீரைநகர் வீரசேகர் உமையாம்பிகை ஆலயம் கட்டப்பெற்றிருக்க வேண்டும் என்ற முடிவினை எட்டமுடிகின்றது.

வீரவனப் புராணம் பன்முக நோக்குடையதாக விளங்குகின்றது. சூழலியல் அறிவு, கட்டடக்கலை அறிவு, சமுதாய அறிவு, இலக்கிய இன்பம் போன்ற பன்முக நோக்குகளை உடையதாக வீரவனப்புராணம் விளங்குகிறது.

வீரசேகரர் உமையாம்பிகை வீற்றிருக்கும் வீரவனம் என்ற தலப் பெயரிலேயே வனம் என்ற சுற்றுச்சூழல் சார்ந்த சொல் அமைந்திருக்கின்றது. வீரவனப் பகுதியில் பலவித சோலைகள் அமைந்திருக்கின்றன. அங்கு வானளவு உயர்ந்தோங்கிய தாவரங்கள் இருந்திருக்கின்றன. சுற்றுச் சூழலைப் போற்றும் வண்ணம் இவற்றை இப்புராணத்துள் எடுத்துக்காட்டி வீரவனப் புராணம் சூழலியல் தன்மை உடையதாக இருந்தது என்று அறியமுடிகின்றது.

வீரைநகர் மட்டுமின்றி வீரை நகரைச் சுற்றியுள்ள நான்கு திசைகளிலும் வனப்பகுதிகள் அமைந்துள்ளன. கிழக்கில் குருந்த வனம், மேற்கில் வன்னி

வனம், வடக்கில் சுவன கற்பக வனம், தெற்கில் அர்ச்சுண வனம் என வனங்களின் கூட்டமாக வீரை நகர் அமைந்துள்ளது. இங்கு அரசமரம், சம்பீரமரம், கொன்றை, காயா என்ற ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட மர வகைகள் காணப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கு குருகு கொடிச்சி போன்ற பறவை இனங்களும் வாழ்ந்திருக்கின்றன. இவ்வாறு இயற்கை அழகுமிக்க பகுதியாகவும் நீர்வளம், நிலவளமிருந்த, அவற்றைப் பேணிப்பாதுகாக்கின்ற பகுதியாகவும் வீரைநகர் இருந்தது என்று காட்டுவதன்வழி இப்புராணம் சூழலியல் சிந்தனைகள் பல கொண்டது என்று அறிய முடிகின்றது.

அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர், தவசிகள், அறவாளர், பரத்தையர் என சமுதாயத்தின் அனைத்து நிலையினரும் ஒருங்குகூடி வாழும் பகுதியை உடையதாக வீரவனம் அமைந்திருக்கிறது. வீரை நகரானது மூவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டு முதலில் புறநகர்ப் பகுதி அமைந்துள்ளது. யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை, என நால்வகைப் படைகளும், அப்படைப் பொருட்களை, வீரர்களை பாதுகாப்பதற்காக படைக்கூடமும் அமைந்திருக்கின்றது. இரண்டாவதாக அமைந்துள்ள இடைநகர்ப் பகுதியில் மிகப்பெரும், மாளிகைகள் அமைந்திருக்கின்றன. பொன்மணிகளும், முத்து வடங்களும் கோர்க்கப்பட்டு அழகு செய்யப்பெறுள்ளதால் அம்மாளிகைகள் கலைச்சின்னங்களாகத் திகழ்கின்றன. புறநகர், இடைநகரைக் கடந்து நகரின் மையப்பகுதியில் அகநகர் அமைந்திருக்கின்றது. இந்நகரின் கடைக்கோடியில் பரத்தையர் வாழ்கின்றனர். யாழ் கொண்டு இனிய பாடல்களைப் பாடுபவர்கள், ஆடல் கலையில் சிறந்தவர்கள், பொருள் கொள்ளுதலை நோக்கமாகக் கொண்டவர்கள் என்று பரத்தையரின் வாழ்க்கை நிலை கூறப்பட்டுள்ளது. அடுத்ததாக உழவுத்தொழில் செய்யும் வேளாளர் குடியிருப்பு அமைந்துள்ளது. இவர்கள் ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவர்கள். வேளாண் தொழில் வாயிலாக அனைவருக்கும் உணவளிக்கும் அறச்செயல் புரிவோர் ஆவர். வேளாண் வீதியைத் தொடர்ந்து வணிகர்கள் வாழும் பகுதி அமைந்துள்ளது. வாணிகத்தின் மூலம் ஈட்டிய பொருட்களை அறவழி செயல்களுக்கு பயன்படுத்துபவர்களாக வணிகர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

பரத்தையர், வேளாளர், வைசியர் என்ற மூவகையினரைக் கடந்து அரசர் வாழும் பகுதி அமைந்துள்ளது. அவர்கள் வாழும் வீடுகள் வானளவு உயர்ந்திருக்கின்றன. அரச நீதி, மனுநீதி காத்து கலை வளர்த்து வாழ்பவர்களாக அரசர்கள் இருந்திருக்கின்றனர்.

அதைத் தொடர்ந்து வேதம் கற்ற மறையோர், நீதி, ஆகமம் உணர்ந்த ஆதிசைவர் வாழும் பகுதி காணப்படுகின்றது. மும்மலத் தடைகளை நீக்கியவர்களான சைவ முனிவர் மடம், அன்னச் சத்திரம், தண்ணீர் பந்தர் ஆகியனவும் அகநகர்ப் பகுதியில் அமைந்திருக்கின்றது.

நாட்டை ஆளும் மன்னன் நகரின் மையப்பகுதியிலும் நாட்டைப் பாதுகாக்கும் வீரர்கள் நகரின் வெளிப்புறத்திலும் தங்கியிருந்து மக்களை நல்வழிப்படுத்தியிருக்கின்றனர். இதனால் அங்குள்ள மக்கள் துன்பம் ஏதுமின்றி பாதுகாப்பு மிகுந்த சமுதாயத்தில் வாழ்ந்திருக்கின்றனர்.

சமுதாயக் கருத்துகள் பல உடையதாகவும் வீரவனப் புராணம் அமைந்துள்ளது

வீரசேகரர் உமையாம்பிகை திருக்கோவில் மதிலானது சிவன் இருக்கும் இமயமலை போன்று உயர்ந்துள்ளது. திருக்கோபுரங்கள் மதில்களுடன் இணைந்திருப்பது சிவபெருமானை விலக நினைக்காத திருமால் அவன் ஏறும் விடையாக நிற்பது போல உள்ளது. கொடிமரம் சூரியன் தன்னுடைய ஒளிக்கதிர்களை ஒடுக்கிய நிலையிலும் ஒளிமயமானதாகக் காணப்படுகின்றது. பலவகை மண்டபங்களும் அமைந்திருக்கின்றது.

கோயில் கட்டுவதற்கு முன்பாக சிற்பநூல் வல்லுநர்கள் அழைத்து வரப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் பல குழுக்களாக செயல்பட்டிருக்கின்றனர். பெரும்பாறைகள் ஏற்று நூல் இடப்பட்டு உடைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சிலர் கோயில் கட்டுவதற்கு முன்பாக அடிக்கல் நாட்டுவதற்குத் தேவையான கற்களை ஊண்டுவதற்கு பிலம் தோண்டியுள்ளனர். சிலர் கல்வேலைப்பாடுகள் செய்திருக்கின்றனர். சிலர் சுடுசெங்கல் தயாரிப்புப் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். வேறு சிலர் கருப்பட்டி, சுண்ணாம்புக்கல் கொண்டு கலவை தயார் செய்திருக்கின்றனர். இதன் வாயிலாக சிற்பவேலை, செங்கல் கட்டுமானம், சுண்ணாம்புக் கட்டுமானம், கொண்டு கோயில் உருவாக்கப்பட்டது என்பதன் வாயிலாக கட்டடக்கலை நோக்கு வெளிப்படுகின்றது. சோழன் சென்ற திருத்தலப் பயணங்கள் வாயிலாக சைவத் திருக்கோவில்கள் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம் சோழநாட்டுத் திருக்கோவில்கள் பாண்டி நாட்டுக் கோவில்கள் வடபகுதியிலுள்ள ஆலயங்கள் எவை என்பதனைப் பிரித்தறிய முடிகின்றது.

வீரவனப் புராணம் கட்டடக் கலை சார்ந்த நூலாகவும் இவ்வகையில் விளங்குகிறது என்ற முடிவு இங்குப் பெறத்தக்கதாகும்.

சொற்ச்சுவை, பொருட்சுவை நிரம்பிய வீரவனப் புராணப் பாடல்களில் தகுந்த இடத்தில் பொருத்தமான சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இலக்கிய வளம் மிக்கதாகவும் வீரவனப்புராணம் விளங்குகின்றது.

இவ்வாய்வின் வழியாக இவ்வாய்வுக் களத்தில் மேலும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ள பின்வரும் பரிந்துரைகள் தரப்பெறுகின்றன.

மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் தலபுராணங்கள் அனைத்தையும் ஒப்பிட்டு அவரின் ஒட்டு மொத்த தல புராண இலக்கியக் கலைத் திறனை வெளிப்படுத்தும் நிலையில் ஆய்வுகள் செய்யப்பெறலாம்.

தலபுராணங்கள் வழி வெளிப்படும் சுற்றுச் சூழல் திறன், இலக்கியத்திறன், சமுதாய அமைப்புத் திறன் போன்றவற்றை ஆராயும் நிலையில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பெறலாம்.

சாக்கோட்டை எனப்படும் வீரவனத்தை மையமாக வைத்து எழுதப்பெற்ற இலக்கியங்களை ஒருங்கு கூட்டி அவற்றின் வழியாக வீரவனத்தில் பெருமையை வெளிப்படுத்தும் நோக்கில் ஆய்வுகள் செய்யப்பெறலாம்.

மேலாய்வுக் களங்கள்

1. வீரவனப் புராணத்தின் இலக்கிய நயம்
2. வீரவனப் புராணத்தில் சைவ சித்தாந்தக் கூறுகள்
3. வீரவனப் புராணம் சுட்டும் வழிபாடும் நம்பிக்கைகளும் அவற்றின் தற்கால நிலையும்
4. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையின் தலபுராண ஒப்பீடு
5. பாண்டி நாட்டு சிவாலயங்களில் - வீரவனம்
6. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையின் வரலாற்று அறிவு

துணை நூற்பட்டியல்

முதன்மை நூல்

மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை:

வீரவனப் புராணம்,
வைஜெயந்தி அச்சுக்கூடம்,
1903,
முதற்பதிப்பு.

துணைமை நூல்கள்

1. அடிகாளாசிரியர்

அரிசிலிக்காதை,
சிவஞானபாலய சுவாமிகள்
தமிழ்க்கல்லூரி,
மயிலம்,
முதற்பதிப்பு- 1948.

2. அண்ணாமலைவே

சங்க இலக்கியங்களில் தொன்மக்
களஞ்சியம்,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
சிதம்பரம்.-2000.

3. அருணாச்சலம். மு

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
பதினாறாம் நூற்றாண்டு,
முதல்பாகம்,
காந்திவித்யாலயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்,
மாயூரம்,
தஞ்சைமாவட்டம்,1977
முதற்பதிப்பு-1977.

4. அருணாச்சலம். மு

தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு,
13 ஆம் நூற்றாண்டு,
காந்திவித்யாலயம் ,
திருச்சிற்றம்பலம்,
மாயூரம்,தஞ்சை,
முதற்பதிப்பு- 1970.

5. ஆனந்தக் கூத்தர். வீரநகர்

திருக்காளத்திப் புராணம்,
உ.வே.சாமிநாதையர் பதிப்பகம்,
வைஜெயந்தி அச்சுக்கூடம்,சென்னை,
முதற்பதிப்பு- 1912.

6. இராமசாமிப்பிள்ளை. செ.ரா
காஞ்சிப் புராணம்,
(திருநாட்டுப்படலம்,திருநகரப்படலம்),
கழகவெளியீடு,
முதற்பதிப்பு-1912.
7. இளங்குமரன். இரா-
வெண்பாப் பாட்டியல்,
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
வெளியீடு,
முதற்பதிப்பு-1936,
மூன்றாம் பதிப்பு-1951.
8. இளவரசு. சோம.
நன்னூல்,
மணிவாசகர் பதிப்பம்,
31,சிங்கர் தெரு,
பாரிமுனை,சென்னை 600108,
முதற்பதிப்பு- மார்ச் 2004,
இரண்டாம் பதிப்பு சூலை-2005.
9. உமாமகேசுவரம்பிள்ளை. த.வே
தமிழ்ப்பொழில்,
கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம், மலர்.4.
(1935-1936),
10. கச்சியப்பமுனிவர்
தணிகைபுராணம்,
கா.நமச்சிவாயமுதலியார் பதிப்பகம்,
ஸி. குமாரசாமிநாயுடு சன்ஸ் சென்னை,
முதற்பதிப்பு- 1929.
11. கந்தசாமி .வி
தமிழ்நாட்டின் தல வரலாறுகளும்,
பண்பாட்டுச்சின்னங்களும்,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை -14,
முதற்பதிப்பு- 1983.
12. கிருஷ்ணசாமி.வே
தமிழில் தலபுராண இலக்கியம்,
பாரிவேள் பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு-1974,
13. சாமிநாதையர் .உ.வே
ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்,
சரித்திரம்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு,
இரண்டாம் பதிப்பு பிப்ரவரி-1986.

14. சுப்பிரமணியம்பிள்ளை. கா
அப்பர் சுவாமிகள் சரித்திரம்,
தென்னிந்தியசைவசித்தாந்த,
நூற்பதிப்புகழகம்,
சென்னை 1954,
நான்காம் பதிப்பு-1954.
15. சுப்பிரமணியன். சா.வே
பதினென்கீழ்கணக்கு நூல்கள்,
மூலமும் உரையும்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
3,சிங்கர் தெரு,
பாரிமுனை சென்னை-8,
இரண்டாம் பதிப்பு-2012.
16. சுப்பிரமணியசாமி
தேவாரபதிகங்கள்,
(திருப்புகலூர் பதிகம் முதலியவை),
வைத்தியலிங்கதேசிகர்,
மாதவநிவாச அச்சுக்கூடம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு -1831.
17. செல்வராசு. க
குலதெய்வவழிபாட்டில் தலவிருட்சம்.
ஆய்வுக்கோவை (தொகுதி-1),
தமிழண்ணல் முதலியோர்(ப.ஆ.),
புதுச்சேரி-1994.
18. தமிழண்ணல்
தொல்காப்பியம், மூலமும் கருத்து
உரையும்,
சிந்தாமணிபதிப்பகம்,
முதற்பதிப்புஏப்ரல் 2008,
இரண்டாம் பதிப்பு- டிசம்பர் 2009.
19. திவாகரமுனிவர் -
திவாகரநிகண்டு,
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புகழகம்,
முதற்பதிப்பு-1958.
20. நாகப்பாநாச்சியப்பன் -
புராணம் பலபுனைந்தபுலமையோன்,
மகாவித்வான் மீனாட்சி
சுந்தரம்பிள்ளைஆய்வுமலை,
தொகுதி -1,
தஞ்சை.2001
21. நிரம்பஅழகியதேசிகர்
திருப்பரங்கிரிபுராணம்,
மு.ரா.அருணாச்சலக் கவிராயர்
பொழிப்புரை,
மதுரை மீனலோசினி அச்சுயந்திரசாலை,
முதற்பதிப்பு -1928.

22. பரஞ்சோதிமுனிவர்
சிதம்பரப் பாட்டியல்,
சரசுவதிமஹால் நூலகஅச்சகம்,
தஞ்சாவூர் - 613009,
முதற்பதிப்பு- 2002.
23. பரமசிவம். தொ
தெய்வங்களும் சமூகமரபுகளும்,
நியூ செஞ்சுரிபுக் ஹவுஸ்
முதற்பதிப்பு - ஜனவரி1995
மூன்றாம் பதிப்புமே 2006
24. பரமசிவானந்தம். அமு
சமயக்கலை மலர்,
திருமயிலைக் கபாலீச்சரம்,
சென்னை,
பதிப்பு-1965.
25. பாலசுப்பிரமணியன். இரா
புராணவியல்,
சுபம் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்,
முதற்பதிப்புமார்ச்-2003.
26. பாலசுப்பிரமணியமுதலியார். ம
நால்வர் சரித்திரமும்
அற்புததேவாரதிரட்டும்,
தருமபுரஆதினம் வெளியீடு 41,
சாதுஅச்சுக்கூடம்,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை- 1941
27. பாலார் கண்ணப்பமுதலியார்
சமயக்கலைமலர்,
திருமயிலைக் கபாலீச்சரம்,
சென்னை,
பதிப்பு 1965.
28. மகாதேவன் - கதிர்
தொன்மம்,
கதிரகம்,
மதுரை 20,
இரண்டாம் பதிப்பு- 1980.
29. மகாலட்சுமி
செந்தமிழ் இலக்கிய படைப்புகள்,
மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை,
ஆய்வுமாலை,
தொகுதி 1,
ஆய்வுமாநாட்டுவெளியீடு,
தஞ்சை.

30. மருததுரை. அரு
புராண இலக்கியவரலாறு,
ஐந்திணைப் பதிப்பகம்,
சென்னை- 5
பதிப்பு-1988.
31. மறைஞானதேசிகர்
அருணகிரிபுராணம்,
வாமதேவ முருகப்பட்டாரகர் பதிப்பகம்,
சென்னைபட்டணம்,
வித்யாநுபாலனயந்திரசாலை,
விக்கிரமவருடம்.
32. மனோன்மணியம் சுந்தரனார்
சுற்றுச்சூழல் ஆய்வுகள்,
பல்கலைக்கழகப் பதிப்புக்குழு
மனோன்மணியம் சுந்தரனார்,
பல்கலைக்கழகத் தொலைநிலைக் கல்வி.
33. மாதவன் . இரா
தமிழில் தலபுராணங்கள் (பாகம் 2),
கேபிடிஅச்சகம்,
சிதம்பரம்.
34. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை
கோயிலூர் புராணம்,
தியாகராஜ செட்டியார் பதிப்பகம்,
சென்னைதிராவிடரத்நாகரஅச்சுக்கூடம்,
வியவருடம்.
35. முருகேசன் கதிர்
பத்துபாட்டு,
சாரதாபதிப்பகம்,
ஜீ 4 சாந்திஅடுக்ககம்,
3ஹீ கிருஷ்ணாபுரம் தெரு,
ராயப்பேட்டை,
சென்னை- 600014,
ஐந்தாம் பதிப்பு- 2016.
36. லூர்துதே(ப.ஆ)
நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வுகள்,
பாரிவேல் பதிப்பகம்,
திருநெல்வேலி, 1985.
37. வித்வான் வைத்தியநாதன்.எச்
பிற்கால புலவர்கள் (பதிப்பு),
மகா மகோ பாத்தியாய டாக்டர்
உ.வே.சாமிநாதையர், நூல்நிலையம்,
சென்னை-600090,
இரண்டாம் பதிப்பு-1986.

38. ஜே.ஜெயவாணி ஸ்ரீ

திருநாவுக்கரசர் பாடல்களில்
புராணங்கள்,
விநாயகாபதிப்பகம்,
ஆத்தூர்-636102,
முதற்பதிப்பு. டிசம்பர்- 2003.

அகராதி

நா.கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ்மொழி அகராதி
சாரதா பதிப்பகம்,
ஜி-4, சாந்தி குடியிருப்பு, இராயப்பேட்டை,
சென்னை – 600 014
முதற்பதிப்பு : மார்ச் 2003
இரண்டாம் பதிப்பு : அக்டோபர் 2003

ஆங்கில நூல்கள்

1. Britanica Encyclopedia (vol24)
williambentam publishes.
The university of Chicago, 1972
2. The world Book Encyclopedia (vol.11)
The Quarrie corporation Chicago ,1948

பின்னிணைப்புகள்

நேர்காணல் - 1

கேட்பவர் : ஆய்வாளர் க.சத்யா
தருபவர் : பை.பைரவ ரமணி சிவம்
நாள் : 07.08.2020

1. ஆய்வாளர் : இத்தலத்திற்கு வீரவனம் என்று பெயர் புராணத்தில் காணப்படுகிறது. காரணம் யாது?
ரமணி சிவ குருக்கள் : பழங்காலத்தில் வீரே மரங்கள் அதிகம் காணப்பட்டமையால் வீரவனம் எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது.
2. ஆய்வாளர் : இறைவனின் திருநாமம் யாது?
ரமணி சிவ குருக்கள் : ஸ்ரீ வீரசேகரர், ஸ்ரீ திருமுடித்தழும்பர்
3. ஆய்வாளர் : இறைவியின் திருநாமம் யாது?
ரமணி சிவ குருக்கள் : ஸ்ரீ உமையாண்டாள்,
ஸ்ரீ உமையாம்பிகை
4. ஆய்வாளர் : விக்கிரகங்களின் திருவுருவ அமைதி பற்றிக் கூறுக.
ரமணி சிவ குருக்கள் : இறைவன் சுயம்புலிங்கம்
இறைவி கௌரி அம்சம்
5. ஆய்வாளர் : கோயிலை நிர்வகிப்பவர் யார்?
ரமணி சிவ குருக்கள் : சிவகங்கை சமஸ்தான தேவஸ்தான
நிர்வாகிகள்.
6. ஆய்வாளர் : கோவிலில் அறக்கட்டளை உள்ளதா?
ரமணி சிவ குருக்கள் : மாணிக்கவாசகர் என்றபெயரில்
அறக்கட்டளை உள்ளது.

7. ஆய்வாளர் : பூசைகள் என்ன ஆகமத்தினுள் நடைபெறுகின்றது?
- ரமணி சிவ குருக்கள் : காரண ஆகமத்தின் படி.
8. ஆய்வாளர் : எத்தனை காலப்பூசைகள் நடத்தப்பெறுகின்றன?
- ரமணி சிவ குருக்கள் : நான்கு காலப் பூசைகள் நடத்தப்பெறுகின்றன. (திருவனந்தல், காலசந்தி, உச்சிக்காலம், சாயரட்சை)
9. ஆய்வாளர் : இறைவனுக்குப் படைக்கப்படும் பொருட்கள் யாவை?
- ரமணி சிவ குருக்கள் : புழுங்கலரிசி அமுது படையல்.
10. ஆய்வாளர் : திருவிழாக்கள் நடத்தப்படும் மாதங்கள்.
- ரமணி சிவ குருக்கள் : ஆனி அவிட்டம், ஆடிப் பூரம்.
11. ஆய்வாளர் : திருவிழாக் காலங்களில் உயிர்ப்பலி உண்டா?
- ரமணி சிவ குருக்கள் : உயிர்ப்பலி ஏதுமில்லை. தேர் இழுக்கின்ற பொழுது எலுமிச்சை கொடுப்பது வழக்கம்.
12. ஆய்வாளர் : திருவிழாக் காலத்தில் வீரவனப் புராணம் கதைகள் பற்றிய கூத்து எவையேனும் நடத்தப்படுகிறதா?
- ரமணி சிவ குருக்கள் : எட்டாம் திருவிழா நடராஜர் புறப்பாடு அன்று பொதுமக்களுக்குக் கதையாகக் கூறப்படுகின்றது.
13. ஆய்வாளர் : கோயிலுக்குச் சொந்தமான நிலங்கள் ஏதேனும் உண்டா?
- ரமணி சிவ குருக்கள் : கோவிலுக்குச் சொந்தமான நிலம் இருந்திருக்கின்றது. தற்போது கிராம மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.
14. ஆய்வாளர் : சோழர், பாண்டிய மன்னர்களின் திருவுருவச் சிலை அமைக்கப்பட்டுள்ளதா?

ரமணி சிவ குருக்கள் : மன்னர்களின் உருவச்சிலை இல்லை.
பாண்டிய மன்னனின் அடையாளச்
சின்னமாகிய மீன் சின்னம்
பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

15. ஆய்வாளர் : கோயில் அர்ச்சகர்கள் எத்தனை பேர்
உள்ளனர்?

ரமணி சிவ குருக்கள் : கி.பி.1733 முதல் மன்னரால்
நியமிக்கப்பெற்ற கோவில்
மிராசுதாரர்களாகிய வாரிசு
பரம்பறையாக தொண்டூழியம்
செய்யும் மரபில் தற்போது ஐந்து
குடும்பத்தினரால் வழிபாடு
நடத்தப்பெறுகிறது.

நேர்காணல் - 2

கேட்பவர் : ஆய்வாளர் க.சத்யா
தருபவர் : கோவில் மணியம், ராமகிருஷ்ணன்
நாள் : 07.08.2020

1. ஆய்வாளர் : கோவில் நிர்வாகம் யார் பொருப்பில் உள்ளது?
ராமகிருஷ்ணன் : சிவகங்கை சமஸ்தான தேவஸ்தான கண்காணிப்பாளர் பொருப்பில் உள்ளது.
2. ஆய்வாளர் : கோவிலில் எத்தனை விமானங்கள் உள்ளன?
ராமகிருஷ்ணன் : 9 விமானங்கள், 2 ராஜகோபுரங்கள் உள்ளன.
3. ஆய்வாளர் : தல மரமாக வீரை மரம் குறிக்கப்பெறுவதற்குக் காரணம் பற்றிக் கூறுக.
ராமகிருஷ்ணன் : பழங்காலத்தில் கோயில் எழுப்புவதற்கு முன்பாக வீரை மரத்தடியில் இறைவனை வைத்து வழிபட்டமையால் வீரை மரமே தலமரமாக அமைந்துள்ளது.
4. ஆய்வாளர் : தற்போது வீரை மரங்கள் காணப்படுகின்றனவா?
ராமகிருஷ்ணன் : அதிகமாக காணப்படவில்லை. தெற்குப்பகுதியில் சிறு கன்றுகளாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.
5. ஆய்வாளர் : சீட்டு விற்பனை உண்டா?
ராமகிருஷ்ணன் : இல்லை. பொது வழிபாடு.
6. ஆய்வாளர் : பத்து நாட்கள் வழிபாடு உண்டா?
ராமகிருஷ்ணன் : ஆணி மாதம் திருவோண நட்சத்திரத்தில் 10 நாட்கள் நடைபெறும். ஆடிப்பூரத் திருவிழா, நவராத்திரி திருவிழா ஆகிய விழாக்களும் 10 நாட்கள் திருவிழாவாக நடத்தப்பெறும்.
7. ஆய்வாளர் : கோவில் குடமுழுக்கு பற்றிக் கூறுக.
ராமகிருஷ்ணன் : பழங்காலத்தில் சோழ மன்னனால் ஆலயம்

எழுப்பப்பெற்று முதன் முதலில் குடமுழுக்கு விழா செய்யப்பெற்றுள்ளது. தற்போது 12 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நிர்வாகத்தினர், பொதுமக்கள் ஒருங்கிணைந்து இவ்விழாவினை நடத்தி வருகின்றனர். இறுதியாக 06.02.1012 ஆம் ஆண்டு திங்கட்கிழமை நடத்தப்பெற்றது.

8. ஆய்வாளர் : கோவில் காவலர்கள் உண்டா?
- ராமகிருஷ்ணன் : அ.உ.காசி பரம்பரையினரால் தொண்டூழியத்தின் பெயரில் காவல் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.
9. ஆய்வாளர் : கோவிலுக்கு சொத்துக்கள் உண்டா?
- ராமகிருஷ்ணன் : பழங்காலத்தில் இருந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. தற்போது கிராம மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.
10. ஆய்வாளர் : கோவில் பற்றிய நம்பிக்கைகள் ஏதேனும் கூறுக.
- ராமகிருஷ்ணன் : புத்திர தோஷம், கண் நோய், வாய் பேசாதோர், திக்கு வாய் உள்ளோர் இங்கு வந்து சுவாமிக்கு மணி கட்டி வழிபட்டால் நிவர்த்தியாவதாக நம்பப்பெறுகிறது.

புகைப்படங்கள்

திருக்கோயில்

ஸ்ரீ வீரசேகரர்

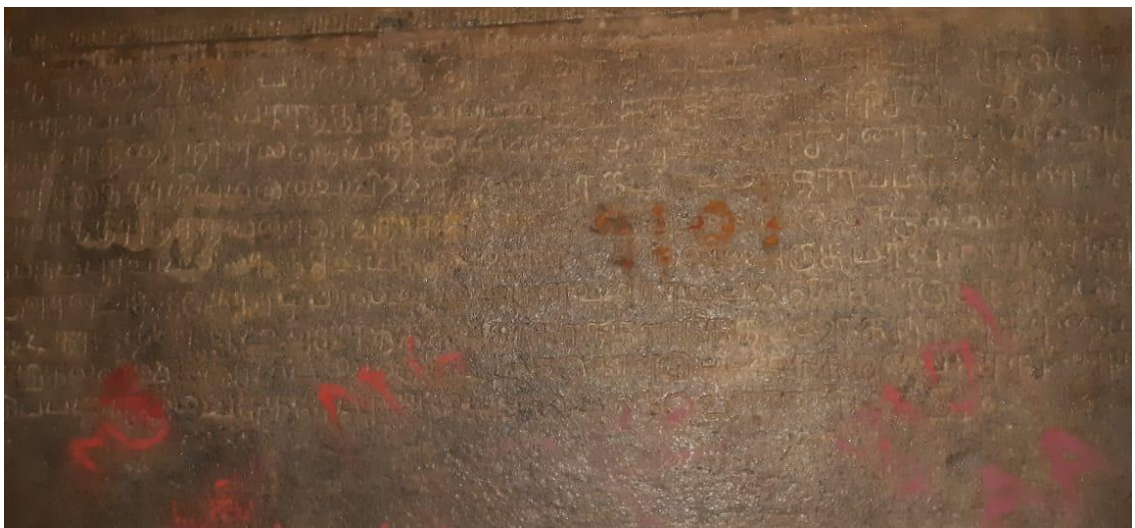
திருக்கோயில் கொடிமரம்

திருக்கோயில் திருக்குளம்

கல்வெட்டுகள்

கல்வெட்டுகள்

ஸ்ரீ உமையாம்பிகை

நவகிரகங்கள்

ஸ்ரீ பைரவர்

ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் வள்ளி தெய்வானையுடன்

ஸ்ரீ கஜலட்சுமி

ஸ்ரீ துர்க்கை

ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தர்

ஸ்ரீ அழகு விநாயர்

நாயன்மார்கள்

ஸ்ரீ வீராகவப் பெருமாள்

துவாரபாலகர்கள்

தேரோட்டத் திருவிழா

திருவிழா

தலவிருட்சம்

தொடரும் இதழில் வெளிவந்த கட்டுரை

நோக்குத் திசைவெல்லாம் நாமன்றி வேறில்லை
நோக்க நோக்கக் களியாட்டம்

தொடரும்

2019 ஜனவரி - டிசம்பர் 2020

ஆசிரியர்

ஆ. கண்ணன்

சிறப்பாசிரியர்

சந்திரகாந்தன்

பதிப்புக்குழு

முனைவர் சொ. சேதுபதி

முனைவர் மு.பழனிப்பன்

ஞா. சிங்கமுத்து

முனைவர் சொ. அருண்

தொடரும் குழு

வே. அழகப்பன்

பழ. வள்ளியின் செல்வன்

ஆ. பாண்டி

வெளியீட்டாளர்

ஆர். எஸ். சண்முகம்

ஸ்ரீசென்பகா பதிப்பகம், பாண்டிபுஜார்,
சென்னை - 600017, த.பெ.எ. 8838

வடிவமைப்பு

கபிலன் ஒளியகம், புதுச்சேரி.

சத்தா தொடர்புகளுக்கு...

9442913985

மின்னஞ்சல்

thodarumsingai@gmail.com

வலைத்தளம்

https://www.thodarum.com

காரைக்குடி அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தின்
ஆய்விதழ் அங்கீகாரம் பெற்றது.

பொருளடக்கம்

பாரதி மண் தலையங்கம்	02
நேர்காணல் I பேரா. நா.தர்மராஜன்	03
நேர்காணல் II தவத்திரு பொன்னம்பல அடிகளார்	81

கட்டுரைகள்

சிறுதெய்வ வழியாட்ச்சடங்கு சே.அ.கற்பகவல்லி	10
முநாடூற்றில் காணலாகும் சோழமன்னர்களின்	
ஆளுமைப்பண்புகள் ச. சதானந்தவேல்	14
பாண்டிய நாட்டும் புலவர்கள் சே. பாண்டிலீலா	18
சங்க இலக்கியம் உணர்த்தும்... சா. சத்யா	21
குறுந்தொகை - தோழி வே. எட்வின் ராஜா	26
பல்வின மக்களின்... அ. குப்புசாமி	31
பெருமழைப் புலவர் பொ.வே.சோமசுந்தரனாரின்	
சிலப்பதிகார உரைநெறிகள் பெ. குபேந்திரன்	44
மெரியாழ்வார் பாசுரங்களில் பெண்கள் ஒப்பனை	
பழ. மல்லிகா	46
திருவெசுத் திருத்தலத்தின் இறைவனும் இயற்கையும்	
வெ.வெங்கட இராமநாதன்	49
மதிற்றுப்பத்து பழைய உரையாசிரியரின் பிறவுரையும்...	
லெ.தீபா	52
சுஜாதாவின் சிறுகதை... பி.கலைச்செல்வி	55
இலக்கியங்கள் காட்டும் மன இளம் மருத்துவம்	
க.லெட்சுமி	57
ஊநாட்கள் உணர்த்தும் பெண்ணர் சே. சுதா	61
சுவத்துக் கலைஞர்கள் ச.காஞ்சனா தேவி	64
சங்க கால ஓய்வனையில் ஆடை ச.கவிதா	69
கவிஞர் கண்ணதாசன் ச. தொண்டியம்மாள்	73
நாவலர் ந.மு... மு. இராணி	76
கடையேழு வள்ளல்களின்... ப. முருகவேல்	85
பன்னிரு திருமுறை... வி.முத்தழகுகணேசன்	89
பாரதி மரபில்... கிருங்கை சேதுபதி	93

சிறுகதைகள்

வேலம்மாள் சந்திரகாந்தன்	34
கோட்டைவீடு சொ. அருண்	40

கவிதைகள்

கவிஞர் சிற்பி	96
கவிஞர் இரா. மீனாட்சி	68 80
சங்கராம்பொனா ஓடிய மூலம்:	
சுப்பரபாரதிமணியன் மொழிபெயர்ப்பு	
	13 20 25

வீரவனப் புராணத்தில் தொன்மம்

முன்னுரை

தமிழ்ச்சமூகத்தில் பல்வேறு இலக்கிய வகைகள் காலம்தோறும் தோன்றி வளர்ந்திருக்கின்றன. அவ்வாறு தோன்றிய இலக்கிய வகைகளுள் புராணங்களும் ஒன்றாகும். புராணம் என்பது வடசொல் இச்சொல் புரா-நவ எனும் இருவேறு சொற்களிலிருந்து உருவானது. புராணம் என்ற வடசொல்லுக்கு இணையாக தமிழில் தொன்மம் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. தொன்மை தானே உரையொடு புணர்ந்த பழமைமேற்றே” என்ற தொல்காப்பியத் தொடரில் இடம்பெற்றுள்ள தொன்மை தொன்மத்தையே குறிக்கின்றது. மனித இனம் தோன்றி வாழ்ந்த பண்பாட்டின் அடையாளமாக தொன்மங்கள் தோன்றின. பழங்கதைகளாகிய தொன்மங்கள் கற்பனையாலும் அனுபவத்தாலும் உருவாக்கப்பட்டன. அவ்வகையில் தலபுராணங்களுள் ஒன்றான வீரவனப் புராணத்தில் இடம்பெற்றுள்ள தொன்மக் கதைகளை இக்கட்டுரை விளக்குகின்றது.

வீரவனப் புராணம்:

தல புராணங்களில் பாடப்படும் தலத்தின் புராணக்கதைகள் ரூபவந்தவிர பிற கதைகளும் இடம்பெற்றிருக்கும்.

1. வீரவனம் என்பது சாக்கோட்டை இவ்வு+ர இறைவன் மீது பாடப்பட்டதே.

2. வீரவனப் புராணம் என்ற தலபுராணம் திரிசிரபுரம் மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரனாரவர்களால் எழுதப்பெற்றுள்ளது.

இவ்வீரவனப் புராணத்தில் சிவபெருமானுரூபவந்திருமால் பற்றிய பல்வேறு கதைத் தொன்மங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

சைவத்தொன்மங்கள்:

சிவனை வழிபடுவோர் சைவராவர். சங்ககாலமுதல் சிவ வழிபாடு நம் தமிழகத்தில் இருந்துள்ளது. சிவன் குறித்த புராணச் செய்திக ள் ரூபவழங்கதை ரூபவசைவத்தொன்மங்களாக கருதப்படுகின்றன.

சிவன் முப்புரந்தை அழித்தல்:

தாராகரனின் புதல்வர் மூவர் ஆவர். கமலாஷ்ஞரூபவந்தியுன்மாலிருபவ்தாரகாஷ்ன் என்பது அவர்களின் திருநாமங்கள். திரிபுர அசுரர்கள் என்றழைக்கப்பெற்றவர்கள் இவர்களேயாவர்.

இம்மூன்று அசுரர்களும் தங்களது தவப்பயனால் இரும்புரூபவ் வெள;ளிருபவ் பொன்னால் ஆகிய மூன்று கோட்டைகளைப் பெற்றிருந்தனர். இக்கோட்டைகளின் வாயிலாக அனைவரையும் துன்புறுத்தி வந்தனர். தேவர்களுக்கும் இம்மூவரால் துன்பமுண்டாயிருக்கின்றது. தங்களுக்கு எதிரிகளாக எண்ணுபவர்களை இக்கோட்டைகளால் மோதி அழிவை ஏற்படுத்துவது இவர்களின் வழக்கமாக இருந்தது.

திரிபுரகரர்களால் துன்பமடைந்த தேவர்கள் தங்களின் துன்பம் தீர திருமாலை வணங்கினர். திருமால் அவர்களை அழிக்க ஒரு வழிமுறையைக் கையாண்டார். நாரதர் மூலமாக இந்த மூன்று அசுரர்களுக்கும் பாஷாண்டமதத்தை உபதேசிக்கச் செய்தார். அதனால் அம்மூன்று அசுரர்களும் சிவன்மீது கொண்டிருந்த பக்தி நிலையிலிருந்து விலகத் தொடங்கினர். திரிபுரகரர்களின் அந்நிலை கண்ட சிவபெருமான் அம்மூன்று அசுரர்களையும் அழிக்க முன்வந்தார்.

நெறியாளர்:

முனைவர் மு. பழனிப்பன்
பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
அரசு கலைக்கல்லூரி,
திருவாடானை.

சுத்யா,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை,
அரசு கலைக்கல்லூரி, திருவாடானை.

இவ்வாறு பல்வேறு தழும்புகள் பெற்ற புராணச் செய்திகளை பிரம்படித் தழும்பும் வில்லடித் தழும்பும் பெயர்த்தெறி கல்லடித் தழும்பும் வரம்பறு சிறப்பிற் செருப்படித் தழும்பும் வயங்கிய வான் வெட்டுத் தழும்பும் நிரம்பிய வியலிற் பரிக்குரத் தழும்பு நிகழுறு பூசைவாய்த் தழும்பும் தடம்புயத் தொருவன் கதையடிச் சுவடும் தாங்கிய திருமுடித்தழும்புற்ற படலம் தழ் என்ற பாடலடிகளில் வீரவணப்புராணம் பதிவு செய்கின்றது. தாயுமானவரூபவ் காலகாலரூபவ்

மாதொருபாகன் அம்மையப்பர்ரூபவ்நாமம் லறுநல்:

கருவுற்ற பெண்ணிற்கு தாயாக இருந்து பேறுகாலத்தில் உதவிபுரிந்தமையால் திருச்சிராப்பள்ளியில் கோவில் கொண்டுள்ள இறைவன் தாயுமானவர் என்ற நாமம் பெற்றார். மார்க்கண்டேயரைக் காக்கும் பொருட்டு காலனை உதைத்ததால் காலகாலனென்று போற்றப்பட்டார். உமையம்மையை தமதொரு பாகத்தில் வைத்திருப்பதனால் உமையொருபாகன் ஆனார். துன்ப காலங்களில் தாயும் தந்தையுமாய் இருந்து உலக உயிரினங்களைக் காப்பதனால் அம்மையப்பரானார். இவ்வாறு இறைவனின் திரவிளையாடல்களால் அவரடைந்த திருநாமங்கள் குறித்த தொன்மக் கருத்துகளை வீரவணப் புராணமாவது:

“தாயினு மினிய பேருள் புரியுந் தம்பிரா னார்க்கியது தருமோ

வாயுனு மயன்மாற் கினுமணுத்துணையு மகப்படா தார்க்கிது தருமோ

காயினு மருளே யார்தரப் பொலியுங் காலகா லருக்கிது தருமோ

வேயினும் பொலிதோ ளுமையொரு பாக விமலநா யகர்க்கிது தருமோ”

என்று பதிவிடுகின்றது.

வணவந் நொன்மங்கள்:

மும்மூர்த்திகளில் ஒருவர் திருமால். மூவுலகையும் காக்கும் பிறப்பும் இறப்பும் அற்ற பரம்பொருளாக இருப்பதால் பரப்பிரம்மரூபவ் பிரமதர்மா என்றழைக்கப் பெறுகிறார். இத் திருமாலை வணங்குவோர் வைணவர்

என்றழைக்கப்பெறுகின்றனர். நீலநிறக் கடவுளான இவர் தமது திருக்கரங்களில் சங்குரூபவ் சக்கரம்ரூபவ் திருமகள் ஆகியோரை தாங்கி நிற்பவர். உலகில் அவதாரங்கள் எடுத்து தர்மத்தை நிலைநாட்டியவா இத்திருமால் குறித்த தொன்மச் செய்திகள் பலயும் வீரவணப் புராணத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

“கருநிறக் கடல் சுவற்றுங் கணையுடைக் கணையாய் போற்றி

பெருகெழில் சுமந்த ஆக்கப் பெண்ணுடைப் பெண்ணாய் போற்றி

முருகலர் மேனிக் கொப்பு முகிலுடை முகிலாய் போற்றி”

என்ற பாடலடிகளில் கரமைநிறக் கடலையை வற்றச் செய்யும் அம்மையுடையவன். அழகுமிக்க திருமகளைத் துணையாகக் கொண்டவன். கருமேகம் போன்ற நிறுத்தையுடையவன் என்று திருமால் என்று குறித்த புராணச் செய்திகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

மேலும் திருமாலின் பத்து அவதாரங்களில் விஷ்ணு அவதாரங்களில் விஷ்ணு அவதாரங்களில் வைகுண்டத்தில் காட்சியளித்தார். கிருஷ்ணவதாரத்தில் சிறு பிள்ளையாக ஆயர்பாடியில் வளர்ந்தவர். விஷ்ணுவாகவும் கண்ணன் என்னும் குழந்தையாகவும் வளர்பவன் என்று திருமால் பற்றிய புராணச் செய்தியை.

“வாய்ந்த பல விடங்களும் வைகுந்தம் சிறுந்தென

வேய்ந்தபரி சனங்குழு வினிதமருந் திருநெடுமால்

ஆய்ந்தமட வுளுமானன் அம்மகவும் மாய்வளர்ந்தான்”

புராணக்கதைகளைக் குறிக்கும் சொல்லோ தொன்மம் என்பதையும் தொன்மங்கள் நெடுங்காலமாக வழக்கத்தில் இருந்தென்பதையும் வீரவணப் புராணத்தில் வீரை குறித்தான பராணச் செய்திகளோடு சைவரூபவ் வைணவ சமயக் கடவுள் குறித்த புராணச் செய்திகள் தொன்மங்களாக அமைந்துள்ளதென்பதான இக்கட்டுரை விளக்கி நிற்கின்றது.

பன்முக நோக்கில் வீரவனப் புரானம்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

க.சத்யா
பதிவு எண் : 1494

நெறியாளர்

முனைவர் மு.பழனியப்பன்

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தரநிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்று மதிப்பீட்டில் 'A+' (CGPA.3.64) தகுதி பெற்றது மற்றும்
மத்திய மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் முதல்தரப் பல்கலைக்கழகத் தகுதி
மற்றும் தன்னாட்சித் தகுதி பெற்றது)

காரைக்குடி - 630 003

தமிழ்நாடு, இந்தியா

அக்டோபர் - 2020

முடிவுரை

பன்முக நோக்கில் வீரவனப் புராணம் என்ற தலைப்பில் செய்யப் பெற்ற முனைவர் பட்ட ஆய்வின் வழியாகப் பெறப்பட்ட முடிவுகள் பின்வருமாறு.

தமிழ் இலக்கிய வகைமைகளுள் பழமையும், வட்டாரத்தன்மையும் கொண்டு விளங்குவது தலபுராணம் என்ற இலக்கிய வகைமை ஆகும். புராண இலக்கியத்துடன் பல நிலைகளில் ஒன்றுபட்டும், சிற்சில வேறுபட்ட அமைப்புகளை உடையதாக தலபுராண இலக்கிய வகைமை அமைகின்றது.

தலபுராணம் என்பது பாடப்படும் தலத்தின் இடச்சிறப்பு, கடவுள் சிறப்பு, தலமரத்தின் சிறப்பு, தீர்த்தங்களின் சிறப்பு, தல இறைவனின் இறைவியின் சிறப்பு போன்றனவற்றை எடுத்துரைப்பதாக அமைகிறது.

கதைப் பொருண்மை வாயிலாக சமயத் தத்துவம், நீதிக்கருத்துகளை புகுத்துவது தலபுராண இலக்கியத்தின் நோக்கமாகும்.

நக்கீரர் பாடிய திருமுருகாற்றுப்படையில் தலபுராணக் கூறுகள் காணப்படுகின்றன. பக்தி இலக்கிய காலத்தில் காரைக்கால் அம்மையார், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் போன்றோர் செய்த திருத்தலப்பயணங்களும், திருமங்கை ஆழ்வார் செய்த திருத்தலப் பயணங்களும், திருப்பெரும்பெற்றப் புலியூர் நம்பி, பரஞ்சோதி முனிவர் ஆகியோரால் எழுதப்பெற்ற திருவிளையாடற் புராணங்களும் தலபுராணம் என்ற இலக்கிய வகைமையின் தோற்றத்திற்கான முன் கூறுகளாக விளங்குகின்றன.

தலபுராணம் என்ற இலக்கிய வகைமையானது 12-ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்கி 20-ஆம் நூற்றாண்டு வரை தமிழில் வளர்ந்து நிலைபெற்று நிற்கிறது.

தலபுராணங்களின் முற்பகுதியில் பாடல் பெறும் தலம், தேவாரப் பாடல் பெற்ற தலமாக இருந்தால் அத்தேவாரப் பதிகம் முற்பகுதியில் அமைக்கப்படும் முறைமை பதிப்பு முறைமையாகப் பின்பற்றப் பெறுகிறது. தலபுராணம் என்பது பாயிரம், சிறப்புப்பாயிரம், தற்சிறப்புப்பாயிரம் போன்றவற்றை உள்ளடக்கி, அதன் பின் புராணக் கதைகள், இறைவன் சிறப்பு போன்றனவற்றைப் பாடும் நிலையில் வடிவமைப்பினைப் பெற்றுள்ளன.

தலபுராணம் பாடுவதில் வல்லவர் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் ஆவார். இவர் இருபத்தியிரண்டு தலபுராணங்களைப் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய வீரவனப் புராணம் தல புராணங்களில் எளிமையும் இனிமையும் வாய்ந்தது.

உமையாளொடு வீரசேகரன் திருமுடித்தமும்புடையவராக வீற்றிருக்கும் வீரவனத்தின் பெருமையை நைமிச வனத்தில் சூத முனிவர் சனகாதிய முனிவருக்கு எடுத்துரைக்க சனகாதியர் சனற்குமாரருக்கும், சனற்குமாரர் வியாசமுனிவருக்கும் எடுத்துரைத்தார் என்று இதன் எடுத்துரைப்பு வரலாறு இந்நூலுள் சுட்டப்பெற்றுள்ளது.

வடமொழியில் எழுதப்பெற்றிருந்த இப்புராணத்தை புதுவயலைச் சார்ந்த அழகப்பன், வீரப்பன் என்போர் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனாரை அணுகி, தமிழில் எழுதச் செய்தனர். இந்நூல் எழுதி முடிந்த பல்லாண்டுகளுக்குப் பின்பு, அருள்மிகு உமையாம்பிகை சமேத வீரசேகர நாத பக்த ஜன சபையினரின் பொருளுதவியால் சென்னை, வைஜெயந்தி அச்சுக்கூடத்தில் ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து மூன்றாமாண்டு அச்சிடப்பட்டுள்ளது. அரும்பதப் பொருளுரையுடன் பதிப்பித்தவர் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் மாணவர் உ.வே.சாமிநாதய்யர் ஆவார்.

வீரவனப்புராணம் எழுநூற்று நான்கு பாடல்களையும், பதினான்கு படலங்களைக் கொண்டதாகும். இவ்வீரவனப்புராணம் திருநாட்டுப்படலம், திருநகரப்படலம், நைமிசவனப் படலம், வீரசேகரர் திருமுடித்தமும்புற்ற படலம், சோழன் திருப்பணிப்படலம், சோழன் மகப்பெற்று முக்தியடைந்த படலம், வீரர பலாவாகிய படலம், குபேரன் பூசைப்படலம், சத்திய புட்கரிணிப்படலம், திருமால் பூசித்த படலம், வீரராகவப் படலம், பெருமாள் பொதிசோறு நிவேதனம் செய்த படலம், உமையாண்டாள் மகிமைப் படலம், தலமுதலிய விசேடப் படலம் எனும் படலப் பிரிவுகளையுடையது ஆகும்.

இப்புராணத்துள் ஐந்நில வளம் நாட்டு வளமாகப் பாடப்பெற்றுள்ளது. வீரன் எனும் வேடனுக்கும் அவனது மனைவி சுமதிக்கும், வெண்குட்ட நோயால் பாதிக்கப்பட்ட மன்னன் கண்டசோழனுக்கும், நீதி கேட்டு நின்ற சுகுணப் பாண்டியனுக்கும், குபேரனுக்கும், திருமாலுக்கும், இராமனுக்கும் வீரவன இறைவன் அருள் புரிந்துள்ளார். கண்ட சோழன் வீரவனத்து இறைவனுக்கு மிகப் பெரிய ஆலயம் எழுப்பினார். மேலும் அவன் ஒரு தீர்த்தத்தையும் உருவாக்கினான். அத்தீர்த்தம் சோழ தீர்த்தம் என இன்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

கண்ட சோழனுக்கு மகப்பேறு இல்லாக் குறையை வீரவனத்து இறைவன் களைந்து ஆண்மகன் ஒருவனைப் பிறக்கச்செய்தார். அவ்வாறு பிறந்த ஆண்மகனுக்கு வீரசேகரச் சோழன் என்று பெயரிடப்பெற்றது.

கண்ட சோழன் ஆண்டுதோறும் சித்திரை மாதம் வீரசேகரர் உமையாம்பிகை ஆலயத்திற்கு விழாக் கண்டார். இந்நடைமுறை இன்றளவும் உள்ளது.

சீதையைப் பிரிந்திருந்த இராமன் அரக்கர்களை வென்று சீதையை மீட்டு வருவதற்கான வீரம் வேண்டி இறைவனை வணங்கினான். சோழ தீர்த்தமாடி, ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை மனதில் நினைந்து குற்றமிலா உணவு படைத்து இருகரம் கூப்பி வணங்கிய இராமனுக்கு அரக்கர்களை அழிப்பதற்கான வீரத்தை வழங்கி சீதையை மீட்டு வரும் நிலையில் வீரராகவர் எனப் பெயரும் பெருவாய் என வரமளித்துள்ளார்.

வீரசேகரப்பெருமான் ஆன்மநாதன் என்ற அந்தணராக திருப்பெருந்துறைக்கு வந்து மாணவர்களுக்கு வேதம் கற்பித்தார். அப்போது நிலம் குறித்து எழுந்த சிக்கலை அவர் தீர்த்து வைக்கிறார்.

வீரவனப்புராணம் புராணச் சிறப்பும், பக்திச் சிறப்பும், வரலாற்றுச் சிறப்பும் கொண்டதாக விளங்குகின்றது. வீரவனப் புராணம், வீரவனம் என்ற தலம் சார்ந்த புராணக்கதைகளோடு பிற புராணச் செய்திகளையும் எடுத்துரைக்கின்றது. முப்புரத்தை அழித்த இறைவன் திரிபுராந்தகன், திரிபுரசுந்தரர் நாமம் பெற்றது, ஆலகால விசத்தை உண்டு கறுத்த கண்டம் அடைந்தது, நிலவு சூடியது, தமது திருவிளையாடல்களால் பிரம்படித் தழும்பு, வில்லடித் தழும்பு, கல்லடித் தழும்பு, செருப்படித் தழும்பு, வில்லடித்தழும்பு, குதிரைக் காலால் பெற்ற தழும்பு, பூனை வாய்த்தழும்பு, காமதேனுவின் கன்றின் குளம்பு தந்த தழும்பு, கதையடிச் சுவடு பெற்றது, அம்மையப்பர், நீலகண்டர், உமாமகேசன், தாயுமானவர், காலகாலர் போன்ற நாமங்களைப் பெற்றது போன்ற புராணச் செய்திகள் இப்புராணத்துள் இடம்பெற்றுள்ளன.

கண்ணன் எனும் சிறு குழந்தையாகவும் விஷ்ணுவாகவும் வளர்பவன் ஒருவனே என்று திருமால் பற்றிய அவதாரச் செய்தியும், அத்திருமால் கடலினை வற்றச் செய்யும் கணையுடையவன், எழில் மிகுந்த திருமகளைப் பெற்றவன், மழைமேகம் போன்ற நிறமுடையவன் என்று அவரது கணையின் பெருமை, திருமகளை துணையாகப் பெற்றிருந்த நிலை, அவரது வண்ணம் ஏழு

காளைகளை அடக்கியது, சிவபெருமானல் மோதிரம் பெற்றது போன்ற திருமால் குறித்தான புராணச் செய்திகளும் இப்புராணத்துள் எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளன.

சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சண்டிகேசுவரர், மாணிக்கவாசகர் போன்ற திருமுறைவாணர்களின் பக்தித் திறத்தையும் காட்டுவதாக வீரவனப் புராணம் அமைகின்றது.

வீரை நகர் வரலாற்றை அறிய விரும்பினாலே சிவசாலோகம் பெறுவர். வீரை நகர் தலத்தைக் கண்டவர்கள் சிவ சாமீபம் அடைவர். இத்தலத்தில் இறந்தவர்கள் சிவக்கலப்பினைப் பெறுவரென்று வீரை நகரின் பெருமை கூறப்பட்டுள்ளது. வீரைநகர் தீர்த்தத்தில் நீராடினால் உயிரினங்களைக் கொன்ற எவ்விதப் பாவமாக இருந்தாலும் நீங்கிவிடும் என்றும் இப்புராணம் உரைக்கின்றது.

இருகரம் குவித்து இறைவனை வணங்க வேண்டும். நெஞ்சு உருகும்படி வணங்க வேண்டும். இவ்வாறு வணங்கிய குபேரன் சோழ தீர்த்தமாடி, மலர்மாலைகள் சூடி, ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தை மனதில் நினைந்து இறைவனை வணங்கி தனக்கு வேண்டுவனவற்றைப் பெற்றான் என குபேரனின் பக்தி நிலை கூறப்பட்டுள்ளது.

இப்புராணத்தில் இடம்பெறும் வீரசேகரச் சோழனின் காலம் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு என்பதால் அக்காலக்கட்டத்திற்கு முன்பாக வீரைநகர் வீரசேகர் உமையாம்பிகை ஆலயம் கட்டப்பெற்றிருக்க வேண்டும் என்ற முடிவினை எட்டமுடிகின்றது.

வீரவனப் புராணம் பன்முக நோக்குடையதாக விளங்குகின்றது. சூழலியல் அறிவு, கட்டடக்கலை அறிவு, சமுதாய அறிவு, இலக்கிய இன்பம் போன்ற பன்முக நோக்குகளை உடையதாக வீரவனப்புராணம் விளங்குகிறது.

வீரசேகரர் உமையாம்பிகை வீற்றிருக்கும் வீரவனம் என்ற தலப் பெயரிலேயே வனம் என்ற சுற்றுச்சூழல் சார்ந்த சொல் அமைந்திருக்கின்றது. வீரவனப் பகுதியில் பலவித சோலைகள் அமைந்திருக்கின்றன. அங்கு வானளவு உயர்ந்தோங்கிய தாவரங்கள் இருந்திருக்கின்றன. சுற்றுச் சூழலைப் போற்றும் வண்ணம் இவற்றை இப்புராணத்துள் எடுத்துக்காட்டி வீரவனப் புராணம் சூழலியல் தன்மை உடையதாக இருந்தது என்று அறியமுடிகின்றது.

வீரைநகர் மட்டுமின்றி வீரை நகரைச் சுற்றியுள்ள நான்கு திசைகளிலும் வனப்பகுதிகள் அமைந்துள்ளன. கிழக்கில் குருந்த வனம், மேற்கில் வன்னி

வனம், வடக்கில் சுவன கற்பக வனம், தெற்கில் அர்ச்சுண வனம் என வனங்களின் கூட்டமாக வீரை நகர் அமைந்துள்ளது. இங்கு அரசமரம், சம்பீரமரம், கொன்றை, காயா என்ற ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட மர வகைகள் காணப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கு குருகு கொடிச்சி போன்ற பறவை இனங்களும் வாழ்ந்திருக்கின்றன. இவ்வாறு இயற்கை அழகுமிக்க பகுதியாகவும் நீர்வளம், நிலவளமிருந்த, அவற்றைப் பேணிப்பாதுகாக்கின்ற பகுதியாகவும் வீரைநகர் இருந்தது என்று காட்டுவதன்வழி இப்புராணம் சூழலியல் சிந்தனைகள் பல கொண்டது என்று அறிய முடிகின்றது.

அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர், தவசிகள், அறவாளர், பரத்தையர் என சமுதாயத்தின் அனைத்து நிலையினரும் ஒருங்குகூடி வாழும் பகுதியை உடையதாக வீரவனம் அமைந்திருக்கிறது. வீரை நகரானது மூவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டு முதலில் புறநகர்ப் பகுதி அமைந்துள்ளது. யானைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை, என நால்வகைப் படைகளும், அப்படைப் பொருட்களை, வீரர்களை பாதுகாப்பதற்காக படைக்கூடமும் அமைந்திருக்கின்றது. இரண்டாவதாக அமைந்துள்ள இடைநகர்ப் பகுதியில் மிகப்பெரும், மாளிகைகள் அமைந்திருக்கின்றன. பொன்மணிகளும், முத்து வடங்களும் கோர்க்கப்பட்டு அழகு செய்யப்பெறுள்ளதால் அம்மாளிகைகள் கலைச்சின்னங்களாகத் திகழ்கின்றன. புறநகர், இடைநகரைக் கடந்து நகரின் மையப்பகுதியில் அகநகர் அமைந்திருக்கின்றது. இந்நகரின் கடைக்கோடியில் பரத்தையர் வாழ்கின்றனர். யாழ் கொண்டு இனிய பாடல்களைப் பாடுபவர்கள், ஆடல் கலையில் சிறந்தவர்கள், பொருள் கொள்ளுதலை நோக்கமாகக் கொண்டவர்கள் என்று பரத்தையரின் வாழ்க்கை நிலை கூறப்பட்டுள்ளது. அடுத்ததாக உழவுத்தொழில் செய்யும் வேளாளர் குடியிருப்பு அமைந்துள்ளது. இவர்கள் ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவர்கள். வேளாண் தொழில் வாயிலாக அனைவருக்கும் உணவளிக்கும் அறச்செயல் புரிவோர் ஆவர். வேளாண் வீதியைத் தொடர்ந்து வணிகர்கள் வாழும் பகுதி அமைந்துள்ளது. வாணிகத்தின் மூலம் ஈட்டிய பொருட்களை அறவழி செயல்களுக்கு பயன்படுத்துபவர்களாக வணிகர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

பரத்தையர், வேளாளர், வைசியர் என்ற மூவகையினரைக் கடந்து அரசர் வாழும் பகுதி அமைந்துள்ளது. அவர்கள் வாழும் வீடுகள் வானளவு உயர்ந்திருக்கின்றன. அரச நீதி, மனுநீதி காத்து கலை வளர்த்து வாழ்பவர்களாக அரசர்கள் இருந்திருக்கின்றனர்.

அதைத் தொடர்ந்து வேதம் கற்ற மறையோர், நீதி, ஆகமம் உணர்ந்த ஆதிசைவர் வாழும் பகுதி காணப்படுகின்றது. மும்மலத் தடைகளை நீக்கியவர்களான சைவ முனிவர் மடம், அன்னச் சத்திரம், தண்ணீப் பந்தர் ஆகியனவும் அகநகர்ப் பகுதியில் அமைந்திருக்கின்றது.

நாட்டை ஆளும் மன்னன் நகரின் மையப்பகுதியிலும் நாட்டைப் பாதுகாக்கும் வீரர்கள் நகரின் வெளிப்புறத்திலும் தங்கியிருந்து மக்களை நல்வழிப்படுத்தியிருக்கின்றனர். இதனால் அங்குள்ள மக்கள் துன்பம் ஏதுமின்றி பாதுகாப்பு மிகுந்த சமுதாயத்தில் வாழ்ந்திருக்கின்றனர்.

சமுதாயக் கருத்துகள் பல உடையதாகவும் வீரவனப் புராணம் அமைந்துள்ளது

வீரசேகரர் உமையாம்பிகை திருக்கோவில் மதிலானது சிவன் இருக்கும் இமயமலை போன்று உயர்ந்துள்ளது. திருக்கோபுரங்கள் மதில்களுடன் இணைந்திருப்பது சிவபெருமானை விலக நினைக்காத திருமால் அவன் ஏறும் விடையாக நிற்பது போல உள்ளது. கொடிமரம் சூரியன் தன்னுடைய ஒளிக்கதிர்களை ஒடுக்கிய நிலையிலும் ஒளிமயமானதாகக் காணப்படுகின்றது. பலவகை மண்டபங்களும் அமைந்திருக்கின்றது.

கோயில் கட்டுவதற்கு முன்பாக சிற்பநூல் வல்லுநர்கள் அழைத்து வரப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் பல குழுக்களாக செயல்பட்டிருக்கின்றனர். பெரும்பாறைகள் ஏற்று நூல் இடப்பட்டு உடைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சிலர் கோயில் கட்டுவதற்கு முன்பாக அடிக்கல் நாட்டுவதற்குத் தேவையான கற்களை ஊண்டுவதற்கு பிலம் தோண்டியுள்ளார். சிலர் கல்வேலைப்பாடுகள் செய்திருக்கின்றனர். சிலர் சுடுசெங்கல் தயாரிப்புப் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். வேறு சிலர் கருப்பட்டி, சுண்ணாம்புக்கல் கொண்டு கலவை தயார் செய்திருக்கின்றனர். இதன் வாயிலாக சிற்பவேலை, செங்கல் கட்டுமானம், சுண்ணாம்புக் கட்டுமானம், கொண்டு கோயில் உருவாக்கப்பட்டது என்பதன் வாயிலாக கட்டடக்கலை நோக்கு வெளிப்படுகின்றது. சோழன் சென்ற திருத்தலப் பயணங்கள் வாயிலாக சைவத் திருக்கோவில்கள் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம் சோழநாட்டுத் திருக்கோவில்கள் பாண்டி நாட்டுக் கோவில்கள் வடபகுதியிலுள்ள ஆலயங்கள் எவை என்பதனைப் பிரித்தறிய முடிகின்றது.

வீரவனப் புராணம் கட்டடக் கலை சார்ந்த நூலாகவும் இவ்வகையில் விளங்குகிறது என்ற முடிவு இங்குப் பெறத்தக்கதாகும்.

சொற்ச்சுவை, பொருட்சுவை நிரம்பிய வீரவனப் புராணப் பாடல்களில் தகுந்த இடத்தில் பொருத்தமான சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இலக்கிய வளம் மிக்கதாகவும் வீரவனப்புராணம் விளங்குகின்றது.

இவ்வாய்வின் வழியாக இவ்வாய்வுக் களத்தில் மேலும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ள பின்வரும் பரிந்துரைகள் தரப்பெறுகின்றன.

மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் தலபுராணங்கள் அனைத்தையும் ஒப்பிட்டு அவரின் ஒட்டு மொத்த தல புராண இலக்கியக் கலைத் திறனை வெளிப்படுத்தும் நிலையில் ஆய்வுகள் செய்யப்பெறலாம்.

தலபுராணங்கள் வழி வெளிப்படும் சுற்றுச் சூழல் திறன், இலக்கியத்திறன், சமுதாய அமைப்புத் திறன் போன்றவற்றை ஆராயும் நிலையில் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பெறலாம்.

சாக்கோட்டை எனப்படும் வீரவனத்தை மையமாக வைத்து எழுதப்பெற்ற இலக்கியங்களை ஒருங்கு கூட்டி அவற்றின் வழியாக வீரவனத்தில் பெருமையை வெளிப்படுத்தும் நோக்கில் ஆய்வுகள் செய்யப்பெறலாம்.

மேலாய்வுக் களங்கள்

1. வீரவனப் புராணத்தின் இலக்கிய நயம்
2. வீரவனப் புராணத்தில் சைவ சித்தாந்தக் கூறுகள்
3. வீரவனப் புராணம் சுட்டும் வழிபாடும் நம்பிக்கைகளும் அவற்றின் தற்கால நிலையும்
4. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையின் தலபுராண ஒப்பீடு
5. பாண்டி நாட்டு சிவாலயங்களில் - வீரவனம்
6. மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையின் வரலாற்று அறிவு